
BAL KHABRA
CIOCNIREA
SERIA DINCOLO DE GHEAȚĂ
DU
LITERA

NEW MOON

NEW
MOON

BAL KHABRA

CIOCNIREA

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

LITERA
București

Collide
Bal Khabra

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ciocnirea

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corectori: Emilia Achim, Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-630-342-483-5
ISBN EPUB 978-630-342-718-8

Tuturor fetelor care iubesc hocheiul, mai ales dacă este pus pe hârtie

CAPITOLUL 1

SUMMER

Mi-a pus pistolul la tâmplă.

Mă rog, la figurat.

Arma în cauză: hocheiul. Femeia care o ține: dr. Laura Langston.

– Hochei? repet eu. Vreți ca *eu* să îmi obțin diploma de facultate cu un proiect despre hochei?

Langston a fost consiliera mea în ultimul an de facultate, dar am lucrat sub aripa ei de când mi-am început studiile la Universitatea Dalton.

Este modelul meu și am citit cu aviditate fiecare lucrare științifică pe care a scris-o. Este un fel de idol al meu, o iubire platonică în cel mai tocilar mod posibil. Cu doctoratul ei în psihologia sportului, nenumărate lucrări publicate și experiență cu olimpici și sportivi din întreaga lume, mă inspiră pe deplin.

Asta până când ajungi să o cunoști.

Cine a spus *„nu-ți cunoaște eroii"* pare că s-a referit chiar la Laura Langston. Este echivalentul uman al unui roi furios de viespi. Există o mulțime de profesori care își tratează studenții ca pe niște gunoaie și care cred că prețioasa lor bucată de hârtie înseamnă că pot fi tirani, dar Langston este o specie rară. Strălucirea ei este incontestabilă, dar este condescendentă, disprețuitoare și intenționat dificilă când știe că ai nevoie de ajutorul ei.

Atunci de ce naiba am ales-o drept consilier? Pentru că rata ei de succes în integrarea studenților în prestigiosul program de masterat Dalton este prea atractivă pentru a fi ignorată. Este programul numărul unu în America de Nord, iar studenții îndrumați de ea sunt acceptați garantat. Ca să nu mai spun că ea alege cine va fi eligibil pentru co-op – un program competitiv care permite unui student din grupul nostru să lucreze cu Team SUA. Acesta a fost visul meu de la vârsta de opt ani, așa că voi suporta dictatura ei odioasă dacă asta înseamnă că în curând voi obține și eu diplomă de masterat în psihologia sportului.

– Trebuie să începi să-ți folosești resursele în avantajul tău, Summer. Se uită la mine peste rama ochelarilor ei.

Știu că urăști hocheiul, dar aceasta este ultima ta șansă de a depune o cerere solidă.

Cuvântul „urăști" îi alunecă de pe buze ca și cum aversiunea mea față de acest sport ar fi complet inventată. Îmi păstrez cu greu calmul, având în vedere că este una dintre puținele persoane care știu de ce stau departe de patinoarul înghețat și de bărbații la fel de înghețați care patinează pe el. Este de-a dreptul malefic să mă pună chiar în centrul acelui cerc albastru cu un studiu de cercetare empirică, unul care să determine soarta viitorului meu. Un rău pe care doar dr. Langston și inima ei înghețată îl pot gestiona.

– Dar de ce hochei? Voi alege fotbalul. Baschetul. Chiar și curlingul. Nu-mi pasă.

Oare Dalton măcar are o echipă de curling?

– Exact. Nu-ți pasă. Vreau să faci ceva de care îți pasă. Ceva care te face să simți. Prin urmare, hochei.

Nu-mi place că are dreptate. Lăsând laoparte natura ei amenințătoare, este o femeie inteligentă. Vreau să spun că nu și-a luat doctoratul degeaba, dar să fii studentul ei este o sabie cu două tăișuri.

– Dar...

Ridică o mână.

– Nu voi aproba nimic altceva. Fă asta sau îți pierzi locul! Alegerea este a ta.

E ca și cum universul mi-ar fi râs în față sub forma profesorului meu. Ani întregi am muncit pe brânci în facultate doar ca să mi se spună că hocheiul este harul meu salvator. Ce glumă bună! Strângându-mi pumnii, îmi reprim dorința de a țipa.

– Nu prea am de ales, dr. Langston.

– Dacă nu poți face asta, atunci ți-am supraestimat potențialul, Summer. Vocea ei devine ascuțită. Am patru studenți care ar ucide pentru locul tău, dar te-am luat sub aripa mea. Nu mă face să regret asta!

Nu prea a ales ea să mă ia sub aripa ei. Am avut o medie a notelor de la cursuri de 4.2 și scrisori de recomandare excelente. Să nu mai vorbim de examenul extrem de dificil al consilierului pe care l-a implementat anul trecut pentru a alege cei mai buni studenți. Am făcut toxiinfecție

alimentară de la cantina campusului în acea săptămână, dar tot m-am târât până la examen. Am fost mai bună decât toți studenții și să fiu a naibii dacă îi las să-mi ia locul acum!

– Înțeleg ce spuneți, dar, după cum știți, nu prea îmi place hocheiul. Din motive întemeiate, aș putea adăuga, și mă îndoiesc că cercetarea mea va fi o reprezentare exactă, având în vedere acest lucru.

– Ori treci peste teamă, ori pierzi rodul muncii tale.

„Teamă?"

Ignorarea loviturii ascuțite seamănă cu încercarea de a ignora un glonț înfipt în stern.

– Nu văd de ce nu aș putea alege baschetul. Antrenorul Walker m-ar lăsa cu plăcere să colaborez cu unul dintre jucătorii săi.

– Antrenorul Kilner a fost deja de acord să permită unuia dintre elevii mei să lucreze cu jucătorii săi. Dă-mi propunerea completă până la sfârșitul săptămânii sau îți pierzi locul, domnișoară Preston!

Finalul discuției devine clar când se întoarce în scaun cu spatele la mine.

Dacă aș putea să comit o crimă și să scap nepedepsită, cred că victima ar fi dr. Langston.

– Bine. Mulțumesc, bombăn eu.

Ea tastează agresiv la computer, probabil făcând viața altui student un iad. Îmi imaginez că se duce acasă și bifează numele elevilor pe care i-a chinuit cu succes. Numele meu și al păpușii în care a înfipt ace se află astăzi în capul listei.

Am evitat cu succes tot ce avea legătură cu hocheiul în ultimii trei ani, doar pentru ca acesta să fie în centrul atenției mele în următoarele câteva luni. Sunt dată peste cap și trebuie să-mi reprim dezgustul pentru sportul strămoșilor mei canadieni.

Îmi folosesc toată voința pentru a nu trânti ușa la ieșire.

– Pari supărată. Vocea vine din holul care duce spre salonul consilierilor.

Donny stă rezemat de perete, îmbrăcat în cașmir și cu ochii lui căprui ațintiți asupra mea.

Am făcut câteva greşeli de când am ajuns la facultate. Donny Rai este una dintre ele.

După o relație obositoare de doi ani, nu avem de ales decât să ne vedem în fiecare zi pentru că amândoi studiem același domeniu și concurăm la același program postuniversitar. Nu pare a fi o competiție între noi, dar știu că Donny își dorește la fel de mult ca mine acel loc la co-op.

Merge alături de mine.

– Ți-a dat un ultimatum?

– Exact. Mă uit la el. Cum de ai știut?

– I-a dat și lui Shannon Lee acum o oră. Shannon se gândește să renunțe.

Fac ochii mari. Shannon este una dintre cele mai inteligente studente din campus. Lucrarea ei în psihologia clinică a fost trimisă pentru revizuire, ceea ce a făcut-o cel mai tânăr student luat în considerare pentru publicare.

– E ridicol! Clatin din cap, realizând că sunt în mare belea. Ești atât de norocos că ai depus cererea mai devreme. Noi, ceilalți, suntem blocați de îndeplinirea acestei noi cerințe.

El ridică din umeri.

– Este doar o acceptare condiționată.

– Mda, bine, ca și cum ai lăsa vreodată media 4.0 să scadă.

– 4.3, mă corectează el.

Donny este în fruntea listei decanului în fiecare an, este în fiecare club și comitet care există. El este copilul-vedetă pentru Ivy Leagues, așa că nu e de mirare că a reușit să își croiască drum în acest program competitiv. Îmi place să cred că și eu sunt înzestrată din punct de vedere academic, dar, prin comparație, aș putea la fel de bine să fiu pusă la colțul rușinii.

– Am o întâlnire acum. Dar te voi ajuta cu depunerea cererii, amândoi știm că vei avea nevoie de ea.

Insulta înțeapă, dar Donny doar zâmbește și se îndepărtează pentru a merge la întâlnirea cu Dalton Royal Press. Da, lucrează și la ziarul școlii.

În momentul în care intru în sfârșit în căminul meu, cad pe canapeaua din living.

– Dacă ți-aș da o lopată, m-ai lovi în cap cu ea? o întreb pe Amara.

– Depinde. Mă plătești? Oftez în pernă, dar ea o îndepărtează. Ce ți-a mai făcut acum?

Eu și Amara Evans am fost colege de cameră încă din primul an. Din fericire pentru mine, faptul că sunt cea mai bună prietenă a unui geniu al tehnologiei a însemnat și că am obținut anumite avantaje în universitate pentru contribuțiile ei. Cea mai importantă a fost Casa Iona. Singurul complex de locuințe studențești cu două camere și două băi. E tot înghesuită, dar este mai bine decât în băile comune unde ciuperca piciorul atletului pândește în fiecare colț.

– Îmi cere să fac lucrarea despre hochei, îi spun eu.

Amara scapă perna.

– Glumești! Credeam că știe despre asta.

– Știe! Asta primesc pentru că i-am împărtășit secretele mele.

– Nu poți găsi alt consilier? Nu poate fi singura care reușește să ajute studenții în acest program.

– Nimeni nu are rata ei de succes. De parcă ar falsifica acceptările sau ceva de genul ăsta. Dar poate că are dreptate. Ar trebui să-mi las *teama* deoparte.

Amara oftează.

– Zi-mi că n-a spus asta!

– Oh, ba da! Oftez, rostogolindu-mă în șezut. Cum de te-ai întors atât de devreme?

– Să stau în sala aia de curs cu o grămadă de tipi transpirați nu e modul în care vreau să-mi petrec prima zi după ce m-am întors.

Specializarea în informatică înseamnă că nouăzeci la sută din clasa Amarei sunt tipi. Iar asta nu este ceva cu care este obișnuită, fiindcă Amara provine dintr-o familie cu cinci surori. Este fiica mijlocie și spune că nu a avut niciodată un moment de liniște. A fost prinsă între poziția imposibilă de a fi sora mai mare, dar și mai mică și, în același timp, a trebuit să facă față hormonilor și acceselor de furie adolescentine. Având surori gemene care s-au născut când eu eram deja cu câțiva ani mai mare, nu mă pot pune în pielea ei.

– Te duci la petrecere diseară? întreabă ea.

Să fiu înconjurată de sute de tipi beți din frăție pare un coșmar.

– Am prea multe de făcut.

Privirea ei exasperată îmi spune că o să-mi facă morală.

– Semestrul trecut ai spus că te vei relaxa și te vei bucura de ultimul tău an. Ai spus că vei ieși mai mult, Summer. Dacă trebuie să te trag după mine, o voi face.

Așa am spus. Ca să fiu sinceră, s-a întâmplat după ce am plâns din cauza unui proiect deosebit de dificil, iar nota perfectă a lui Donny mi-a pus capac. Atunci am jurat că mă voi dezlănțui, pentru că, dacă mă concentrez doar la școală, notele mele nu vor crește.

Îi arunc o privire timidă.

– Dar trebuie să încep acel proiect și am mult de citit.

Ea trage aer în piept.

– Bine. Voi merge cu Cassie, dar trebuie să-mi promiți că faci și pauze

– Promit! Chiar voi merge să alerg mai târziu.

Amara lasă capul într-o parte, dezaprobator.

– Nu e tipul de pauză despre care vorbeam, dar accept orice dacă te scoate de aici.

CAPITOLUL 2

AIDEN

Mă privește cum dorm.

Trezindu-mă ușor din vis, încep să fiu alert la ce se întâmplă în jurul meu. Fie se bucură de priveliște, și n-aș condamna-o pentru asta, fie plănuiește să-mi smulgă pielea și să o poarte mai târziu.

Ultima variantă pare mai plauzibilă pentru că am adormit peste ea noaptea trecută.

Petrecerea de bun-venit organizată acasă la noi a scăpat puțin de sub control. Prin puțin, vreau să spun *complet*.

Când jucătorul de pe aripa stângă a Universității Dalton și unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, Dylan Donovan, este responsabil de organizarea unei petreceri, aceasta este menită să se transforme într-un mare tărăboi. Mai ales pentru că am decis să nu fiu eu cel care o supraveghează. Tocmai ne întorseserăm din vacanță, așa că a fost singura dată când mi-am permis să beau înainte de reluarea sezonului și nu sunt sigur cât de mult voi regreta această decizie până când nu voi vedea consecințele.

Să deschid ochii înseamnă să am de-a face cu consecințele.

Când Aleena, o roșcată focoasă, m-a ales din mulțime pentru a-i fi model pentru fotografiile ei, nu a fost de mirare că am ajuns în camera mea, goi, unul peste altul. Dar nu a durat mult, pentru că somnul își reclamă mereu tributul, iar eu îi sunt dator vândut.

Mă antrenez în fiecare zi și urmez un program complet de cursuri, iar când nu fac asta, îi țin pe băieți departe de necazuri. Așa că, în timp ce o așezam pe patul meu și îi săركutam abdomenul, am leșinat complet. Ar fi fost jenant dacă aș fi fost conștient, dar somnul a fost atât de bun încât nu m-am plâns.

– 'Neața!

Îmi întind brațele sub cap, deschizând ochii pentru a vedea exact ceea ce mă așteptam să văd.

Părul roșcat îi cade pe pieptul meu, iar buzele pline și moi sunt mușcate de dinții albi.

– Ai dormit bine? întreabă ea. Sper că nu te simți prea leneș în dimineața asta.

Oricine altcineva ar fi emasculat de comentariu, dar eu nu pot fi. Nu când practic fiecare fată din campus știe că *leneș* și *Aiden Crawford* nu au fost niciodată folosite în aceeași frază. A fost o întâmplare unică și, judecând după ochii ei albaștri întunecați, știe că mă voi revanșa față de ea.

Chicotesc.

– Excelent, de fapt.

– Ei bine, dacă acum ești treaz – își trece o unghie roșie peste pieptul meu –, putem începe ziua cu dreptul.

Ce fel de gazdă aș fi dacă aș refuza oferta asta? Când mâna ei coboară, o întorc și mă revanșez pentru noaptea trecută. Până când Aleena termină dușul, eu sunt deja jos și pregătesc micul-dejun. Se pare că femeile adoră dușurile fierbinți, iar eu sunt mândrul proprietar al singurului duș din casă. Pe bună dreptate, pentru că bunicii mei au cumpărat casa când am fost acceptat la Dalton. Dar asta nu l-a împiedicat pe Kian Ishida, aripa dreaptă a echipei și colegul nostru de cameră, să se lupte cu ghearele și cu dinții pentru el. În calitate de căpitan, am câștigat mereu confruntările, dar acum este în camera de vizavi cu muzica lui tare și bătăi constante în ușa dormitorului meu.

Îi ofer Aleenei micul-dejun, dar ea doar clatină din cap în semn de răspuns înainte de a ieși pe ușa din față. Zâmbesc în sinea mea. Nu e nimic mai bun decât o aventură de o noapte care nu încearcă să fie prietena ta după aceea.

Eli privește schimbarea cu sprâncenele ridicate.

– Asta e o premieră.

– Care anume?

– E trecut de zece. N-ai avut niciodată o fată care să stea atât de mult. Ai găsit-o, în sfârșit, pe aleasă?

Face ochii mari și îmi zâmbește, ceea ce mă face să vreau să-i dau una.

– Am adormit aseară înainte să apucăm să facem ceva. Așa era corect.

– Cât de cavaleresc, spune el sec. Ai fost epuizat în ultima vreme. Nu crezi că trebuie să te mai ponderezi?

Acum e rândul meu să râd. Eu și Elias Westbrook – Eli, cum îl știe toată lumea – ne cunoaștem de când eram în scutec. Îngrijorarea lui nu mă irită ca a celorlalți, pentru că știu că o spune cu mare precauție, iar eu trebuie să fiu într-adevăr la limită cu antrenamentele și școala dacă el deschide subiectul.

– Sunt bine. M-am descurcat atât timp, ce mai contează câteva luni?

Nu pare să-i placă acest răspuns, deși doar clatină din cap și își pune ouăle în farfurie.

– Ce petrecere, băieți!

Un rătăcit iese din casă purtând doar boxeri, restul hainelor atârnându-i de braț. Emblema de pe jacheta lui îmi spune că este unul din frăția lui Dylan.

Dylan este singurul dintre noi care face parte dintr-o frăție. Kappa Sigma Zeta îl tratează ca pe un rege și, deși locuiește cu noi, ar putea avea cu ușurință apartamentul principal din casa Greek Row. Dar, după părerea lui, ultimul lucru pe care și-l dorește este să stea în aceeași casă cu „bobocii lingușitori".

Mănânc o lingură cu fulgi de ovăz.

– Unde sunt ceilalți băieți?

Eli își verifică telefonul și îmi arată ecranul. Este o poză cu Kian leșinat pe iarbă, la intrarea din față a campusului nostru. În spatele lui, monumentul lui Sir Davis Dalton este distrus. Închid ochii strâns, sperând că există o explicație simplă pentru asta. Poate o treabă foarte bună în Photoshop.

– Cine a făcut asta?

– Benny Tang.

Mă opresc la jumătatea îmbucăturii.

– Portarul lui Yale? Ce făcea aici?

Ar fi fost cel mai rău scenariu posibil să vină Yale aici după ce i-am măcelărit într-un meci înainte de vacanța de iarnă. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc a fost că, înainte de a urca la etaj, i-am spus lui Dylan să scape de ea repede. Evident, nu a ascultat.

– Mai bine l-ai întreba pe Dylan. Eu nu am fost aici.

Bineînțeles că nu fusese. Dacă Eli, singurul responsabil dintre noi, nu fusese la petrecere, asta înseamnă că cei doi copii prea mari, Dylan și Kian, erau la conducere.

Totul a început când au pierdut un pariu semestrul trecut, care ne-a făcut să organizăm majoritatea petrecerilor din campus. La petrecerile pe care nu le organizăm, noi trebuie să asigurăm băutura. Când am aflat, i-am lăsat pe amândoi pe bancă două meciuri la rând. În ciuda tuturor lucrurilor, sper că acesta este un coșmar și că încă sunt în pat cu Aleena.

– Să mai întreb unde este Dylan? întreb cu precauție.

Când Eli răspunde iar la telefon, oftez.

El chicotește.

– Glumesc, frate. E leșinat în living.

– Eu am fost!

Toți ochii din cameră sunt ațintiți asupra mea și regret că am învățat vreodată să vorbesc. Bătăile din cap persistă pentru că antrenorul a vrut să ne tortureze cu antrenamente înainte de a ne aduna în sala media pentru o întâlnire obligatorie. Albul strălucitor al patinoarului mi-a dublat durerea de cap. Nu beau des, iar corpul nu mă lasă niciodată să uit când o fac, așa că astăzi nu a fost o excepție. Totul s-a intensificat, inclusiv vocea puternică a lui Kian, care vorbea despre motivul pentru care antrenorul a convocat o ședință. Puștiul s-a trezit cu pete de iarbă pe corp și încă se întreabă ce se întâmplă.

Când a intrat antrenorul Kilner, era furios, iar pielea lui palidă strălucea în roșu. Ba chiar le-a dat jos șepcile de pe cap juniorilor, care se ghemuiau în rândul din spate, iar eu începeam să regret decizia de a sta în față. Kian și Dylan erau și ei departe, în spate, ascunși în spatele portarilor noștri.

– O petrecere nenorocită care a distrus campusul? a țipat antrenorul și dintr-odată totul a căpătat sens. Totul este doar o glumă nenorocită pentru voi toți? Niciodată în cei douăzeci și cinci de ani de când antrenez nu am avut de-a face cu o asemenea nepăsare flagrantă față de codul de conduită al școlii.

Partea asta nu era chiar adevărată. Știu, de fapt, că Brady Winston, căpitanul din anul dinaintea mea, a dat o petrecere în casă care i-a adus o interdicție de un an în Greek Row. Mașina decanului a dispărut, piscina echipei de înot a fost distrusă și toate concursurile au fost anulate. Deci eram destul de sigur că distrugerea campusului și vandalizarea monumentului lui Sir Davis Dalton nu erau cel mai rău lucru care s-a întâmplat în școală.

– Când am devenit antrenor după ani întregi în ligă, a început antrenorul în timp ce Devon bombănea lângă mine „Ține-te bine!", niciodată nu m-am gândit că le voi ține jucătorilor mei seniori o prelegere despre organizarea de petreceri.

– Domnule antrenor, petrecerea…

– Taci, Donovan! l-a mustrat Kilner. Suntem în nenorocitele de calificări care ne vor duce la Frozen Four și tu îți faci de cap cu alte colegii. În acest stadiu?

– Yale a venit aici. Nu ar trebui să fie ei cei mai afectați? A întrebat Tyler Sampson, căpitanul nostru supleant și unul dintre cei mai inteligenți băieți din echipă, care se îndreaptă spre Facultatea de Drept, în loc să calce pe urmele tatălui său, un superstar al hocheiului.

– Nu ei sunt problema mea, ci voi, idioților! Ar trebui să vă suspend pe toți, spune el, cu furia curgându-i de pe fruntea acoperită de sudoare.

– Dar atunci nu am mai putea juca la Frozen Four.

Intervenția lui Kian nu a ajutat cu nimic restul discursului, iar acum a rămas pe cap cu sarcina de a spăla rufele timp de o lună. Inițial fusese o săptămână, dar Kian a continuat să protesteze, iar toată lumea știe că, dacă antrenorul îți dă o pedeapsă, îți închizi gura și o primești.

După aceea, nimeni nu l-a mai întrerupt, decât când mi-am deschis gura mea mare ca să mă incriminez.

– Ce vrei să spui? întreabă antrenorul, fixându-mă cu privirea.

Am văzut privirea aia aspră de prea multe ori și ar trebui să mă sperie îndeajuns încât să-mi așez fundul la loc, dar nu o fac.

– Eu sunt cel care a dat petrecerea.

Eli înjură în spatele meu, dar nu mai spune nimic pentru că știe că, atunci când iau o decizie, nimeni nu poate spune nimic ca să mă convingă să renunț.

Antrenorul își trece o mână peste gură, bombănind ceva printre dinți. Cel mai probabil despre cât de prost sunt, iar eu trebuie să fiu de acord.

– Așa vrei să joci, Crawford? Ești sigur că nu a fost o greșeală colectivă?

Îmi oferă o portiță de scăpare. Mai mult din disperare decât altceva, pentru că, atunci când școala va afla despre asta, voi fi pedepsit. Singura mea speranță este că îmi vor verifica situația școlară și cariera de hocheist înainte de a mă pedepsi prea aspru. Soarta mea va fi mai bună decât a oricui altcuiva din această echipă.

– A fost numai vina mea. I-am lăsat pe cei de la Yale să participe.

Kilner încuviințează, iar eu nu pot să nu observ licărirea minusculă de respect care îi străbate trăsăturile înainte de a fi înlocuită de furia obișnuită.

– Voi raporta decanului. Dacă cineva are o poveste diferită de cea a căpitanului vostru, să vorbească acum!

Atmosfera din cameră se schimbă, iar eu știu că echipa vrea să mă susțină, dar expresia de pe fața mea trebuie să transmită ceea ce sper, pentru că se așază cu reticență în tăcere.

– Atunci de ce dracului mai sunteți aici?! strigă el, forțându-ne să ieșim târâș din sala de conferințe. Antrenorul mă trage înapoi. În biroul meu după ce faci duș!

Vestiarul este sinistru de liniștit pentru prima dată, iar când ies de la duș sunt întâmpinat de fața morocănoasă a lui Kian.

– Căpitane, nu trebuia să faci asta, spune el, părând vinovat.

Îmi șterg părul cu prosopul.

– Am făcut-o. Am dat-o în bară aseară, nu trebuia să las garda jos.

Eli se așază lângă mine.

– Dacă asta e concluzia ta, privești totul greșit. Este vina tuturor, inclusiv a mea.

Vestiarul este de acord.

– Știu că vreți să mă susțineți, dar depinde de mine să fiu un exemplu bun, iar aseară nu am fost. În situația asta, nu se cere un front comun. Implicarea decanului înseamnă că va avea grijă ca toată lumea să fie pedepsită. Nu ne putem permite asta la începutul sezonului. Dacă e vorba doar de mine, consecințele nu pot fi prea grave, spun eu încrezător.

Încrederea mea se stinge când intru în biroul antrenorului Kilner. Nu este niciodată interesant să mă aflu aici, dar astăzi este deosebit de sumbru. Este la biroul său, lovind mouse-ul cu o mână grea. Când în sfârșit se hotărăște să-mi acorde atenție, îmi face semn să mă așez.

Continuă să tortureze mouse-ul până când îl aruncă spre perete.

Acesta cade pe podea în două bucăți.

Înghit în sec.

Kilner se lasă pe spate în scaun, strângându-și mingea antistres suficient de tare încât să explodeze.

– Unde ai fost în ultima vineri înainte de sfârșitul semestrului?

Întrebarea mă ia prin surprindere. Tocmai am mărturisit că am făcut ceva nechibzuit, iar el este îngrijorat de semestrul trecut? Abia îmi amintesc ce am mâncat la cină aseară, darămite ce făceam acum două săptămâni.

Doar că amintirea lovește, ștergând ceața mahmurelii mele persistente.

– După terminarea antrenamentului, m-am îndreptat spre casă, spun eu.

– Și băieții?

– La fel.

– La petrecere?

La dracu' ! De ce pare atât de supărat? Singurul lucru pe care mi-l amintesc de la acea petrecere e o blondă drăguță. Lucrurile începuseră să scape puțin de sub control, dar am avut încredere în băieți că aveau să se descurce. E singurul motiv pentru care m-am relaxat aseară. Cu toate acestea, nu l-am mințit niciodată pe antrenor și nu voi începe să o fac acum.

– Da, la o petrecere.

– Deci îmi spui că o petrecere – fii atent, una pe care voi, băieții, o dați de mai multe ori pe săptămână – este motivul pentru care ai ratat strângerea de fonduri de caritate?

Rahat! Meciul de caritate.

Într-o încercare de a-l împăca pe Kilner, i-am convins pe toți să-i antreneze pe copii înainte de meciul lor de caritate. Să petreci două zile pe săptămână cu copii neantrenați te epuizează și nici faptul că era final de sezon nu a ajutat. Deci când am încetat să mai apar, la fel au făcut și ceilalți.

– Acei copii așteptau pe gheață, iar tu nu ai apărut. Ce zici de weekendul de dinainte de asta? Același lucru?

Am încuviințat. Petrecerile la Dalton n-au încetat niciodată. Dacă nu găsești una, cauți în locul nepotrivit.

Râde disprețuitor.

– Ai ratat campania de sănătate mintală pe care departamentul de psihologie a organizat-o special pentru sportivi. Echipa de hochei nu a venit. Și nici cea de fotbal sau de baschet.

Ca să fiu sincer, nu acord atenție evenimentelor din campus.

– De ce e asta vina mea?

– Pentru că, în loc să știi unde trebuie să fii, ați participat toți, idioților, la o petrecere! Dacă jucătorii mei nu-și onorează angajamentele, știi ce fac eu, Aiden?

– Îi puneți pe bancă, mormăi eu.

Este furios.

– Bine, ești atent. Și știi de ce te-am chemat aici?

– Pentru că eu am dat petrecerea de aseară, îi răspund, iar eu sunt căpitanul.

– Deci știi că ești căpitanul? Am crezut că poate ești prea mahmur ca să-ți amintești! strigă el.

Tresar.

– Îmi pare rău, domnule antrenor! Data viitoare...

– Nu va mai fi nici o dată viitoare. Nu-mi pasă dacă ești starul meu sau nenorocitul de Wayne Gretzky, vei fi mai întâi un jucător de echipă. Răsuflă din greu. Ar trebui să-ți conduci echipa, nu să participi la jocurile lor stupide. Băieții ăia te respectă, Aiden. Dacă tu ești la o petrecere și gândești prost, așa fac și ei. Fii mai deștept, altfel nu voi avea de ales și te voi pune sub supraveghere!

Fața mea trădează o grimasă de confuzie.

– Poftim? Nu există nici o șansă să fiu pus în perioada de probațiune universitară.

– Nu vorbim aici despre cursurile tale. Petrecerea este investigată.

Ah, la dracu'! Am spus că nu voi ști dacă voi regreta că am băut până ce nu voi vedea urmările? Acum regret. Probațiunea este ceva rău, ca ruperea ligamentului. Dacă vestea ajunge la ligă, vor trimite agenți aici să mă evalueze ca jucător eligibil. Tocmai am semnat cu Toronto, pentru

că proiectul nu înseamnă nimic până ce nu pui pixul pe hârtie. Să faci o greșeală acum e fatal.

– Nu pot fi în perioada de probațiune.

Antrenorul încuviințează.

– Ai noroc, pentru că, înainte ca decanul să plece în concediu, a informat comitetul că toți cei implicați în fiascoul gunoaielor vor fi pedepsiți. Din moment ce ți-ai asumat această responsabilitate foarte stupidă, numele tău este primul pe listă.

Am de gând să-mi omor nenorociții de coechipieri.

– Ce înseamnă asta?

– Că mi-au dat opțiunea de probațiune sau de muncă în folosul comunității.

Mă cuprinde un sentiment de ușurare.

– E grozav. Voi face muncă în folosul comunității. Voi freca de unul singur fiecare centimetru din Sir Davis Dalton.

Antrenorul îmi aruncă o privire tulburată.

– Oricât de grozavă ar fi această imagine, nu este atât de simplu, mă informează el. O mulțime de lucruri intră în orele de servicii comunitare eligibile și, din moment ce nu avem un precedent, se va face etapă cu etapă.

Eu strâmb din nas.

– Ca o sentință de închisoare în care ies pe bună purtare?

– Nu ești în măsură să faci pe deșteptul! îmi reproșează el. Aș fi fost obligat să te pun sub supraveghere dacă nu era ea.

– Cine?

CAPITOLUL 3

SUMMER

Miroase a disperare. Sau poate că e vestiarul echipei de hochei după antrenament. Se aud dușurile curgând și voci

puternice care plutesc pe holuri în timp ce încerc să găsesc biroul antrenorului Kilner. Să stau departe de patinoar ca și cum ar avea o boală contagioasă se dovedește a fi un dezavantaj când holul lung de uși albastre seamănă cu un labirint.

Când un telefon se aude sunând în spatele meu, dau cu ochii peste un tip fără tricou, înfășurat într-un prosop în partea de jos.

– Summer?

Rahat!

– Bună, Kian.

Îi fac stângace cu mâna.

Kian Ishida a fost la fiecare curs de psihologie pe care l-am urmat în primul an. Am devenit prieteni când ne-am asociat la un seminar despre disfuncția creierului pentru credite suplimentare. M-am bucurat să am pe cineva căruia îi pasă de psihologia sportului la fel de mult, până când am aflat că este jucător de hochei. Spre marea mea consternare, aripa dreaptă de doi metri a jucat pentru Dalton încă din primul an. După ce am aflat asta, prietenia noastră s-a stins pentru că nici măcar adâncimea oceanului nu mă putea duce atât de departe de hochei pe cât îmi doream. Îmi venea rău doar când auzeam pe cineva vorbind despre asta.

Face un pas spre mine.

– Ți-am trimis un mesaj cu programul meu. Îl ai pe Chung la cursul de statistici avansate?

Am văzut mesajul lui pentru că și semestrul acesta avem două cursuri comune.

Speram să pot găsi un loc în spatele sălii de curs, ca să-l evit.

– Da, și pe Kristian la filosofie.

– Nasol, atunci ne vedem la curs.

Zâmbetul meu fals nu se potrivește cu zâmbetul lui strălucitor.

– Tu ce cauți aici? Nu credeam că ești fan al hocheiului.

– Nu sunt. Am venit să-l văd pe antrenorul Kilner. Știi unde este biroul lui?

Privirea lui se mișcă confuză pe hol înainte de a-și reprima un zâmbet.

– Ce e așa de amuzant? îl întreb prudentă.

– Nimic. Își drege glasul. E ultima ușă pe dreapta. Ne vedem în clasă, Sunny.

Pleacă înainte ca eu să-i pot analiza expresia sau apelativul ciudat.

Găsesc ușa antrenorului Kilner, bat în panoul de sticlă translucidă și o voce aspră îmi spune:

– Intră!

Ușa scârțâie amenințător, ca și cum mi-ar spune să fug înainte să dau de belea. Dau cu ochii de antrenorul Kilner, zâmbitor, și de cineva care stă în fața lui. Are părul ud după duș, iar pe spatele tricoului său este logoul Universității Dalton.

Mă opresc, crezând că deranjez, dar antrenorul îmi face semn să intru.

– Ia loc, domnișoară Preston.

Tipul se face că nu mă vede când mă așez lângă el și nici eu nu-mi bat capul cu asta.

– Laura m-a contactat în legătură cu tema ta. Am înțeles că ai dori să îți faci lucrarea despre hochei.

Aș prefera să-l fac despre talpa pantofului său, dar nu pot spune asta.

– Corect. Este o cercetare despre sportivii din universități și despre burnout pentru examenul meu de absolvire, spun eu.

– Grozav! Atunci fă cunoștință cu Aiden Crawford, căpitanul echipei noastre de hochei.

Fac ochii mari, panicată. Căpitanul? Mă pun să-mi fac cercetarea cu *căpitanul?*

– Oh! Ah, este cool, dar pot lucra cu unul dintre fundași. Nu vreau să deranjez echipa.

– Nu vei perturba nimic. În plus, lui Aiden i-ar prinde bine, spune el, tensiunea sufocându-i cuvintele. E clar că au avut o conversație aprinsă înainte să intru eu. Asta ar explica de ce căpitanul fierbe lângă mine. *Nu-i așa,* Aiden?

De data asta mă întorc spre el. Dau cu ochii de părul castaniu ondulat și pielea impecabilă. Profilul lui ar putea fi confundat cu unul al modelelor de pe calendarele cu pompieri ale Amarei. În ciuda tuturor acestor lucruri, tot arată ca un nemernic.

– Domnule antrenor, e o pierdere de timp! Vocea lui gravă este plină de iritare prost stăpânită. Nu poate fi singura mea opțiune.

Surpriză, surpriză! Predicția mea despre căpitanul de hochei s-a dovedit a fi corectă.

– Lucrarea mea de absolvire nu este o pierdere de timp, spun eu.

– Poate pentru tine, răspunde el fără să se uite măcar la mine.

Tipul nici măcar nu se obosește să mă insulte în față. Acesta este cel mai rău scenariu al meu, iar acum trebuie să și am de-a face cu el?

– Uite, nu am de ce să stau aici și să te ascult cum te comporți ca un nemernic.

Nu reușesc să reprim furia care fierbe la suprafață. Atunci se întoarce, mijește ochii verzi adânci când îi întâlnește pe ai mei, dar antrenorul Kilner întrerupe privirea încărcată.

– În regulă, suficient! Aiden, nu ai dreptul să ripostezi în legătură cu asta.

– Nu fac asta, domnule antrenor. Voi strânge fonduri și îi voi învăța pe copii, dar nu asta.

Se comportă de parcă nici nu aș fi aici. Micul lui acces de furie stârnește mânia pe care Langston a aprins-o mai devreme. Mă cuprinde exasperarea.

– Să nu crezi că eu sunt foarte dornică să lucrez cu un jucător de hochei, Clifford.

– Crawford, mă corectează el.

Antrenorul oftează.

– Nu sunt aici să vă dădăcesc pe nici unul din voi. V-am trasat sarcina. Cu restul vă puteți descurca singuri, ca niște adulți.

– Dar domnule antrenor...

– Cunoști consecințele, Aiden. Îi aruncă o privire severă, iar Aiden strânge din dinți. Și, domnișoară Preston, ești liberă să discuți despre o schimbare cu profesorul tău. Dar știi și tu că nu vei avea un candidat mai bun decât căpitanul.

Când iese, Aiden înjură printre dinți. Își trece o mână frustrată prin păr înainte de a se întoarce spre mine.

– Uite, îmi pare rău, dar nu te pot ajuta cu asta. Poți găsi pe altcineva.

Nu pare să se scuze câtuși de puțin.

– Evident. Nu ești chiar regina balului.

Felul în care își ridică privirea îmi dă o scânteie de satisfacție.

– Sunt căpitanul echipei. Sunt exact asta, regina balului.

– Ești și nemernicul balului, dar n-am ce face!

El fierbe.

– Mă bucur că am stabilit asta, pentru că nu vom lucra împreună. Nu sunt cobaiul tău.

– Bun! Nici nu vreau să fii, spun eu, împingându-mi scaunul în spate. Jucători de hochei afurisiți!

Trântesc ușa în urma mea. N-aș fi putut ieși de acolo mai repede nici dacă ar fi fost un incendiu. Judecând după felul în care îi scânteiau ochii, nici mult nu mai era.

Aerul rece de ianuarie nu-mi răcește pielea în timp ce mă îndrept spre Facultatea de Psihologie. La jumătatea drumului, sunt cuprinsă într-o îmbrățișare mare.

– Sampson, bolborosesc eu.

Sampson își slăbește strânsoarea.

– Ah, deci îți amintești de mine?

– Taci, te-am văzut înainte de pauză, spun eu, îndepărtându-l.

Tyler Sampson este singurul jucător de hochei pe care îl pot suporta fără să fac urticarie. Am crescut împreună pentru că tații noștri sunt cei mai buni prieteni și am rămas alături unul de celălalt la fiecare eveniment de familie istovitor. Se uită la mine.

– Cu ce te-a supărat clădirea aia?

– Nu sunt supărată pe clădire. Sunt supărată pe diavolul din ea. Trag aer adânc în piept, uitându-mă la el. O să râzi.

El îmi aruncă o privire curioasă.

– Știi lucrarea aia de cercetare pe care trebuie să o fac pentru absolvire ca să fiu luată în considerare pentru co-op?

El încuviințează.

– Langston a hotărât ca hocheiul să fie sportul pentru cercetare.

Tyler știe despre relația mea turbulentă cu tatăl meu, așa că nu mă miră surprinderea lui.

– Și te duci acolo să îi ceri socoteală? Ești sigură?

Îmi ridic bărbia cu încredere.

– Îmi apăr drepturile.

– Summer, gândește-te doar o secundă! Ea ți-a dat tema, iar tu te duci acolo și îi spui că refuzi? Femeia care a respins teza unui student pentru că a inserat de două ori aceeași referință? Îmi aruncă o privire aspră. Crezi că îi va conveni că refuzi ceva ce ți-a încredințat?

Îmi amintesc că povestea a circulat, dar nu știu tot adevărul. Langston este strictă, dar nu este nerezonabilă. Deși m-a amenințat că va da locul meu altcuiva.

Simt un gol în stomac.

– Nu mă simt prea bine.

Aproape că lăcrimez, dar Sampson mă ia de brațe.

– Vei fi bine, sunt doar câteva luni. Dar, dacă într-adevăr nu poți să o faci, măcar prezintă-i o propunere alternativă.

– Adică alt sport? A spus deja nu.

– Mai încearcă o dată!

CAPITOLUL 4

AIDEN

Bârfa se răspândește printre hocheiști ca vântul și ca gândul.

Prelegerea lui Kilner mi-a stricat dispoziția ieri, așa că mi-am petrecut ziua în camera mea și departe de colegii de cameră curioși. Să locuiești cu trei studenți din ultimul an și doi din primul an face imposibilă păstrarea secretelor. Juniorii, Sebastian Hayes și Cole Carter, sunt propriii noștri bârfitori. Dar astăzi, când mă întorc de la sală, Kian stă lângă ușă, cu mâinile în șolduri ca o mamă cicălitoare.

Cursul meu de literatură engleză începe în douăzeci de minute și nu am timp de bârfele lui Kian Ishida. Îl ignor, alergând la etaj să-mi adun lucrurile. Când mă întorc jos și mă îndrept spre ușa din față, mă oprește.

– Ai ceva să-mi spui, Aiden?

– Depinde ce știi.

Mijește privirea.

– Ai stat cam mult ieri în biroul lui Kilner. Am văzut-o și pe Summer Preston intrând acolo.

Mă enervez. Aș prefera să nu mă gândesc la ea, chiar dacă mă simt puțin prost că am fost nepoliticos. Nu e vina ei că am luat vina asupra mea, dar nici ea nu pare dornică să lucreze cu mine. A vrut un fundaș, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu trebuie să îți faci griji!

Mijește iar ochii.

– Ba da, pentru că și noi suntem cu toții implicați în asta. Orice ar fi, te vom ajuta.

Este evident că Kian se simte vinovat și nu se va opri până ce nu va îndrepta situația. Dacă află că am enervat-o pe fata care mi-ar putea salva fundul, se va dezlănțui.

– Am întârziat la ore.

Închid ușa în urma mea înainte să aibă ocazia să mă contrazică.

Când ajung la Carver Hall, îmi bag telefonul în buzunar și mă concentrez mai degrabă la curs decât la cât de prost îmi merge. Însă nu durează mult, pentru că primesc un e-mail de la antrenorul Kilner care îmi sporește stresul de zece ori.

E scurt, trimis de pe telefonul lui și spune: „Vino la mine!“

S-a zis cu mine!

Încercarea de a mă concentra la curs după asta este deja o provocare, dar când telefonul îmi bâzâie în buzunar în mod repetat, devine imposibil.

Bunny Patrol

Eli Westbrook: *Kilner este supărat.*

Sebastian Hayes: *Pe o scară de la alergarea lui Kian în pielea goală la incidentul cu tăierea*

cauciucurilor al lui Cole, unde se situează?

Eli Westbrook: *La tăierea cauciucurilor.*

Cole Carter: *Oh! O să lipsesc de la următorul antrenament. Mă doare stomacul.*

Sebastian Hayes: *OK. Îi voi spune lui Kilner că ai o durere de burtă.*

Dylan Donovan: *Credeam că știm cu toții cât de înțepat este Kilner mereu.*

Kian Ishida: *Șt! Jur că omul poate citi cumva astea.*

Kian Ishida: *Domnule antrenor, dacă citești asta, te iubesc.*

Dylan Donovan: *De unde știi că e supărat?*

Eli Westbrook: *Am auzit că a rupt crosa de hochei a unui junior.*

Kian Ishida: *Și? Mi-a rupt și mie vreo șase.*

Eli Westbrook: *În cap.*

Kian Ishida: *Oh, da, e foarte supărat.*

Dylan Donovan: *Ce dracului s-a întâmplat?*

Eli Westbrook: *@Aiden vrei să explici?*

Kian Ishida: *Căpitane? Ce a făcut?*

Am mai spus că s-a zis cu mine?

Amenințarea antrenorului de a mă pune în perioada de probațiune nu m-a speriat îndeajuns încât să merg mai departe cu experimentul ăla nenorocit pe creier, așa că acum ruinează viețile tuturor. Trimit captura de ecran a e-mailului în chatul de grup.

Aiden Crawford: *O să mă rupă în bucăți.*

Dylan Donovan: *Ne vrei acolo pentru sprijin emoțional?*

Kian Ishida: *Pe dracu'! E suficient ca antrenorul să-mi vadă fața ca să se enerveze și mai tare. Baftă, frate!*

Două ore mai târziu, mă aflu la patinoar când antrenorul iese de pe gheață cu copiii.

– Mă ajuți cu echipamentul?

După figură, ai presupune că este antrenorul nostru morocănos obișnuit, dar pentru un ochi avizat e clar că este furios. Absolut livid. Știu că își imaginează că-mi va rupe gâtul.

– Aiden, ai promis că vei veni la meciul nostru. Unde ai fost? Vocea subțire a lui Matthew LaHue îmi ajunge la urechi în timp ce adun conuri.

– Îmi pare rău, Matty, am fost ocupat cu școala.

Asta e cea mai decentă versiune pe care i-o pot oferi. Mă simt ca dracu' când pleacă trist, clătinând din cap. Îl urmez pe antrenor în biroul său pentru a doua oară săptămâna asta.

– Stai jos! îmi ordonă el pe un ton mai aspru decât de obicei. Ești mândru de tine pentru dezamăgirea pe care le-ai provocat-o acelor copii?

– Nu, domnule.

– Te admiră, Aiden. Ce spune asta despre echipă când căpitanului nu-i pasă suficient de mult să apară pentru oamenii din comunitatea sa?

– Domnule antrenor, dacă este vorba despre proiectul acelei fete…

– Nu este vorba doar despre asta. Te-am urmărit recent, iar tiparele pe care le creezi nu sunt sănătoase. Joci la cel mai înalt nivel, dar nu crezi că văd cât de epuizat ești? Te forțezi prea mult, puștiule!

Mai întâi Eli, acum antrenorul. Cred că nu o ascund prea bine.

– Chiar contează atât timp cât joc bine?

Antrenorul pufnește iritat.

– Hocheiul nu poate fi întreaga ta viață. Trebuie să te gândești la viitor.

– La viitor? Domnule antrenor, ați spus că joc atât de bine pentru că mă concentrez doar la prezent.

– Momentan, dar nu poate fi mereu așa. Odată ce ajungi în NHL, este suficient numai un joc prost ca să se termine totul. Nu vreau să te epuizezi.

Râd. E culmea să primesc acum o lecție despre epuizare. Statisticile mele sunt grozave, iar echipa se descurcă bine datorită efortului suplimentar pe care îl depunem cu toții.

– Asta credeți că se întâmplă? Eu mă simt bine.

– Ești sigur? Pentru că ai lipsit de la angajamente și ți-ai pierdut din vedere jucătorii. Nu ești căpitanul pe care l-am ales în primul an.

Cuvintele lui taie adânc, dar eu nu-l las să vadă.

– Mă descurc.

– Nu am nevoie să te descurci, am nevoie să susții. Sunt antrenor de douăzeci și cinci de ani, Crawford. Tiparele sunt tot ce văd. Ești unul dintre cei mai buni jucători ai mei. Nu am de gând să las să ți se întâmple asta. Trebuie să înveți ce e echilibrul. Petrecerile nu ar trebui să fie o prioritate, cu atât mai puțin în ultimul an.

– Au fost doar câteva petreceri. M-am lăsat dus de val o dată. Nu ar trebui să mă ajute să previn presupusa mea epuizare?

Antrenorul dă din cap dezaprobator.

– Este un mod greșit de a aborda problema. Găsește un echilibru, Aiden!

– Deci vreți să echilibrez cursurile, hocheiul, antrenamentul și un proiect de cercetare pe lângă toate celelalte? Nu este paradoxal?

– Poate. Dar numai dacă faci loc pentru lucrurile greșite. Să nu uităm că ți-ai asumat de bunăvoie această pedeapsă. Aș prefera să nu-ți aplic o pedeapsă, dar astea sunt consecințele. Descurcă-te cu ele sau o voi face eu!

Ultima dată când am cumpărat flori unei fete a fost… Ei bine, niciodată.

Nu sunt un expert în botanică, dar această situație necesită acțiuni serioase de gestionare a pagubelor. Antrenorul mai are puțin și mă bagă în perioada de probațiune, așa că nu am de ales decât să mă ocup de asta.

În florărie, sunt imediat copleșit de numărul mare de plante. Un tip de lângă mine ține în mână o coroană mare care s-ar potrivi foarte bine pe ușa unui cămin. Crăciunul a trecut acum o lună, dar fetelor le plac lucrurile astea, nu?

– Bună! Încerc să cer părerea cuiva. Crezi că florile astea ar fi bune?

El pare confuz și tristețea de pe fața lui este evidentă. Cred că a dat-o în bară rău de tot. Ridică din umeri și se

îndreaptă spre casierie. Nevrând să pierd timpul străbătând raioanele, aleg același lucru.

Kian bombardează din nou chatul de grup fără nici un motiv când mă strigă casiera.

*

Bunny Patrol

Kian Ishida: *Tocmai am văzut două fete ieșind din camera lui Dylan.*

Eli Westbrook: *Nenorocitul!*

Aiden Crawford: *Asta ai făcut aseară? Trebuia să mergem la sală, D.*

Sebastian Hayes: *Măcar și-a făcut exercițiile cardio.*

Eli Westbrook: *Mai bine zis și-a dublat exercițiile cardio.*

Kian Ishida: *Sunt acasă marțea. Aș prefera să nu dau peste nimeni în drumul meu spre bucătărie.*

Dylan Donovan: *Nu fi nerecunoscător, Ishida! Probabil sunt singurele fete dezbrăcate pe care le-ai văzut tot anul.*

– Condoleanțele mele, spune casiera, făcându-mă să-mi ridic privirea de la telefon. Numerar sau card?

Cu florile în mână și cu moralul ridicat, intru în Casa Iona. Refuzul îmi este necunoscut, așa că fiecare pas spre căminul ei este întâmpinat cu o ușoară încredere. Din fericire, Kian știa unde locuiește, așa că nu a fost nevoie de morala antrenorului dacă l-aș fi întrebat.

Când bat, voci înăbușite se aud prin ușă.

– Jur pe Dumnezeu că dacă ai invitat vreun idiot... Cuvintele mor pe buzele lui Summer în momentul în care mă vede. Cred că am nimerit partea cu idiot, murmură ea.

Zâmbesc.

– Putem vorbi?

Ea își dă ochii peste cap.

– Sunt ocupată. Nu am timp. Face un gest către flori, apoi îmi trântește ușa în nas.

Ce mama dracului?

Mă uit neîncrezător la ușa maro.

Bat din nou. Nu răspunde nimeni.

– Nici măcar nu mă lași să-ți explic?

Bat mai tare cu fiecare minut care trece.

Bătaia mea se oprește când ușa se deschide spre o blondă foarte iritată.

– Am cea mai urâtă mahmureală, poți să încetezi? Își lasă mâna de pe tâmplă și se uită în sus la mine. *Aiden?*

– Bună, Cassie.

Cassidy Carter este sora geamănă a lui Cole, un fundaș din anul întâi din echipa noastră. Cole locuiește cu noi, ascuns în subsol. Ea apare ocazional la noi acasă să țipe la el pentru că se dă la prietenele ei. Habar nu aveam că locuiește în Casa Iona sau că este prietenă cu Summer Preston.

– Ce faci aici? întreabă ea.

– O fac pe colega ta de cameră să mă ierte.

Ea scoate un oftat dramatic și se întoarce spre Summer.

– *Acesta* este tipul care ți-a distrus proiectul?

Nu pot auzi ce spune Summer, dar sunt destul de sigur că include cuvintele *sportiv* și *cretin.*

– Cassie, pot să intru?

– Nu știu, Aiden. Nu ai lăsat chiar cea mai bună impresie, șoptește ea.

– Știu, și vreau să schimb asta. Și s-ar putea întâmpla asta doar dacă mă lași să intru. Te rog?

Zâmbetul ăsta m-a mai dezamăgit o dată în seara asta, dar încerc oricum. Când Cassie deschide ușa mai larg, simt mirosul victoriei.

Summer stă pe canapea cu laptopul în față când ochii ei se îndreaptă spre ai mei. Îi aruncă o privire aspră lui Cassie, care își cere scuze. În loc să ajute la atenuarea tensiunii care plutește în aerul din jurul nostru, Cassie se întoarce și fuge pe ușă.

– Colega de cameră? întreb eu.

Summer nu răspunde. Nici nu se uită la mine. Încrederea mea se ofilește cu fiecare secundă.

– Pot măcar să-ți cer scuze?

Tăcere.

– Haide, Sunshine!

Capul ei se ridică atât de brusc, încât fac un pas înapoi.

„Nu trebuia să spun asta!"

– Nu-mi spune așa! Ochii căprui în flăcări îi străpung pe ai mei și e oarecum terifiant. Își împinge laptopul de pe picioare și vine să stea la câțiva centimetri de mine. Știu că ești căpitanul și crezi că oamenii ar trebui să cadă la picioarele tale când ceri ceva, dar nu vei obține asta de la mine. Nu-mi pasă dacă te simți prost acum sau dacă ai decis să renunți la comportamentul ăla de dobitoc și să întorci foaia. Tu ai luat decizia ta, iar eu am luat-o pe a mea. Deschide ușa de la intrare. Ești liber să pleci. Nu-ți pierde vremea cu mine!

O privesc în transă. E atât de mult foc în fiecare cuvânt pe care mi-l aruncă, încât e ca și cum aș urmări un spectacol captivant. Momentan, sunt distras de tricoul subțire pe care îl poartă și care îi ajunge până la coapse și sunt ocupat să citesc textul de pe el când ea pocnește din degete pentru a-mi readuce atenția la fața ei. Pe chipul ei citesc nerăbdarea, dar nu mă mișc. Am nevoie de ea și, dacă trebuie să țin piept comportamentului ei înțepat, fie!

– Am fost nepoliticos.

Își arcuiește sprâncenele.

– Bine, am fost un dobitoc și meriți scuze. Îmi pare rău pentru modul în care m-am comportat în biroul lui Kilner, m-a pus în fața faptului împlinit. Nu am nimic cu tine sau cu cercetarea ta.

Summer stă lângă ușa deschisă cu o expresie împietrită. Într-o mișcare ce s-ar putea să-mi zdrobească ouăle, mă apropii de ea și închid ușa. Ochii ei înregistrează mișcarea, dar nu-i văd genunchiul ridicat, așa că merg mai departe.

– Vrei să-mi dai o șansă? o întreb. Lasă-mă să-ți dovedesc că nu sunt ticălosul care crezi tu că sunt.

Privirea ei se îndreaptă spre florile din mâna mea. I le întind, dar ea nu se mișcă să le ia.

– Mi-ai luat o coroană funerară?

O ce? Mă uit din nou la flori și apoi la ea. Dar sunetul unei uși care scârțâie ne face pe amândoi să ne întoarcem.

Fata se holbează cu ochii mari.

– Ai nevoie de puțină intimitate?

Câte colege de cameră are?

Summer pufnește, apoi mă îndepărtează pentru a se întoarce la canapea.
– Nu!
Colega ei de cameră se uită la mine.
– Te-am mai văzut înainte. Unde?
– Nu sunt sigur, dar eu sunt Aiden. Îi întind mâna, iar ea face ochii mari înainte să o întindă pe a ei.
– Oh, rahat! Radiază. Ești faimos în căminele astea, căpitane!
– Pentru lucruri bune, sper.
– Aș spune că da. Zâmbește, apoi se întoarce spre Summer, șoptind ceva ce eu nu aud.
Summer o ignoră.
– Poți să pleci.
Mă ignoră de parcă aș fi un copil enervant.
Eu încerc din nou.
– O șansă.
– Nu.
Ce va trebui să fac? Niciodată nu a trebuit să lupt atât de mult pentru a atrage atenția unei fete. De cele mai multe ori, nici nu trebuie să încerc.
– Ce ai făcut? întreabă prietena ei.
– Amara, o avertizează Summer, iar eu le privesc cum au o conversație tăcută.
Amara își strânge buzele înainte să mă privească de sus în jos, apoi deschide ușa cu o privire compătimitoare.
Când nu mă mișc, îi apare un zâmbet vag pe buze.
– A spus nu, frumușelule.
– Haide, Amara! Nu crezi că merit o șansă să-mi repar greșeala?
Își răsucește o șuviță în jurul degetului, ochii fixându-se pe florile din mâna mea.
– La a cui înmormântare te-ai dus?
Îi arunc o privire ciudată.
– Ce?
– Ții în mână o coroană funerară. Precum cele de la înmormântări, explică ea.
Acum, când mă uit bine la ea, îmi dau seama că am mai văzut coroana înainte. Asta explică toate privirile și

condoleanțele pe care le-am primit pe drum încoace. Încerc să-mi revin.

– Îi arăt cât de rău îmi pare.

Ea chicotește cu o expresie contemplativă.

– O să ai nevoie de asta când va termina cu tine.

Amenințarea sinistră ar trebui să mă facă să plec, dar, când închide ușa, triumful mă face să zâmbesc.

– Mult noroc! Nu mă bag în asta! declară ea, mergând înapoi în camera ei.

Ei bine, s-a dus planul meu. Mă întorc spre fata furioasă care tastează intenționat tare pe laptop. Cu flori funerare în mână, mă apropii de ea ca un bărbat de un leu. Cu o ridicare lentă a ochilor, mă privește cum îi iau laptopul și îl așez pe măsuța de cafea.

– Lasă-mă să te ajut cu tema!

– Nu am nevoie de ajutorul tău. Aș putea să merg la echipa de baschet și să vorbesc cu căpitanul lor.

Nu e nici o îndoială în privința asta. Dacă ea l-ar vrea, el ar sări pe ea imediat. Eșuez în a gestiona pagubele.

– Voi face ce vrei tu. Vrei locuri lângă patinoar? Sau îți pot aranja o întâlnire cu unul dintre băieți? Ce zici de Eli? Toate fetele îl iubesc pe Eli.

Neimpresionată, își încrucișează brațele la piept.

– Crezi că locurile lângă patinoar sau întâlnirile cu coechipierii tăi egalează cu cercetarea mea cu tine ca studiu de caz?

Ridic nevinovat din umeri.

– Nu am fost niciodată la un meci de hochei al echipei Universității Dalton și nu am de gând să merg.

Ridic surprins capul, pentru că toată comunitatea Universității Dalton iubește hocheiul. Mai ales femeile. Jumătate din tribunele noastre sunt pline cu fete.

– Nu ești fan?

– Nu ai făcut nimic ca să devin unul.

– Probabil pentru că nu m-ai văzut jucând sau... fără tricou pe mine.

Gluma nu produce efectul dorit. În schimb, privirea ei se aprinde.

– Bine, mai e ceva ce pot face?

– Îți pierzi timpul. Sunt sigură că-l poți convinge pe Kilner să renunțe la orice ar avea împotriva ta.

– Nu o fac pentru el, spun eu sincer. Este vorba despre crearea unui echilibru și despre a-mi apăra echipa indiferent de rahaturile pe care le fac. Măcar te mai gândești?

Ea își ridică bărbia.

– Bine. O să mă gândesc la asta.

Nu vreau să îi dau nici un motiv să își retragă oferta, așa că mă îndrept spre ușă.

– Nu vei regreta.

– Încă nu am spus da.

Îi zâmbesc.

– Vei spune.

CAPITOLUL 5

SUMMER

La 12 ani m-am apucat de înot doar ca să-l enervez pe tata, dar, printr-un miracol, m-am îndrăgostit de acest sport.

Mama mă ducea la concursuri, iar tata încerca să mă ademenească cu o pereche nouă de patine. Nu a funcționat niciodată, dar m-am holbat la patinele alea ore întregi. În ultima vreme, când mă cuprinde amăreala, apa rece mă ajută să-mi mai alung gândurile.

Mehar Chopra, unul dintre sportivii din echipa de scufundări a Universității Dalton, mi-a împrumutat o cheie de la bazin pentru a o folosi după program. Dacă nu ești un atlet NCAA, nu ai voie să o folosești, dar, din fericire pentru mine, am ajutat-o să treacă examenul final de statistică anul trecut, iar de atunci suntem prietene.

După ce-mi termin ultimul tur cu brațele arzând de durere și cu crampe la gambe, ies din apă înainte să se

aglomereze, așa cum se întâmplă după-amiaza. După ce îmi schimb costumul de baie ud, îmi verific telefonul.

Tata – două apeluri pierdute.

Un apel de la el mă aruncă mereu într-o spirală în care mă întreb dacă sunt o fiică de rahat care păstrează o ranchiună stupidă sau dacă tăcerea mea este îndreptățită. Primul său apel a venit devreme în această dimineață și l-am ignorat până acum. Până când am văzut mesajul de la el care spunea: „Sună-l pe tatăl tău, Sunshine".

Nu-mi dau seama că-mi țin respirația până ce nu amețesc. Să vorbesc cu el ar strica o zi perfectă, așa că ignor și mesajul. Îmi termin de uscat părul, iar telefonul sună neîncetat, dar știu deja cine este. Există o singură persoană care nu înțelege la ce folosește o notificare de apel pierdut.

– Uneori cred că mă înșel că am o fiică la facultate, pentru că sunt sigură că măcar copilul meu m-ar suna.

– Am vorbit ieri, mamă.

Divya Preston are tendința de a exagera.

Îmi reprim nevoia de a simula o deconectare în timp ce mă îndrept spre cafenea pentru masa de prânz.

– E prea mult timp, spune ea cu încăpățânare. Tatăl tău a zis că nu i-ai răspuns la apeluri. Nu ți-a mai auzit vocea de luni întregi.

Mama are și tendința de a-mi face urechile să sângereze.

– Poate să-mi asculte mesageria vocală.

– Nu-mi place tăcerea ta, domnișoară.

Oftez adânc.

– Nu mă poți învinui că nu vreau să vorbesc cu el.

Am plecat de acasă de la vârsta de 18 ani și m-am întors ocazional de sărbători. Cu toate acestea, am încetat să mă mai duc acasă chiar și atunci, pentru că mi-a lăsat un gust amar să-l văd pe tata pretinzând că eram o familie fericită.

– Nu, dar el se străduiește să aibă o relație cu tine. Surorile tale au văzut această schimbare în el. Poți măcar să încerci. I-a luat zece ani să vrea *să încerce*. Te iubește, Summer!

Cuvintele ei se coagulează ca laptele în stomacul meu. Tatăl meu nici măcar nu poate rosti cuvântul dragoste, darămite să o simtă în vreun fel, cel puțin nu pentru mine.

O iubește pe mama în toate sensurile cuvântului. Am crescut cu dragostea lor sufocând camera în timp ce eu tânjeam după o bucățică. Doar că mi-am dat seama că nu-mi aparținea. Nu copilului pe care l-au avut la 18 ani și care aproape că a deraiat cariera de hocheist a tatălui meu. Cu siguranță nu fiicei mai mari care are prea multe de spus și nu se teme să vrea ceva mai bun pentru surorile ei.

– Sunt sigură, mormăi eu în timp ce-mi plătesc mâncarea.

– Ce zici de cină? Putem să trecem pe la Bridgeport. Voi face dulciurile tale preferate.

Ea știe slăbiciunea mea pentru *gulab jamun*.

– Este ultimul meu semestru, nu pot lua o pauză în mijlocul lui.

– Bine, atunci în timpul vacanței de primăvară.

– Sigur, spun eu, aprobând. Te sun mai târziu, mamă.

– Vorbește cu tatăl tău!

Când ajung în sala de curs, mai e un singur loc liber. Plimbarea prin campus și drumul de acum până în capătul de sus al sălii de curs sufocante m-au făcut să suflu și să pufăi. Din cauza celor patru ore de somn și a cutiei goale de ceai, dispoziția mea este mult mai proastă decât de obicei. Abia mă mai țin pe picioare până la pauză, iar până la finalul zilei de curs mai sunt două ore. Creionul din mâna mea este pe punctul de a se rupe când cineva trage scaunul de lângă mine.

– Bună, Summer, spune Kian Ishida, așezându-se mult prea aproape.

Mă uit la el.

– Bună!

– Ești tristă pentru cineva cu numele ăsta.

– Nu am mai auzit asta până acum.

Mă întorc, dar privirea lui Kian continuă să-mi încălzească fața.

– Putem vorbi? Mă uit la expresia lui sinceră și îmi mai domolesc iritarea.

– Sigur.

– Am auzit despre proiectul tău. Dacă Aiden nu te ajută, va fi în perioada de probațiune și, având în vedere că

studiezi sportul, ar trebui să știi cât de nasol ar fi pentru căpitan să plece.

Ridic o sprânceană. Tipul ăsta chiar nu vrea să renunțe. Mai întâi la cămin, iar acum își trimite prietenii la mine?

– Ce ești tu, lacheul lui?

– Coechipier, cel mai bun prieten. Ori una, ori alta. Zâmbește, deloc ofensat. Serios, știu că e un idiot, dar te-ai putea răzgândi.

– Tocmai l-ai făcut idiot. De ce l-aș vrea în proiectul meu?

– Pentru că el este singura ta șansă de a intra în program.

Cum naiba știe el asta? Planul meu de a crea o propunere alternativă a eșuat. Mi-am dat seama când Shannon Lee a ieșit fumegând din biroul lui Langston după ce am încercat să o fac să retragă ultimatumul. Am aruncat propunerea mea alternativă la gunoi și am plecat naibii de acolo.

– De unde știu asta? Am metodele mele, Sunshine.

– Nu-mi spune așa!

– Îmi pare rău! se scuză el. Uite, ești foarte deșteaptă și poți să te gândești cu siguranță la altceva, dar avem nevoie de asta. Echipa este gata să ajute în orice fel.

Mă înveselesc.

– Toată echipa?

– Da, atât timp cât îl lași pe Aiden să intre în proiect. E un tip de treabă și vei afla asta destul de curând.

– Vorbim despre același tip? Pentru că tipul pe care l-am întâlnit eu mi-a insultat cariera și mi-a spus că el nu este cobaiul meu.

Tresare.

– Sună mult mai rău când o spui așa, dar intențiile lui sunt sincere.

– Poți să păstrezi asta pentru când vei fi cavalerul lui de onoare.

– E un tip sincer, repetă el.

– Și lasă-mă să ghicesc: în timpul liber salvează pisici din clădiri în flăcări?

Face o grimasă.

– Uite, s-ar putea să fie nesuferit la început, dar e cel mai drăguț tip pe care îl vei cunoaște vreodată. Antrenorul este supărat pe el din cauza petrecerilor, dar acestea nu au fost vina lui. De când este căpitan, se asigură că păstrăm limitele. Singurul motiv pentru care s-a relaxat a fost pentru că băieții treceau prin momente grele acasă și nu a vrut ca ei să piardă un moment în care să uite de toate astea. Probabil mi-a văzut privirea îmblânzită, pentru că vorbește în continuare: M-ar omorî dacă aș spune cuiva asta, dar este același tip care mi-a găsit o slujbă în primul an pentru a-mi plăti taxele când a murit tatăl meu. Mi-aș fi pierdut locul aici când am plecat în Japonia, dar el mi-a spus că am primit ajutor financiar.

Murmurul clasei se oprește, iar capetele noastre se întorc spre profesorul Chung, care își reia prelegerea.

– Te mai gândești?

Ochii mei se îndreaptă din nou spre Kian și mă trezesc încuviințând. S-a zis cu concentrarea mea, așa că îmi petrec restul prelegerii terminându-mi propunerea. La doar zece minute după curs, intru pe aleea casei hocheiștilor.

Când urc treptele, Eli Westbrook iese pe ușa din față. Singurul motiv pentru care îi știu numele, în ciuda ambiției mele de a nu cunoaște nici un sportiv din universitate, este că la una dintre petrecerile de anul trecut s-a asigurat că toată lumea a ajuns acasă în siguranță. El însuși a dus acasă cu mașina cel puțin treizeci de studenți. Unul dintre ei a fost Amara, beată criță, care jură că s-a îndrăgostit de el în acea noapte.

– Bună! Aiden este aici? întreb eu.

Eli își înclină capul curios când mă vede.

– Ar trebui să fie. Intră! Descuie ușa. La etaj, prima ușă pe stânga.

Casa este neașteptat de ordonată, având în vedere că organizează frecvent petreceri. Mirosul slab de transpirație și alcool încă este proaspăt în aer, dar presupun că s-a impregnat în pereți.

Când bat la ușă, fac un pas înapoi, dar nu aud nimic. Nerăbdarea mă năpădește, așa că bat mai tare. Apoi din

nou, oprindu-mă pentru scurt timp din cauza ezitării, înainte de a împinge ușor ușa.

Camera lui Aiden este scăldată în umbrele unei lumânări pâlpâitoare. Cine și l-ar fi imaginat pe căpitan studiind la lumina lumânărilor?

– Te-am așteptat toată ziua, rostește o voce senzuală.

Rămân încremenită și fără aer.

Goală. Atât de goală. O fată stă întinsă pe patul lui Aiden, cu frișcă acoperindu-i partea de sus a coapselor și sfârcurile și cu un castron de căpșune așezat pe noptieră. Când fac un zgomot confuz, ochii ei îi găsesc pe ai mei și țipă, făcându-mă să mă dau pe spate și să mă lovesc de o comodă.

– Oh, Doamne! Îmi pare atât de rău!

Mă grăbesc să ies. Tocmai când mă pregăteam să cobor scările, mă lovesc de cineva. Cineva foarte solid, cu pieptul cald.

Mă dau în spate și îl văd pe Aiden holbându-se la mine, îngrijorarea marcându-i trăsăturile izbitoare. Arată irezistibil, perfect, cu osatura bine definită și buzele pline.

– Ești bine? întreabă el.

Încă mă uit la el cu ochii mari și trebuie să îmi amintesc să clipesc.

– Bine, bolborosesc eu.

El se uită la ușa dormitorului său.

– Ai fost în camera mea?

– Joi, rostesc eu, ignorându-i întrebarea. Prima noastră ședință. Ne vom întâlni la patinoar.

Întreaga lui față se luminează.

– Mă primești? Face un pas înainte ca și cum ar fi pe cale să mă îmbrățișeze, dar se oprește când eu mă dau un pas înapoi. Își drege vocea. Ce te-a făcut să te răzgândești?

Micul discurs al lui Kian a avut de-a face cu asta, iar când mă uit la Aiden știu că el nu mințea. E ceva în ochii lui care mă face să cred asta.

– Disperarea ta, spun eu în schimb.

– Din milă? Primesc!

Radiază.

Îmi strâng buzele ca să nu zâmbesc.

– Nu te simți prea confortabil, ești pe muchie de cuțit.

Expresia lui devine încordată, ca și cum comentariul l-ar fi supărat. Dar când ușa dormitorului lui scârțâie, atenția noastră se îndreaptă spre fată, frișca topită alunecându-i pe trup.

Aiden își freacă ceafa cu o privire șovăielnică. Vârful urechilor îi devine puțin roz și sunt fascinată de faptul că Aiden Crawford se simte chiar și puțin jenat. Fata e foarte drăguță și complet dezbrăcată. Ai crede că ar face paradă cu faptul că face sex în mod constant.

Înainte ca el să-mi poată da o explicație pe care nu o vreau, cobor scările.

Ziua de joi a sosit, iar eu regret fiecare pas pe care îl fac spre patinoarul rece. Pe gheața izolată, aud șuieratul unui puc care lovește plasa.

Aiden este atât de concentrat încât nu mă observă lângă gheață făcându-i cu mâna. Talentul brut este vizibil în felul în care se mișcă fără să transpire. Conturul mușchilor de pe spate se onduleză sub tricoul strâmt.

– Aiden! îl strig, dar el nu se întoarce.

Așa că încerc din nou, mai tare de data asta. Tot nu răspunde.

Am alocat o oră pentru întâlnirea noastră și o secundă în plus ar însemna să recuperez cu greu somnul pe care l-am pierdut săptămâna asta. Mâhnindu-mă, fac singurul lucru pe care nu credeam că îl voi mai face vreodată. Mă târăsc până în camera cu echipament de rezervă și iau o pereche de patine ponosite. Sunt prea strâmte și îmi jenează glezna. Simplul gest de a lega șireturile îmi face pieptul să se strângă. Îndepărtez cu disperare amintirea că mi-am pus patinele timp de zece ani din viață pentru a patina cu tatăl meu.

Alunec pe gheață cu greu, în timp ce Aiden își face exercițiile în viteză.

– Bună! strig când mă apropii, deși el doar trimite alt puc în aer. Sătulă, îl bat pe umăr pentru a-i atrage atenția. Crawford!

Când se rotește, cotul lui mă lovește în umăr, dezechilibrându-mă, căci sunt prea aproape. Țip și cad pe gheață, spatele fiind cel mai afectat, iar capul fiind ferit de impactul cu gheața. Gândul că mi se va sparge craniul îmi

provoacă un fior pe șira spinării. Anul trecut a circulat o înregistrare video cu o patinatoare a Universității Dalton care și-a spart capul pe gheață la Jocurile Olimpice. De atunci, personalul îți face capul calendar dacă doar îndrăznești să pui piciorul pe patinoarele Universității Dalton fără cască.

– Rahat! Ești bine? întreabă Aiden, scoțându-și un dop din ureche. Nu te-am auzit.

– Bine, bolborosesc eu, încă întinsă pe gheață.

Îngrijorarea lui se atenuează când îmi aude tonul.

– Dacă nu știi să patinezi, au conuri pentru copii chiar acolo.

– Foarte amuzant. Știu să patinez foarte bine. Îmi șterg gheața de pe coapse. Probabil te-aș putea învinge într-o cursă.

Se uită la mine amuzat.

– Să mă învingi? Încă ești la pământ de când ai căzut.

Îmi oferă mâna, dar eu mă ridic singură. Când îmi recapăt echilibrul, îl privesc în ochi.

– Ți-e frică?

– Pentru tine? Da.

Îi arunc o privire aspră.

– Vorbești serios? întreabă el, pe un ton neîncrezător.

Încuviințez.

– Pe ce pariem?

– Că eu câștig. O afirmație exagerată pe care o regret imediat ce o spun. Sunt încrezătoare, nu proastă, dar acum fața lui îngâmfată e o provocare suficientă. Chiar dacă mâine s-ar putea să nu mai fiu în stare să merg.

– Eu joc doar pentru miză.

Serios, e vreun fel de parior?

– Bine. Dacă eu câștig... Mă gândesc un pic, apoi zâmbesc. Trebuie să fii de acord cu orice sugerez în timpul ședințelor noastre fără să te plângi.

Maxilarul i se încordează și eu zâmbesc, știind că i-am găsit punctul sensibil.

– Și dacă voi câștiga eu, îi vei spune antrenorului că am fost atât de grozav, încât cercetarea ta este terminată mai devreme.

Rămân cu gura căscată. Era prea mult de muncă. Prea multe chestionare și evaluări de completat. Nu am cum să găsesc singură rezultate exacte.

– Dar asta nu e posibil.

– Ți-e frică? îmi întoarce cuvintele.

Strâng din dinți ca să mă abțin să nu fac un comentariu insolent. Aproape că refuz, dar zâmbetul lui încrezut mă face să-mi strâng pumnii și să-mi amintesc exact de ce nu-mi plac jucătorii de hochei.

– Bine. O să câștig oricum.

Râsul lui grav îmi ridică părul pe ceafă.

– Și ei spun că sunt încrezut.

– Încrezător, corectez eu.

Asta îl face să zâmbească mai larg, iar eu îl ignor pentru a patina spre panouri.

– Direct până la celălalt capăt?

– Da, spune el, dar tot nu își sprijină spatele de panou.

– Pe locuri…

– Casca.

– Hm?

– Pune-ți o cască, altfel nu facem asta.

– Nici tu nu porți, îl acuz. Capul tău masiv e făcut din oțel?

– Mă descurc să nu-mi crăp capul. În ceea ce te privește, nu sunt atât de sigur.

Pufnesc.

– Păcat, pentru că eu nu am unul.

Chiar ar trebui să-mi pun. După ce am participat la seminarul despre disfuncții cerebrale semestrul trecut, știu că nu trebuie să-mi compromit sănătatea creierului.

Aiden se întoarce să ia ceva din spatele plasei.

– Poftim!

Mă holbez la casca din mâna lui. Nu este una clasică, ci o vizieră pe care o poartă la unele antrenamente.

– Cum va încăpea capul meu în casca ta?

– Mai bine decât să-ți trântești capul neprotejat pe gheață.

Cu reticență, o iau de la el și mă opresc înainte să îi permit să îmi atingă părul.

– Doar ca să știi, îmi distrugi programul de spălare a părului.

Îmi aruncă o privire inexpresivă, ca și cum sănătatea părului meu ar avea cea mai mică importanță pentru el. Casca îmi este cam largă, oferind foarte puțină protecție și fiind pe punctul de a cădea.

– Strânge-o! spune el arătând spre cataramă.

– Am făcut-o. Trag cu putere de curea. El oftează și patinează până ce ajunge la câțiva centimetri de mine. E atât de aproape încât îi pot simți mirosul curat în timp ce se înalță deasupra mea. Nu știu cum reușește să nu miroasă dezgustător. Dacă vestiarul arată cât de rău pot mirosi jucătorii de hochei, el este o anomalie.

Mă holbez la el când își îndreaptă casca. Ochii lui sunt aproape hipnotizanți și pot auzi în minte îndemnul de a privi în altă parte. Verdele pare maroniu pe margini, cu pete aurii împrăștiate. Când îmi dă părul de pe față, îmi revin.

– Dacă tragi de cureaua din stânga, se strânge, explică el, trăgând de ea. Ar trebui să ți se potrivească sub bărbie. O fixează cât de mult poate. E bine?

Încuviințez.

El patinează înapoi.

– La trei.

Ne împingem de pe panou după numărătoarea inversă și o tăiem pe gheață. E rapid. Incredibil de rapid. Încep să mă întreb de ce am crezut că pot câștiga împotriva unui sportiv din prima divizie. Mai ales că ultima dată când am patinat a fost cu ani în urmă. Picioarele îmi ard doar de la câțiva pași. Ochii mei nu se concentrează bine la linia de sosire. În schimb, îl privesc cum se mișcă precum un fulger, iar atunci mă împiedic de o denivelare din gheață.

Scâncetul meu trebuie să fi ajuns la urechile lui, pentru că aud lamele răzuind înainte să ajung la pământ. Din nou.

Mi se reamintește că protecția capului este foarte necesară, mai ales când casca mea amortizează lovitura în cădere. În afară de mândria mea foarte fragilă, cred că sunt bine când Aiden îngenunchează lângă mine.

– La dracu', n-a sunat prea bine! Ești rănită? Mâna lui rece alunecă spre ceafa mea pentru a mă ridica. În ce zi

suntem? mă întreabă brusc.

În nici un caz nu m-am lovit la cap atât de tare încât să am nevoie de o verificare a contuziei. Cel mai mult mă îngrijorează cât de ude sunt jambierele mele noi.

– Nu am o comoție cerebrală.

– Fă-mi pe plac! aud urme de îngrijorare în vocea lui calmă.

– Joi.

Pe măsură ce pune întrebările, îmi dau seama că, teoretic vorbind, încă nu a câștigat. Și nici eu nu am pierdut. Îmi stăpânesc zâmbetul care începe să înflorească la gândul ăsta și îl las să mă ridice de la pământ.

– Ce faci acum? continuă el când mă ridic.

– Mă holbez la capul tău mare, spun eu înainte să mă întorc și să fug, folosindu-mi fiecare mușchi din corp în avantajul meu.

Aiden strigă după mine înainte ca patinele lui să zgârie gheața. Repede. Corpul îmi arde, dar sunt atât de aproape încât pot simți gustul panourilor blestemate. Nu mă uit înapoi, temându-mă că o singură privire mă va costa.

CAPITOLUL 6

AIDEN

Am pierdut.

Sunt cel mai rapid jucător de hochei din NCAA și am pierdut în fața unei studente la psihologie sportivă de 1,60 care urăște hocheiul.

– Sfinte Sisoe! Am câștigat!

Summer patinează în cercuri în jurul meu.

– Pari surprinsă având în vedere cât de încrezătoare erai, bombăn eu.

– Pentru că ești sportiv al universității. Faci asta în fiecare zi și te-am învins!

Face o piruetă stângace, radiind. Jambierele ei ude îmi atrag atenția, zona decolorată evidențiindu-i fundul. Îmi îndepărtez privirea înainte ca ea să observe că mă holbez.

– Te rog, spune-mi că au camere aici. Am nevoie de imagini.

– Pentru ce?

– În scopuri viitoare.

Șantaj.

– Asta ar însemna, de asemenea, că te-a înregistrat trișând, spun eu.

Oftează adânc.

– Trișând? Nu am trișat niciodată în viața mea. Se oprește în fața mea și mă lovește brusc o adiere dulce. Ai decis să te oprești și erai la o secundă în spatele meu. A fost o cursă corectă.

– Depinde. Dacă definești echitabilul ca fiind puternic înclinat în favoarea cuiva, spun eu, iar ea se uită înapoi neamuzată. Bine. Ai câștigat. Voi participa la ședințe fără să mă plâng.

Sincer, chiar dacă aș fi câștigat, aș fi făcut orice ar fi vrut ea. Oricum a fost un miracol că m-a lăsat să fac parte din proiect.

– Nu te purta de parcă mi-ai face o favoare. S-ar putea să fi folosit distragerea atenției, dar, recunoaște, a fost corect în cele din urmă.

Am oftat.

– A fost corect.

Mulțumită, patinează spre ieșire, apoi ne îndreptăm împreună spre biroul antrenorului. Ne lasă să-l folosim atât timp cât nu atingem nimic. După ce am completat autoevaluarea preliminară, o citește.

– Ai engleza ca subspecializare?

Încuviințez. Am fost responsabil și am ales economia ca specializare, dar am decis să fac o subspecializare care chiar să-mi placă, adică engleza.

– Deci îți place să citești?

– Da.

– Cărți adevărate?

O privesc cu răceală.

– Te referi la acele blocuri de hârtie? Oh, nu, nu am ținut niciodată una în mână, darămite să citesc vreuna.

Ea ignoră remarca mea sarcastică și răsfoiește hârtiile.

– Aici nu ai completat. Care este planul tău pe cinci ani?

– Nu am nici unul.

Fața ei se alarmează.

– Pe trei ani?

– Nu.

– Atunci hocheiul? Nu ai o echipă de vis la care vrei să mergi?

– Am semnat deja cu ei.

Toronto Thunder a semnat cu mine un contract entry-level pe trei ani cu câteva luni în urmă, ceea ce înseamnă că voi juca la ei spre sfârșitul primăverii. Eli a semnat, de asemenea, cu ei la o lună după mine, așa că ne îndreptăm împreună într-acolo.

– Dar obiectivele personale?

Habar nu am ce vrea de la mine. Am trăit și am respirat hocheiul de când aveam patru ani, nu am avut nevoie să mă concentrez la altceva. Nu m-am întâlnit cu nimeni în facultate pentru că între joc, studiu și a fi un tată cu normă întreagă pentru băieți, nu există deloc timp liber.

– Poate că te va ajuta dacă îți dau un exemplu, sugerează ea. Am planuri pe cinci, zece și douăzeci de ani.

Sfinte Sisoe, e insistentă!

Se uită la reacția mea.

– Nu te uita la mine ca și cum aș fi nebună! Eu știu exact ce vreau.

– Viața e imprevizibilă. Nu o poți planifica. Știu asta din experiență.

– Eu pot. Când eram mică, am fost îndrăgostită de psihologie. Atât de mult, încât am făcut un plan de viață minuțios la vârsta de opt ani. La 17 ani, aveam să absolv liceul și să mă mut aici pentru un program de studii complete la Dalton. Aveam de gând să termin programul de studii accelerat și să intru la master.

Tresar.

– Ți-ai dat seama de asta la opt ani?

– Da.

Iisuse! Singurul lucru la care mă gândeam la opt ani era timpul în care mă lăsa mama să joc hochei înainte de cină.

– Și dacă nu intri?

Se holbează la mine ca și cum aș fi amenințat-o.

– Voi reuși. Am o singură șansă și nu voi lăsa nimic sau pe *nimeni* să mi-o ia.

Încerc să alung tensiunea.

– Dar practic ai terminat cu toate astea. Care este planul tău acum?

– După masterat și doctorat, vreau să lucrez cu sportivii olimpici ca psiholog sportiv. Apoi probabil mă voi căsători cu un contabil și voi avea doi copii, un băiat și o fată.

– Un contabil? Îți plac tipii chei care preferă să se înece cu cafeaua lor decât să stea la birou?

Nu menționez nimic despre faptul că știa totul despre copii. Probabil știa și ce semn zodiacal vor fi.

– Sunt buni la matematică. Oamenii care excelează în domeniile STEM sunt în general mai bine echipați pentru a rezista în parteneriate.

– Deci vrei să te măriți cu un robot.

– Vreau să mă mărit cu un om stabil.

– Un bărbat stabil care probabil nu îți poate oferi un orgasm.

Cuvintele îmi zboară din gură înainte să mă pot gândi mai bine la ele. Spre ușurarea mea, ea le ignoră, dar nu înainte de a-și da ochii peste cap.

– Oricum, ăsta e exemplul meu. E rândul tău.

– Eu nu am unul. Voi merge în NHL, voi juca cât de mult voi putea și sper să câștig o Cupă într-o zi.

– Ce urmează după aceea? Vrei să ai o familie?

– Nu mă gândesc la asta acum. Când trăiești și respiri hochei, nu-ți prea pasă de altceva. Tot ce am folosesc pentru a mă asigura că nu dezamăgesc pe nimeni – coechipierii, antrenorii sau familia.

– Deci singurele tale obiective sunt hocheiul și – se preface că își verifică notițele – hocheiul?

– Exact. De aceea nu trece o zi fără antrenament.

Surprinderea îi transformă trăsăturile.

– Te antrenezi și în zilele în care nu ai antrenament?

Mă las pe spate în scaun, încuviințând din cap.

– Trebuie să mă asigur că țin pasul. În câteva luni voi intra în NHL.

Expresia ei trădează neîncrederea. Îi ia câteva secunde să formuleze o frază.

– Crezi că antrenamentul de șapte zile pe săptămână este bun pentru tine? Când te odihnești?

– Mă odihnesc mult după antrenament și de obicei dorm opt ore.

– Asta nu este sănătos, Aiden.

Nu am nevoie de îngrijorarea ei. Am auzit-o destul de la toți cei din jurul meu.

– A funcționat bine pentru mine.

– Dar…

– Am terminat? Trebuie să mă trezesc devreme pentru voluntariat, spun eu cu un entuziasm fals.

Mă lovește un fior de vinovăție când expresia ei se schimbă și simt nevoia să umplu tăcerea tensionată. Summer își strânge lucrurile și iese din birou atât de repede încât abia am timp să mă gândesc. Când o urmez, murmură un la revedere rapid când ușile grele se închid în urma noastră și pleacă în direcția opusă. Aerul rece îmi lovește fața când îmi pun geaca și mă uit la ținuta ei deloc practică. Jambierele ei pe jumătate uscate și puloverul subțire nu au fost făcute pentru luna ianuarie în Connecticut.

– Unde ți-e mașina? strig după ea.

– Am venit pe jos. Căminul meu este chiar acolo, arată în direcția clădirii mai apropiate de campus.

– Te duc eu.

– Sunt bine, spune ea, încercând să-și îmblânzească părul castaniu și lung luat de vânt.

– Lasă-mă să te duc eu!

Se holbează la mine.

Mă holbez și eu la ea.

Când pare că ar prefera să rămână acolo și să înghețe sub vântul rece, îmi las privirea să se domolească.

– Te rog?

Aproape că nu-mi recunosc vocea, dar fata asta e al naibii de încăpățânată și nu vreau să meargă singură atât de târziu.

Ea cedează și mă urmează până la camioneta mea.

– Ăsta e ca un autoturism tipic pentru un sportiv?

Odată ce apăs pe buton, farurile mașinii mele negre F-450 se aprind.

– Văd că ești fanul stereotipurilor legate de hochei.

– Mai degrabă dovezi empirice. Tot ce mai ai nevoie acum este un playlist country pentru a confirma.

Îi deschid portiera și încerc să o ajut să se ridice cu o mână pe talie, dar ea o îndepărtează pentru a se urca singură. Mă așez pe scaunul meu, las căldura să iasă prin aerisire și pornesc încălzitorul de scaun pentru coapsele ei umede. Când se conectează bluetooth-ul, se aude primul cântec și, spre bucuria mea, este un cântec country.

Râde brusc, forțându-mă să mă uit la ea pentru a înțelege pe deplin sunetul. Credeam că râsetul lui Summer Preston va fi ultimul lucru pe care îl voi auzi vreodată. Am încercat să fac glume cu ea toată seara și nimic, nici măcar un zâmbet. Dar acum, când știu cum sună, vreau să fac să se întâmple din nou.

Se uită încruntată în interiorul camionetei mele.

– Miroase bine aici.

– De obicei mergi în mașini urât mirositoare?

– Nu, vreau doar să spun că echipamentul tău este probabil acolo în spate.

Dau din cap dezaprobator.

– Este în portbagaj. Nu vreau ca bancheta din spate să miroasă urât.

Ea pufnește. Nu e chiar un râset, dar e destul de aproape.

– Te-ai întâlnit cu un jucător de hochei sau ceva de genul ăsta? Mă trezesc întrebând în timp ce intru pe șosea.

Ea se uită pe geam.

– Sau ceva de genul ăsta.

Un fost iubit. Evident, aversiunea ei față de acest sport este cauzată de o experiență neplăcută. Nu poate fi doar pentru că nu mă place.

Restul drumului nostru cu mașina este tăcut până când ajung la căminul ei. Coboară și pornește în grabă spre intrare înainte să am ocazia să o conduc înăuntru. O privesc cum intră când telefonul îmi bâzâie în consola

centrală și răspund imediat. Pierderea unui apel de la Edith Crawford nu este o poziție în care vrea să fie cineva.

– Bună, bunico!

– Ai primit pachetul meu? L-am pus pe Eric să-l trimită prin poștă, spune ea.

– Da, tuturor băieților le-au plăcut. O să-ți trimit poze.

A tricotat pulovere pentru echipă și nu a ascultat de nimeni, nici măcar de mâinile ei artritice, când și-a petrecut ultimele luni tricotând. Spunea că asta îi permitea să se concentreze la altceva în afară de afacerea lor cu restaurantul.

A trecut ceva timp de când nu am mai vizitat Providence, dar bunicii mei înțeleg că programul meu este atât de încărcat încât abia am timp să ies la aer. Nu mi se pare corect să le cer să vină la meciuri, mai ales că le este greu să se ocupe și de restaurantul lor.

Ultima dată când am avut pe cineva din familie în tribune, aveam 13 ani și ambii mei părinți au fost prezenți. Îmi amintesc acel sentiment ca și cum ar fi fost ieri. Eram plin de bucurie și a fost unul dintre cele mai bune meciuri pe care le-am jucat vreodată. Am fost atât de bun încât am fost recrutat la echipa de juniori majori, deși eram în categoria de vârstă 13–14 ani. Acela a fost și ultimul meci la care au asistat părinții mei și, deși tribunele sunt mereu pline de fani care țipă purtând tricoul meu, nu m-am mai simțit niciodată la fel. Am sentimentul că niciodată nu va mai fi așa.

– Bine, am vrut doar să văd cum ești. Vei veni acasă în vacanță?

Vacanța de primăvară părea atât de departe încât nu m-am gândit la ea. Singurul lucru la care mă gândesc este să ajungem la turnee fără să fie nimeni exmatriculat, suspendat sau pus în perioada de probațiune. Ceea ce este mai greu decât pare când băieții sunt hotărâți să facă prostii.

– Da, vin!

– Ar fi frumos dacă ai aduce un oaspete într-una din zilele astea.

Bunica mea nu e prea delicată cu întrebările, așa că știu ce vrea să audă. În ultimii doi ani, m-a tot bătut la cap să

îmi fac o prietenă, spunându-mi că îmbătrânește și că ar trebui să-mi folosesc înfățișarea pentru altceva decât *să mă prostesc.*

– Vin doar eu. Dar o să te anunț dacă se schimbă ceva.

– Știi, ne-ar plăcea să fim suficient de coerenți pentru a vorbi cu o fată pe care o aduci acasă.

Le place să joace cartea bătrâneții, deși sunt cei mai energici septuagenari pe care îi cunosc. Ar fi în munți făcând drumeții dacă nu ar fi intervenit operația la genunchi a bunicului meu.

– Sunt sigur că voi doi veți fi la fel de vioi ca întotdeauna când va veni acea zi.

Nu prea curând, pentru că nu m-am gândit niciodată la o prietenă, iar să aduc una acasă nu este un lucru pe care sunt dispus să îl fac. Relațiile ocazionale sunt singurul lucru pe care îl pot susține de-a lungul sezonului, dar acum și asta pare imposibil.

– Cum merg lucrurile cu hocheiul?

– Bine. Mâine antrenez o grupă de copii.

Omit că nu este din proprie voință.

– Știi, tatăl tău obișnuia să fie voluntar pentru ei când erai mai mic. L-a ajutat să stea cu ochii pe tine.

Râd.

– Probabil e motivul pentru care nu mă mai bag în prea multe bătăi acum.

– Să rămână așa, nu vreau să-ți pierzi nici un dinte, spune ea severă. Ei bine, te las! Data viitoare dă-mi niște vești interesante! Plictisești o femeie bătrână.

– Am o mulțime de povești interesante, bunico.

Ea pufnește.

– Nici una pe care ai putea să mi-o spui mie, presupun. Dumnezeu știe ce faceți voi, studenții, în zilele astea.

– Nu și eu. Eu sunt un înger.

– Sunt sigură că ești. Noapte bună, dovlecel!

– Noapte bună, bunico!

CAPITOLUL 7

SUMMER

Este infailibilă.

Acestea sunt cuvintele pe care i le-am spus terapeutei mele înainte să-mi ofere o listă lungă de motive pentru care formula mea autoproclamată infailibilă este extrem de dăunătoare.

Una dintre condițiile necesare pentru absolvirea facultății a fost să particip la o ședință de consiliere cu un terapeut din campus, semestrul trecut. Am fost de acord până când am ajuns pe nisipuri mișcătoare și au ieșit la iveală problemele mele de abandon. Cine a spus că terapia nu este distractivă?

Sophia, consilierul meu desemnat, a avut multe de spus despre modul în care am tratat relațiile. Se pare că planul meu de a abandona oamenii înainte ca ei să mă abandoneze pe mine nu este sănătos. Ca să vezi! A spus că singurii mei prieteni din primul an au fost Amara și Cassie, dar și Sampson, care nu se pune, deoarece îl cunosc dintotdeauna, și asta pentru că nu dezvolt atașamente față de oameni de teamă că nu voi fi destul de bună pentru ei astfel încât să rămână prin preajmă. Mulțumesc, tată!

Treburi serioase, dar am trecut de majoritatea. Spun majoritatea pentru că încă nu am vorbit cu tatăl meu. Sophia mi-a sugerat că sunându-l aș putea încheia discuția fără să am așteptări. Aceasta a fost ultima noastră sesiune, pentru că, după ce am luat ședințele, nu am mai avut nici o motivație să mă întorc.

Un strop de la cineva care se scufundă în piscină face ca apa să lovească geamul din zona de așteptare. Stând în DC Aquatic Center, mă uit spre uși după Aiden, care urmează să vină aici pentru sesiunea de astăzi.

Îmi vibrează telefonul când primesc un mesaj de la surorile mele. Este o fotografie a echipei de hochei a Universității Dalton la meciul de aseară.

Familia Preston

Serena: *Mergi la școală cu tipii ăștia?*

Serena: *Pentru că sunt supersexy.*

Shreya: *Știam că discursul tău „stai departe de tipii de la hochei" era ca să-i poți păstra pentru tine.*

Shreya: *Are vreunul dintre ei frați?*

Summer: *Voi două aveți 15 ani. Potoliți-vă!*

Summer: *Cum ai făcut rost de poza asta?*

Serena: *Am fost la meci cu școala noastră. UofT a luat bătaie de la băieții voștri.*

Summer: *Tata e cu voi?*

Serena: *Nu știi? Tata e în Boston. Este antrenorul lor interimar.*

Simt un gol în stomac. Tatăl meu este aici. Ei bine, la câteva ore distanță, dar e aici. A venit mai aproape pentru a lucra la relația noastră? Sau o face din nou pentru cariera lui? Acum înțeleg de ce surorile mele s-au furișat la un meci la care sunt sigură că nu ar fi trebuit să fie. Cu toate acestea, dragostea pentru hochei curge adânc în sângele familiei Preston, așa că nu le pot învinui pentru asta.

– Cum ai reușit să faci asta?

Vocea lui Aiden mă scoate din gândurile mele.

Lumina după-amiezii îl învăluie de parcă ar fi un fel de zeitate și nu știu cum poate să arate atât de aranjat, deși a călătorit ore întregi după meci. M-am oferit să reprogramăm întâlnirea, dar el a insistat să nu pierdem timpul. Se poate spune că amândoi suntem nerăbdători să terminăm acest proiect.

– Nu ești singurul cu pile, Crawford.

Centrul acvatic este foarte rar gol la amiază. Mi-a luat săptămâni întregi să memorez orarele pentru a-mi da seama care este cel mai bun moment să mă strecor acolo. Astăzi, scafandrii sunt plecați la competiții, așa că bazinul este aproape gol.

Ne îndreptăm spre vestiare și regret alegerea costumului de baie când mă văd în oglindă. Probabil ar fi trebuit să port ceva mai conservator. Deși acesta este singurul costum de baie din care am găsit ambele piese. Celorlalte le lipsesc fie sutienul, fie slipul.

Aiden mă așteaptă lângă o bancă, iar când ies, privirea lui alunecă pe picioarele mele, apoi aterizează asupra chipului meu. Are un slip roșu și nimic altceva, evident, dar eu sunt uimită. Încercarea de a-mi fixa privirea asupra feței lui este o provocare pentru că tipul este sculptat.

– Știi, dacă voiai să mă vezi fără tricou, tot ce trebuia să faci era să mă întrebi, Sunshine. Nu trebuia să planifici o întreagă lecție de înot.

– Nu-mi spune așa! Vocea lui îmi taie gândurile. În plus, sunt destule poze cu tine fără tricou care circulă pe pagina de bârfe a universității. Nu ești chiar o piatră rară.

– Te ții la curent, nu? chicotește, fără să-și ia ochii de la mine nici măcar o secundă. Deci ce ar trebui să însemne asta?

– Este o alternativă. Diversificarea în mai multe sporturi este benefică pentru studenții-sportivi. De asemenea, ușurează rutina riguroasă de antrenament pe care o impui corpului tău.

Dacă nu-mi va asculta sfatul cu privire la odihnă, îi voi oferi antrenamente minime pentru a-i potoli foamea de a se antrena șapte zile pe săptămână.

– Ultima dată când am înotat într-o piscină aveam 15 ani.

– Nu e nici un salvamar pe aici. Dacă te îneci, nu te salvez.

El se preface ofensat.

– Sunt cobaiul tău, nu mă poți lăsa să mor.

– Câteva victime de-a lungul procesului nu-mi vor afecta absolvirea. Îmi aruncă o privire întunecată care îmi smulge un zâmbet. Ultimul din piscină trebuie să-i plătească celuilalt cina, spun eu înainte de a porni.

Tocmai când eram pe punctul de a sări de pe margine și de a plonja în piscină, brațul lui Aiden se agață în jurul taliei mele și ne învârtim în apă, spatele lui atingând-o primul. Sunt înghițită de apa tratată cu clor și de el. Când ieșim la suprafață, încă sunt prinsă de corpul lui solid.

– Eu nu pierd, Preston, îmi șoptește la ureche.

Un fior involuntar îmi străbate pielea înainte să mă desprind din brațele lui și să înot. Este o minune că pielea mea încă arde, deși sunt scufundată în apă rece.

– Cred că victoria de la UofT ți se urcă la cap.
El înoată în jurul meu.
– Și fiecare victorie înainte de asta.
Ștergerea acelui zâmbet încrezut de pe fața lui a devenit singurul meu scop pentru următoarele treizeci de minute. Începem cu ture lente, până când el trece în viteză prin fiecare marcaj pe care i-l fixez. Am o bănuială că a mințit când a spus că nu este un mare înotător.
Când îmi sună telefonul lângă prosop, ies din piscină ca să ajung la el. Dacă m-ar vedea un salvamar, l-ar arunca în apă. Dalton are o politică strictă de interzicere a telefoanelor mobile lângă piscină, după ce un telefon a sunat în timpul unei competiții, iar unul dintre înotători s-a oprit ca să verifice notificarea. Ne-au bombardat cu anunțuri despre dependența de telefon și despre cum ne distruge creierul. Am răspuns rapid la telefon.
– Alo?
– Sper că nu mă eviți, Sunshine.
Vocea lui îmi provoacă un gol în stomac.
– Am fost ocupată, tată.
– Prea ocupată pentru familia ta?
Pieptul mi se strânge, la fel mâna în jurul telefonului.
– Cred că am învățat de la cei mai buni.
El tace un minut, dar ignoră lovitura.
– Sunt în Boston pentru câteva luni. Mi-ar plăcea să te văd.
Un val fierbinte de resentimente îmi urcă pe șira spinării. Aiden înoată mai aproape cu ochi curioși. Cred că a observat cât de repede clipesc.
– Nu pot. Nu sunt liberă, spun, închizând telefonul chiar când Aiden se apropie.
Îmi scap telefonul pe prosop când se oprește lângă picioarele mele. Aș fi proastă să cred că nu vede că ochii mei sunt roșii, dar nu de la clor. Înainte să poată vorbi, mă scufund în apă și încep să înot. Senzația de arsură din plămâni mă ajută să-mi stăpânesc gândurile. Tatăl meu a fost ocupat timp de douăzeci de ani, iar acum încearcă să deschidă ușa pe care eu am bătut-o în cuie cu mult timp în urmă. Nu este corect.

O mână mare îmi înconjoară brațul și îmi oprește mișcările rapide. Aiden mă trage mai aproape, astfel încât suntem la doar câțiva centimetri distanță. Îngrijorarea i se citește pe chip.

– Ce s-a întâmplat?

Clatin din cap.

– Nimic.

– Summer.

– Am spus că nu e nimic, zic eu, smulgându-mi brațul din strânsoare.

Când ajung la marginea piscinei, el mă urmează și, prinzându-mi glezna, mă împiedică să plec. La naiba, e insistent!

Aiden iese din apă, picăturile alunecând pe planurile netede ale corpului său de parcă am filma o reclamă pentru *Sports Illustrated*. Între timp, ochii mei sunt roșii și părul mi se lipește dezordonat de față.

Din ferestrele care înconjoară piscina, razele portocalii ne încălzesc pielea în timp ce stăm pe margine, cu picioarele atârnând în apă, umăr lângă umăr. Mirosul de clor și izbucnirea mea stânjenitoare se încolăcesc în jurul nostru ca o sfoară. Respir greu, concentrându-mă asupra picăturilor care îmi cad din nas pe coapsa udă. Aiden stă în tăcere, dar prezența lui este copleșitoare.

– Scuze!

Cuvântul îmi scapă atât de brusc încât aproape că încerc să îl prind în mâini și să mi-l îndes înapoi pe gât. Vulnerabilitatea acelui cuvânt este atât de crudă, încât mă îngrozește faptul că el ar vrea să disece sensul lui. Mă agăț de marginea piscinei și mă holbez la apă, nedorind să fac contact vizual. Apoi mâna lui mare o acoperă pe a mea, forțându-mă să eliberez strânsoarea pe care o am pe peretele piscinei.

– Nu-ți cere scuze pentru sentimentele tale. Mai ales față de mine, spune el, întâlnindu-mi privirea.

Lumina soarelui îi face ochii verzi să strălucească precum smaraldele, iar părul lui ud strălucește. Nu spune și nu mă întreabă nimic altceva. Dar îmi mai domolește presiunea din piept cu o strângere ușoară a mâinii, iar eu îl las.

– Uau! Donny îmi aruncă hârtia și se lasă pe spate în scaun. Nu este un „uau!“ pozitiv, asta reiese clar din tonul său caustic. Metodologia ta este superficială.

Umerii mei se prăbușesc. I-am trimis proiectul meu prin e-mail lui Langston, iar ea a făcut observații la fiecare frază. Feedbackul ar fi fost util dacă ar fi existat cuvinte reale și nu o grămadă de semne de întrebare. Când i-am trimis, cu reticență, un mesaj lui Donny pentru ajutor, el a venit în sala studenților.

– Superficială?

– E plictisitoare. Ai nevoie de mai multe teste.

– Fac evaluări de două ori pe săptămână și închei cu un test ACSI-28. Asta e mai mult decât cer criteriile.

Autoevaluările sunt întrebări la care Aiden a trebuit să răspundă, iar inventarul abilităților de adaptare ale sportivului va fi condus de dr. Toor, psihologul nostru sportiv din campus. Este o metodologie de bază, dar prezintă cu ușurință tot ceea ce știu și asta este ceea ce caută instituțiile.

– Încerc doar să îți ofer cunoștințele mele.

Frustrarea îmi furnică pielea.

– O să văd ce pot să fac.

– Nu este ceva de ignorat. Amintește-ți doar că participi la unul dintre cele mai competitive programe de pe Coasta de Est.

Bolovani de stres mi se zguduie în stomac.

– Mulțumesc! murmur când își strânge lucrurile, luându-și cu el prezența stresantă.

Când îmi dau drumul la respirație, scaunul este tras din nou, iar eu tresar.

– Bună, Summer.

Mă întâmpină părul blond și ochii căprui. Dacă nu ar avea jacheta, liniile corpului său mi-ar spune că joacă fotbal. Connor Atwood este fundașul echipei noastre de fotbal și prietenul lui Sampson, așa că îl cunosc din primul an. În afară de asta, nu am vorbit niciodată.

– Bună, Connor!

Expiră ușurat.

– Chiar mă așteptam să-mi fi uitat numele. Zâmbește suav și își trece o mână nervoasă prin păr. Nu te superi

dacă stau aici, nu? Doar dacă nu aștepți pe cineva.

Nu sunt sigură dacă ăsta e modul lui de a mă întreba dacă am un iubit. Dar, fie el sportiv sau nu, am nevoie de o distragere a atenției.

După momentul ciudat de la piscină dintre mine și Aiden, lucrurile au devenit stânjenitoare cel puțin pentru mine. Când am insistat să-i plătesc cina după ce am pierdut pariul, el m-a oprit. Privirea lui miloasă m-a iritat suficient de tare încât i-am băgat o bancnotă în mână și am plecat. Sper că amânarea următoarei noastre întâlniri mă va ajuta să scap de neliniștea persistentă.

Îndreptându-mi din nou atenția spre Connor, clatin din cap.

– Nu. Sunt doar eu.

CAPITOLUL 8

AIDEN

Îmi încep diminețile fiind aruncat în panouri de copii de șase ani. Contrastul dintre viața mea din urmă cu doar câteva săptămâni și cea de acum este o revelație supărătoare.

– Cum e fata? Ai supărat-o deja?

Vocea antrenorului se aude din biroul său când trec pe lângă el după lecții. Stă la birou, cu ochelarii lăsați în vârful nasului în timp ce lucrează la computer. Nu sunt sigur dacă coechipierii mei au gura mare sau dacă Summer s-a plâns de mine. I-a spus despre florile funerare?

După sesiunea noastră de înot, lucrurile s-au așezat într-o acalmie inconfortabilă. Nu a fost inițiată de mine. Nu sunt sigur de ce îi era rușine. Toată lumea are zile proaste, iar acea convorbire la telefon s-a întâmplat să provoace una dintre zilele ei. Totuși, aș minți dacă aș spune că nu sunt curios cine a sunat-o. Ar putea fi fostul jucător de hochei pe care îl urăște? Îl cunosc și eu? Dacă da, voi fi

fericit să-l pun la punct, astfel încât să nu o mai sune niciodată. Ochii roșii și plânsul ei mi-au provocat o senzație de durere în piept care nu mi-a plăcut.

– Nu m-a înecat. Cred că ăsta e un semn bun.

Antrenorul pufnește.

– Ține-o tot așa! Ultimul lucru de care am nevoie este ca decanul Hutchins să-mi sufle în ceafă.

Fac un pas precaut în biroul lui.

– Ați încercat să vorbiți cu el despre reducerea orelor mele de muncă în folosul comunității?

Mă privește, în sfârșit, în ochi și ridurile de pe frunte i se adâncesc.

– Bineînțeles. L-am întrebat la petrecerea în pijamale după ce ne-am povestit despre iubirile noastre.

Voi lua asta ca pe un nu. Antrenorul se întoarce la ecranul computerului, dându-mi de înțeles că trebuie să plec.

Ieșirea din arenă și drumul spre casă sunt singurele momente de calm pe care le-am simțit toată săptămâna. Briza îmi răcorește pielea înfierbântată, iar cerul de seară creează un fundal liniștit. Dar acest sentiment dispare imediat ce pășesc în casă.

Colegii mei de cameră se înghesuie lângă blatul din bucătărie. Dylan mă vede primul și își duce un deget la buze. Văd pata verde de pe tejghea și un telefon lipit de ea.

Cole zboară pe lângă mine și gâfâie îngrozit.

– Ai dracului nenorociților!

Își împinge pumnul înainte ca să spargă telefonul din pătratul de jeleu, dar Kian îi interceptează pumnul.

– A durat ore întregi, nu o strici tu acum. Bucură-te de frumusețea științei.

– Dracu' să te ia, cu știința ta cu tot!

Cole își scoate telefonul vâscos, făcând mizerie peste tot. Să-i facem zile fripte lui Cole este distracția preferată a tuturor, probabil pentru că el și Sebastian sunt singurii juniori din casă.

– Mă bucur să știu că asta faceți cu toții în timpul vostru liber.

Iau o băutură din frigider.

– Nu în timpul liber. Acestea sunt ore cruciale înainte de această seară, spune Kian cu gura plină de jeleu.

– Ce se întâmplă în seara asta? întreb eu, complet dezinteresat.

– Petrecerea în togă? Cea pe care clubul nostru preferat de fete o găzduiește în fiecare an? Doamne, unde ai fost?

Se referă la clubul *lui* preferat de fete. Îl tratează ca pe o celebritate pentru că este extrem de generos la spălătoria lor anuală de mașini. Se poate spune că au o relație reciproc avantajoasă.

– Distracție plăcută!

Kian se holbează la mine.

– Glumești, nu? E Beta Phi. Fetele alea sunt ca majoretele tale personale.

– Nu pot. Mă întâlnesc cu Summer mai târziu.

Își spală mâinile pătate de jeleu.

– Reprogramează! E timpul să nu mai porți povara vinovăției pentru chestia cu Yale. A fost și vina noastră.

Nu e vorba de vină. Totul a scos în evidență ceea ce am încercat să evit în calitate de căpitan – faptul că nu mă pot descurca să echilibrez diferite aspecte ale vieții mele. În copilărie a fost vorba de hochei și școală și, datorită părinților mei, am avut un echilibru. În liceu a fost durerea, la care am eșuat lamentabil, iar acum este viața mea personală. De-a lungul anilor, a existat o singură constantă în viața mea: hocheiul. Este ceea ce m-a ajutat să trec peste anii adolescenței și m-a condus la cea mai performantă echipă de Divizia 1 din NCAA. Să-mi ruinez șansele de a juca ar fi un eșec uriaș.

– Summer nu mă va lăsa să reprogramez din cauza unei petreceri.

Kian își scoate telefonul.

– Îi voi trimite un mesaj. Oricum, pe mine mă place mai mult.

– Ai numărul ei?

Îmi trece prin minte gândul cu ei împreună, dar nici măcar nu-mi pot imagina asta. Chiar dacă asta ar putea explica de ce urăște jucătorii de hochei. Cu toate acestea, dacă ar fi cazul, m-aș aștepta să agațe un tip mai blând din echipă, nu pe propriul nostru golden retriever.

– Din primul an. Suntem prieteni.

Sigur că sunt. Mă duc sus să fac un duș, iar când ies, văd că mi-a trimis o captură de ecran a răspunsului ei: „Bine. Voi reprograma".

Cred că îl place mai mult decât pe mine.

Când sunt la jumătatea scărilor, mă opresc și-l văd pe Kian purtând o togă. Are o coroană de frunze de aur și o broșă care îi ține toga legată.

– Știi că nu e obligatoriu să te îmbraci, nu?

El trece repede pe lângă mine.

– Doar le dau fetelor ce vor. Dylan ți-a luat și ție una.

Arată spre toga așezată pe balustradă.

Cu reticență, mă îndrept spre toaletă pentru a mă dezbrăca de blugi și a intra în haina albă. E mai bine să nu te cerți când Dylan are o viziune asupra costumelor. De Halloween, eu am fost Albă-ca-Zăpada, iar ei au fost piticii mei. Asta a ieșit surprinzător de bine.

Ajungem la Beta Phi într-o mare de alb. Salut câțiva oameni care joacă beer pong[1] în camera de zi. Kian se îndepărtează imediat ce trecem pragul, iar Dylan toarnă tequila în gura fiecăruia înainte de a începe să dea pe gât încă o sticlă. Băieții din frăție îl aclamă, scandând „Double D!", iar eu reușesc să trec pe lângă ei. Eli nu este de găsit, ca de obicei, iar juniorii fumează probabil afară, unde nu îi pot vedea. După câteva runde de beer pong și după ce l-am văzut pe Dylan cum reușește să se trezească și apoi să se îmbete și mai tare, Kian se ciocnește de mine cu un oftat.

– Rahat, mormăie el. O să mă urăști pentru asta, dar cred că ar trebui să te ascunzi.

Când încearcă să mă împingă afară din bucătărie, îl opresc.

– Despre ce vorbești?

Înghite în sec, cu ochii fugind frenetic în jur.

– Îți amintești că am făcut acel lucru frumos pentru tine cerându-i lui Summer să reprogrameze?

Încuviințez.

– Ei bine, nu a făcut-o neapărat pentru că i-am cerut-o eu, ci pentru că i-am zis că ești foarte bolnav. Văzându-mi

expresia, pălește. I-am spus că a fost o toxiinfecție alimentară! Nimic prea grav. Teoretic, ți-ai fi putut reveni.

– Ai mințit-o?

– O mică minciună nevinovată, care nu ar fi putut răni pe nimeni. Dar, preventiv, ascunde-te în baie sau fă ceva!

– Nu mă ascund în nenorocita aia de baie.

Pufnește exasperat.

– Haide! Fă-o pentru mine! E cam înfricoșătoare când…

Cuvintele i se pierd și se albește.

Dintr-odată, o brunetă furioasă stă în fața mea și nu mă pot abține să nu mă uit la ținuta ei minusculă. Este o bucată albă de rochie care mă face să înghit în sec. Dar când strânge cu putere paharul roșu, îmi amintesc de situația mea actuală.

– Cred că nu ești atât de bolnav pentru o petrecere a clubului fetelor, nu?

– Nu e ceea ce crezi, spun eu.

Privirea ei plutește între ochii mei, ca și cum ar evalua adevărul, înainte de a ofta dezamăgită. Summer se întoarce, iar Kian înjură, apoi pleacă repede după ea. Când trece pe lângă mine în grabă, se împiedică și golește lichidul lipicios din paharul lui pe pieptul meu dezgolit.

Această toaletă miroase a bomboane.

Este atât de mică încât trebuie să mă înghesui și aproape că dobor articolele de toaletă de pe raft. Dar când se varsă pe tine o băutură într-un club al fetelor, partea bună este că au tot ce ai nevoie pentru a curăța.

În timp ce îmi șterg abdomenul, cineva apasă pe clanță.

– E cineva aici, mormăi eu, dar zăngănitul nu se oprește. Este ocupat! spun mai tare.

Totuși, oricine ar fi, nu se oprește. În cele din urmă, deschid ușa ca să le spun să se ducă dracului, dar o fată se împiedică și intră direct în mine.

– Oh, Dumnezeule!

Mâinile ei alunecă pe abdomenul meu umed până la pectorali. Apoi mă strânge.

Dracu' să le ia de cluburi de fete!

– Ești chiar tu! Am crezut că nemernica aia de Bianca minte, dar ești chiar tu!

– Da. Îi iau mâinile de pe mine. Întoarce-te mai târziu! E ocupat acum.

Ea se smulge din strânsoarea mea și mă apucă de talie.

– Oh, crede-mă, putem folosi baia asta! Închide ușa! Ghici ce culoare au chiloții mei?

Aproape că mă înec cu propria salivă. Ce mod de a-mi atrage atenția! Deși, din nefericire pentru ea, sunt concentrat la altă fată în seara asta. Fărâma de durere care a trecut prin ochii lui Summer când m-a văzut m-a afectat mai tare decât mă așteptam.

– Uite, pari o fată destul de drăguță, dar...

– Răspuns greșit, mă întrerupe ea. Mâinile ei se îndreaptă spre tivul rochiei albe și o ridică până sus. Răspunsul corect este...

Nu poartă deloc.

Îmi ciupesc podul nasului pentru a-mi domoli tensiunea din cap. Nu știu dacă voi regreta asta mai târziu, dar chiar trebuie să plec de aici.

– Nici măcar nu-ți știu numele, spun eu.

– Întotdeauna întrebi numele fiecărei fete cu care te cuplezi?

Ei bine, nu, dar mi s-a părut ceva ce ar fi trebuit să zic.

– Nu te cunosc.

– Eu te cunosc. Asta e tot ce spune, dar eu nu mă mișc. Uf! Bine. Numele meu este Crystal. Ce fel de tip întreabă care e numele unei fete când ea se dezbracă?

Nici un tip. Niciodată.

Când se apropie, simt miros de alcool și e o ușurare să știu că nu e atât de nebună când e trează. Chiar când încerc să o îndepărtez politicos de corpul meu și să o scot din baie, cineva bate la ușă.

– Suntem ocupați! strigă Crystal.

Odată distrasă, reușesc să mă strecor.

– Îmi pare rău, nu în seara asta.

Nu aud restul înjurăturii, pentru că închid ușa și cobor scările. Îmi aranjez toga pătată și o zăresc pe Summer pe hol.

În timp ce mă strecor prin mulțime, observ că vorbește cu cineva. El se apropie pentru a-i da o șuviță de păr după

ureche. Ea îi zâmbește, dar e un zâmbet discret. Atât de discret, încât știu că e deranjată de atingere.

Pe măsură ce mă apropii, îl aud mormăind ceva despre o băutură înainte de a-i lua paharul gol.

– Nu ți-am reținut numele, spune el.

– Summer. Ca anotimpul.

Tipul afișează zâmbetul ăla cretin cu dinți albi.

– Ochii tăi strălucesc precum soarele, Summer.

Îmi stăpânesc râsul. Are de gând să recite un întreg roman nenorocit despre ochii ei? Tipul ăsta e de-a dreptul jenant. Spre surprinderea mea, ea chiar chicotește, iar o roșeață îi pictează obrajii înainte ca el să se furișeze în bucătărie.

– Summer, ca anotimpul? zic eu. Spre deosebire de ce? Summer ca... numele?

Ea îmi aruncă o privire glacială.

– Nu-ți stă bine să mă urmărești!

– Nu te urmăresc. Am venit doar să văd ce mai faci, dar cred că Summer, ca anotimpul, se descurcă de minune.

Nu i se pare deloc amuzant. Eu, pe de altă parte, abia îmi pot stăpâni râsul.

– Știi, îl pun la curent pe Kilner cu activitatea ta în fiecare săptămână. Poate că nu ești în cărți pentru meciul din finală, spune ea înșelător de dulce.

Nu ar trebui să râd. Nu când e supărată pe mine și cu siguranță nu când are probațiunea mea în propriile mâini.

Reținându-mi râsul, fac un pas mai aproape, iar ea rămâne pe loc, încrezătoare.

– Ce pot să fac ca să trec?

– Pentru început, nu minți ca să scapi de o ședință!

Tresar.

– Îți cer scuze! Nu știam că a inventat o scuză. Când Kian a spus că ai fost de acord să reprogramezi, am decis să vin. Nu te-aș minți niciodată, îți garantez!

Capul ei se înclină contemplativ.

– O să accept cu reținere din moment ce promisiunile tale nu au nici o greutate pentru mine.

– Atunci lasă-mă să-ți arăt că au!

Poetul însuși reapare cu băutura lui Summer.

– Au avut doar bere.

Am închis ochii enervat. Ochii ei se îmblânzeau și furia de mai devreme se domolea. Mai am nevoie doar de câteva minute cu ea.

– Mulțumesc!

Înșfac paharul, dau pe gât băutura și îi îndes paharul gol înapoi în mână. Acum pleacă!

Mă înalț deasupra tipului, iar el e furios, căutând ceva la Summer. Nu primește răspunsul pe care îl caută pentru că pleacă posomorât, iar asta mă face să mă simt cam prost.

– Vrei să te revanșezi față de mine? îmi atrage Summer atenția înapoi la ea.

Pune întrebarea pe un ton serios, dar eu nu mă pot abține să nu o consider sugestivă. Cum aș putea să nu o fac? Mă privește într-un mod care îmi provoacă un gol în stomac, iar buza de jos îi este prinsă între dinți. Dacă nu ar fi atât de supărată, partea de sus a rochiei ei, care abia se vede, ar face să mi se cam scoale.

Pe cine păcălesc eu? Sunt excitat deja, chiar dacă se uită la mine de parcă ar prefera să mă vadă la doi metri sub pământ.

Înghit în sec.

– Da.

Bătăile inimii mele își schimbă ritmul când intră pe orbita mea. În lumina asta slabă, nu-mi pot da seama la ce se gândește, dar sper că se potrivește cu gândurile mele. Când mâinile ei se ridică de parcă ar vrea să le tragă pe pectoralii mei și să își prindă brațele în jurul gâtului meu, mă simt încărcat de anticipare. În nici un caz nu se va întâmpla asta chiar acum. Dacă acesta este modul ei de a-mi da o lecție, nu este una foarte bună. Aș enerva-o din nou doar pentru reacția pe care corpul meu o are când e atât de aproape.

Dar în loc să-mi șoptească ușor că ar trebui să mă revanșez față de ea într-un dormitor sau într-o baie liberă, se dă înapoi.

– Atunci ar fi bine să dormi la noapte.

Zâmbetul pe care mi-l oferă este plin de răutate pură și am sentimentul că mâine o să mă bată măr.

CAPITOLUL 9

AIDEN

Casa este întotdeauna liniștită în dimineața de după o petrecere. Uneori, putem chiar să auzim ciripitul păsărilor și să vedem lumina soarelui găsindu-și drumul înăuntru. Doar că astăzi lumina soarelui este Summer Preston și vrea să se răzbune. Iar ciripitul păsărilor este sunetul unei alarme care mă trezește brusc. Perna mea nu amortizează sunetul care vine de la parter, iar când dau laoparte pătura ca să deschid ușa dormitorului, Kian e în cealaltă parte a holului, în boxerii lui cu Shrek, cu ambele mâini peste urechi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, fă-o să înceteze! strigă el.

– Am ajuns în iad? geme Sebastian de la baza treptelor.

– O să vomit, spune Dylan, ascunzându-se înapoi în camera lui.

Deodată, zgomotul încetează, iar Summer apare cu un zâmbet strălucitor.

– Bună dimineața, soare!

Când o vede, Kian mă străpunge cu privirea.

– Nu ai învățat să nu o enervezi?

– Ce s-a întâmplat?

Zâmbește cu îngâmfare.

– Din moment ce ai ratat ședința noastră de ieri, am reprogramat-o. Mergem într-o excursie!

Sebastian pufnește de pe podea. Încă își ține capul în mâini când se uită la ea.

– Da, sigur, sunt destul de sigur că încă sunt beat.

– Kian a spus că voi toți sunteți la dispoziția mea pentru acest proiect. Cu excepția cazului în care asta s-a schimbat și ai prefera probațiunea pentru căpitanul tău. Am nevoie de voi îmbrăcați. Se bombăne la unison, dar Summer pornește din nou nenorocita aia de alarmă.

– Aveți cinci minute la dispoziție!

– Dacă aș avea energia să-l arunc de pe stânca asta chiar acum, aș face-o, mormăie Dylan, mahmur.

Se uită fix la Kian, care discută animat cu Summer. Toți băieții plătesc pentru efortul său generos de voluntariat.

Eli a avut noroc pentru că era dispărut în dimineața asta, iar Cole s-a încuiat în subsol.

Încercarea de a nu mă holba la fundul lui Summer în această drumeție de opt kilometri este o tortură personală. Poartă colanți care îi conturează curba perfectă a fundului și o bluză cu mânecă lungă asortată care îi lasă mijlocul la vedere. După noaptea trecută, mi-a fost greu să nu mă gândesc la cât de aproape a fost de mine.

– Ăsta e singurul motiv pentru care nu sunt în probațiune, spun eu.

Dylan bombăne.

– Ar fi de preferat probațiunea.

– Haideți, băieți! Credeam că sunteți sportivi ai Diviziei 1.

Summer se uită peste umăr.

– Există un motiv pentru care patinăm, Summer. Dacă aș vrea să port adidași și să merg prin pădure, aș fi un criminal în serie, argumentează Dylan.

Ea pufnește amuzată.

– Nu e vina mea că ți-ai băut și mințile aseară.

La cât de mult bea Dylan, mahmurelile lui sunt de obicei inexistente. Faptul că astăzi putem vedea efectele îmi spune că a exagerat. Eu, pe de altă parte, am băut doar un pahar.

– Dacă aș fi știut că vrei să ne târăști pe un deal, poate că aș fi redus cantitatea. În plus, problema ta este cu Aiden. De ce să ne torturezi?

– Nu am făcut asta ca să vă torturez.

– Spune-i asta fundului meu, geme el. Pantalonii lui scurți murdari sunt rezultatul faptului că s-a împiedicat de o creangă. Singurul care a găsit asta amuzant a fost Kian, care a făcut poze când Dylan a căzut. Și tu ai fost la petrecere. Ai băut un litru de cafea de dimineață ca să faci asta?

– Nu beau cafea, doar ceai, răspunde ea.

– Îți place să bei apă caldă *amară?* intervine Sebastian, care nu a vorbit toată excursia.

– *Masala chai.* Cu lapte și zahăr.

Dylan mormăie ceva în șoaptă în timp ce eu încerc să mă gândesc cum să rămân singur cu Summer. Speram ca

măcar să pot vorbi cu ea astăzi, dar Kian a fost ca o lipitoare toată excursia. E ceva în vocea ei care mă face să vreau să o aud. Așa că, în timp ce coborâm după vederea dezamăgitoare din vârful muntelui, băieții merg înainte, iar eu o trag înapoi.

Vine ușor spre mine.

– Nu am vorbit cu tine toată ziua. Mă gândesc că pedeapsa asta e un pic crudă, îi șoptesc la ureche.

Ea se întoarce să se uite la mine.

– Să nu vorbești cu mine este o pedeapsă?

– Cea mai rea.

Summer se clatină, iar când încerc să reduc distanța dintre noi, ea face un pas înapoi. Mișcarea mă surprinde și, doar ca să văd ce face, mai fac unul în față, îndepărtând-o și mai mult.

– Ți-e frică de mine, Preston?

Ea pufnește.

– Da, sigur, nu ai putea speria nici un copil dacă ai încerca.

Frunzele uscate trosnesc sub picioarele mele.

– Bine, spun eu, coborându-mi vocea. Atunci te emoționez.

Înghite în sec și mă privește în ochi.

– Nimeni nu mă emoționează.

– Da? Fac un pas mai aproape și piciorul ei lovește o creangă. Scâncește când se împiedică, dar mâna mea o prinde de talie. Ai grijă, Summer, altfel o să cred că ești emoționată!

De îndată ce îi simt parfumul dulce, o strâng mai tare în brațe. E suficient de aproape încât să simt ceva în mine. Senzația este atât de tulburătoare încât o las să se echilibreze din nou. Face câțiva pași înapoi.

– Nu știu ce crezi că faci, dar nu o să-ți meargă cu mine.

Summer se întoarce, călcând pe o piatră înfiptă în pământ. Îmi dau seama că e o greșeală îndată ce face asta. Strigătul ei se întrerupe când o prind înainte să lovească pământul.

– Au, au, au!

Se ține de gleznă, iar durerea de pe chipul ei îmi spune că și-a luxat-o.

– Ți-ai sucit-o, spun eu, ridicând-o în brațe.

– Am dat de dr… dracu'! înjură ea. Nu trebuie să mă cari.

Cuvintele abia îi ies din gură, atât de tare strânge din dinți.

Băieții sunt deja la câtiva metri în fața noastră.

– E bine?

– Este în regulă.

Mă mișc repede în josul pantei. Destul de repede încât Kilner m-ar ucide pentru că risc să mă rănesc. Când ajungem din nou pe stradă, observ camera de asistență medicală, iar Summer își înfășoară brațele în jurul gâtului meu, închizând ochii de durere.

Înăuntru, e dărăpănată și murdară. Este un loc vechi, așa că sunt surprins că au măcar o cameră.

– Nu mă pune pe blatul murdar, mă avertizează Summer.

Mă întorc pentru a lua o mână de prosoape de hârtie pe care să le pun sub ea. Se uită la mine în timp ce scot trusa de prim ajutor, apoi îi scot pantoful și șoseta, încercând să îi întorc glezna ca să văd unde o doare.

– La dracu'! suspină ea. Faci asta intenționat?

Îmi atenuez atingerea.

– Scuze, verificam doar cât de luxată este.

Ea își dă capul pe spate și geme.

– Nu am băut destulă cofeină azi, iar tu îmi dai dureri de cap.

– Am crezut că nu bei cafea.

Ea își masează tâmplele.

– *Masala chai*. Am nevoie de două cești pe zi, chiar mai mult dacă am de-a face cu tine.

Ignor remarca și mă uit la coada ei prinsă sus. Simțindu-mă curajos, îi trag elasticul de păr și îi las șuvițele ondulate castanii și moi să-i cadă în jurul umerilor. Când încearcă să înșface elasticul de păr, îl trag pe încheietura mâinii.

– Poate că te doare capul din cauza faptului că ți-ai strâns părul prea tare.

– Așa îmi place, spune ea.

Îmi ridic sprâncenele, făcând-o să-și dea ochii peste cap.

– Mie îmi place cu el desprins.

Ea pufnește.

– E bine de știut. O să-mi arunc toate elasticele de păr pentru că lui Aiden Crawford îi place când fetele își poartă părul liber.

Înfășurându-i bandajul în jurul gleznei, mă uit la ea.

– Nu fetele. Tu.

Lui Summer îi dispare înfumurarea de pe față, iar pliul dintre sprâncene i se adâncește. Știu că mintea ei este confuză, dar comentariul mi-a alunecat de pe limbă atât de repede încât nu l-am putut opri.

– Gata, spun eu rece, lăsându-i piciorul în jos.

Ea sare imediat jos, tresărind când aterizează pe picior.

– Las-o mai moale pentru o vreme!

Încearcă să sară din nou, dar eu îi blochez calea.

– Nu prea cred. Va funcționa doar dacă mă lași să te ajut.

– Bine. Mă lasă să o ridic din nou, iar părul moale îmi atinge discret brațul. Mulțumesc!

CAPITOLUL 10

SUMMER

Pentru prima dată după mult timp, cineva este mândru de mine, iar eu nu știu cum să mă comport. Dr. Müller îmi dă lucrarea înapoi.

– Este o muncă excelentă, Summer! Dacă vei finaliza aceste teste și vei folosi o bibliografie care să susțină acest lucru, te vor implora să te alături programului co-op.

Oftez ușurată. A fost stresant să încerc să-mi structurez lucrarea, iar faptul că, în sfârșit, am reușit înseamnă că sunt cu un pas mai aproape de a-mi atinge scopul. E-mailurile dr. Langston mi-au dat doar feedback negativ. Am trecut să o văd, dar dr. Müller, unul dintre profesorii mei preferați de psihologie, m-a oprit să stăm de vorbă.

– Exagerez dacă vă rog să aruncați o privire peste proiectul meu final?

– Deloc, trimite-mi un e-mail sau treci pe la biroul meu! Voi fi fericit să te ajut. Dar nu ar trebui să te adresezi Laurei? Ea e cea care trebuie să aprobe proiectul tău, nu eu.

Pentru acest program, nu poți depune o cerere decât dacă este aprobată de consilierul tău. Deci nu aș putea să o fac pe la spatele lui Langston și să-mi trec numele dacă ei nu-i place proiectul.

– Știu. Vreau doar mai multe păreri.

Müller este de acord, iar eu îi mai pun câteva întrebări, bucuroasă că nu-mi vorbește de sus, apoi plec. Nu este în avantajul meu că Langston este atât președinte, cât și membru în comisia de admitere. Singurul motiv pentru care le poate face pe amândouă este că a dovedit de nenumărate ori că este imparțială. Mai am câteva săptămâni până când proiectul mea va fi gata, așa că profit de fiecare perspectivă posibilă pentru a-mi garanta succesul.

Donny m-a enervat vorbindu-mi despre procentul scăzut de acceptare în fiecare an și despre faptul că viața mea va arăta mai rău decât un carambol pe I-95 dacă nu voi fi admisă. E clar că se pricepe de minune la discursuri de încurajare.

Îmi sună telefonul, anunțând un mesaj de la cealaltă durere de cap a mea.

Aiden

Aiden: *Am găsit cătușe în camera ta.*

Aiden: 😮

Mă opresc în mijlocul trotuarului când văd imaginea cu el zâmbind larg, stând în camera mea și ținând în mână o pereche de cătușe pufoase, roz. Sclipirea răutăcioasă din ochii lui îmi spune că el crede că sunt pentru ceva nepotrivit, nu doar pentru costumul de Halloween de anul trecut.

Un trecător intră în mine și mă trezește la realitate.

Summer: *De ce ești în camera mea?*

Aiden: *Antrenamentul s-a terminat mai devreme. Amara m-a lăsat să intru înainte să plece.*

Summer: *Nu te atinge de lucrurile mele și în nici un caz nu te mai uita în nici un sertar!*

Aiden: *Prea târziu. Ești mai perversă decât am crezut, Preston.*

Aiden: *Și patul tău este foarte confortabil. Sunt epuizat, cred că voi trage un pui de somn.*

Aiden: *Dezbrăcat.*

*

Doamne, ce enervant e! Îmi propun să cumpăr un lacăt pentru sertarul meu, în cazul în care căpitanul echipei de hochei se hotărăște să cotrobăie, și niște înălbitor ca să-mi spăl cearșafurile. Îmi bag telefonul înapoi în buzunar și ignor durerea din glezna care încă se vindecă atunci când alerg spre dormitor.

Înăuntru, încerc să-mi trag sufletul, dar mi se blochează undeva în piept când îl văd pe Aiden în bucătărie. Bluza lungă albastră îi conturează mișcarea mușchilor spatelui perfect, iar eu urăsc asta.

Golul din stomac îmi amintește de iubitul meu din liceu. L-am întâlnit pe Ryan Levy la patinoar, unde patinam în timp ce așteptam ca tata să termine voluntariatul. În acele trei luni, n-am mai văzut nimic în fața ochilor în afară de Ryan. Cu toate acestea, uram când venea la mine acasă pentru că își petrecea timpul vorbind cu tatăl meu. Mi-am dat seama destul de repede că nu se întâlnea cu mine de dragul meu, ci de dragul tatălui meu. Ciudat, dar de înțeles, cred, pentru un puști care avea ca obiectiv NHL.

Nu mi-am învățat lecția, pentru că partenerul meu de bal a fost alt jucător de hochei. Era popular și sexy, așa că am spus da, ca orice adolescentă sănătoasă la cap. La petrecerea de după aceea, am ajuns la un hotel și eram pregătită să-mi pierd virginitatea în acea noapte. Dar cuvintele care au ieșit din gura lui m-au uscat ca un deșert: „Nu pot să cred că i-o trag fiicei lui Lukas Preston". A fost

atât de revoltător încât mi-am luat rochia și am plecat naibii de acolo.

Deci e de la sine înțeles că jucătorii de hochei au ieșit din aria mea de interes. Complet.

Dar când Aiden Crawford stă în bucătăria mea cu zâmbetul lui ucigător și ochii lui verzi strălucitori, mă simt tentată să încalc acest jurământ. Îmi las cheile pe blat în timp ce îl privesc cum pune un vas în uscător. Scena este atât de domestică încât simt nevoia să mă ciupesc.

– Ce rapidă ești! spune el, ștergându-și mâinile cu prosopul de vase.

Atenția mea este atrasă de ceașca aburindă de pe tejghea.

– Ce e aia?

– Pentru tine.

Mă uit în ea.

– Mi-ai... făcut ceai?

– Ai spus că îl bei de două ori pe zi, chiar mai mult dacă ai de-a face cu mine, iar eu eram deja aici. Ridică din umeri, iar nonșalanța lui mă debusolează. Nu știam care îți place, dar nu am deschis asta.

Ia cutia verde, iar inima îmi tresare.

Mă năpustesc să i-o smulg și să o pun la loc în sertar.

– Nu te atinge de asta!

El rămâne încremenit.

– Ești bine?

– Da.

– Ce e? întreabă el, sceptic. Practic m-ai maltratat.

Aiden așteaptă o explicație, iar umerii mei se încordează.

– Mi-a cumpărat-o tata de la un magazin din Chicago când călătorea în interes de serviciu. E preferata mea, iar asta e ultima pe care o am.

Ca să scap de privirea lui blândă și de mișcarea compătimitoare a capului, duc ceașca la buze și iau o înghițitură. Este un miracol cum îmi stăpânesc zgomotul care vrea să-mi scape de pe buze când gustul îmi atinge limba. Aroma puternică de scorțișoară și mierea în exces îmi acoperă limba cu un gust amar. Dar, dintr-un motiv

oarecare, probabil pentru că fusese atât de drăguț să facă asta, nu mă lasă inima să-i zic ceva.

„Mi-a făcut ceai."

Ochii lui de un verde al pădurii mă privesc.

– E bun?

– E… e… da. E bun.

Ochii îi clipesc, iar zâmbetul lui îmi produce un gol în stomac și mă înfierbântă. Deși s-ar putea să fie de la lingurița de scorțișoară pe care tocmai am ingerat-o. Cu o mâncărime în gât, pun cana jos.

– Mă duc să mă schimb. Mă întorc imediat.

Tocmai am îmbrăcat un hanorac când o înjurătură mă scoate din camera mea. Aiden stă lângă blat, cu ceașca mea în mână și o expresie de neîncredere pe față.

– E dezgustător. Cu o față acră, pune ceașca în chiuvetă. E bine că ți-am comandat deja o băutură adevărată și ceva de mâncare.

– Nu trebuia să faci asta! Nu a fost chiar atât de rău.

– Summer, a fost atât de rău încât ai fost *drăguță* cu mine. Asta îmi spune tot ce trebuie să știu.

– Hei! Și eu pot fi drăguță. Privirea lui tăioasă mă irită. Singurul motiv pentru care ești aici este că am fost drăguță și ți-am dat o șansă.

– Da, după ce te-am implorat.

– Asta numești tu implorare?

Zâmbește, mult prea fascinat.

– Vrei să mă înveți? Poate cu cătușele alea…

– Nu sunt pentru ceea ce crezi tu că sunt.

El încuviințează, reprimându-și zâmbetul. Când îi sună telefonul, îl scoate.

– A ajuns mâncarea!

După ce terminăm de mâncat, îi dau evaluările. Cu cât termină asta mai repede, cu atât mai repede îmi pot scrie analiza.

– Ai terminat?

Nerăbdarea mi se aude în ton.

– Aproape. Vreau să mă asigur că o fac cum trebuie.

– Nu e chiar atât de dificil.

După câteva momente oftează, iar mâna lui caldă oprește mișcările neliniștite ale piciorului meu agitat.

– Summer, ce se întâmplă?

– Ce vrei să spui?

Privirea exasperată pe care i-o arunc îl face să se uite lung la mine.

– Vreau să spun că ești irascibilă și ai privirea asta îndepărtată de parcă ai fi stresată de un milion de lucruri.

– Nu-i nimic. Putem să terminăm odată cu asta?

Se lasă pe spate și își încrucișează brațele la piept.

– Nu.

– *Nu?* Oare nu știe cât de aproape am fost de a strangula pe cineva? Nu e un moment potrivit să mă testezi, Crawford!

Îmi încleștez maxilarul în timp ce privirea lui îmi alunecă pe față, studiindu-mă lent.

– Spune-mi ce e în neregulă!

– Știi că nu ești căpitanul *meu*, nu? Chestia asta cu pretențiile nu va funcționa cu mine.

Se apleacă, ocupându-mi spațiul personal.

– Nu?

Provocarea din ochii lui este clară, dar îi fac pe plac.

– Langston a spus că trebuie să mai lucrez la introducere, așa că o refac în întregime, împreună cu secțiunea de metodologie, pentru că Donny crede că îi lipsește ceva.

– Ești la fel de inteligentă ca Donny. Mai deșteaptă. De ce contează părerea lui?

Aiden nu se deranjează să-și ascundă antipatia față de Donny. Și oricât de mult aș simți același lucru, m-am obișnuit atât de mult cu feedbackul lui Donny, încât nu-mi pot imagina că nu-l mai am.

– Pentru că el știe ce face. În plus, doar trei dintre noi sunt eligibili pentru co-op – eu, Donny și Shannon. Eu sunt în competiție cu el, dar el încă este dispus să mă ajute. Trebuie să fiu recunoscătoare pentru asta.

Aiden nu comentează.

– Bine, lasă-mă să te ajut și eu! Mai ai câteva săptămâni, iar eu îți pot citi lucrarea.

– Fără supărare, dar ce știi tu despre lucrări de psihologie?

– Nimic, având în vedere că studiez economia, dar uneori o pereche de ochi în plus poate ajuta.

Privirea lui serioasă îmi dă fiori.

– E foarte drăguț din partea ta.

– Nu te lăsa păcălită, mi s-a spus că sunt un dobitoc.

*

– Ea cine este? întreabă Aiden.

M-a sâcâit să iau o pauză, așa că am pus drama mea turcească preferată ca să-i fac în ciudă. Se pare că îi place.

– E fosta lui iubită. Ea nu știe despre logodna falsă, îi explic eu.

– Rahat, o să vadă contractul.

Aiden mă îmboldește.

Muzica plină de suspans crește, iar noi așteptăm marea dezvăluire. Stăm pe marginea canapelei, cu picioarele lipite. Apoi rulează genericul. Aiden oftează.

– Serios?

– Așa te prind.

Adună recipientele și chicotește.

– Încep să înțeleg toată ideea ta de a sta în casă și de a nu avea o viață. E destul de amuzant.

– Am o viață, dobitocule! De fapt, m-am întâlnit cu cineva săptămâna trecută, mint eu.

Ei bine, nu în întregime. Connor a stat cu mine în cafenea. E cel mai apropiat lucru de o întâlnire pe care l-am avut tot anul. Patetic, știu.

– Cine?

– Connor Atwood.

Pufnește.

– Ce ai putea avea în comun cu Atwood?

– Îl cunoști?

Bineînțeles că îl cunoaște. Amândoi sunt sportivi și căpitani ai echipei lor.

– Da. Tipul e la fiecare petrecere și a fost cu o mulțime de fete. Acum, se pare că una dintre ele ești tu.

Dau înapoi:

– Nu am *fost* cu el. Doar am studiat împreună.

Lasă capul într-o parte.

– Ăsta e genul tău, nu? Jucători de fotbal.

– *Jucător*. Singular. Dar nu e, încă încerc să îmi dau seama care e tipul meu.

– Mult succes! spune el. O să plec. Ne vedem joi la piscină!

Îmi ascund zâmbetul satisfăcut care își face apariția. Nu eram sigură dacă lucrarea mea îl poate ajuta, dar Aiden a început să-și ia o zi liberă și să înoate pentru un antrenament. Pare o mare realizare.

Mă ridic și eu în picioare.

– Stai, te conduc! Trebuie să mă schimb.

– Pentru ce? întreabă el, dar eu sunt deja în camera mea și mă schimb într-o pereche de colanți și o bustieră, apoi ies cu adidașii în mână, încălțându-i lângă ușă. Unde te duci?

– Să alerg, spun eu, făcându-i semn să iasă.

– Acum?

– Nu am avut timp în dimineața asta.

Încui ușa, apoi îmi verific sprayul cu piper și brelocul cu alarmă, în timp ce Aiden se holbează la mine.

– Nu ar trebui să alergi singură atât de târziu!

Aproape că râd, dar expresia lui este atât de serioasă încât mă abțin.

– Mulțumesc pentru îngrijorare, dar mă descurc.

E tăcut tot drumul, până când mă întorc ca s-o iau pe traseul meu obișnuit.

– Mă conduci până la camionetă?

– Ți-e frică?

Îl urmez în parcare.

Pare adâncit în gânduri.

– Ceva de genul ăsta.

– Nu-ți face griji, Crawford! Nu-l voi lăsa pe Bau-Bau să te prindă.

La mașina lui, Aiden își aruncă geanta pe bancheta din spate și o încuie. Mă holbez la el.

– Ce faci?

El își întinde picioarele.

– Alerg.

– Tocmai ți-ai terminat antrenamentul.

Trece pe lângă mine.

– Aiden, nu alerg cu tine. Ai spus că ești epuizat.

– Da? Mă simt foarte bine. Eu doar alerg pe aleea de acolo.

– Asta e aleea mea!

Îmi aruncă un zâmbet peste umăr.

– Ce coincidență!

Înainte să pot protesta din nou, el o ia la fugă, iar eu, cu reticență, mă duc după el.

CAPITOLUL 11

AIDEN

Bătaia neîntreruptă în ușa dormitorului meu mă smulge din somnul provocat de epuizare.

– Căpitane! Ai întârziat, omule!

Deși îmi trag pătura peste cap, tot aud vocea lui Kian afară. N-ar fi trebuit să mă înfrunt cu el pentru camera asta. Mi-ar fi fost mai bine jos.

– Aiden!

La dracu'! Îmi arunc pătura, iar mușchii mă dor agonizant de tare. Sunt obișnuit să am dureri după antrenament. Astăzi însă simt durerea în falcă, atât de intensă este.

Deschid ușa și mă sprijin de ea.

– Ce e?

Kian se uită urât la mine.

– Arăți ca dracu'!

– Mersi! bombăn eu, întorcându-mă în pat.

Kian vine după mine.

– Ce dracu' s-a întâmplat?

– Am alergat aseară.

– Ba nu! Am avut antrenament aseară.

– După aceea, spun eu, strâmbând din nas când mă întind.

– De ce ai... Mă privește cum mă încolăcesc înapoi în pat și izbucnește în râs. Ai fost la Summer noaptea trecută.

Ai alergat cu ea, nu-i așa?

– Era târziu și ea era singură.

Vocea mea este înăbușită de pernă.

– Oh, frate! Ce tare! Scoate un râs care cumva mă doare în oase. Când își scoate telefonul, al meu sună pe noptieră și știu că trimite mesaje pe chatul de grup. Încă scrie când își ridică privirea. Apropo, o să întârzii la patinoar.

Capul meu se îndreaptă spre ceas și înjur, sărind din pat. Kilner mi-ar tăia gâtul dacă aș lipsi de la ședința de antrenament de azi.

Deși îmi trec o mână prin păr în timp ce intru în arenă, tot nu mă ajută ca să arăt mai puțin răvășit. În ce privește durerea care mă străbate la fiecare pas, nu mă pot concentra prea mult asupra ei pentru că voi avea șaisprezece copii care se vor izbi de mine în următoarea oră.

– Fiecare minut adaugă o tură în jurul patinoarului.

Kilner are superputerea de a se materializa acolo unde nu-l vrei.

Închid ochii strâns.

– Am dormit prea mult.

Ridul de pe fruntea lui se adâncește.

– Nu mă lua cu astea! Cunoști consecințele!

Uitându-mă la ceas, oftez.

– Asta înseamnă cinci ture.

– Șase acum.

Experiența ar fi trebuit să mă învețe că nu trebuie să mă plâng. Zâmbesc forțat când mă uit la el.

– V-am spus în ultima vreme că sunteți antrenorul meu preferat?

– Treci naibii pe gheață înainte să ajungem la șapte!

Pare o provocare să nu urlu de durere când îmi leg patinele. Îmi pun jacheta de instructor și le fac semn copiilor să formeze o linie pe gheață. Astăzi apreciez că le ia mult să formeze o linie dreaptă, pentru că încă încerc să-mi alung durerile din corp.

– Bine, cine e gata să arate ce a exersat?

– Izbucnesc mici urale. Vom patina și vom învăța să mânuim crosa, apoi facem un meci.

În momentul în care aduc câțiva jucători pe gheață, suntem în plină desfășurare.

Summer

Când am condus de bunăvoie la patinoar astăzi, nu credeam că voi transpira stând atât de aproape de gheață. Dar cred că asta se întâmplă când te uiți la un hocheist robust care îi învață pe copiii de șase ani cum să joace în apărare. Bluza cu fermoar pe care o poartă îi evidențiază fiecare formă a mușchilor. Încerc să opresc reacția tulburătoare care își face simțită prezența. Aiden e atât de sigur pe el, și la școală, și la hochei. E incredibil de atrăgător – și nu sunt prea mândră să recunosc asta.

Când o puștoaică alunecă și se zbate pe gheață până când Aiden o pune înapoi pe patine, nu-mi pot stăpâni râsul.

Obrajii mi se încing când ochii lui verzi mă zăresc. „Adună-te, Summer!"

Sună clopoțelul, iar copiii îi salută pe instructori înainte să părăsească patinoarul. La ieșire, Aiden vorbește cu părinții, privirea lui îndreptându-se spre mine la fiecare câteva secunde.

În cele din urmă, se apropie de mine și își scoate casca.

– În ce univers alternativ am ajuns de ești de bunăvoie la patinoar?

– Se pare că în cel în care încă ești imposibil de enervant.

– Și adorabil? întreabă el cu un zâmbet copilăresc.

Nu mă pot abține să nu râd.

– Poate că am vrut doar să văd dacă îi ajuți cu adevărat pe bieții copii.

– Ah, deci tu evaluezi cât de bine arăt ca tată atrăgător.

– Așa ești tu ca tată? Te-am văzut împingându-i spre gheață.

– Le verificam poziția. Așa face un profesor bun. Deși nu mă aștept să știi ceva despre asta.

– Dacă mai vorbești, Crawford, s-ar putea să-ți stric evaluarea.

Mijește privirea.

– Evaluarea?

– Antrenorul m-a rugat să-ți scriu una, îi spun eu. Te-ar putea scuti de munca în folosul comunității.

– Și ai spus da? Ești sigură că te simți bine?

Fața lui trădează o îngrijorare falsă.

– Este încă un lucru cu care te pot avea la mână ca să faci ce vreau eu.

Îmi flutur genele.

– Nu ai nevoie de șantaj ca să mă determini să fac ce vrei tu, Summer.

Cuvintele îi alunecă suav, provocându-mi un gol în stomac. Nu am nici o replică, iar el pare să realizeze că m-a făcut să tac pentru că i se fixează un zâmbet pe buze. Dispare însă la fel de repede când arată cu capul spre hol.

– Deci lasă-mă să ghicesc, ai de gând să spui că am fost un dobitoc dificil.

Revenindu-mi destul de repede, îl urmez.

– Nici vorbă!

– E din cauză că m-ai văzut fără tricou?

– Ești atât de plin de tine!

– Cineva trebuie să fie, murmură el înainte să-și dreagă glasul. Deci ce a făcut-o?

– Îți pasă, spun eu, așezându-mă pe o bancă. De hochei, de echipa ta și prietenii tăi. Ai face orice pentru ei. Ești un căpitan grozav, iar perioada de probațiune este ultimul lucru pe care-l meriți.

El clipește surprins.

– Cu o evaluare ca asta, antrenorul ar putea crede că te mituiesc.

– Acum, după ce ai menționat-o, nu m-ar deranja un bacșiș.

– Vino aici și ia-l singură!

Fac o grimasă dezgustată.

– Știi ce? Retrag ce am spus.

Aiden stă în fața mea, atacându-mi ochii cu pieptul lui gol.

– Nu se poate una ca asta. Ce pot să fac ca să mă revanșez față de tine?

Alung primul gând care îmi trece prin cap și mă uit în sus la el.

– Nimic. M-am hotărât deja.

– Cina? Clatin din cap, iar zâmbetul de pe fața lui dispare înainte de a adăuga: La pachet. La mine.

– De acord, dar fără întrebări de cercetare. Aceasta nu este o sesiune.

– Dar...

– Doar cina, spune el ferm.

– Nu te opri!

Vocea gravă a lui Aiden vibrează pe pielea mea, făcând-o ca de găină. Cu trupul lui între picioarele mele și degetele mele înfipte în umerii lui musculoși, geme încet.

– Dacă m-ai fi ascultat, nu ai fi avut această problemă.

– Hm, murmură el de plăcere. Dacă acesta este rezultatul, aș face-o din nou.

După ce am primit un mesaj de la Kian, care mă întreba dacă îmi place să torturez jucători de hochei în timpul liber, am aflat că Aiden a fost un zombi ambulant după alergarea noastră. Ieri, echipa a făcut antrenamente de condiție fizică și de forță, dar durerea lui este cumva vina mea.

Acum stau pe canapea, iar el e pe podea, între picioarele mele, în timp ce-i masez mușchii încordați. Din când în când, bicepsul lui se freacă de piciorul meu și o senzație ciudată îmi urcă pe șira spinării. Încercarea de a o ignora a devenit propriul meu joc de societate.

– Stai, deci soacra o place acum? întreabă el, arătând spre televizor cu furculița.

Ne-am oprit la un local indian de lângă Dalton – Aiden a jurat că acolo e cel mai bun pui cu unt. Am râs timp de două minute bune după ce i-am spus că nu am încredere în gusturile lui, iar el a părut rănit. Mi-a dovedit că m-am înșelat foarte tare când am gustat mâncarea. Era aproape la fel de bună precum cea gătită de mama, deși nu mi-aș fi exprimat niciodată acest gând. Apoi Aiden a pus la televizor serialul *lui* turcesc preferat, pentru că nu vrea să-mi recunoască meritul de a-l fi inițiat în acest serial.

Pare ciudat de confortabil să stăm în dormitorul meu și să mâncăm mâncare comandată.

– Da, pentru că vede că e potrivită pentru fiul ei, îi explic.

Rulează genericul de final, iar mâinile mele sunt obosite de la alergatul pe spatele lui.

– Asta e tot ce primești. Pentru mai mult va trebui să plătești.

– Cum rămâne cu fesele mele? întreabă el cu o privire îmbujorată.

– Nu mă apropii deloc de ele, spun eu.

El chicotește.

– Ești mult mai bună decât Hank. Mâinile lui sunt ca doi bolovani. Ar trebui să devii fizioterapeutul meu.

– Bună idee! Voi schimba specializarea ca să devin fizioterapeutul tău personal. Îmi iau laptopul. Deci știu că ai spus fără cercetare, dar asta...

– Summer, te poți relaxa măcar o dată? Ne putem uita la proiectul tău data viitoare, nu pleacă nicăieri. Îmi ia laptopul și îl ascunde lângă el. Știi cum să te relaxezi, nu?

Mă dezumflu.

– Donny tocmai m-a alarmat când mi-a vorbit despre întreaga înscriere. Trebuie să fie perfectă.

– Tu știi lucrurile astea mai bine decât oricine. Nu lăsa ca opinia lui să-ți afecteze munca.

– Știu, spun eu, deloc convinsă.

Pare că vrea să spună mai multe, dar, în schimb, se îndreaptă spre bucătărie, luând resturile de mâncare.

– Ai ceva de băut?

– Avem niște apă minerală în spate și Slink dacă vrei să bei greutatea ta în zahăr.

El chicotește, luând în schimb două sticle de apă și dându-mi una înainte de a cădea pe canapea.

– Chestiile alea sunt oribile. Am avut câteva cutii după ce am lucrat cu ei.

– Ai lucrat cu Slink?

El încuviințează.

– A fost o reclamă.

– Tu faci... reclame?

Îmi aruncă o privire piezișă.

– Chiar nu urmărești deloc hocheiul?

– Nu urmăresc sportivii, îl corectez eu.

– Corect, spune el. Când am venit la Dalton, mi s-au oferit contracte pe care nu le-am acceptat niciodată. Dar

aveam nevoie de bani acum câteva semestre, așa că am promovat Slink.

– Când ai plătit pentru școlarizarea lui Kian? zic eu. Mușcându-mi limba, mă uit la el cu o privire timidă. Kian mi-a spus despre asta ca să mă convingă că ești un băiat bun.

– Sigur că ți-a zis! Dă din cap dezaprobator. A funcționat?

– Juriul încă nu a decis.

Zâmbește. Acel zâmbet cu dinți drepți care ar topi orice fată. Nu și pe mine, totuși. Categoric!

– Deci ești ca un influencer, spun eu.

Îmi aruncă o privire enervată și își adună lucrurile.

– Ești! Pozezi și fără tricou? Ședințe foto nud? Îți acoperi părțile intime cu pucul?

– Am plecat.

Se îndreaptă deja spre ușă.

– Te-a supărat ceva din ce am zis?

Nu răspunde.

– Vreau doar să știu dacă ai patinat nud promovând o cutie de cereale!

Ușa se trântește, iar eu râd atât de tare încât mă țin de burtă.

CAPITOLUL 12

AIDEN

Summerluvin a început să te urmărească.

Văzând notificarea, fac ceea ce nu fac niciodată; o urmăresc și eu. Nu petrec prea mult timp pe rețelele de socializare, dar curiozitatea mea câștigă când îi văd profilul. În mod bizar, întreaga echipă de hochei o urmărește deja.

summerluvin

aidencrawford: *Văd că ți-ai reconsiderat poziția față de urmărirea sportivilor.*

summerluvin: *Temporar. Dar trebuie să spun că sunt dezamăgită.*

aidencrawford: *Și de ce, mă rog?*

summerluvin: *Fără reclame nud la cutii de cereale. Nu o să te mai urmăresc.*

aidencrawford: *Voi face una privată doar pentru tine. Nu-mi pot permite să supăr un fan.*

summerluvin: *Pas.*

aidencrawford: *Ai și alte sugestii?*

summerluvin: *Tu îmbrăcat, fără să încerci să-mi distragi atenția de la cercetările mele.*

aidencrawford: *Pas.*

*

Îmi bag telefonul înapoi în buzunar și urc treptele spre clădirea Facultății de Psihologie. Motivul stării mele de nervozitate este altul.

Chiar este Donny Rai genul lui Summer? Răsfățat și studios? Să aflu că s-a întâlnit cu Donny a fost un șoc uriaș. Kian a fost cel care mi-a spus, pentru că el știe totul despre toată lumea de la Dalton. Uneori am impresia că el conduce pagina de bârfe a școlii noastre.

– Rai.

Donny se întoarce pe scaun, iar prietenii lui se uită la mine ca și cum ușile clădirii ar avea un antimagnet pentru sportivi pe care am reușit să-l înving.

– Care-i treaba? Ai nevoie de un meditator personal pentru engleză?

Niciodată nu am fost genul care să incite la violență în afara gheții, dar, în acest moment, nimic nu este la fel de atrăgător ca ideea pumnului meu înfipt în maxilarul lui Donny. Totuși, insulta lui neinspirată ratează ținta, pentru că sunt sigur că îi știe pe toți studenții de pe lista decanului, iar eu sunt unul dintre ei.

– Sunt bine. Nu ești genul meu obișnuit pentru meditații. Mă bucur să văd că strânge din dinți. Vreau să vorbim despre Summer.

– Ai nevoie de permisiunea mea?

– Se pare că am nevoie pentru că tu pari să crezi că o poți controla. A muncit din greu la lucrarea ei și aș aprecia dacă ți-ai rări vizitele. E stresată, iar tu nu o ajuți.

– Încerc doar să-i ofer o parte din experiența mea.

– Are destulă.

El râde.

– Cât a trecut de când ai cunoscut-o? Acum cinci minute? O cunosc de ani întregi și are încredere în părerea mea. Ar trebui să te bucuri că sunt dispus să o ajut.

Nemernicul!

– Eu îți spun cum se simte și că proiectul ei nu va fi mai bun cu tine suflându-i în ceafă.

Se simte un aer tensionat între noi până când el face un pas înapoi.

– Bine. Oricum, vreau să văd cum decurge treaba asta.

Eu ezit.

– Ce înseamnă asta?

Pufnește sardonic.

– Renunță, Crawford! Dacă te lasă să înscrii, vei fi pe tușă mai repede decât poți termina.

– Poftim?

– Scuze, toate leziunile cerebrale pe care le-ai suferit te fac și pe tine să auzi greu?

Dinții mei încleștați simt că se vor transforma în praf de la presiune.

– Summer nu se va culca cu tine dacă te porți de parcă ți-ar păsa. Fata aia are în jurul ei țepi mai groși decât capul tău. Ți-aș spune să nu-ți pierzi timpul, dar deja faci asta. Așa că voi fi cu ochii pe tine când inevitabil vei eșua.

Aerul de aroganță pe care îl emană prin toți porii îl însoțește spre ușă.

Mai târziu în acea seară, ies de pe gheață la ora închiderii și mă îndrept spre dușuri. Sesiunea mea de antrenament solo a durat mai mult decât mi-am propus, probabil pentru că mi-am imaginat fața lui Donny ca puc.

Deși am câștigat ultimul meci, este cel mai prost pe care l-am jucat vreodată. Iar când am intrat în arenă, Kilner a avut grijă să mă ocărască pentru prestația de rahat.

Când răsucesc robinetul și îmi trag un prosop în jurul taliei, pași ușori se aud pe podeaua de gresie. Când

deschid ușa, mirosul slab de piersici îmi atinge nasul înainte să o văd.

– Summer?

Se întoarce, cu părul castaniu și lung care-i cade în valuri pe spate. Buzele pline se întredeschid când privirea ei se îndreaptă spre prosopul meu din jurul taliei. Apoi, ca și cum și-ar fi limpezit gândurile, focul furiei îi luminează expresia și se îndreaptă spre mine, aproape intrând în cabină înainte de a ezita. Își încrucișează brațele la piept pentru a crea un fel de barieră între noi, iar eu îmi înăbuș un râset.

– Crede-mă, nu vei mai râde când voi termina cu tine!

Mă uit la ea curios.

– Sper că nu.

Se uită urât la mine.

– Vrei să-mi explici de ce Donny tocmai a devenit mentor pentru lucrarea mea.

Măgarul! Ar fi trebuit să știu că acel zâmbet era de rău augur.

– Nu i-am spus nimic de genul ăsta.

– Ai spus destule. Nu încerca să te prefaci că nu ai făcut pe cocoșul, stricând totul.

– Am încercat să ajut.

– Nu ți-am cerut niciodată ajutorul!

– N-ai fi făcut-o. Ai putea atârna deasupra unui hău și tot nu ai cere ajutor.

– Dar ai făcut-o oricum? Poate că nu am făcut nimic în privința lui Donny pentru că îl cunosc bine. L-a supărat ce ai spus, iar acum am rămas cu el pe cap. De ce nu ai putut să-l lași în pace?

– Erai stresată, încerc din nou.

– Și cum te afectează asta pe tine?

– Pentru că îmi pa…

Scârțâitul ușii mă întrerupe înainte ca vocea lui Kilner să străbată vestiarul.

–E țeava aia nenorocită din toaleta mea. Repar-o, Brent!

– La dracu'! O trag pe Summer în cabină și închid ușa. Mâna mea îi acoperă gura înainte să poată scoate vreun sunet. Judecând după felul în care îi sclipesc ochii, s-ar putea să mă muște.

– N-ai voie aici! îi șoptesc.

Sprâncenele i se încruntă și îmi strânge cu putere încheietura, de parcă ar încerca să mi-o rupă.

– Îmi dau mâna laoparte dacă promiți să nu țipi!

Ea încuviințează cu reticență, iar eu îi descopăr gura, încă înghesuind-o la perete. Respiră greu și nu vreau să o fac, dar ochii îmi cad pe pieptul ei care urcă și coboară și care îmi atinge discret trunchiul gol. O picătură de apă din părul meu îi atinge clavicula, făcând-o să tresară când îi alunecă pe piele, lăsând o dâră umedă în timp ce alunecă între sânii umflați.

Sunt prins într-o transă ferventă când o durere ascuțită în abdomen mă obligă să mă dau înapoi.

Summer îmi dă drumul la mână – dacă privirile ar ucide, aș fi mort de mult! Răspunde zâmbetului meu timid dându-și ochii peste cap.

Să fiu atât de aproape de ea mă excită. Nu e ideal, pentru că sunt înfășurat în prosop, iar ea e lipită de mine perfect – doar o mișcare greșită, și totul va deveni și mai inconfortabil. Încerc să-mi scot gândurile din cap, dar e imposibil când ea își mușcă buzele. Trebuie să-mi rețin un geamăt. Sunt acaparat de prezența ei ca într-o bulă și simt că sunt aproape sufocat. *Ce naiba se întâmplă?*

Chiuveta care curge și hârtia care se fărâmițează îmi distrag atenția de la ea.

– Crawford? Ești încă aici?

Probabil mi-a văzut echipamentul pe bancă pentru că se oprește în fața cabinei.

Îmi dreg vocea.

– Tocmai am terminat, domnule antrenor.

– Ei bine, grăbește-te! În seara asta închid mai devreme.

– Am înțeles.

Pașii lui se îndepărtează, iar capul lui Summer cade pe spate, oftând.

– Și... Crawford? Spune-i prietenei tale să intre fără pantofi la duș.

Apoi ușa se închide.

– Oh, Doamne! E atât de jenant! Obrajii lui Summer se înroșesc. Ești ca un cuptor!

Se îndepărtează și își șterge picăturile de apă de pe braț și de pe piept înainte să deschidă ușa cabinei. Perplex, îmi trag bluza pe mine ca să mă duc după ea.

– Asta e tot? o întreb când e deja pe hol. Ai venit până aici pentru asta?

– Da, cred că da. Ușile grele se închid în urma ei.

– Când nenorocitul ăla fluieră, nu este o lovitură în bărbăția ta! Kilner îl apucă pe Dylan de guler și îl împinge cu forța unui executor. Unde dracului ți-e capul?

În caz că nu v-ați dat seama, am pierdut. Rău.

Dezamăgirea îmbâcsește aerul din vestiar. Când m-am confruntat cu mijlocașul Universității Brown, am reușit să reiau pucul în posesia noastră, însă, din cauza unei comunicări deficitare și a unui moment nefericit care au încurcat jocul, Sebastian mi-a greșit pasa, provocând o schimbare de situație. Contraatacul celor de la Brown ne-a făcut să ne luptăm pentru a-i ajunge din urmă. După aceea, defensiva noastră s-a prăbușit ca o fundație infestată de termite, iar Brown a profitat de jocurile de putere și a marcat două goluri.

– Crawford este prea ocupat ca să se asigure că arată bine pentru următoarea sa ședință foto, spune Tyler Sampson.

Reclama la băutura energizantă i-a permis lui Kian să rămână la școală, dar asta a însemnat să fie batjocorit luni întregi. Mai ales că Slink a reînnoit reclamele, iar unul dintre juniori a văzut afișul la un magazin din Providence.

– Du-te dracului, Sampson! pufnește Dylan, care încearcă doar să intre în grațiile mele pentru că a fost eliminat pentru comportament nesportiv.

– E doar gelos că ești mai drăguț decât el, șoptește Kian.

Îl ignor și mă întorc spre Kilner.

– Putem câștiga sfertul de finală. Înfrângerea de azi a fost una singulară.

– O singură dată sau nu, nu ne putem permite să pierdem în fața Universității Yale, mă privește Sampson cu un ochi ager.

– Ajunge! Antrenorul face un pas înainte. Yale este dură, dar cu schimbările potrivite putem câștiga.

– Ce fel de schimbări? îndrăznește Kian să întrebe.

– Gata cu petrecerile! Gata cu băutura! Antrenorul se uită la Dylan, care se prăbușește pe bancă. Gata cu fetele!

Un cor de lamentări vine dinspre băieți, iar eu nici măcar nu-mi dau seama că fac același lucru. Toți fac același lucru, cu excepția antrenorului, care mă privește suspicios, și a lui Eli, care pufnește.

– Astea sunt ordinele mele. Căpitanul vostru le va pune în aplicare. Acum dispăreți dracului de aici!

Accept regulile și sunt foarte disciplinat. Autocontrolul vine de la sine și mă bucur de gratificarea întârziată. Cu excepția cazului în care este vorba de Summer Preston. După ce am avut-o lipită de mine la duș, mi-a fost greu să mă gândesc la altceva. Chiar am căutat pe Google tendințele criminalilor în serie pentru că sunt sigur că a mirosi părul cuiva este un lucru al naibii de ciudat. Dar al ei este diferit. E moale și miroase a piersici dulci.

Iar mie nici măcar nu-mi plac piersicile.

Este rău și am nevoie să-mi iau mintea de la ea, dar cu noile reguli ale lui Kilner, nu o să se întâmple prea curând.

– Chestia asta *cu încetarea petrecerilor* chiar te-a supărat, nu?

Dylan și Kian chicotesc în timp ce trec pe lângă mine.

Îmi dau ochii peste cap și mă urc în camionetă. Dacă nu am ceva care să-mi distragă atenția, am impulsul nebunesc să mă întâlnesc o fată furioasă în seara asta. Trebuie doar să o găsesc. Ceea ce se dovedește a fi o sarcină dificilă când nu-mi răspunde la mesaje. Din fericire, Amara este dispusă să mă ajute și îmi spune că Summer este la bibliotecă. Problema este să aflu la care dintre ele.

După o căutare minuțioasă și obositoare, zăresc părul lung și un pulover roz pal în sala de lectură. Când trag scaunul, zgomotul îi atrage atenția lui Summer asupra mea. Se uită la picăturile de ploaie de pe umerii hanoracului meu gri. Apoi se întoarce la ale ei.

– Nu ai meci? întreabă ea în cele din urmă.

Amintirea meciului pierdut pare mai puțin dureroasă când sunt cu ea.

– A fost mai devreme. Am venit aici să învăț.

Ea îmi aruncă o privire sceptică.

– Tu nu înveți niciodată în bibliotecă.

– Aveam nevoie de o schimbare de decor.

Ridic din umeri. Dar are dreptate. Prefer natura haotică a casei. Bibliotecile sunt prea liniștite pentru mine.

– Deci ai venit la cea mai îndepărtată bibliotecă din campus? insistă ea.

– Am trecut pe la trei dintre ele.

– Pentru ce?

– Ca s-o găsesc pe asta.

– Celelalte nu aveau ceea ce căutai?

Zâmbesc.

– Nici pe departe.

Ea așteaptă mai multe explicații, dar nu o să primească. În ultima vreme, am făcut o mulțime de lucruri pe care nu le înțeleg, așa că am încetat să le mai analizez.

– Poți să mă întrebi tot ce vrei. Arată-mi toate informațiile!

Începe iar să tasteze, îndepărtându-și părul de pe față.

– Nu pot.

– Nu mai ai întrebări?

– Am, dar rămâne să discutăm miercuri.

– Corect, pentru că nu te poți abate nici măcar puțin de la calendarul tău.

– Fiind o persoană căreia îi stă mintea doar la puc, nu mă aștept să înțelegi, se răstește ea.

– Crede-mă, am o mulțime de lucruri care-mi trec prin cap.

– Sunt sigură că afluxul de nuduri pe care le primești zilnic te ține ocupat.

Atracția mea către insultele ei este ușor îngrijorătoare. Aș vorbi cu un terapeut despre asta, dar aș prefera să n-o divulg. Chicotesc și pot vedea grimasa ei înainte de a-și relua activitatea.

– Dacă ai crezut că o să-mi schimb programul ca să scapi săptămâna asta, nu pot. Deci poți să pleci!

– Stau bine aici.

Ea pare sceptică.

– Încerci să-mi intri în grații după ce mi l-ai pus pe cap pe Donny?

– Doamne ajută!

Observ o hârtie mototolită sub manualul ei.

– Ce-i asta?

Încearcă să ia pliantul înapoi.

– Nimic.

Îl țin departe de ea. *Inițiativă de sănătate mintală pentru sportivi?* Mă uit la ea. Ai organizat un eveniment?

– Oarecum. Se foiește incomod. Trebuia să aibă loc o dată pe semestru, dar ultimul a fost un eșec total, așa că îl tai de pe listă.

– Când a fost ultimul?

– În decembrie. Doar studenții cu ore suplimentare au fost acolo. Nici un sportiv nu a apărut. Cu excepția lui Tyler.

Ăsta e cel pe care l-am ratat și din cauza căruia era antrenorul supărat pe mine. A fost evenimentul organizat de Summer.

– Ar trebui să îl organizezi.

Ea râde.

– Ca să fiu umilită din nou? Nu, mulțumesc.

– Voi veni și le voi spune tuturor celor pe care îi cunosc despre asta. Aș fi ignorant să nu recunosc influența pe care o am în campus. Există o anumită reputație care vine cu funcția de căpitan.

Își adună părul și și-l strânge într-o parte.

– În nici un caz. Nu vreau să faci publicitate evenimentului meu, iar oamenii să creadă că suntem ceea ce nu suntem.

Capul meu se înclină.

– Nu putem fi doar prieteni? Nu trebuie să mă culc cu tine ca să merg la evenimentul tău.

Ea se încruntă.

– Nu suntem nici una, nici cealaltă.

– Nu schimba subiectul! Îl organizezi sau nu?

Ea se uită în altă parte.

– Nu. E mult de muncă.

– De când te ferești de muncă? Tu m-ai cooptat.

– Tu m-ai bătut la cap până ce te-am acceptat.

Întinde din nou mâna după hârtie.

Nu i-o dau înapoi.

– Ar trebui s-o faci. Va arăta foarte bine în dosarul tău.

Își mușcă buza, gândindu-se la asta.

– Haide, știi că vrei să o faci!

Aproape că mă gândesc că va refuza din nou, dar ea oftează.

– Bine. Mă voi consulta cu cei din departament, dar pot face publicitate pe cont propriu. Mulțumesc pentru ofertă!

Mulțumit, mă înclin pe spate în scaun.

– Uită-te la noi, suntem de acord cu ceva fără să ne certăm.

– Ne-am certat.

– Asta nu a fost ceartă.

– Ba da, a fost.

– Nu...

– O facem chiar acum!

Pufnește enervată, dar nu ratez chicotelile amuzate care o însoțesc. Încă o dată, își strânge părul și îl dă pe spate. Instinctiv, îmi scot elasticul de păr pe care îl am la încheietură de mai mult timp decât ar fi trebuit și i-l întind.

– Poftim!

Se holbează la mâna mea până când își amintește de el.

– Ăsta îmi aparține.

– Bună observație! Ia-l!

– Mi-ai păstrat elasticul de păr.

Acum, când mă gândesc la asta, e cam înfiorător. Ce persoană în deplinătatea facultăților mintale păstrează elasticul de păr al unei fete săptămâni întregi fără să aibă de gând să îl folosească ori să îl returneze? Privirea ei îmi spune că s-ar putea să se gândească la același lucru.

– Ai spus că îți place să porți părul prins.

– Deci l-ai ținut la încheietură tot timpul ăsta?

– Întoarce-te, Summer! îi ordon, evitând întrebarea.

Deși încă pare nesigură, se întoarce cu spatele la mine. Mirosul ei de piersică îmi întunecă simțurile în timp ce îi strâng părul mătăsos și îi răsucesc elasticul, nu prea strâns, ca să nu o doară capul. Când termin, ea îl atinge.

– Nu e rău. Te antrenezi cu multe fete?

Îi zâmbesc.

– Doar cu tine. Dar am mâini bune din naștere.

– Ești incapabil să ai o conversație normală?

– Nu, dar îmi place să te văd roșind.

– Eu nu roșesc, ripostează ea, îmbujorată.

Mai studiem două ore. Ei bine, ea studiază, iar eu mă prefac. E mult prea greu să te concentrezi în liniștea bibliotecii. Când, în sfârșit, își închide laptopul, vreau să mă bucur, dar ea pur și simplu îl bagă în geantă și pleacă. O ajung din urmă afară.

– Ce faci acum?

Vorbesc ca un copil mic și lipicios, dar nu mă pot abține.

Ea îmi aruncă o privire neînduplecată.

– Mă duc la cămin.

– Ai nevoie de companie?

Râde, apoi pare să realizeze că nu glumesc.

– Am un test de dat și trebuie să confirm cu dr. Toor testul pe care îl dai miercuri.

– Tocmai am petrecut două ore învățând. Nu vrei să te relaxezi?

– *Eu* am petrecut două ore studiind. Tu te-ai uitat pe pereți.

Grăbește pasul ca și cum abia așteaptă să scape de mine.

– Bine, dar nu ar trebui să iei o pauză?

– Dacă aș fi vrut o pauză, mi-aș fi luat un an sabatic.

Râd, dar expresia ei îmi spune că nu e o glumă.

– E doar ora opt. Ar trebui să facem ceva.

– Eu fac ceva. Mă duc la cămin.

Oftează când nu renunț să merg pe lângă ea.

– Uite, e evident că încă te simți vinovat pentru chestia cu Donny, dar eu am trecut peste asta. Ai făcut ceva impulsiv, iar acum trebuie să trăim cu consecințele. Asta e!

– Lasă-mă măcar să mă revanșez față de tine. O să te scot la cină. Trebuie să mănânci, nu?

– Noapte bună, Aiden! spune ea, lăsându-mă în curte.

CAPITOLUL 13

SUMMER

Așa se simt oamenii normali? Pentru că e liniștitor și terifiant în același timp să nu fii stresat. Momentan, totul merge bine, iar golul din stomac s-a mai domolit. Mă simt prea bine ca să fie adevărat, ca și cum aș uita de un eseu de cincizeci de pagini care trebuie predat mâine.

Îmi pregătesc geanta când văd rochia strălucitoare a Amarei și pantofii asortați.

– Ești gata? întreabă ea.

– Gata? Creierul meu intră în turație maximă. Pentru ce?

Oftează.

– Nu-mi spune că sari peste planuri ca să înveți. Doar dacă vrei să pari profesoara sexy, caz în care te susțin pe deplin.

Îmi amintesc că Amara și Cassie m-au convins să merg la un concert în seara asta.

– Rahat, am uitat de spectacol!

– Te voi lua pe sus dacă va fi nevoie. Nu te duci la bibliotecă în seara asta! Am sentimentul că nu e o amenințare în van.

– Mă duc la Aiden, dar pot anula.

Ea se înveselește și afișează un zâmbet care nu ar trebui să fie atât de viclean având în vedere ceea ce i-am spus.

– Super! Distracție plăcută atunci!

Mă opresc brusc.

– Nu ești supărată?

Ea chicotește.

– E Aiden Crawford în persoană. De ce aș fi supărată? Știi cine ar fi supărat? Cam jumătate din corpul studenților.

Are dreptate, dar dacă ar ști că ne petrecem timpul împreună completând evaluări și analizând date, ar renunța.

– La ce te referi?

– Mesajele. Vizitele frecvente. Nu vorbești cu alți tipi. Ești *atât* de atrasă de el!

Vocea ei parcă mă tachinează, de parcă am fi în clasa a șasea și tocmai am recunoscut că sunt îndrăgostită.

– Pentru cineva atât de inteligent, ai interpretat complet greșit această situație.

Ridică o sprânceană.
– Vrei să-mi spui că nici măcar nu l-ai sărutat?
– Nu, nu l-am sărutat.
Fruntea ei se încrețește cu îngrijorare.
– Te simți bine? Ți-ai pierdut judecata? Sau *vederea?*
– Este subiectul lucrării mele. Asta e tot. Nu m-am gândit niciodată să-l sărut.
Bine, *niciodată* ar putea fi o exagerare pentru că buzele lui au fost chiar acolo când m-a lipit de ușa dușului din vestiar, au fost roz, pline și... Nu contează.
– Hm, de asta l-ai studiat toată noaptea?
Ea își accentuează cuvintele trecându-și mâinile peste corp.
– Nu o să port discuția asta cu tine. Distracție plăcută la spectacol!
– O să mă distrez. Tu distrează-te *studiind!*
Râsul ei mă urmărește ca o muscă enervantă când ies pe ușă. În drum spre casa lui Aiden, încerc să nu mă concentrez asupra cuvintelor ei, ceea ce este ușor când Aiden mă lasă să intru, iar Kian și Dylan se ceartă în bucătărie.
– A fost în 2017, tâmpitule!
– Glumești? În 2017 a fost Detroit. În 2016, întreabă pe oricine, se întoarce Kian spre Aiden. Căpitane, cine a câștigat Winter Classic în 2016?
– Montréal, murmur eu, scoțându-mi haina.
Trei perechi de ochi aterizează pe mine înainte să-mi dau seama de greșeala mea. Rahat!
– Așa cred.
După un minut inconfortabil de lung, Kian își ridică privirea de la telefon.
– Da, ai dreptate, Sunny.
Amintirile devin din ce în ce mai puternice cu fiecare minut care trece. A fost anul în care tatăl meu a jucat Winter Classic, iar eu, în vârstă de 14 ani, am stat alături de mama să-l încurajăm. Ochii lui Aiden sunt calculați, aproape ca și cum ar încerca să descifreze o ghicitoare.
În loc să spună ceva, îmi ia haina și o atârnă în cuier.
– Vom fi sus.

Urc treptele, iar când ajung la ușă, mă clatin. Făcând un pas înapoi, mă lovesc de Aiden. El se uită la ușă.

– Și dacă de data asta te așteaptă o fată cu sushi?

El își dă ochii peste cap.

– Ești o obraznică, știi asta?

Eu zâmbesc, văzându-i expresia deloc amuzată.

– Sunt sincer îngrijorată.

O deschide și mă împinge înăuntru cu o mână pe spate.

– Nu îmi place sushi pe femei, din păcate.

– Doar frișcă și căpșune?

– Te gândești să mă surprinzi? Nu m-ar deranja niște sirop de arțar.

Pufnesc.

– În visele tale.

– Am fost acolo, am făcut asta, mormăie el.

Împingându-l în piept, merg și mă așez la biroul lui. Când caut în geantă, oftez.

– Mi-am uitat laptopul. Dacă Amara nu m-ar fi enervat mai devreme, mi-aș fi amintit să îl iau.

– Folosește-l pe al meu!

Aiden îl deschide și își introduce parola. Mă holbez la el ca și cum mi-ar fi oferit un șobolan mort.

– Și să-ți văd istoricul porno? În nici un caz.

– Crezi că am doar pagini porno deschise? Când nu fac decât să mă holbez la el, dă din cap dezaprobator. Folosește-l, Summer!

Mă prefac că par înfrântă, dar adevărul este că m-a scutit de o mulțime de probleme.

Să studiez cu Aiden ar fi grozav dacă nu m-ar distrage trupul lui masiv. Studiază fără tricou, ca un fel de model masculin. Stă întins pe pat și adnotează cartea săptămânii cu pixul între dinți. Nu am cum să mă îndepărtez de această tortură după ce s-a oferit să-mi citească ultimele rânduri. Dovedește constant că stereotipurile despre hochei sunt greșite cu fiecare nouă informație pe care o dezvăluie. I-am citit unul dintre eseurile despre ecranizările cărților din bibliografie pe care le-a avut de făcut și am știut că am nevoie de el pentru a-mi edita lucrarea.

– Arăți de parcă ai plecat acum zece minute. Aiden pune un semn de carte și o lasă pe noptieră. Ești gata să o citesc?

Frustrată, îmi trec o mână prin păr.

– Nu mă pot concentra. Pot să ți-o trimit mai târziu?

– Este în regulă.

Când îi închid laptopul, ochii îmi cad pe aplicația lui de muzică.

– Ai un playlist de sex?

El pare imperturbabil.

– Bineînțeles. Unele fete sunt tăcute.

– Fete? Știi cât de ciudat este când băieții nu scot nici un sunet?

El ridică din umeri.

– N-am de unde să știu. Eu scot destule.

Mi se încălzesc obrajii. Dacă e să fiu sinceră, un bărbat care nu se teme să geamă e *fierbinte*. Derulez prin muzica lui pentru a-mi lua gândul de la fierbințeală.

– Ai gusturi surprinzător de bune, în afară de melodiile country.

Se dă înapoi, ofensat.

– Nu poți urî countryul. Va trebui să te convertesc cu un playlist.

Îi închid laptopul și mă întorc în scaun cu fața la el.

– Nu-ți irosi timpul! Nu ascult așa ceva!

– Deschide-ți orizontul, Sunshine!

Îi arunc o privire furioasă.

El îmi aruncă o privire înțelegătoare.

– Bine, ce-ar fi să-ți fac un playlist? Nici nu-ți vei da seama că e country.

– Nu se poate, dar poți încerca.

Pare victorios în timp ce se uită la ora de pe telefon.

– Ce ar trebui să facem acum?

– Mă *duc* acasă.

– Nu, nu pleci.

Ridic o sprânceană.

– Ce ai de gând să faci, să mă închizi aici?

El își ridică bărbia gânditor.

– Dacă se ajunge la asta, poate.

– Psihoza ta se vede.

– Plictiseala ta se vede.

Rămân cu gura căscată.

– Nu sunt plictisitoare! Ultima dată, sora mea mai mică mi-a zis că sunt plictisitoare pentru că am refuzat să o conduc la petrecere acasă la un prieten. Avea 13 ani, pentru Dumnezeu!

Aiden pufnește ciudat, undeva între chicotit și neîncredere.

– Ce-a fost asta?

Ochii verzi rămân inocenți.

– Ce?

– Ai pufnit.

– Se numește respirație.

– Nu face pe deșteptul! Spune ce e, în mod evident, te prefaci că nu ai vrut să spui nimic.

Își linge buzele pierdut în contemplare înainte să mai pufnească o dată.

– Când a fost ultima dată când te-ai distrat? Văzându-mi confuzia, explică: O distracție adevărată, fără responsabilități.

Ce fel de întrebare e asta? Nu mai suntem copii. Nu e ca și cum aș putea să-i spun când m-am jucat ultima dată de-a v-ați ascunselea. Cu excepția cazului în care se aștepta la o relatare a unei petreceri a clubului fetelor, la care nu am mai fost de când Amara m-a obligat să merg la petrecerea în togă. Și la care nu m-am distrat.

– Ai nevoie de definiție? insistă el.

Vorbesc printre dinții încleștați:

– *Nu*. Mă gândesc.

– Ard de nerăbdare!

El accentuează acest lucru înaintând până la marginea saltelei cu interes sporit.

Știu cum să mă distrez. Doar că a trecut ceva timp de când nu am mai făcut-o, deși nu e vina mea. Când se adună cursurile, am tendința să neglijez această parte a vieții mele și pe alte câteva, cum ar fi sănătatea mea mintală. Nu este cea mai bună practică, dar când validarea academică este drogul meu preferat, nu pot opri dependența.

Să-mi storc creierii căutând ceva distractiv nu este ușor când Aiden mă privește, așteptând.

– În anul doi, am fost invitată la un eveniment de un tip foarte inteligent de la unul dintre laboratoarele mele. Aiden ascultă cu atenție. M-a convins să fiu unul dintre vorbitorii principali din acea seară.

Interesul lui Aiden se risipește când realizează că asta e tot.

– Ideea ta de distracție este... *să vorbești în public?*

Din tonul lui, înțeleg că nu e impresionat. Nici pe departe la fel de extaziat cum am fost eu când am avut ocazia.

– Păi, da. Mă pricep la asta.

Oftează.

– Sunt sigur de asta, dar nu e distractiv.

– Poate nu pentru tine, mă apăr eu.

– Pentru oricine, Summer. Am crezut că povestea asta se va termina cu voi doi într-o debara la convenția ta de tocilari.

Împunsătura nu mă deranjează prea tare pentru că Aiden este cel mai mare tocilar dintre noi.

– Îmi pare rău că ți-am stricat fanteziile porno.

– Nici vorbitorul principal nu ar fi în fantezia mea.

Mă prăbușesc înapoi în scaunul lui.

– Ei bine, asta e tot ce am. Eu nu fac chestii din astea!

– Ce nu faci?

– Nu mă cuplez cu oricine. Trebuie să îl plac mai întâi.

– Pe mine mă placi?

Radiază. Îi arunc o privire letală. Privirea lui veselă se spulberă cu un râset.

– Ce? Cred că puțină acțiune ți-ar putea face bine, chiar dacă nu cu mine.

– Nu ar fi niciodată cu tine.

Răspunsul sună defensiv, ca și cum Amara m-ar auzi și eu aș încerca să-i demonstrez cât de platonice sunt toate astea. Își prinde brațele la ceafă.

– Atunci tot ce trebuie să faci este să-mi spui și eu voi fi pețitorul tău.

Deci? Platonic.

– M-ai ajuta să mă cuplez cu cineva?

– Bineînțeles. Am văzut cât de mult muncești. În mod clar nu folosești cătușele din sertar. Ai nevoie de o noapte

de distracție fără obligații.

– Nu sunt... Fac o pauză, fără să mă deranjez să-l corectez în legătură cu cătușele, dar spun: Ultima dată când am făcut asta, am sfârșit prin a mă întâlni cu tipul.

Face ochii mari, surprins.

– Am crezut că Rai a fost ultimul tău iubit.

– După el, m-am întâlnit cu un tip timp de vreo două săptămâni, așa că nu-l pun la socoteală, îi explic.

Era pe vremea când credeam că am scăpat de prezența irascibilă a lui Donny. Mi-am dat seama destul de repede că despărțirea de el nu însemna că am scăpat de el. Încă îmi arunca acele priviri critice de câte ori mă vedea afară, nu în căminul meu studiind.

– Și cu cât timp în urmă a fost asta?

– În primul an.

Pufnește și clatină din cap cu milă.

– Da, trebuie să schimbăm asta imediat.

Scepticismul meu crește.

– De ce este atât de important pentru tine?

– Pentru că, în calitate de prieten al tău, vreau să te distrezi.

– Nu suntem prieteni, suntem amici, ripostez eu.

Aiden se încruntă, dar nu mă lasă să-i diminuez determinarea.

– Eu *sunt* prietenos, tu ești doar tu.

– Mă faci să par antisocială.

O expresie serioasă, pe care nu o văd aproape niciodată, i se așterne pe față.

– Glumesc. Ești o rază de soare, Summer.

– Nu e nevoie de sarcasm.

– Nu este. Chiar ești.

Deși sunt sigură că încă își bate joc de mine, felul în care o spune este atât de sincer încât aproape că îl cred. Vreau să te eliberezi ca să putem vedea mai mult din Summer. Nu pe cea care face totul pe ceas.

– Programul meu strict a dat roade. Mi-am luat diploma cu un an mai devreme.

Toate acele nopți pe care le-am petrecut în cămin, în loc să ies să-mi fac prieteni, au însemnat ceva. Trebuiau să însemne ceva.

– Și eu, dar mi-am permis să mă bucur de facultate, contraatacă el.

– Și care este definiția ta pentru „a te bucura de facultate"?

Dar răspunsul este destul de clar. Prima dată când am fost în această cameră mi-a oferit răspunsul.

– Fetele. Când îmi vede expresia neamuzată, chicotește. Glumesc, dar nu voi minți, este un plus. Dar cel mai mult presupune să-mi creez amintiri cu prietenii, fără să mă întreb care este definiția pentru a te bucura de studenție. Pur și simplu, știi.

– Atunci învață-mă!

Zâmbetul care se răspândește pe fața lui aproape că mă face să dau înapoi.

– Dar, vai, studentul devine profesor!

– Nu te pripi! Îți dau doar o probă, *profesore*.

– Accept. Dar numai dacă vei continua să-mi spui *profesore* cu vocea aia sexy.

– Oh, Doamne! Mai taci, Aiden!

Arunc creionul spre el, dar îl prinde.

CAPITOLUL 14

AIDEN

Nu am regrete. Niciodată nu am avut, niciodată nu voi avea. Am decis de timpuriu că viața este prea scurtă pentru a o lăsa să treacă pe lângă mine. Nu voi ajunge la 80 de ani neîmplinit, întrebându-mă ce ar fi putut fi. Ar fi o viață foarte tristă.

– O să regreți asta!

Mă învârt în jurul lui Kian pentru a-mi smulge cheile de pe blatul din bucătărie.

– Mulțumesc pentru grijă, dar nu o voi face.

Casa e goală pentru că băieții sunt voluntari. Eu am deja o grămadă de activități extracurriculare, așa că Kilner m-a

lăsat să plec. Kian, pe de altă parte, trebuie să ducă rufele echipei la centrul de utilități. Este rândul lui să le ia într-o oră, așa că mi-a făcut creierii pilaf când a aflat cu cine ies în seara asta. Locația nu este dezvăluită pentru că are prea mare importanță pentru viața mea personală.

– Titlul ăsta de pețitor nu-ți va aduce alinare când va ieși cu alt tip, îmi spune el.

Nu știe nimic despre relația mea cu Summer. Lucrurile nu stau așa între noi. Ea se concentrează la proiectul ei, iar eu mă concentrez la hochei. Echilibrul nu a fost punctul meu forte în ultima vreme, așa că orice gând legat de ea m-ar da peste cap. Deci suntem într-o relație platonică.

Ignorându-i comentariile, mă îndrept spre mașină și pun playlistul pe care l-am făcut pentru ea. I l-am trimis, dar încă nu știu ce părere are despre el, pentru că nu am primit decât un răspuns cu degetul mare în sus.

Casa Iona este la o distanță scurtă de mers cu mașina, pe drumuri line, așa că ajung acolo mai devreme decât mă așteptam. Când îi trimit mesaj lui Summer, îmi spune să aștept în camionetă.

N-o să se întâmple asta, așa că parchez și mă îndrept spre intrare. Dar priveliștea din fața mea mă face să mă opresc.

– Cu asta mergi îmbrăcată?

Rămân fără aer când o văd.

Summer își trece o mână peste materialul bluzei în timp ce se apropie de mine.

– Ce e în neregulă?

Îmi dreg vocea.

– Nimic.

„Totul."

Marginea topului roșu îi coboară între sâni și îi dezvăluie decolteul, picioarele îi par lungi ca niște picioroange pe tocurile alea, iar pantalonii îi îmbrățișează șoldurile așa cum mi-aș dori să o fac eu. Mă excit în blugi, alarmant de repede. Numai fata asta putea să-mi declanșeze o erecție în mijlocul străzii.

Trebuie să înghit în sec înainte să pot vorbi din nou.

– Arăți minunat, Summer!

Complimentul îi topește pliul dintre sprâncene și îmi oferă cel mai discret zâmbet pe care l-am văzut vreodată înainte de a trece pe lângă mine pentru a urca în camionetă, încă o dată neavând nevoie de ajutorul meu pentru a urca. Dar asta nu mă deranjează deloc de vreme ce am ocazia să-i văd fundul perfect mișcându-se în camioneta mea. Înăuntru, își încheie jacheta, iar eu mă abțin să răsuflu ușurat.

„Controlează-te, omule!"

Ăsta e cel mai prost moment să te simți așa. Cuvintele lui Kian îmi revin în minte și nu pot să nu mă gândesc că are dreptate. Dacă nu am regretat atunci, regret acum. Foarte mult.

Summer este spectaculoasă și a ieși cu ea doar pentru a o vedea plecând cu alt tip ar putea fi cel mai prost lucru pe care l-am făcut tot anul. Și asta spune multe.

Când ajungem la Myth, depozitul transformat în bar, sărim peste coadă. Am fost aici cu băieții de prea multe ori ca să mai trebuiască să aștept. A ajutat și faptul că proprietarii sunt fani ai hocheiului.

– O margarita și un Sprite, îi spun barmaniței.

În timp ce ia comanda, Summer se uită la mine.

– Ce?

– Doar un Sprite?

– Conduc spre casă.

Majoritatea studenților beau o bere pentru a începe noaptea și ajung să conducă acasă câteva ore mai târziu. Teoretic, este sub limita legală, dar eu nu mi-aș asuma riscul. Mai ales dacă sunt responsabil pentru altă persoană. Prea multe pot merge prost într-o fracțiune de secundă. Sunt foarte conștient de asta.

– Deci te distrezi așa cum spuneai?

Ochii ageri îi găsesc pe ai mei și îmi place că e entuziasmată.

– De obicei am câteva fete în jurul meu pentru asta.

– Scuze, îți stric ploile? întreabă ea, înclinându-și capul.

Șuvițe delicate îi încadrează fața și nu pot să nu observ cât de drăguță este. Ar arăta și mai drăguță în genunchi, uitându-se la mine cu buzele alea roz făcând un „O" perfect.

Iisuse, am nevoie de un duș rece!

– Seara asta e pentru tine. Voi fi pețitorul tău și, dacă funcționează, îmi pot găsi o domnișoară norocoasă, spun în momentul în care sosesc băuturile noastre și i-o dau pe a ei.

– Faci să sune de parcă ar fi simplu. Nu poate fi atât de ușor pentru tine.

– Nu se poate?

Mă uit peste umărul ei pentru a încuviința din cap spre un grup de fete care mă urmăresc de când am intrat.

Summer se uită neîncrezătoare la ele, apoi la mine.

– Ele văd că ești cu mine. Dacă am fi, știi tu, împreună?

– Nu ai făcut nimic pentru ca ele să creadă asta. *Chiar* vreau să facă ceva pentru a le da de înțeles asta.

– În regulă, pentru că este adevărul. Își amestecă băutura. Nu am nevoie de tine ca pețitor. Poți să te duci să-ți distrezi fetele.

Sprâncenele mele se ridică.

– Nu vrei ajutorul meu?

– Nu am nevoie de el.

Încrederea emană din fiecare centimetru din ea – și nu este nejustificată. Nu sunt sigur că a observat numărul de capete care s-au întors când a intrat.

– Pare un moment potrivit pentru un pariu. Crezi că poți face orice tip să plece cu tine?

Ea zâmbește, cu buze lucioase perfecte și dinți albi.

– Fără probleme.

– Iat-o pe fata aia încrezută pe care o știu!

Pufnește.

– Nu e nimic încrezut în asta. E un fapt.

– Da, sigur, o tachinez eu.

– Nu mă crezi?

Iau o înghițitură zdravănă din Sprite, bucurându-mă că mă privește cu o hotărâre fierbinte.

– Nu spun că nu te cred. Cred doar că ai putea fi mai puțin în formă decât crezi.

Se ridică brusc în picioare, privindu-mă cu ochii mijiți, în timp ce eu sunt așezat.

– E cald aici, nu-i așa?

Summer își scoate jacheta prin ceea ce pare a fi o mișcare studiată, iar gâtul mi se strânge cu fiecare centimetru de piele pe care îl expune. O dă jos, iar eu abia reușesc să-mi împiedic maxilarul să atingă podeaua când îi văd ținuta de aproape și sub luminile barului. Topul roșu îi face pielea să strălucească, iar materialul subțire pare să fie ușor de rupt. Sânii ei sunt lipiți perfect de material, iar pielea din talie mă invită să o ating.

– Mă ajuți cu asta, Aiden?

Vocea ei suavă îmi provoacă un fior pe șira spinării. Numele meu pe buzele ei nu a sunat niciodată mai bine. Îmi simt capul gol și cred că Sprite-ul ar putea fi otrăvit. Mi se usucă gura, amețesc puțin când îi țin jacheta și o privesc cum își dă părul în jurul gâtului, mirosul amețitor fiind deosebit de puternic în seara asta. Acțiunea expune și mai multă piele, iar blugii mi se strâng. Mirosul de piersici mă învăluie.

O să fie o noapte al naibii de lungă.

Summer stă între picioarele mele despărțite, ducând o mână la bicepsul meu, apoi alunecând-o până la umăr. Urmăresc mișcarea în transă, înghițind în gol. „Ce naiba se întâmplă?"

– Îți e cald, zice ea.

Mă prefac că sunetul strangulat care îmi iese din gât nu e scos de mine, dar ea îmi oferă acel zâmbet suav caracteristic care îmi dă de înțeles că l-a auzit. Expresia ei este provocatoare și cochetă, făcând sinapsele din creierul meu să se aprindă la întâmplare. Singura dată când am ajuns atât de aproape a fost la dușul din vestiar și abia m-am putut stăpâni. Dar nimic n-a fost mai plăcut decât să o am suficient de aproape încât, dacă m-aș fi aplecat în față, buzele mele ar fi atins buzele ei perfecte.

– Ce? zic eu. Ca și cum ar fi prima zi din clasa a șaptea, când încă nu-mi coborâseră ouăle. Îmi dreg vocea și încerc din nou: Ce?

– Am zis că îți e cald.

Încă îi înregistrez cuvintele când mâna ei îmi mângâie urechea. Îmi stăpânesc frisoanele care îmi străbat corpul.

– Transpiri, spune ea.

Oh. *Oh!* Genul ăsta de căldură. Poate pentru că e mai aproape de mine decât a fost vreodată și s-ar putea să ard ca un biet adolescent. Mi se blochează limba de parcă mi-ar fi paralizat cumva toți mușchii gurii, împiedicându-mă să formez o frază coerentă.

Îmi dreg vocea pentru a-mi recăpăta unele funcții motorii.

– E cald aici, așa cum ai spus.

– Desigur. Zâmbește, încă mângâindu-mi urechea până când ochii mei sunt tentați să se închidă. A găsit o zonă erogenă deosebit de sensibilă și aș fi mulțumit dacă ar face asta pentru totdeauna. Când se apropie, devin rigid. Sânii lui Summer sunt atât de aproape de fața mea, încât simt o poftă năprasnică de a avea gura pe pielea ei dulce, dar apoi se îndreaptă spre urechea mea și îmi șoptește: Vrei să plecăm de aici?

Mi se oprește inima în piept. Mă holbez când mă fixează din nou cu ochii ei căprui. Fața ei pare atât de pură încât îmi folosesc fiecare rămășiță de autocontrol pentru a nu o duce într-o debara ca să-i șterg expresia aia de pe față.

Când vreau să-mi scot portofelul ca s-o pot căra pe umărul meu, ea se îndepărtează și se așază înapoi pe scaun, răsuflând apatic.

– Ei bine, ce crezi?

Nonșalanța ei este un contrast pur față de cât de electrizantă era cu o secundă în urmă.

– Despre ce?

– Sunt sau nu în formă?

„În formă?“

– Așa aș agăța orice tip aici.

Își amestecă băutura.

Inima îmi încetinește când îmi dau seama că mi-a arătat exact ce am cerut. Dovedea că nu e încrezută, ci este al naibii de încrezătoare.

– Deci care dintre ei? spune ea nepăsătoare. Cu care tip vrei să vorbesc?

„Cu nici unul.“

Cu nici un tip, niciodată. Gelozia își scoate capul urât și mă lovește ca un camion nenorocit. Încrederea radiază din ea în valuri. La dracu'! Mă simt ca un rahat pentru că nu

pare nici pe jumătate afectată de apropierea noastră, în timp ce eu încă sunt în stare de șoc.

Mă uit la bar, recunoscând câțiva băieți din frăție și studenți de la UHart.

– Nici unul, spun eu aspru, enervarea fiind evidentă în tonul meu.

– Ți-e frică să nu care cumva să câștig?

„Da."

– Se face târziu. Ai cursuri mâine.

Fruntea ei se încrețește.

– Tu ești cel care a spus că nu mă pot distra, dar îmi amintești de cursuri? Care sunt abia după întâlnirea noastră cu dr. Toor, apropo.

Știam asta, dar aveam nevoie de o scuză ca să plec de aici. Avea dreptate. Se face cald. Destul de cald încât hainele să devină inconfortabile. Aș prefera să le scot. Preferabil cu ea sub mine.

– De ce te porți atât de ciudat?

„Poate pentru că mi s-a sculat atât de tare încât nu știu cum o să rezist?"

– Îți dau doar o cale de scăpare în caz că vrei să pleci.

– E foarte drăguț din partea ta, dar sunt bine. Își aruncă părul peste umăr și cercetează colțul îndepărtat. Tipul ăla e drăguț.

Ochii mei se opresc la Kayce Howard, fundașul echipei de baschet care joacă biliard. Echipele noastre nu se înțeleg, și nu pentru că nu am încercat. Sunt niște idioți nesăbuiți și mi-au atras jucătorii în comportamentul lor perturbator de prea multe ori.

Când se ridică în picioare, Summer se uită mirată.

– Și... înalt.

– Am crezut că nu-ți plac sportivii.

Par supărat, dar nu mă obosesc să joc teatru.

– Nu-mi plac jucătorii de *hochei*. Ce joacă?

Îl fixez cu privirea.

– Baschet.

– Perfect!

Își ia jacheta din poala mea și și-o pune pe ea. Îmi țin mâinile departe ca să nu mă întind și să-i așez fundul în

poala mea. Dintr-odată, vreau ca toată lumea din barul ăsta să știe că a venit cu mine.

Chiar înainte să se ridice, linge marginea sărată a paharului și dă pe gât lichidul. Să o privesc cum se îndreaptă spre masa de biliard e ca și cum aș avea o suliță fierbinte înfiptă în piept. Fundul ei îmi distrage atenția atât de mult încât abia o observ pe fata care vine și ocupă locul pe care tocmai îl eliberase Summer.

– Joci pentru Dalton, nu? Eu sunt Bethany.

Încuviințez, deși capul meu se rotește între fata asta și cea care îi atrage brusc atenția lui Kayce. Zâmbetul discret care apare pe fața lui îmi spune că l-a prins exact cum m-a prins pe mine.

– Merg la Yale, spune ea.

Îmi întorc atenția înapoi la ea.

– Ești un pic cam departe de casă, nu-i așa?

Bethany ridică din umeri.

– Băieții de aici sunt mai buni.

Când zâmbește, observ în sfârșit că e al naibii de frumoasă. Părul blond îi cade în valuri în jurul feței. Ochii ei albaștri sunt atât de strălucitori și inocenți încât aproape că nu văd bluza decoltată care îmi oferă o vedere completă a decolteului.

– Da?

E greu să rămâi concentrat când în partea cealaltă a barului e o fată care râde cu cretinul secolului.

– Mă uit la unul chiar acum. Îmi cuprinde mâna și îmi trece un deget peste palmă. Bătăturile astea s-ar simți atât de bine…

Mă ridic când mâna lui Kayce ajunge să răsucească o șuviță din părul lui Summer.

– Mă întorc imediat!

Bethany mă ține de mână.

– Mă lași la bar?

Îi îndepărtez degetele.

– Trebuie doar să văd ce face prietena mea. Dă-mi un minut!

Prietena care acum își scoate jacheta. Jumătate din echipa de baschet se uită la ea de parcă ar face un

spectacol nenorocit, iar eu strâng din dinți atât de tare încât simt tensiunea în cap.

Chicotelile lui Summer mă lovesc în timp ce Kayce se apropie să-i șoptească la ureche. Fără să mă gândesc prea mult, mă apropii de ei și o trag deoparte.

Se poticnește.

– Ce faci?

– E timpul să plecăm.

Cu o expresie plină de confuzie, își smulge brațul din strânsoarea mea.

– Poți să pleci. O să mă ducă altcineva acasă.

– Pe naiba, nu cunoști pe nici unul dintre tipii ăștia. Vii cu mine!

– Mă cunoaște pe mine. Aș putea să o duc eu, se oferă Kayce.

– Nu te băga!

Summer se uită la mine șocată și mă trage departe de masa de biliard.

– Hei, în acest moment ai devenit cel mai prost pețitor.

Sunt atât de iritat încât nu pot răspunde. Totul e aiurea. Miroase atât de bine, pielea ei strălucește, iar ochii ăia… vreau să mă uit la ochii ei, care au propria atracție gravitațională.

– Uite, nu trebuie să rămâi lângă mine! Fata aia drăguță de acolo arată de parcă chiar vrea să vadă ce e sub toate astea. Ea face un gest către corpul meu. Și eu vreau să văd ce e sub toate astea, zice și arată cu degetul în direcția lui Kayce.

Vorbește deja cu altcineva și cumva asta mă enervează. De ce l-ar interesa altă fată când Summer e chiar aici? E ca și cum i s-ar da soarele și ar decide că un bec e suficient.

– Nu-l cunoști pe tipul ăla. Crede-mă, nu e cel cu care vrei să te cuplezi.

– Am încredere în tine, de asta sunt aici. Este cel potrivit. Chiar s-a oferit să mă învețe să joc biliard.

Pufnesc. Sunt destul de sigur că fiecare tip din barul ăsta s-ar oferi pentru a vedea fundul ăla aplecat peste masa de biliard.

Privirea ei blândă îmi atenuează iritarea.

– Chiar vrei să rămâi? o întreb.

„Spune nu! Spune nu! Spune nu!“

– Da, spune ea, atingându-mi umărul. Dar și tu ar trebui să rămâi.

– Chiar ai de gând să te cuplezi cu el?

Vocea mea sună fragil, aproape nesigură. Ea râde.

– Mă cunoști măcar? Am glumit. Ți-am spus că trebuie să-mi placă un tip înainte să ne cuplăm.

– Și cât timp îți ia să placi pe cineva?

Ea se gândește un minut.

– De cât timp te cunosc?

– De două luni, spun eu.

– Uite-ți răspunsul, spune ea și se întoarce la Kayce.

Rămân blocat în urma ei, neștiind ce să cred despre asta. Summer nu a spus niciodată că mă place.

Acesta este un teritoriu necunoscut.

CAPITOLUL 15

SUMMER

Nu este o întâlnire. Nimic din ținuta mea sau timpul petrecut aranjându-mi părul nu înseamnă nimic. Este vorba de doi prieteni – oarecum – care încearcă să învețe cum să se distreze în studenție. Dumnezeule, când am devenit atât de penibilă?

Când am plecat din dormitor, Amara și Cassie au făcut comentarii ferme cu privire la faptul că Aiden este partenerul meu. Au zis ceva despre faptul că nu am mai ieșit de luni întregi și că vaginul meu este, probabil, deja zbârcit. Ce nepoliticos! Vaginul meu este perfect în regulă, doar că nu am timp să mă concentrez asupra lui, deși rezolvarea acestei situații este exact ceea ce am nevoie.

Acum, când suntem aici, am învățat că limba mi se dezleagă când beau. Spun lucruri pe care altfel le-aș ține în siguranță într-un seif rezistent la foc, iar dovada a fost când i-am spus lui Aiden că îl *plac*. Logic, singura mea

opțiune după asta este să mă întorc la Kayce Howard în acest bar suprapopulat cu sportivi, în timp ce ochii lui Aiden se concentrează ca un lunetist pe spatele meu.

Atenția pe care o primește Aiden în campus este uluitoare. Dar atenția pe care o primește în barurile din afara campusului este ridicolă. Nici nu m-am îndepărtat trei pași de locul meu, că o fată de la masa din apropiere s-a și apropiat de el. Și ce dacă am vrut să văd cum e să ai toți ochii ațintiți asupra ta?

– Crawford nu te-a putut convinge să stai departe de mine?

Îmi ridic capul ca să mă uit în sus la Kayce. Când am spus că e înalt, a fost subestimarea secolului. Kayce Howard e un bărbat bine de un metru optzeci. E cam ciudat să-l văd așa de aproape. Exemplul de bărbat înalt, brunet și chipeș.

– Niciodată nu am fost genul care să facă ce mi se spune, spun eu.

Ochii lui scânteiază.

– Atunci poruncește și mă voi supune!

Râd în ciuda faptului că știu că nu mergem nicăieri. Aiden este îngrijorat, iar eu nu vreau să-i stric seara stresându-l.

– Oferta ta mai este valabilă?

Arăt spre tacul de biliard, iar zâmbetul lui în loc de răspuns este divin. Când Kayce se apleacă mai aproape, mirosul lui lemnos îmi trimite un fior ascuțit pe spate.

– O să te învăț tot ce vrei, Sunshine, spune el.

– Nu-i spune așa!

Vocea aspră a lui Aiden îmi atacă spatele ca o flacără. Ochii lui Kayce se concentrează deasupra capului meu și strânge din dinți. În loc să răspundă, se îndreaptă spre tacuri pentru a-l alege pe al meu.

Întorcându-mă dramatic, îl înfrunt pe Aiden.

– Asta face parte din abordarea ta de pețitor lamentabil?

– *Sunshine?* repetă el, enervat.

Probabil ar fi trebuit să îl corectez pe Kayce. Dar, la urma urmei, ce rost are? Să-i spun unui tip pe care abia l-am cunoscut despre relația nasoală cu tatăl meu probabil nu este cel mai bun început.

Când ridic din umeri, el pufnește sardonic.

– Sunt aici doar ca să joc biliard.

– Sunt sigură de asta. Du-te să-ți afirmi tendințele de om al cavernelor în altă parte!

Aiden se sprijină de masa de biliard, cu brațele încrucișate și bicepșii încordați sub tricoul alb.

– Singurul lucru pe care îl afirm este liberul meu arbitru. Ce zici să jucăm o rundă? Eu și Bethany împotriva ta și a lui Kayce.

Râsul profund al lui Kayce răsună lângă mine.

– Să-ți tăbăcesc fundul la biliard? Mă bag!

– Iubesc biliardul! Bethany, beată, se lipește de Aiden, iar mâna lui îi cuprinde talia pentru a o stabiliza.

– Nu sunt sigur că vei ținti bine, o tachinează el.

Ea se ridică în vârful picioarelor pentru a-i șopti la ureche, dar chiar și în barul haotic, o pot auzi clar.

– Ține-ți mâinile pe mine și mă voi stabiliza!

Bleah! O să am nevoie de încă o băutură în curând.

Kayce strânge bilele și îmi dă tacul de biliard. Îmi explică regulile de bază, iar eu mă prefac că sunt foarte atentă. Comandăm băuturi înainte să începem, iar băutura mă afectează puternic. Încerc să țintesc, dar trebuie să fie rău, pentru că o mână alunecă peste abdomenul meu, iar corpul cald al lui Kayce îmi acoperă spatele.

– Mâna mai sus! Poziționează-te la stânga pe linie, astfel încât să poți ținti a doua minge.

Să ascult instrucțiunile lui Kayce e îngrozitor de greu când el e atât de aproape și respirația lui mentolată îmi suflă în gât. Echipa de baschet ne privește de parcă ne-am trage-o pe masa de biliard. Deși dintre adversarii noștri Aiden este singurul care pare că va distruge tacul de biliard.

Când șoldurile lui Kayce intră în contact cu fundul meu, mă poticnesc și lovesc. E o lovitură proastă, dar reușesc să bag o bilă plină în buzunar. Batem palma și mă retrag cu obrajii în flăcări.

Aiden o susține pe Bethany, dar o lasă să tragă singură. E o idee proastă, pentru că greșește și ratează, ceea ce face ca următoarea lovitură a lui Kayce să fie ușoară. Când îi vine rândul lui Aiden, bagă cu ușurință bilele colorate în

buzunar, făcându-mi cu ochiul când îmi face următoarea aruncare aproape imposibilă.

– Pot să lovesc în locul tău, se oferă Kayce, ca și cum aș fi o biată femeie care nu poate face față unei provocări.

Îmi țin capul sus, hotărâtă să șterg zâmbetul ăla de pe fața lui Aiden.

– Mă descurc.

Mă îndrept spre locul unde stă Aiden, lovindu-l cu șoldul. El scoate un chicotit discret, privindu-mă cu un zâmbet încrezut.

Aplecându-mă, dau o lovitură calculată pentru ca mingea să trântească trei bile pline în două buzunare. Murmurul se stinge când echipa de baschet, inclusiv Kayce, se uită la mine șocată. Bethany hohotește de emoție, dar nu cred că își amintește în ce echipă joacă. Mă pregătesc să mă bucur de o față îmbufnată, dar Aiden strălucește de parcă asta e exact ce își dorea. Zâmbetul îngâmfat îmi dispare de pe buze.

– Trebuie să fie un profesor bun, spune Aiden, arătând spre Kayce.

Strâng mâna în jurul tacului.

– Poate că sunt o actriță bună.

– Chiar așa? trage el concluzia. Îți place jocul de rol?

Cuvintele lui sunt ca o cascadă de lichid fierbinte pe pielea mea. Îmi folosesc tacul de biliard pentru a-i ridica bărbia.

– Nu vei afla niciodată.

Privirea lui se întunecă brusc cu o determinare care mă sperie.

– Nu știam că ai un talent ascuns, spune Kayce, smulgându-mă de la privirea tulbure a lui Aiden.

După asta, e o victorie ușoară. Dar în loc să pară învins, ochii lui Aiden sunt plini de satisfacție. Bănuiesc că motivul e faptul că am renunțat la comportamentul de fată neîndemânatică, lucru ce i-ar fi mângâiat egoul lui Kayce. Mă întorc spre Kayce, care mă trage spre el. Dar mă simt ciudat. Nimic nu e așa cum am crezut că va fi. Nici atingerile, nici șoaptele despre cât de sexy sunt și cu siguranță nici flirtul. Se simte ca și cum aș forța lucrurile, iar eu nu mai vreau să fac asta. Nu vreau să mă transform

în ceva ce nu sunt. Victoria la biliard s-ar putea să fi declanșat această trezire.

Ochii mei gravitează spre locul unde stau Aiden și Bethany pentru a găsi privirea lui care deja mă fixează. Ea îl trage la bar, smulgându-i atenția de la mâinile grele de pe talia mea. Nu sunt sigură dacă e vorba de privirea pe care mi-a aruncat-o Aiden sau de sentimentul ciudat care îmi provoacă un gol în stomac, dar mă desprind din brațele lui Kayce.

– A fost amuzant, dar cred că o să încheiem seara, spun eu stânjenită.

Dezamăgirea lui durează doar o secundă.

– Și eu m-am distrat, iar dacă vrei vreodată să-l mai faci gelos pe Crawford, știi pe cine să suni.

„Să-l fac gelos pe Aiden?" Kayce pleacă înainte ca eu să pot diseca afirmația. Când mă uit după Aiden, el șoptește la urechea lui Bethany în timp ce ea tastează în telefonul lui. Râde îmbujorată. E ceva la Aiden care reduce femeile la servilism.

Luându-mi jacheta, ies din bar, ocolind toți clienții beți care zăbovesc pe lângă uși. Afară, încerc să iau un Uber, dar aplicația se reîncarcă și nu reușește să găsească o cursă disponibilă. Mă sprijin de peretele de cărămidă când o mână mă trage înapoi.

– Aveai de gând să pleci? Aiden își trece o mână exasperată prin păr. Iisuse, Summer, am crezut că ai plecat cu el! Am înnebunit până când te-am găsit aici.

Fața lui îngrijorată îmi tulbură creierul amețit de băutură.

– Îmi pare rău, păreai să fii atras de Bethany. Nu am vrut să te întrerup doar pentru că am vrut să plec.

Se holbează la mine de parcă ar fi cel mai stupid lucru pe care l-a auzit vreodată.

– Sunt oriunde te afli și tu, Summer.

Golul din stomac se mărește. Cu o mână pe spatele meu și fără alt cuvânt, mă conduce la camioneta lui. Pe drum nu vorbim, auzindu-se doar sunetul scăzut al radioului care trece de la melodii pop la noi interpretări ale clasicilor.

Traversăm o zonă neiluminată când primele acorduri ale melodiei *Tennessee Whiskey* își fac loc prin difuzoare. Brusc, Aiden oprește camionul. Când chicotește, mă întreb dacă o parte din beția lui Bethany s-a răsfrânt asupra lui.

– Ce e așa de amuzant? întreb eu.

Ochii verzi și sumbri îmi cercetează fața preț de o secundă lungă.

– Asta este o versiune mai nouă, dar a fost melodia pe care părinții mei au dansat pentru prima dată.

Zâmbetul meu îl oglindește pe al lui.

– Country?

Deși stereotipurile legate de hochei sunt foarte prezente în acest gen, dragostea lui Aiden pentru country pare mai personală, ca și cum ar fi o parte din el pe care o ține aproape de inimă. Dă volumul la radio mai tare și coboară din camionetă.

Îl privesc cum ocolește camioneta înainte ca ușa mea să se deschidă, iar Aiden îmi întinde mâna.

– Vino!

– Unde mergem? îl întreb peste versuri.

– Chiar aici. Face semn spre partea din față a camionetei. Nu știu de ce, dar îl iau de mână și îl urmez până acolo unde farurile ne îneacă în albul strălucitor. Când se uită la mine, ochii lui sunt la fel de întunecați precum coniferele ce ne înconjoară. E o tristețe în ei pe care nu o pot desluși, dar zâmbetul lui dulce contrastează cu acea privire.

– Dansezi? îl întreb când îmi ridică mâna pe umărul lui.

– Nu, spune el. Dar vreau să dansez cu tine.

Am un nod în gât când mă trage mai aproape.

– Ești sigur că nu ești beat? îl întreb, încercând să strivesc bolovanul care mă apasă în piept.

Încuviințează din cap, iar privirea lui este atât de intensă încât îmi sprijin capul de pieptul lui pentru a o evita. Îmi las ochii să se închidă în timp ce versurile ne învăluie. Aerul rece al nopții abia pătrunde în greutatea caldă a brațelor lui Aiden în jurul meu. Ori e asta, ori alcoolul îmi încălzește sângele. Dar nu pot scăpa de sentimentul de

confort și siguranță când sunt cu el. Nu pot nega că mă simt ca acasă.

Ochii mi se deschid la gândul ăsta, iar inima îmi bate cu putere. Nu. *Nu*. Trebuie să fie alcoolul. Este singura explicație pentru durerea din piept și pentru senzația de furnicături și căldură care îmi înțeapă pielea. Când în sfârșit îmi calmez bătăile inimii, Aiden îmi sărută părul. Asta nu face decât să-mi accelereze iar ritmul inimii.

Încet, cântecul se stinge, iar eu mă îndepărtez. Respirația lui îmi gâdilă fruntea și, pentru o fracțiune de secundă, nu mă pot gândi decât la buzele lui pe ale mele. Mă desprind brusc din îmbrățișarea caldă.

– E un cântec bun. L-am auzit în playlist, spun eu.

Privirea aceea melancolică nu dispare, dar acum el zâmbește.

– Cred că până la urmă am reușit să te transform într-un fan al muzicii country.

– N-aș merge atât de departe.

Râd și îl las să mă ajute să urc pe scaunul din dreapta.

Când parcăm în fața Casei Iona, ezit în a sparge bula din jurul nostru. S-ar putea să fie din cauza alcoolului, dar nervii încordați sunt conștienți de schimbarea care a avut loc între noi. Una pe care nu pot să mi-o explic.

Capacitatea mea de a forma cuvinte se risipește, iar când îmi desfac centura de siguranță, mâinile îmi sunt transpirate. Într-o decizie rapidă, mă aplec peste consolă, iar respirația lui se oprește înainte de a-i da un sărut în colțul gurii. Apoi cobor din camioneta lui ca și cum ar fi luat foc.

CAPITOLUL 16

AIDEN

– Unde mi-e telefonul?

Băieții stăteau în living când am intrat să-mi caut telefonul. Dylan învață, ceea ce nu-l caracterizează, iar Kian vorbește la telefon cu picioarele ridicate pe masă, fără să țină cont că oamenii mănâncă acolo unde își pune el picioarele murdare. Intră și Eli.

– Știi că Find My iPhone a fost inventat în 2010, nu-i așa? spune Kian.

Dylan aruncă în el cu o gumă de șters.

– L-ai pierdut aseară? Nu ne-ai răspuns la nici un mesaj.

– Cred că l-am lăsat la bar.

– Când Summer te-a tratat ca pe un amic sau când ai lăsat-o să se împrietenească cu Howard? întreabă Kian.

Urmărește câțiva baschetbaliști pe rețelele de socializare și ne-a văzut pe fundalul filmulețelor postate de ei. S-a zis cu viața privată!

Ignorându-l, îmi iau cheile ca să mă duc acolo.

– Frate, e două după-amiaza. Deschid mai târziu, spune Dylan, oprindu-mă. Poftim, folosește telefonul meu ca să-l cauți, în caz că e în camionetă sau ceva de genul ăsta.

Când îmi introduc informațiile, busola se învârte și îmi văd telefonul în sud. În direcția opusă barului. La Universitatea Yale. Toți băieții se uită confuzi la ecran. Rahat!

– De ce naiba te-ai duce acolo?

Dylan pare dezgustat.

– N-am fost. I l-am dat unei fete să își scrie numărul și nu l-am mai primit înapoi.

Bethany era clar prea beată ca să-și amintească să mi-l dea înapoi. Iar eu eram prea preocupat cu altcineva.

– Acum ai putea la fel de bine să-ți iei un telefon nou.

Doar că nu pot. Summer îmi trimite mesaje când are nevoie de mine și să nu am telefonul înseamnă să nu vorbesc cu ea. Și mai este acest sentiment ciudat că am ceva important de făcut astăzi.

– Asta e Kappa Zeta. Probabil face parte dintr-un club, spune Dylan.

Mă îndrept spre ușă și îmi trag pantofii când Eli mă oprește.

– Plecăm spre Chicago în câteva ore. Ești sigur că vrei să-l enervezi pe antrenor?

Corect. Asta e lucrul important.

– Nu pot pleca fără el.

– Atunci venim cu tine, declară el.

– Nu trebuie să faceți asta.

Eli nu se clintește.

– Dacă se va supăra Kilner, măcar să se supere pe noi toți. Nu te lăsăm să te duci singur în New Haven.

Cădem de acord și iată-ne în drum spre Yale!

Când ne apropiem de campus, o mare de albastru îmbracă trotuarele și e greu să ții la distanță tremurul colectiv.

– Ar fi trebuit să aduc usturoi? întreabă Kian.

– De ce?

– Dacă îi respinge pe vampiri, ar trebui să funcționeze și cu susținătorii echipei Yale.

Dylan râde.

– Bine gândit! Poate putem cumpăra înainte să intrăm.

– Nu vom avea nevoie. O să intru și o să ies. Nimeni nu ne va observa. Parcăm și urmăm indicațiile de pe telefonul lui Dylan.

– Nu există nici o persoană în campus care să nu știe cine ești.

Kian abia își termină fraza când auzim numele meu.

Apare Eric Salinger, căpitanul echipei de hochei de la Yale.

– Nu credeam că o să vă văd vreodată aici dacă nu ați fi fost obligați. Râde. Dar e bine, pentru că nu am ajuns să-mi cer scuze în persoană pentru că v-am distrus școala. Băieții mei nu vor mai face ceva atât de nesăbuit.

Eric e un tip de treabă. La fel ca mine, a fost recrutat când juca în ligile A, așa că singurul său obiectiv a fost întotdeauna hocheiul. Echipa lui, pe de altă parte, este o adunătură de idioți cu capul în nori.

– Tot a fost destul de aiurea din partea voastră. Căpitanul plătește pentru rahatul ăsta de luni întregi, spune Kian.

Eric încuviințează din cap cu milă.

– Uite, dacă aș fi știut, aș fi împiedicat asta. Nici mie nu-mi plac rahaturile astea.

– Dar jocurile murdare îți plac?

Mâna mea pe pieptul lui Kian îl împiedică să meargă mai departe. Ultimul lucru de care avem nevoie este să vadă cineva că devine obraznic și să riposteze.

– Ești bun, dar băieții tăi încă trebuie să învețe o lecție, spun eu.

O urmă de amuzament îi ridică buzele.

– Sunt sigur că te vei asigura de asta în finală.

– Crezi că veți reuși?

– Așa se pare. Dar nu știu ce să zic despre tine.

– Rămâne de văzut.

Cuvintele mele de la revedere sunt mai degrabă din politețe. Cu siguranță știe că am câștigat aproape fiecare meci din acest sezon.

Ne îndreptăm spre casa galbenă strălucitoare de la colțul străzii care nu poate fi decât un club al fetelor. Mergând până la veranda albă din lemn, bat la ușa roz. Fata care deschide are ochii strălucitori și zâmbește, dar postura ei este rigidă.

– Hei, una dintre prietenele tale mi-a luat telefonul noaptea trecută. L-aș vrea înapoi.

Zâmbetul ei perfect nu dispare.

– Îmi pare rău, nu este posibil. Surorile Kappa nu fraternizează cu băieții de la Dalton.

Dylan insistă.

– Uite, nu vreau să fac ceva nesăbuit, așa că, dacă ne dai telefonul, ne putem întoarce.

– Dylan? i se adresează o fată dinăuntru. Nu mai m-ai sunat niciodată!

Dylan înjură printre dinți. Mă întorc spre fata care a deschis ușa în timp ce Dylan îi cere mii de scuze tipei pe care a ignorat-o.

– Vezi, este posibil. Acum poți să o chemi? o întreb.

– Cum o cheamă?

– Bethany.

Fetele se uită una la alta.

– Așteaptă aici!

Cred că am băgat-o pe Bethany în belele. Kian și Eli urcă treptele, ajungând să stea în spatele nostru, iar atunci observăm că fetele se holbează la noi de la ferestre. Le fac semn cu mâna, făcându-le să se agite în spatele perdelelor.

– Nu cunosc nici un jucător de hochei... *Aiden?* Bethany înjură și apoi mă trage într-o parte. Trebuie să pleci! Acum!

Îmi trag brațul din strânsoarea ei.

– Am nevoie de telefonul meu.

– Ce telefon?

Îi arăt pinul intermitent de localizare de pe telefonul lui Dylan, care indică faptul că telefonul meu este în casă.

– Probabil asta a bâzâit toată dimineața, bombăne ea, trecându-și o mână prin păr. Uite, sunt luată în vizor și o să mă dea afară dacă află că am băut aseară. Dacă îți dau telefonul, vei găsi o scuză pentru mine?

– Nu ești chiar în poziția de a negocia, spun eu.

– Îți vrei telefonul sau nu?

– Mă șantajezi?

Strânge din ochi, frustrată.

– Te rog?

Accept, iar ea urcă la etaj. Colegele ei de club mă analizează.

– De unde o cunoști pe Beth?

Mă chinui să găsesc o scuză.

– Ne-am întâlnit la un restaurant aseară. Mi-a folosit telefonul și probabil l-a luat din greșeală.

– Un restaurant? Ești sigur?

– Da.

Privirea ei mă trimite un pas înapoi. Băieții sunt deja pe trotuar. Lașii!

– Poftim!

Bethany îmi împinge telefonul în mână. Înainte să-i pot mulțumi, trântește ușa. Ce e cu femeile și cu mania lor de a-mi trânti ușa în față?

Summer

[10.00]

Summer: *Oricât de mult m-ar durea să recunosc, m-am distrat aseară.*

Summer: *Ne vedem la prânz!*

[11.30]

Summer: *Ne întâlnim la Advanced Imaging. În spatele Carver Hall.*

[11.42]

Summer: *Te rog să nu întârzii! Dr. Toor pleacă în concediu de paternitate săptămâna asta.*

[11.55]

Summer: *Aiden???*

[11.58]

Summer: *Dacă este un fel de glumă proastă, nu este amuzantă.*

Summer: *Jur pe Dumnezeu că, dacă nu apari în două minute, nu voi mai vorbi niciodată cu tine!*

– Pun pariu pe 20 de dolari că îi va trage una în falcă.

– Mă gândesc mai degrabă la un genunchi în ouă.

– Poate îl va bate cu crosa de hochei înainte să aibă Kilner ocazia.

Băieții încep să facă predicții neamuzante despre soarta mea. Dar eu știu că, dintre toate lucrurile pe care le poate face, cel mai rău este ca ea să mă ignore. Când o văd traversând strada spre cămin, îi spun lui Dylan să se oprească.

– Nu vreau să te grăbesc, omule, dar am întârziat, spune el în timp ce cobor.

Spre consternarea mea, Summer nu se întoarce când o strig și merge mai repede.

– Summer!

O prind de braț. Ea se smucește din strânsoarea mea, aruncându-mi o privire furioasă.

Eu mă dezumflu.

– Nu mi-am dat seama. Mi-am pierdut telefonul noaptea trecută.

Privirea ei se îndreaptă în spatele meu spre mașina plină de băieți care ne urmăresc. Aud o grămadă de „Bună, Summer!", iar ea le oferă un zâmbet forțat.

– Am făcut o greșeală, continui eu.

– O greșeală? Râde. Eu și dr. Toor te-am așteptat o oră! Îți amintesc de asta de săptămâni întregi. Pierderea telefonului nu ar trebui să conteze.

– Știu. Nu vreau să mă justific. Am dat-o în bară și vreau să mă revanșez.

Ea clatină din cap sceptică.

– Îmi dai dureri de cap, știai asta?

– Știu și îmi pare rău.

Se uită la mine un minut lung și, înainte să clipească, pare că surprind mirarea în ochii ei. Claxonul din spate îmi spune că sunt în criză de timp.

– Trebuie să plec la Chicago, mă voi întoarce peste câteva zile. Chiar speram să putem vorbi despre asta.

– Pleci? Întrebarea are o notă de dezamăgire. Atunci ar trebui să pleci. Să nu întârzii!

Dylan mă strigă din nou și îmi vine să îi trag una în cap.

– Dă-mi un minut! țip înapoi. Te rog, putem vorbi despre asta mai târziu? îi spun.

– Nu e nimic de discutat. O să mă gândesc la altceva.

Mă cuprinde deznădejdea.

– Nu pot pleca fără să îndrept lucrurile.

Ea clatină din cap neîncrezătoare.

– Te așteaptă o echipă întreagă, Aiden. Nu-i dezamăgi și pe ei!

Ar fi trebuit să mă aștept la această lovitură.

– N-o voi face. Trebuie doar să mă asigur că – fac un gest între noi – nu am distrus totul.

– Proiectul meu este aproape gata. Oricum nu ar trebui să conteze.

Cuvintele ei tăioase sunt subliniate de un claxon. Îl ignor.

– Spune-mi doar că mă pot revanșa!

Summer își mușcă interiorul obrazului, gânditoare.

– Crawford! strigă Kilner. Trebuie să plecăm, omule!

– La dracu'... O secundă! strig.

Summer nu răspunde. Pare complet retrasă și mă omoară faptul că am făcut-o să se simtă așa.

– Am dat-o în bară, Summer. Îmi pare rău!

– Și mie, spune ea în cele din urmă, întorcându-se spre ușile Casei Iona și dispărând înăuntru.

CAPITOLUL 17

SUMMER

Căminul este întunecat și liniștit când intru după alergare. După numai un pas, văd o cutiuță pe tejghea. Fundița aurie strălucește în ciuda întunericului. Mă apropii cu grijă de obiectul misterios, iar inima îmi crește în piept când îl văd.

Este ceaiul pe care tatăl meu obișnuia să mi-l cumpere, iar pe fund este lipit un bilețel:

Pentru toate durerile de cap pe care ți le dau – A.

Mi se face un gol în stomac. Nu l-am mai văzut și nu i-am mai trimis nici un mesaj lui Aiden de când s-a întors din Chicago. Mi-am petrecut timpul gândindu-mă la alt element pe care să-l adaug proiectului meu pentru că el a ratat testul. Am o senzație de epuizare când mi se pare că munca mea nu este suficient de importantă. Dar felul în care m-a privit Aiden m-a făcut să simt o greutate în piept. Modul în care și-a cerut scuze și privirea lui sinceră m-au făcut să vreau să spun că e în regulă. Niciodată nu mă simt așa când mă dezamăgește cineva, doar îmi învăț lecția.

Este din cauza faptului că ochii lui au fost primul lucru pe care l-am observat la el.

Când eram copil, eram obsedată de ochii tatălui meu. Gri cu mici pete aurii, uneori albaștri în diferite lumini. O întrebam mereu pe mama de ce eu am ochii căprui, plictisitori, iar surorile mele au ochii lui. Am plâns zile întregi din cauza asta și, în mod ciudat, încă mă afectează. Am realizat că a fost alt lucru pe care tatăl meu nu mi l-a putut oferi. O altă parte din el pe care nu o puteam avea. O altă parte care aparținea surorilor mele și nu mie. Era patetic. O probabilitate genetică pură, dar, în mod ironic, explica perfect relația noastră.

Dar Aiden are aceiași ochi fermecători. Ochi care te fac să-ți uiți cuvintele până când faci un efort conștient să ți le amintești. Ochi care îți spun cu o singură privire cât de pur este sufletul din spatele lor. Îi are, iar eu urăsc că îi are. Chiar mai mult, urăsc faptul că am observat.

Când îmi pâlpâie telefonul, notificările aplicației Dalton împânzesc ecranul. Nu trebuie să o deschid ca să știu că băieții probabil au câștigat. E destul de greu să eviți meciul când toată lumea postează despre el. Amara și Cassie sunt și ele acolo. M-au invitat, crezând că aș putea suporta sportul acum, dar această speranță a fost incinerată de un jucător de hochei întârziat. Prefer să învăț în dormitorul meu și să mă sperii uneori de scârțâiturile de pe hol.

Se aude o bătaie în ușă și tresar. Ezitant, mă îndrept să răspund, încercând să-mi calmez pulsul neregulat. Când deschid ușa mai ușor și arunc o privire prin crăpătură, îmi tresare inima.

Aiden stă în fața ușii mele în echipament de hochei, fără patine și cască. Cumva, părul încă îi stă perfect. Părul ciufulit de cască nu există în universul lui.

Deschid ușa mai larg.

– Ce faci aici?

– Sunt aici pentru ședința noastră.

– Nu am programat nici una.

Mă uit la ora de pe telefonul meu.

– Meciul tău s-a terminat acum douăzeci de minute, Aiden.

Nu știu cum a reușit să ajungă aici în douăzeci de minute.

Când mama obișnuia să mă ducă la meciurile tatălui meu în copilărie, cea mai mare parte a nopții o petreceam așteptând în fața arenei după un meci. Mă trezeam în dimineața următoare realizând că am adormit înainte să-l văd.

– Știu.

– Încă ești în echipament.

– Mă pot schimba.

Observ geanta de sport de pe brațul lui.

– Te superi?

Îi fac semn spre baia mea, iar el intră.

– Îți pot aduce un prosop dacă vrei să faci duș.

Duș? De ce naiba am sugerat asta? Pare surprins de invitația mea. Sincer, mă surprinde și pe mine, dar tot ce pot să fac este să i-l ofer.

– Ești sigură?

Ridic din umeri.

– Dacă vrei să fii scârbos și transpirat tot restul serii, e alegerea ta. Încercarea mea jalnică de a reduce tensiunea nu funcționează când el doar încuviințează din cap și se îndreaptă spre baie.

Cu prosopul în mână, bat la ușă și aud mișcări înainte să spună:

– Intră!

Ezit. Când deschid ușa, el are deja date jos apărătorile de umeri, lăsându-și corpul la vedere. Baia mea e slab luminată, dar el încă radiază.

Ia prosopul.

– Mulțumesc.

Tensiunea dintre noi este densă în baia mea mică. Ventilatorul care vâjâie și luminile care bâzâie sunt mai puternice ca niciodată.

– Pot să-ți deschid dușul. E destul de greu de manevrat.

El strânge din buze și încuviințează din cap. Sunetul hainelor scoase se aude din nou, iar eu înghit în sec. Întorc robinetul cu mâinile transpirate, iar când îl privesc, este atât de aproape încât tresar.

Dacă miroase, creierul meu nu înregistrează asta, pentru că nu mă pot gândi decât la faptul că suntem singuri, el e pe jumătate dezbrăcat, iar pijamaua mea nu lasă prea mult loc imaginației.

– Durează puțin ca să se încălzească, spun eu, deși afirmația mi s-ar putea aplica și mie.

Nu mi se pare că i-am oferit un duș, mi se pare că așteaptă să-mi rupă hainele de pe mine și să mă lipească de peretele dușului.

Încuviințează, amintindu-mi că imaginația prea bogată îmi joacă feste.

– Ai câștigat, spun eu.

În apărarea mea, apa de la duș are nevoie de un minut pentru a se încălzi. Sunt o gazdă bună dacă ne gândim bine.

– Cu greu.

Pare că vrea să spună mai multe. Nu am vorbit de o săptămână, dar am tot dreptul să fiu supărată. Deși

amintirile furiei mele dispar încet, dar sigur. Când dușul face aburi, mă îndepărtez.

– Voi fi afară.

Sunetul apei care curge îmi învăluie dormitorul. Pentru a scăpa de gândurile păcătoase, mă așez în partea cea mai îndepărtată a livingului.

Aiden iese câteva minute mai târziu, în timp ce eu îmi editez lucrarea de statistică. Poartă un tricou alb mulat și pantaloni de trening negri. Îmi distrage atenția, până când observ stropi roșii pe obrazul lui. Tresar alarmată.

– Ce s-a întâmplat cu fața ta?

Se așază pe canapea.

– Ar trebui să-l vezi pe celălalt tip.

– Te-ai bătut? Nu te pot descalifica pentru asta?

NCAA are reguli stricte și, de cele mai multe ori, riscul de a fi penalizat nu merită loviturile.

– Un idiot de la Princeton s-a luat de mine. Și-a luat-o zdravăn!

Îngrijorarea mea se risipește, știind că infracțiunea nu a fost a lui. Totuși, când mă uit bine la tăietura lui, mă alarmez.

– Sunt bine. Serios.

Clatin din cap nemulțumită.

– Trebuia să te duci la medicul echipei.

– Am făcut-o și sunt bine. Ridică din umeri. Nu am vrut să întârzii.

– Să întârzii pentru ce?

– Pentru tine, spune el. Mă simt ca naiba pentru că am lipsit săptămâna trecută și pentru că știu ce înseamnă cercetarea asta pentru tine.

Simt că îmi arde pieptul. Fără alt cuvânt, îl iau de mână și îl trag de pe canapea. Efortul meu nici nu se simte până când el nu cedează.

– Stai jos, îi spun când ajungem în baia aburindă.

El oftează obosit.

– Summer, nu trebuie să faci asta!

– Nu-mi mai spune ce să fac! îl avertizez.

El îmi aruncă o privire exasperată înainte să se așeze pe capacul toaletei. Scot trusa de prim ajutor de sub chiuvetă, iar el își desface picioarele pentru ca eu să trec între ele.

Aiden nu tresare când îi înclin capul și îi aplic alcool pe tăietură. Privirea lui se concentrează la fața mea, iar eu rămân fără aer. Aiden își sprijină brațele pe picior, iar eu simt atingerea ușoară a degetelor lui pe partea din spate a coapsei. Atingerea este fierbinte și înțepătoare și îmi provoacă furnicături peste tot.

– Știi, Hank, fizioterapeutul nostru, este și medicul echipei noastre. Ai putea să-l înlocuiești.

– Chiar ai ceva cu Hank, nu-i așa? Chicotesc, încercând să nu mă uit la buzele lui. În plus, am doar certificare OFA.

– Ai grijă de o mulțime de sportivi?

Neg din cap.

– Atunci doar de mine?

– Doar de tine.

„De ce șoptesc?" Îmi dreg vocea în timp ce scormonesc în cutia de prim ajutor pentru a-mi distrage atenția.

Ochii lui devin serioși, iar atmosfera e tensionată.

– Îmi pare rău, Summer!

Respirația mi se blochează în gât și nu-i pot întâlni ochii. Energia care scânteiază între noi îmi dă fiori.

– Am făcut testul în dimineața asta.

Mâinile îmi încremenesc la jumătatea acțiunii.

– Ce?

– Am luat legătura cu dr. Toor cu ajutorul lui Kilner, iar el m-a trimis la prietenul său care lucrează la o clinică sportivă din Hartford. Ar trebui să primești rezultatele testului ACSI-28 în câteva zile.

Inima mea scufundată revine la suprafață.

– L-ai făcut?

El încuviințează.

– Ar fi trebuit să fiu acolo de la bun început, Summer. Munca ta este importantă.

Nu pot decât să mă holbez la bandajele din mâna mea. Terminase una dintre cele mai importante părți ale cercetării fără să trebuiască să reprogramez sau să planific ceva. Plămânii mei au încetat să mai funcționeze și trebuie să-mi amintesc în mod conștient cum respiră oamenii pentru a primi din nou oxigen în sânge. Îmi târăsc o mână umedă prin păr, dar când el îmi atinge partea din spate a coapsei, revin brusc în prezent.

Ridic două bandaje cu desene animate.

– Barbie sau Bratz?

El pare uimit. Dacă până acum nu știa cât de prost mă pricep să accept când cineva face lucruri frumoase pentru mine, acum știe. Deși inițial a dat-o în bară, mai e un lucru frumos? Doamne, cui îi pasă?

Expresia lui mă face să cred că a înțeles.

– Are vreo importanță?

Par ușurată când nu insistă cu privire la test.

– Foarte mult!

Cu un zâmbet curbat pe buze și cu degetele atingându-mi inconștient piciorul, pare adâncit în gânduri.

– Bratz, *evident.*

Îmi reprim zâmbetul în timp ce îi pun bandajul violet cu Yasmin pe obraz. Cutia are bandaje neutre pe care le-aș fi putut folosi, dar păstrez această informație pentru mine.

CAPITOLUL 18

AIDEN

Am întrerupt curentul.

Nu ajung prea des în subsolul nostru rece și murdar, dar la vremuri disperate, măsuri disperate. După ce am apărut în căminul lui Summer acum câteva zile, am crezut că lucrurile au revenit la normal, dar a fost o concluzie foarte greșită. Nu mi-a trimis mesaje, nu m-a sunat, nu mi-a trimis nici măcar un e-mail. Nimic. Kian este singurul care o vede în timpul orelor și a devenit mut. Loialitatea lui s-a schimbat în mod clar. Nenorocitul!

La ultimul antrenament, am fost atât de disperat încât l-am întrebat pe Tyler Sampson de ea. M-a zdrobit de panouri. Evident, sentimentele ei nu sunt deloc pozitive.

Deci ce faci când fata care nu-ți iese din cap îți dă cu flit? Pui la pământ o casă întreagă.

Odată casa cufundată în întuneric, se aud țipete la etaj. Mă întorc sus, inocent ca întotdeauna. Nu există altă cale de a scoate atâția studenți Dalton din casa noastră și de a-i duce la parcul de distracții al lui Summer.

– Îmi pare rău, nu e curent, băieți. Cuvintele mele sunt urmate de bombăneli mahmure. Dar este un eveniment în campus în seara asta. Toată lumea se poate duce acolo.

Apare Kian, luminat de lanterna telefonului său. Fac un gest spre ușă, iar el îmi dă de înțeles că e totul în regulă.

– Urmați-mă toți, spune el. Aduc eu băutura!

Mulțimea aclamă, iar oamenii ies din casă în spatele lui Kian. O lanternă strălucește asupra mea, iar eu mă strâmb.

– Avem un generator, spune Cole sceptic.

Ridic din umeri. Dar are dreptate, am noroc că nu a pornit. În spatele lui, Eli îmi face cu ochiul înainte să plece.

– Tu chiar te dai peste cap pentru acest *proiect*, spune Dylan când mă găsește afară.

– Nu-mi place să fac ceva cu jumătate de măsură.

– Sigur, Barbie, bombăne el.

Nu mă deranjez să-i dau replica. De când m-am întors de la Summer cu un bandaj violet aprins pe față, m-au luat peste picior.

Întorcându-mă în parcarea din aripa de vest care a fost eliberată pentru eveniment, îmi dau seama după reacțiile participanților că evenimentul lui Summer este un succes.

– Dylan! țipă o fată și aleargă în brațele lui.

Peste umărul ei, el murmură „Cine este?“ Scuturând din cap, mă îndrept spre locul unde Kian se chinuie să arunce o minge de baseball la o țintă. Încearcă să lovească animalele de pluș, una dintre ele fiind o vacă micuță care pare cumva că te imploră să o iei acasă.

– Sigur s-a umblat la asta, se plânge el.

O fată care stă la coadă îi oferă lui Kian un zâmbet suav.

– Te pot învăța eu trucul.

El se înveselește.

– Doar un indiciu, eu învăț din experiență.

– Da? Iar eu am experiență în predare, spune ea.

Luând asta ca pe un semnal să plec, mă duc la Eli, care vorbește cu Kayce Howard.

– În sfârșit ți-ai luat o zi liberă? întreabă el când mă vede apropiindu-mă.
– Trebuie să dau un avans opoziției, altfel devine plictisitor.
Râde.
– Arată ca un Frozen Four între Dalton și Yale. Crezi că veți bate?
Strâng din dinți, iar Eli își drege vocea.
– Vom câștiga, ca în fiecare an. Tu, pe de altă parte, abia ai ajuns în semifinale. Să sperăm că nu te împiedici.
În timpul semifinalei de anul trecut, Kayce a ratat o aruncare liberă când s-a împiedicat în ultima secundă. De atunci a dovedit că poate, dar noi îl hărțuim de luni întregi pentru asta.
Îmi ascund un zâmbet când îi aud cuvintele tăioase, pentru că Eli nu crâcnește niciodată, nici pe gheață, nici în afara ei, dar întotdeauna mă sprijină. Râde cu amărăciune, respingând remarca. Este o regulă tacită ca nimeni să nu-l calce în picioare pe Elias Westbrook.
– Iubita ta a făcut o treabă bună, spune Kayce.
„Iubita mea."
– Așa este.
După seara în care am ieșit împreună, trebuie să-i fi fost destul de clar lui Kayce că Summer nu va merge acasă cu el. Acesta a fost motivul pentru care a decis să se distreze jucând biliard. Nu m-am putut plânge pentru că noaptea mea s-a terminat cu un sărut. Elementar sau nu, a fost al naibii de electrizant.
Privind în jur, o zăresc pe Summer la unul dintre standuri. Poartă blugii aceia strâmți care îi strâng fundul, iar bluza albă îi atârnă pe umeri. Volanele de pe decolteu o fac să arate ca un înger, iar eu simt o dorință puternică să găsesc un colț liniștit unde s-o pot trage în jos și să o sărut.
Îmi scot gândul din minte când simt cum mi se urcă sângele în vintre, dar nu pot să nu mă uit la ea. Faptul că am avut-o la câțiva centimetri de buzele mele și că nu am sărutat-o în acea noapte a amplificat totul.
Când Summer se întoarce, arătând la fel de radioasă ca întotdeauna, privirile ni se întâlnesc și, o fracțiune de secundă, face ochii mari, surprinsă, apoi zâmbește și se

întoarce. Mă surprinde pentru că Summer nu a fost niciodată emoționată în prezența mea. Furioasă? Absolut. Emoționată? Niciodată.

Mă scuz în fața băieților și mă îndrept spre ea, clătinând din cap.

– Nu va merge așa.

Ochii ei mă cercetează.

– Ce nu va merge?

– Zâmbetul ăla.

Își încrucișează brațele la piept.

– Ce e în neregulă cu un zâmbet? E politicos.

– Nu din partea ta și cu siguranță nu în fața mea.

Își mușcă buza pentru a ascunde un zâmbet.

– Ah, deci îți place când sunt nepoliticoasă cu tine?

– *Evident.*

– Ușor pervers?

Ea mă lovește ușor cu mâna în piept, iar atingerea zboară prin mine, îndreptându-se undeva periculos de jos.

– Va trebui să afli.

Ea strânge din buze.

– Data viitoare când o s-o ia razna Kilner, o să-l trimit la tine.

– Mi-am revenit. Râd. Apropo, e incredibil!

Ochii căprui sclipesc.

– Serios? Nu pot să cred că au venit atât de mulți oameni. Semestrul trecut a fost un eșec.

– E doar datorită ție. Trebuie să începi să crezi că tot ce faci acolo contează.

O roșeață îi nuanțează obrajii.

– Mă bucur că ai venit.

– Asta înseamnă că mă ierți?

Râsul ei declanșează ceva în pieptul meu.

– Te-am iertat în secunda în care ai apărut la ușa mea în echipament de hochei.

Toată viața mea, sunetul patinelor lovind gheața și pucul alunecând în plasă au fost singurele lucruri care mi-au adus fericire pură. Eram sigur că nu va exista nici un alt sunet sau alt lucru care să poată rivaliza cu acel sentiment de euforie. Doar că acum mă simt ca un dependent care a primit prima doză după ani de abstinență. Râsul discret al

lui Summer îmi umple urechile și se îndreaptă spre o parte a creierului meu care îl marchează în memorie. Acum, lucrurile care îmi aduc liniște, după care tânjesc ca după un gol câștigător, sunt sunetul râsului ei și vederea zâmbetului ei.

– Summer!

Se întoarce spre voluntarii care îi fac semn.

– Ar trebui să văd ce vor, spune ea, uitându-se înapoi.

Mă lovește un fior de dezamăgire și simt nevoia să o strâng la piept. E ca și cum cu cât e mai departe de mine, cu atât se tensionează mai mult firul dintre noi. Dorința mi se îndeplinește când părul lung și ondulat se răsucește, iar ea se aruncă înainte, în vârful picioarelor, pentru a-și prinde brațele în jurul gâtului meu. Îmi scapă un sunet aspru de surprindere, dar îmi revin repede și îmi înfășor brațele în jurul ei.

Este o îmbrățișare lungă, plină de miros de piersici și de senzația corpului ei perfect lipit de al meu. Brațele mele se strâng în jurul taliei ei calde, iar respirația ei este întretăiată. Mai repede decât speram, se trage înapoi cu un centimetru, cu buzele atât de aproape de ale mele încât le pot gusta. Ochii ei mă atrag cu forța unui val oceanic.

– Mă iei la o plimbare în roata Ferris? spune ea.

Emoția copilărească care mă străbate este stânjenitoare.

– Desigur.

CAPITOLUL 19

SUMMER

Este copilăresc să fii entuziasmat de o plimbare la bâlci?

Dacă este, nu-mi pasă.

Roata Ferris mă cheamă ca un far prin marea de studenți care râd și se joacă. Mirosul de popcorn a dispărut de mult, fiind înlocuit de mirosul captivant al lui Aiden. Deși s-ar putea să fie doar halucinația mea.

Standurile concesionate trebuie reaprovizionate, operatorii de jocuri au nevoie de pauze și există o problemă serioasă cu băutura, pe care sunt dispusă să o trec cu vederea atât timp cât nimeni nu se prăbușește și nu distruge echipamentul scump.

Kenna, cea care se ocupă de aruncarea inelelor, pare la un pas de a se prăbuși, așa că o las să plece. Cuplurile care se apropie de cabină afișează cam multă afecțiune în public, dar nu mă irită la fel de mult ca de obicei. Privirea mea se îndreaptă din nou spre roata Ferris.

În timp ce fac curățenie după ultimul joc, Kian se sprijină de standul meu cât timp partenera lui admiră un animal mare de pluș.

– Crezi că poți aranja asta ca să fac impresie bună?

Îi iau biletele și strâng câteva inele.

– Mie ce-mi iese?

– Bucuria de a-ți vedea cel mai bun prieten îmbrățișat de o femeie?

Râd fără să vreau, făcând-o pe partenera lui să se uite spre mine. Îi fac cu mâna.

– E drăguță.

– Ăsta e un da?

Ridic din umeri, apoi îi dau inelele mai late destinate copiilor.

– Ești teribil de drăguță azi, remarcă el.

– Mă simt inimoasă.

Face ochii mari, ca și cum ar fi descoperit un mare secret.

– Te culci cu cineva.

Fac o grimasă, dezgustată.

– De ce e prima ta presupunere?

– Nu este o presupunere. Ori faci sex, ori există potențial pentru asta.

Nu vreau să mă gândesc dacă are dreptate sau nu.

– Ești ultima persoană care ar trebui să știe ceva despre viața mea sexuală.

– Te referi la cea inexistentă?

Mă uit urât la el.

– Uite cine vorbește!

Asta îl face doar să scoată limba la mine.

– Dacă vrei să știi, sunt fericit.

Expresia lui Kian se îmblânzește.

– Bine. Îmi place să te văd fericit.

Apoi face un pas înapoi, lăudându-se partenerei sale că îi câștigă cel mai mare premiu.

Pentru prima dată în viața mea, pare că totul merge bine. Parcul de distracții este un succes, proiectul mea are nevoie doar de mici ajustări, iar sentimentele mele otrăvite față de hochei sunt diminuate temporar de un anumit căpitan.

O bătaie pe umăr mă trezește din visare, iar Kenna ia cheia de la mine.

– Valea! Ai muncit toată ziua. Du-te și distrează-te!

– Pot să rămân dacă ai nevoie de o pauză mai lungă.

Ea mă împinge afară din cabina ei.

– Du-te și găsește-ți hocheistul! zice și închide ușa de lemn.

Cred că îmbrățișarea noastră a fost văzută de tot parcul de distracții.

Îmi fac loc prin mulțimea de studenți beți. Pentru prima dată în ultimele luni, mă simt relaxată. Acea noapte la bar cu Aiden a fost ca începutul unei noi variante ale mele.

– Grozav eveniment, Summer! Vocea lui Connor Atwood este suficient de aproape încât să tresar. Părul lui blond plutește în bătaia vântului în timp ce ține ritmul cu pașii mei rapizi.

– Mulțumesc că ai venit, Connor!

– Nu aș fi lipsit. El continuă să meargă lângă mine în timp ce eu mă apropii de roata Ferris. Ce faci acum? Putem sta puțin împreună.

Îl ignor complet pe Connor, dar nu găsesc puterea să-mi pese. Cu o grabă amețitoare plină de entuziasm, încetinesc ca să caut un căpitan de hochei înalt.

– Ce spui? întreabă el.

– Uite, Connor...

Inima mi se scufundă în acidul din stomac când îl zăresc în sfârșit pe Aiden urcându-se în roata Ferris. Cu Crystal Yang. O fată din clubul Beta Phi.

Simt un nod în gât. Vocea înăbușită a lui Connor se amestecă în zgomotul parcului de distracții.

Ochii lui Aiden îi întâlnesc pe ai mei înainte de a se așeza într-una dintre banchetele roții. Crystal îi înconjoară umerii cu un braț și îl sărută pe obraz în timp ce își face un selfie.

Cuprinsă de căldura trădării – una pe care cu siguranță nu ar trebui să o simt –, mă întorc spre Connor.

– Hei, Connor? îl întrerup în mijlocul agitației.

– Da?

– Sărută-mă!

E clar că nu e idiotul pe care îl credeam, pentru că, fără să mai scoată un cuvânt, își coboară capul și își lipește buzele de ale mele.

*

Dușul extrem de fierbinte îmi lasă pielea arzând. Mă dor picioarele după orele în care am stat în picioare și nici măcar loțiunea parfumată cu piersici cu care mă ung pe corp nu face prea multe pentru a atenua durerea. În timp ce îmi trec pieptănul prin părul umed, se aude o bătaie puternică la ușă. Îmi pun un tricou lung și mă îndrept spre ușa de la intrare, presupunând că e Amara.

Când deschid ușa, e Aiden. Aiden foarte supărat.

– Ce-a fost asta? întreabă el.

Mă sprijin de ușă încercând să par ca și cum nu mi-a luat inima foc.

– Bună și ție, Crawford.

– Ai plecat.

– Pentru că evenimentul s-a încheiat. Mă întorc să mă uit la ceasul de pe aragazul din bucătărie. E miezul nopții.

– Știu cât e ceasul. Se apropie, iar eu încerc instinctiv să-i închid ușa în față, dar el o ține deschisă. De ce ai plecat?

– Ai pierderi de memorie pe termen scurt? Tocmai ți-am spus, zic și tresar când aud iritarea care îmi însoțește cuvintele.

– Adevărul.

– Uite, mâine am un curs devreme…

– Te-am așteptat, spune el cu vocea joasă și cu o ușoară vulnerabilitate. Ea nu trebuia să fie acolo. M-ai rugat să ne dăm împreună în roata Ferris.

– Nu ar fi trebuit să-ți cer să faci asta.

Ochii verzi se întunecă.

– De ce l-ai sărutat?

Nu eram sigură că a văzut sărutul, dar știind că l-a văzut, ceva îmi explodează în piept. Așa că fac singurul lucru pe care îl pot face. Fac pe neștiutoarea.

– Pe cine?

Expresia lui se transformă într-una de neîncredere.

– Ai sărutat mai mulți băieți în seara asta?

Îmi încrucișez brațele la piept pentru a-mi recăpăta calmul, iar el profită de ocazie pentru a intra, închizând ușa în urma lui. E ca și cum ar fi sigilat ultimul pic de oxigen pe care îl puteam trage în plămâni pentru a rămâne lucidă. Dormitorul rivalizează cu o cutie de carton cu fiecare centimetru de spațiu pe care îl fură.

Privirea i se întunecă.

– Dacă încerci să mă enervezi, faci o treabă bună.

– Tu ești cel care a dat buzna aici, îl acuz.

– Bine. De ce l-ai sărutat pe Atwood? Prenumele Connor, în caz că ai sărutat câțiva Atwood în timpul dezlănțuirii tale din seara asta.

Nu vreau să-i răspund. Mai ales pentru că nici măcar nu sunt sigură de ce am făcut-o. Ei bine, am o idee, dar aș prefera să nu divulg asta.

– Pentru că am vrut.

El înaintează, determinându-mă să fac instinctiv un pas înapoi. Dansul continuă, iar fiecare pas mă trimite mai departe, spre dormitor.

– De ce l-ai sărutat?

Pieptul îmi tresare din cauza apropierii și a tensiunii fierbinți dintre noi.

– Tocmai ți-am spus.

– Adevărul, Summer!

Cu încă un pas, mă lovesc de canapea. Lipsa de spațiu împiedică orice gândire logică.

– Sărută bine…

Mă întrerupe apăsându-și șoldurile de ale mele și împingându-mă în spătarul canapelei. O greutate arzătoare și solidă mă înghesuie și toată rezistența mea în fața lui dispare în flăcări când plutește deasupra mea cu toată înălțimea lui. Mirosul lui îmi aprinde un foc undeva în stomac.

– Nu am întrebat asta. Încearcă din nou, șoptește el la câțiva centimetri de buzele mele, iar eu mă abțin să nu scot un scâncet stânjenitor.

Corpul meu nu s-a simțit nici pe departe la fel de inflamabil când l-am sărutat pe Connor, iar buzele lui Aiden nici măcar nu le-au atins pe ale mele. Amintirea sărutului lui Connor a dispărut de mult, probabil pentru că Aiden are o putere specială de a-mi face gândurile să se dizolve într-o supă tulbure.

– Nu știu ce te aștepți să spun. A fost doar un sărut.

– Doar un sărut? spune el, cu buzele noastre la un fir de păr distanță. Și dacă te-aș săruta chiar acum, ar fi și ăsta doar un sărut?

Cuvintele lui trec prin mine ca apa fierbinte. Mă intimidează și, la naiba, se pricepe la asta. Dar nu mă cunoaște dacă crede că voi da înapoi în fața unei provocări.

– Ce-ar fi să afli?

Pare uimit, dar își revine rapid, cu un zâmbet care m-ar putea face să mă topesc într-o baltă jalnică la picioarele lui.

– Ăsta e un da?

– Ei bine, nu e un nu.

E de fapt un „da“ răsunător. Dar pierd controlul asupra situației. Se vede din felul în care îmi tremură picioarele. Nu sunt sigură că zidul meu fragil mai poate rezista o secundă.

– O să am nevoie să faci mai mult de atât. Pot să te sărut, Summer? Da sau nu?

Nu sunt sigură ce m-a determinat să spun asta. Poate felul în care trupul lui masiv se apasă pe al meu sau felul în care se uită la mine cu o cruzime pe care nu am mai văzut-o până acum.

– Da.

Când sunt atât de disperată să îmi revendice buzele, el se lasă în genunchi. Sunetul surprins pe care-l scot ar fi fost jenant dacă aș fi putut exprima vreun gând, dar Aiden Crawford este în genunchi în fața mea, cu respirația lovindu-mi coapsele goale, așa că a gândi nu este prioritatea mea numărul unu acum.

– C-ce faci? mă bâlbâi.

– Te sărut.

Degetele lui trec peste coapsele mele, iar eu tresar. După sunetul grav pe care-l scoate, știe că mă are în palmă.

Totul o ia razna! Rapid.

– Vrei să te învăț ce este un sărut? Zâmbetul lui discret îmi zguduie pieptul, trimițând o senzație fierbinte direct în vintre. Cred că mă pot descurca.

– Ești sigur? Pentru că Connor ți-ar putea da câteva sfaturi bune.

„De ce continui să vorbesc? Și de ce îmi place felul în care ochii lui se îngustează la cuvintele mele?"

Tachinarea mea obține opusul a ceea ce vreau, pentru că Aiden se ridică. Dar în loc să plece ca orice alt tip cu un ego fragil, își prinde brațul în jurul taliei mele și mă ridică fără efort. Când picioarele mele se agață în jurul lui pentru a-i cuprinde corpul mare, sunt foarte conștientă de faptul că sunt complet goală pe sub tricoul meu subțire. Aiden încremenește.

Ar fi trebuit doar să-mi ridice puțin tricoul ca să-și dea seama când era în genunchi, dar nu am putut să-mi țin gura suficient de mult ca să se întâmple asta. Acum, îl vreau cu disperare înapoi acolo jos, dar nu știu cum a reușit să facă asta.

– Ăsta e singurul lucru care mă împiedică să te văd dezbrăcată?

Strânge cu pumnii tricoul vechi, gri, iar cu cealaltă mână mă ridică. Forța lui nu mă surprinde, dar mă excită la un cu totul alt nivel. Reușește chiar să smulgă orice remarcă spirituală pe care aș putea-o face.

Încuviințez din cap, iar glasul lui satisfăcut îmi face sângele să-mi zvâcnească prin vene. Un zumzet neliniștit saturează aerul când mă așază pe spătarul canapelei și își coboară capul pentru a-mi săruta gâtul. Erecția lui mi se împinge în stomac, implorând să iasă din pantaloni și să intre direct în mine. Un sunet strangulat îmi iese din gât.

– Vreau să te văd, spune el, dându-mi părul pe spate, cealaltă mână încă strângându-mi tivul cămășii. Pot să dau asta jos?

– Da, suspin eu.

Se pare că am nevoie doar de acest cuvânt când Aiden este în preajma mea.

Întregul corp îmi explodează. Curentul de aer nu-mi răcorește pielea încinsă când îmi scoate tricoul dintr-o mișcare rapidă. Înjurătura care urmează mă electrizează. Este atât de electrizantă, încât tremur în ciuda căldurii care îmi învăluie corpul. Obrajii mei trebuie să fie roșii stând așa, complet goală, expusă în fața lui.

Aiden nu pierde nici o secundă pentru a-mi acoperi sfârcurile cu gura fierbinte. Strig, iar spatele mi se arcuiește în strânsoarea lui. Își trece degetul mare peste celălalt mugur sensibil și eu gâfâi. Sunt deja atât de udă, iar el abia m-a atins. Nu sunt sigură dacă mai pot suporta.

Mâinile aspre alunecă spre talia mea, ținându-mă strâns.

– Așa umbli? Goală pe sub tricourile astea subțiri?

– Se face cald noaptea, spun, vocea mea abia depășind o șoaptă când atingerea lui fierbinte se răspândește ca o febră ce se zbate și îmi pulsează în vene.

Îngână, iar mâinile lui cutreieră cu nerăbdare fiecare parte a mea, sărutându-mi clavicula, coborând spre sâni și apoi spre stomac. Când ajunge la buric, respirația îmi este sacadată. El coboară și, în cele din urmă, îngenunchează din nou.

– E în regulă?

Chiar trebuie să întrebe asta? Sunt gata să explodez ca un furtun de incendiu. Dar el încă se uită în sus la mine, așteptând un răspuns, așa că încuviințez din cap. „Nu e evident?"

– Cuvinte, Summer! Am nevoie de cuvintele tale!

Vocea lui blândă atinge un colț din chestia aia care îmi bate rapid în piept, dar expresia lui trădează o nevoie abia stăpânită. Tremur când degetele lui apasă mai tare pe coapsele mele în timp ce așteaptă un răspuns.

– *Da*, spun eu gâfâit. Mai mult decât în regulă.

Îmi sărută coapsele și mă ține ca pe o masă pe care o va devora.

– Spune-mi să mă opresc și o voi face. Înțelegi?

Eu încuviințez din cap, dar el continuă să se uite la mine.

– Da, înțeleg.

Îmi trage șoldurile în față de pe marginea canapelei, iar eu întind mâinile ca să mă stabilizez când el își presează fața între coapsele mele. Înainte să-mi pot trage următoarea răsuflare, gura lui mă revendică și sunt destul de sigură că m-am desprins din corp. Limba lui Aiden îmi alunecă peste clitoris, iar picioarele îmi tremură. Buzele lui se curbează într-un zâmbet exasperant și își lasă limba să alunece în mine.

Îmi arunc capul pe spate, strângând canapeaua cu mâinile, gata-gata să străpung țesătura. Amara m-ar ucide dacă aș strica sofaua noastră. Deși, dacă ar ști motivul, sunt sigură că ar înțelege.

– Iisuse! El lasă să-i iasă o respirație amuzată. Știam că vei avea un gust atât de bun.

Cuvintele lui îmi fac degetele de la picioare să se curbeze, iar gemetele lui îmi urcă pe șira spinării. Mă așteptam la vorbe murdare din partea lui, dar senzația asta îmi face pielea de găină.

– Al dracului de frumoasă! șoptește, depunând mici sărutări pe interiorul coapselor.

Aiden își lasă limba să își facă de cap de parcă ar fi ultima lui masă. Ca și cum să-mi ofere plăcere este singurul lui scop în viață.

Am avut bărbați care mi-au făcut sex oral, dar nu am avut niciodată unul care să mă adore. Strânsoarea de pe coapsele mele se slăbește când își aduce degetele în locul gurii, ținându-mă deschisă cu degetele mari. Poziția expusă mă face să tremur, simțind orgasmul care se apropie.

– Oh, Doamne! gem.

Mâinile mi se afundă în părul lui în timp ce el continuă să-mi tortureze clitorisul. Tocmai când cred că nu mai pot suporta, îmi strecoară un deget înăuntru și îi simt gemetele în gât când mă strâng în jurul lui.

– Ești al naibii de strâmtă, spune printre răsuflări, băgând al doilea deget.

Mă simt atât de plină, încât îmi cade capul pe spate, simțind o plăcere pură. Dinții lui îmi mușcă clitorisul, iar eu scâncesc.

– Uită-te la mine! îmi ordonă. Privește cum te posedă gura mea, Summer!

Face o mișcare pe care eu nu o pot înțelege, dar corpul meu o adoră. Nu-și ia ochii verzi hipnotizanți de la mine și nici eu nu pot să mă uit în altă parte. Nici măcar când văd acea sclipire încrezută, cea care altfel m-ar face să-i spun să se ducă dracului.

Mâna mi se strecoară în părul lui și îl trag spre mine. Râsul lui adânc îmi spune că disperarea mea îl amuză, dar nu-mi pasă deloc. Deșteptul ăsta poate să mă tachineze la nesfârșit dacă asta e plăcerea pe care mi-o oferă limba lui.

– Nu te opri!

Vocea mea disperată pare străină pentru urechile mele.

El bolborosește ceva fără să-și ia gura, iar asta îmi face sângele să ardă ca un infern. Cât de inflamabili sunt oamenii?

Aiden își trece limba peste clitoris în timp ce degetele lui intră și ies din mine.

– E un sărut destul de bun pentru tine, iubito?

Apelativul „iubito" mă distruge complet. Tremur și mă zbat haotic în mâinile lui, iar zvârcolirile devin insuportabile când îmi prinde unul dintre picioare peste umăr. Dacă poziția anterioară mă distrugea, aceasta mă demolează complet. Mâna lui grea și caldă îmi strânge cu forță carnea moale a coapsei.

– Aiden, nu pot...

– Eliberează-te pe limba mea, Summer! Arată-mi cât de mult îți place ce-ți fac!

Doar de atât am nevoie. Îmi dau drumul complet. Pulsând și strângându-mă în jurul degetelor lui până când el le retrage. Aiden îmi sărută trunchiul până la gât, cu părul ciufulit de mâinile mele. Nevoia de el mă roade ca o ciocănitoare insistentă.

Stând în picioare, îmi cartografiază corpul gol ca și cum l-ar memora. Ca și cum ceea ce tocmai mi-a făcut nu este suficient pentru el. Văzându-mi fața înroșită, zâmbește de parcă ar fi realizat o performanță dificilă. Când limba îi străbate buzele umede, pulsul îmi zvâcnește între coapse.

Mâinile aspre îmi cuprind fața, iar buzele moi îmi ating fruntea într-un sărut ușor ca o pană. Contrastul dintre

ceea ce tocmai au făcut acele buze între picioarele mele și cum îmi ating acum fruntea îmi scurtcircuitează creierul.

Mă apropii de talia lui pentru a-i desface blugii, dar privirea lui pe jumătate închisă devine reticentă. Aiden eliberează o respirație încordată și pare că face tot posibilul să se stăpânească. Când îi observ erecția care îi întinde blugii, mă oprește.

Dintre toate posibilitățile în care ar fi putut decurge această seară, Aiden în genunchi în fața mea era literalmente la coada listei. Dar cumva asta era chiar mai jos.

Cu degetul mare atingându-mi buza de jos și cu un zâmbet patetic pe față, el clatină din cap. Aiden se îndepărtează de picioarele mele despărțite, iar eu mă simt rece și expusă. Conștientizarea a ceea ce tocmai s-a întâmplat mă lovește puternic. Îmi apropii picioarele în timp ce respingerea bruscă mi se adună în stomac.

Aiden îmi ia tricoul de pe podea și mi-l trage înapoi pe cap. Cu o ultimă privire, mă acoperă complet. Niciodată nu am fost mai dezamăgită să fiu îmbrăcată.

– Aiden, spun eu, apucându-l de mâini în timp ce îmi aranjează tricoul.

Cu o expirație gravă, se uită în sfârșit la mine.

Dacă încrederea a fost motivul pentru care mi-am regăsit vocea, privirea lui este motivul pentru care mi-o pierd din nou.

– Dacă o vrei, vei veni la mine. Îmi ridică părul de sub tricou, dându-l în spate. Data viitoare când te voi avea, nu va fi pentru a dovedi ceva sau pentru a câștiga vreo competiție. Va fi pentru că știi că singurul tip care te poate satisface sunt eu.

Cu o ultimă privire, iese.

CAPITOLUL 20

AIDEN

Sunt un idiot!

S-ar putea să fi părut încrezător când am ieșit din dormitorul ei, dar mă abțin cu greu să nu mă târăsc înapoi și să-i dau ceea ce vrea. Ce vreau *eu*.

Să aflu ce nuanță de maro au sfârcurile ei ar putea fi cuiul în sicriu. Nu pot da vina decât pe mine pentru că am intrat în dormitorul ei ca și cum aș avea dreptul să o întreb pe cine lasă să o sărute.

În loc să mă culc cu ea, tocmai mi-am fixat în creier obiectul tuturor viselor mele umede. Nu au trecut nici cinci minute și deja pot număra dușurile de care voi avea nevoie ca să mă eliberez cu gândul la ea. Drumul înapoi spre mașină este parada rușinii.

Mă așteptam să intru în căminul ei și să o fac să își dea drumul pe fața mea? Nici o secundă.

Chiar dacă aș fi făcut-o, nu credeam că ar fi fost la fel de dornică.

Nu mă obosesc să pun muzică pe drum, pentru că se pare că vreau să mă torturez și mai mult. Din fericire, drumurile sunt aproape goale. Este imposibil să mă concentrez la condus când încă îi simt gustul pe limbă. Sunetele ei frumoase și corpul ei suav m-au făcut să cad în genunchi fără să mă gândesc. A meritat al dracului de mult.

Cu sânii ei în fața mea și cu ochii ei frumoși și căprui care mă priveau, aș fi putut s-o venerez o eternitate. Sunt surprins că nu mi-am dat drumul în pantaloni ca un adolescent puber în secunda în care m-a lăsat să o dezbrac. Erau atât de multe de atins, atât de multe de gustat, încât mă simțeam norocos că mi se permitea măcar să o privesc.

Summer ar putea face pe oricine să tânjească după ea. Am știut asta de când a intrat în biroul lui Kilner în prima zi în care am văzut-o. Ar fi preferat să mă dea cu capul de portiera unei mașini decât să aibă de-a face cu scula mea, dar acum acel „da“ al ei suspinat îmi răsună în minte. Este un fel special de tortură, având în vedere că tocmai mi-am refuzat plăcerea. Nu pot decât să-mi imaginez cât de umedă și strâmtă ar fi dacă m-ar lua în întregime, atât de perfect întinsă pe spătarul acelei canapele. La dracu’!

Să dau buzna în dormitorul ei ca să aflu dacă ea și Atwood sunt împreună nu a fost cel mai bun moment al meu. Orgoliul lui Crystal Yang era rănit de la petrecerea clubului de fete, așa că a crezut că târându-mă la roata Ferris mă voi răzgândi. N-a fost așa. Mai ales după ce l-am văzut pe Atwood sărutându-se cu Summer.

Nu-mi amintesc dacă măcar mi-a răspuns de ce l-a sărutat. Și nici nu știu de ce acel sărut mi-a răsucit un cuțit atât de adânc în stomac, încât nu am mai putut respira până ce nu am văzut-o din nou.

Oprind pe alee, îl văd pe Kian stând lângă garaj în boxeri, ca și cum mi-ar spune că noaptea asta nenorocită încă nu s-a terminat. E desculț pe pavajul alunecos. Muzica se revarsă din casa din spatele lui, iar câțiva oameni stau la ușa din față. Bineînțeles, au reluat petrecerea aia nenorocită.

Nu e nimic liniștit în casa asta. Ar fi trebuit să iau mai în serios sfatul lui Brady Winston, pentru că a fi căpitan pentru tipii ăștia e ca și cum ai fi dădacă cu normă întreagă. Închid ușa camionetei cu o bufnitură.

– Ishida, ce se întâmplă?

El se sprijină de mine.

– S-a întors. S-a întors pentru mine!

Privirea lui îngrozită îmi spune tot ce trebuie să știu.

Tabitha. Fosta iubită hărțuitoare a lui Kian.

– De unde știi?

– Am găsit asta pe perna mea!

Îmi întinde figurina cu mirele și mireasa de pe tortul de nuntă, iar eu mă relaxez.

Anul trecut, cu câteva zile înainte de vacanța de Crăciun, a fost livrat acasă un tort de nuntă. Când l-am deschis, scria *Felicitări domnului și doamnei Ishida*. Putem spune fără urmă de îndoială că noi nu mai cumpărăm tort, iar livrările anonime nu mai sunt acceptate la casa hocheiștilor. Doar că noi, ceilalți, știm că Dylan e în spatele tuturor acestor lucruri, pentru că se distrează când se joacă cu Kian.

– Probabil nu e nimic, amice. O să verific eu. Înăuntru, deconectez boxele de la bluetooth. Afară toată lumea! Petrecerea s-a terminat! spun eu peste gemete și murmure.

Sunt multe lucruri pe care le pot lăsa să treacă de dragul echipei. Dar singurul motiv pentru care am permis o petrecere mai devreme a fost ca să îi pot duce pe toți la parcul de distracții al lui Summer. Nu pentru ca idioții ăștia să se poată îmbăta.

Îi găsesc pe Sebastian și Cole în bucătărie și le cer să îi îndrume pe toți spre ușa din față. Mă îndrept direct spre camera lui Dylan și aud gemetele prea târziu. Ar fi fost mai inteligent să bat la ușă.

– Donovan!

Nu pot spune că sunt șocat când îl văd legat de pat, cu o bandă pe ochi și un căluș în gură.

Blonda se întoarce să mă salute.

– Bună, Aiden.

Îi arunc un zâmbet crispat.

– Te superi dacă îl dezlegi?

Ea îi scoate legătura de la ochi și călușul. Dylan clipește, adaptându-se la lumină.

– Hei, ce faci, omule?

Numai el putea fi atât de cavaler. Îi arunc figurina, el chicotește înainte să-mi vadă expresia, dar amuzamentul îi dispare. S-ar putea să fiu meschin, dar dacă eu nu fac sex în seara asta, nimeni nu va face.

– În camera de zi. Acum!

Iese trăgându-și pantalonii pe el.

– Este din cauza lui Kian? A fost o glumă.

– Nu e vorba doar de asta. Vă faceți de cap în timp ce Kilner îmi poartă sâmbetele din cauza dezastrului făcut de Yale. Tu i-ai invitat pe nemernicii ăia aici, tu ești cel care a pierdut pariul pentru a organiza petrecerile. Îmi trec o mână prin păr. Nu îți mai pot tolera asta. Lipsești de la antrenamente, apari mahmur și te bagi în bătăi atât de grave încât ești eliminat. Când ai de gând să te aduni?

Își trece o mână peste față.

– Chiar trebuie să ascult prelegerea asta? Doar mă distrez. Toți ne distrăm.

– Ce faci în afara gheții depinde de tine, dar ești prietenul meu, omule. Spune-mi dacă se întâmplă ceva și te voi ajuta!

– Da, da, căpitane!

Mimează un salut, făcându-mă să strâng din dinți.
– Vorbesc serios.
Rânjetul îi dispare de pe față când se uită în altă parte.
– Nu se întâmplă nimic.
– Mi-ai spune dacă ar fi?
Face o pauză, dar apoi încuviințează din cap.
– Da, ți-aș spune.
În adâncul sufletului, știu că nu o va face. Dylan e gata să împărtășească totul despre viața lui, cu excepția cazului în care vine vorba de sentimente, căci atunci se transformă într-un zid de cărămidă.
În vara primului an de facultate, am campat în Hammonasset într-un complex pentru un teambuilding și a fost singura dată când am aflat ceva personal despre Dylan. Părinții lui sunt stricți cu el în privința școlii, iar tatăl lui urăște faptul că joacă „un sport barbar precum hocheiul". Mama lui, pe de altă parte, este atât de grijulie încât ne-a aprovizionat frigiderul pentru un semestru întreg. În cele din urmă, s-au mutat în nordul statului, așa că vizitele ei s-au rărit, dar am avut ocazia să vedem mai bine ce relație are ea cu băiatul ei cel prețios.
– Bine. Și voi pune capăt pariului pe care l-ai pierdut. Oricine are o problemă cu asta poate discuta cu mine.
– Pe mine nu mă deranjează, spune el, relaxându-se vizibil. De unde ai venit? Ai plecat de la parcul de distracții acum câteva ore.
Schimbarea de subiect nu face decât să-mi amintească de sunetele pe care le-am auzit în mod repetat. Gemetele ei. Și scâncetele. Și cum striga „Dumnezeule!" pe o voce guturală.
– Am avut puțină treabă.
Dylan pufnește.
– Să-ți urmărești prietena după ce a sărutat-o Atwood? Știi, n-am crezut niciodată că te vei coborî la nivelul Tabithei.
În acel moment intră Kian, frica de pe fața lui revenind.
– E aici, nu-i așa? țipă el, dispărând în bucătărie.
– Îmi plăceai mai mult cu un căluș, îi spun lui Dylan, ceea ce nu-l face decât să râdă mai tare.
– Știi cine mai are căluș…

Arunc în el cu un pahar gol, iar el se ferește. Idiotul!

– O să vezi tu mâine la antrenament, spun eu.

Se oprește din râs și mă fixează cu privirea.

Kian se întoarce, ținând în mână o spatulă.

– Crezi că pot dormi cu unul dintre voi?

– Nu.

Dylan radiază, ignorând complet teama lui Kian.

– Putem schimba camerele, Kian, mă ofer eu.

– Dar m-aș simți mai confortabil cu tine în cameră.

Ar putea noaptea asta să se prelungească și mai mult?

– Bine.

Va trebui să dorm pe salteaua incomodă de burete deoarece Kian se va plânge toată noaptea dacă va putea. Și în nici un caz nu voi împărți patul cu el pentru că se zbate de parcă ar fi atacat.

– Dar să nu mă tot întrebi la fiecare zece minute dacă sunt treaz.

– Cum altfel voi ști dacă dormi sau nu?

Nu mă deranjează să mă gândesc la acest răspuns când îmi vibrează telefonul. E Dylan, care e deja pe hol și râde singur.

Bunny Patrol 2.0

Dylan Donovan: *Pregătiți-vă camerele! Ishida și căpitanul dorm împreună.*

Cole Carter: *Aș plăti să văd asta.*

Sebastian Hayes: *Bineînțeles că ai face asta.*

Dylan Donovan: *Cinci dolari la ușă. Zece dacă vrei să înregistrezi.*

Eli Westbrook: *Credeam că țipătul ăla e al fetei pe care o ai aici. Iar l-ai speriat pe Kian, nu-i așa?*

Dylan Donovan: *A fost o farsă inofensivă, tati.*

Sebastian Hayes: *Ce dracu'? De asta m-ai târât la magazin la unu noaptea?? Am crezut că era pentru un proiect.*

– Cine îți trimite mesaje? întreabă Kian, încercând să tragă cu ochiul peste umărul meu, strângându-și spatula.

– Băieții.

– Nu primesc nici un mesaj, spune el, uitându-se la smartwatch-ul său.

– Poate că WiFi-ul este prost, îi răspund fără să fiu atent pentru că îi scriu lui Dylan că este la un mesaj distanță de a-i bloca numărul.

– Folosesc datele. Nu e nimic.

Ridic din umeri când mă uit la el, dar îl găsesc uitându-se în jos la telefonul meu pentru a vedea chatul. Îmi dau seama prea târziu pentru că o expresie de neîncredere și durere se amestecă pe fața lui.

Rahat!

– Aveți un chat de grup fără mine?!

CAPITOLUL 21

SUMMER

– De ce ești cu mintea departe?

Tyler se uită la mine cu o expresie ciudată în timp ce intră în sala de lectură privată.

Mă cuprinde neliniștea la amintirea nopții trecute. Presiunea degetelor lui Aiden în coapsele mele și cuvintele murdare între picioarele mele îmi trimit un val de căldură în suflet.

Îmi desfac fermoarul jachetei.

– Încă nu am băut cafea.

Sau poate că Aiden mi-a dat un orgasm năucitor și sunt destul de sigură că asta m-a prostit. Ar fi singura explicație pentru faptul că mă holbez la ecranul gol al computerului de douăzeci și cinci de minute. Nimic nu se compară cu amintirile celui mai bun sex oral pe care l-ai primit vreodată pentru a-ți distrage atenția în mijlocul sesiunii de examene.

Există șanse mari să fiu predispusă la decizii greșite. Poate că este o predispoziție genetică, una ce ar trebui studiată îndeaproape, pentru că știu că ar fi trebuit să refuz

„sărutul“ și doar să termin singură, gândindu-mă la versiunea pe care o puteam suporta – un contabil, de exemplu, fără legături cu sportul ăsta nenorocit.

– Poftim!

Tyler pune o ceașcă jos și se așază lângă mine.

– Mulțumesc! spun eu, luând o înghițitură. Ce faci aici?

– Nu pot să stau cu fata mea preferată?

Întorc capul ca să caut în jur.

– Unde?

El nu râde.

– Ăsta e adevărul. Cu toate celelalte fete cu care vorbesc fie m-am culcat, fie plănuiesc să o fac.

– Bleah! Mă înec, lăsându-mi ceaiul jos. Ești un porc!

El e imperturbabil.

– Ar trebui să fii flatată că suntem prieteni adevărați.

– Doar pentru că mă cunoști de când eram copii.

– Nu, cred că e din cauză că tatăl tău e un tip înfricoșător. Asta și faptul că te-am făcut să vomiți pe pantofii mei.

– Tu ești cel care a adus băutură la o adunare școlară.

– Și tu ai băut ca să te dai mare, contraatacă el.

– M-ai provocat în fața tuturor!

El dă din cap dezaprobator, făcând o grimasă.

– Nu contează. Cred că e din cauză că ne certăm ca frații.

Îmi dă ușor una peste cap, prietenește, iar eu mă feresc.

– Ce se întâmplă între tine și Crawford? întreabă el brusc.

Am uitat de Aiden o fracțiune de secundă, dar întrebarea mă aduce înapoi de unde am plecat. Cum să-i răspund? „M-a ajutat cu tema și dă buzna în dormitorul meu ca să-mi ofere orgasme?“

– Mă ajută cu cercetarea. Îl simt cum mă scrutează. Ce e?

– De ce roșești?

Îmi scot telefonul pentru a-mi verifica reflexia.

– E machiajul.

Nu sunt deloc machiată. În ciuda cantității mici de melanină pe care am moștenit-o de la mama, obrajii mei

încă se îmbujorează. Acum tipul mă face să și roșesc? Mă scoate serios din sărite, deși e greu să fii supărată pe el.

Tyler pare să aprobe, deși știu că vede prin mine.

– Apropo, tot nu te iert că ai lipsit de la petrecerea de Crăciun. Știi că lucrurile astea sunt chinuitoare.

– Știu. De aceea nu am apărut.

– Ai promis. Nu iert ușor promisiunile încălcate, Summer!

– Îmi pare rău! Nu am putut să stau acolo în fața tuturor acelor oameni și să pretind că suntem o familie perfectă.

Sărbătoarea noastră de Crăciun este găzduită prin rotație de o mână de familii din ligă. Anul trecut a fost rândul părinților mei, astfel încât casa noastră s-a transformat într-un tărâm al minunilor de iarnă. Văzând pozele trimise de surorile mele, mi-am dat seama că nu puteam fi mai fericită că nu am participat.

– Am înțeles, dar nu te iert.

Oftez zgomotos.

– Ce dorești?

Nici măcar nu-i ia o secundă să răspundă.

– Aranjează-mi o întâlnire cu colega ta de cameră!

Întorc capul atât de repede spre el încât sunt surprinsă că nu-mi pocnește gâtul.

– Nici gând, e cea mai bună prietenă a mea.

– Eu *sunt* cel mai bun prieten al tău.

– Amara nu te place.

Mă privește curios.

– De ce?

– Pentru că ești un dobitoc atotștiutor. Asta n-ar trebui să fie o noutate.

– Am vorbit cu ea o dată, acum un an.

Dau din cap dezaprobator.

– Și te-a văzut la o petrecere intrând într-o cameră cu patru fete.

– Deci crede că sunt un fustangiu?

– Nu, idiotule! Două dintre fetele alea aveau iubiți.

El zâmbește ca și cum rememorează întâmplarea.

– Și de ce e problema mea? A consimțit toată lumea.

– Ei bine, nu contează. Îl place pe Eli.

Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot băga înapoi. Tresar când văd expresia jucăușă de pe fața lui topindu-se.

– Westbrook?

Încuviințez. O umbră îi traversează fața, dar dispare aproape instantaneu. Este tăcut tot restul orei și nu mă deranjez să-l forțez să vorbească, doar punându-i întrebări despre teme.

Când termin de învățat, merg la primul curs din zi. Sampson se întoarce spre East Hall, iar eu mă îndrept spre clasa mea.

Kian Ishida își trece brațul peste umerii mei, arătând încruntat. Rareori vezi pe fața lui altceva decât fericire pură.

– Ce s-a întâmplat?

Suspină îngrijorat.

– Crezi că îi cunoști pe oameni, dar toți sfârșesc prin a fi la fel.

Ceea ce am învățat din prietenia cu Kian este să nu-i cer niciodată să elaboreze. Încuviințez, deși nu am nici o idee de ce starea lui de spirit este atât de acră. Când trecem pe lângă centrul de asistență pentru studenți, Dylan iese cu un pachet de gheață pe față. Ne face cu mâna, iar eu îi observ noua vânătaie de pe maxilar.

– Auci, ce ți s-a întâmplat?

– Să spunem doar că o merit, spune Dylan, îndreptându-se în direcția opusă.

Ultima dată când l-am văzut pe Dylan, avea buza spartă și a spus același lucru. Am crezut că a fost o chestie singulară, dar se pare că și-a făcut un dușman. Mă întorc spre Kian.

– Cine i-a făcut asta?

– Un tip din echipa de baschet. Dylan s-a culcat cu bunica lui.

Mă înec cu propria salivă.

– Glumești!

– Ca să fiu sincer, încă e destul de tânără. Nu pot spune că eu nu aș fi făcut la fel.

– Ești…

– Sexy? Deștept? Extraordinar?

– Dezgustător.

– Nu e adjectivul pe care l-aș fi ales. Ridică din umeri. Când trecem prin curte, scoate un zgomot ciudat. Chiar nu pot să cred că te-ai întâlnit cu tipul ăla.

Îi urmăresc privirea până la Donny, care se pregătește pentru un eveniment de șah.

– A fost în primul an și nu a fost întotdeauna așa.

– Deci de curând a început să fie un nătărău încrezut?

– Ah, nu, întotdeauna a fost așa. Cred că e din cauză că mama lui încă îi face cumpărăturile.

Râde.

– Atunci cred că el este Tabitha ta.

– Tabitha?

– Știi tu, greșeala ta la Capitolul întâlniri.

Sunt sigură că există o poveste în asta, dar doar ridic din umeri.

– Da, cred.

– Deci vii la ziua lui Aiden? întreabă el în timp ce coborâm treptele.

– E ziua lui?

Nu a adus vorba despre asta, nu că am fi vorbit după ce s-a întâmplat.

– Păi, nu chiar. E pe 5 ianuarie, dar cum meciurile noastre sunt mai mult în deplasare la începutul semestrului, o sărbătorim mai târziu.

– Asta înseamnă o lună întreagă întârziere.

– Câteva săptămâni, o lună, cui îi pasă? Vii sau nu?

– Bineînțeles, voi aduce pălăriile și fanioanele! aplaud eu.

El nu este amuzat de entuziasmul meu fals.

– Serios, ar trebui să vii. Va fi distractiv. Încearcă din nou când ne așezăm: În plus, am crezut că tu și Aiden vă înțelegeți bine. Ce s-a întâmplat?

Dacă mă gândesc la ce s-a întâmplat, nu voi reuși să termin nimic.

– Nimic. Am examene.

– La fel ca noi toți. Fă-ți apariția cu Amara și Cassidy!

Roșește când o menționează pe Cassidy, iar eu încerc să nu râd. Cred că cineva e îndrăgostit. Cele mai bune prietene ale mele au ajuns la mare căutare printre jucătorii de hochei.

– Se pare că ai un interes personal în participarea mea.

– Pentru că ești prietena mea și vreau să petrecem timp împreună. În plus, nici nu mai știu cine sunt prietenii mei adevărați în ultima vreme.

– Ce vrei să spui? întreb, deși știu că nu ar trebui.

– Summer, ai fost trădată vreodată?

CAPITOLUL 22

AIDEN

Cadoul de ziua mea este înfășurat într-o rochie roz mulată, suficient de scurtă încât să nu fie nevoie să o desfac.

Simt cum sângele mi se adună în vintre când o privesc pe Summer sprijinindu-se de bufet. Petrecerea, grație lui Kian, are tematică insulară pentru a marca împlinirea a 21 de ani. Nu aveam de gând să sărbătoresc, pentru că am împlinit 21 de ani de ceva vreme. Dar băieții aveau alte planuri. Nu aveau cum să lase să treacă această zi, chiar dacă petrecerea a întârziat o lună.

Când scânteia roz se mișcă din nou, mă lovește un val de ceva necunoscut și simt nevoia să îmi scot cămașa hawaiiană și să o înfășor în jurul ei. Ultima dată când i-am văzut atât de mult coapsele, aveam fața îngropată între ele. Această amintire nu ajută problema crescândă din pantalonii mei. Poate că ar fi trebuit să îi las câteva semne pe coapse, astfel încât oricine se uită să se retragă naibii de lângă ea.

Nu știu cum a convins-o Kian să vină, din moment ce încă e supărat din cauza discuției pe grup, iar Summer mă evită în mod evident de săptămâna trecută. Proiectul ei nu mai depinde de mine, așa că nu am nici o scuză să apar la căminul ei, iar o vizită-surpriză a fost mai mult decât suficientă. În plus, sunt sigur că va chema paza.

Când un tip se apropie de Summer, mă duc spre ea. Pieptul meu îi acoperă spatele, iar căldura corpului ei îmi transmite o senzație de freamăt. Ea se tensionează, dar se relaxează aproape instantaneu. Îmi reprim un zâmbet, constatând că se simte suficient de confortabil încât să lase garda jos în preajma mea.

– Nu ai de gând să-l feliciți pe sărbătorit?

Îmi las buzele să-i atingă marginea urechii.

Ea se întoarce cu fața la mine. La naiba, am crezut că partea din spate a rochiei ei este atrăgătoare, dar partea din față este o poveste cu totul diferită! Bretelele subțiri se așază pe pielea ei strălucitoare, iar de la înălțimea mea pot vedea adâncimea perfectă a decolteului care mă face să strâng pumnii.

– Asta-i tot? Doar am vrut să beau ceva.

Mă face să râd.

– Nu credeam că o să apari. Probabil o petrecere se află foarte jos în clasamentul distracției.

Îmi aruncă o privire neamuzată.

– Prietenul tău cel mai bun este foarte convingător.

– Sunt sigur de asta.

Aveam sentimentul că, de fapt, Kian a chemat-o ca să mă facă să mă simt ca un prieten de rahat. Ce ți-a oferit?

– O să-mi scrie notițele timp de o săptămână. Își aranjează floarea albă din păr. A mai spus că o să te facă să te simți prost pentru că l-ai trădat, așa că a trebuit să vin.

Cineva mă lovește pe umăr, atrăgându-mi atenția.

– La mulți ani, căpitane!

Mai mulți oameni vin și spun același lucru. Majoritatea sunt prieteni din primul an și băieți din alte echipe. Sunt sigură că Kian i-a invitat pe toți cei pe care i-a găsit, deși are o regulă strictă împotriva juniorilor după dezastrul cu Tabitha. Era o studentă din anul doi care l-a păcălit ușor cu farmecul ei sudist și a devenit rapid coșmarul lui. Acum și-a schimbat părerea: cu cât sunt mai în vârstă femeile, cu atât este mai puțin probabil să găsească o hărțuitoare. Logica nu este clară în cazul ăsta.

Mă uit după Summer ca să mă asigur că nu a plecat. Sper că va fi foarte drăguță pentru că e ziua mea. Sper, de

asemenea, că indulgența ei o va face în cele din urmă să-mi accepte oferta.

Când se îndepărtează de mine pentru a vorbi cu Connor Atwood, încerc să închei conversația rapid. Connor are o expresie serioasă, dar Summer pare foarte confuză.

„Oh!"

Când Connor mă vede apropiindu-mă, îmi face un semn rapid din cap și se îndepărtează.

– Îmi pare rău, îi spun eu. Nu i-am mai văzut pe unii dintre tipii ăștia de ani întregi.

Ea mă străpunge cu o privire periculoasă.

– Vrei să-mi explici de ce Connor Atwood tocmai mi-a spus că sunt o fată drăguță, dar nu se poate întâmpla nimic între noi?

Să-mi reprim rânjetul este mai greu decât mă așteptam.

– Nu prea.

Mai face un pas amenințător spre mine.

– L-ai amenințat?

– Amenințat este un cuvânt puternic.

Ochii ei căprui sunt plini de furie.

– I-ai spus să nu vorbească cu mine?

– Nu, i-am spus ce se va întâmpla dacă o va face.

Niciodată nu am fost gelos pe nimeni, nici măcar așa cum sunt sportivii plini de ei. Dar când l-a sărutat ea, am văzut negru în fața ochilor de invidie.

– Deci e o amenințare, spune ea.

– Uite, eu doar am grijă de el. Nu-mi place să-mi văd colegii sportivi folosiți.

Neîncrederea îi întunecă expresia.

– Crezi că mă folosesc de el?

La naiba, cât îmi place când vorbește cu această înflăcărare! Are o încrețitură în mijlocul sprâncenelor. Una care știu că ar dispărea dacă ar avea coapsele în jurul gâtului meu.

– Parcă ți-a ieșit din gură numele meu la câteva ore după ce l-ai sărutat.

I se pune un nod în gât.

– Ei bine, mi-a ieșit asta din minte.

– *Eu* am făcut ca asta să-ți iasă din minte.

Sper că nu a uitat. Este ceea ce îmi doresc cel mai puțin, iar noaptea aceea nu a făcut decât ca dorința mea să crească. N-am crezut că o să-i pese că am vorbit cu Connor după ce am fost împreună. Nu a zis direct că nu este interesată, dar faptul că s-a supărat din cauza lui îmi spune clar și răspicat ce simte.

– În fine.

S-a posomorât, iar eu mă simt responsabil. Nu-mi place asta. Prefer ochii ei expresivi și limba ei ascuțită.

– Îmi pare rău că am stricat ceea ce aveai cu Connor. N-am știut că era ceva serios. Dacă îl vrei, voi vorbi cu el.

Mă doare chiar și să rostesc asta.

Râsul ei sardonic nu mă consolează.

– Nu l-am vrut niciodată.

Această afirmație îmi alungă supărarea și îmi aduce bucurie.

– Atunci suntem bine. Ți-am făcut o favoare.

Summer mă fixează cu privirea.

– Nu, Aiden, nu mi-ai făcut o favoare. Dar nu contează, pentru că, dacă te las pe tine să decizi ce poate face el, devine irecuperabil.

Cred că ăsta e un plus, dar tot nu-mi place enervarea de pe fața ei.

– Ai dreptate. Am făcut-o pentru mine, recunosc.

– Nu mai spune!

– Ca să-ți cer scuze pentru egoismul meu, lasă-mă să-ți aduc ceva de băut! Avem margarita.

– Nu o să te iert doar pentru o margarita, Crawford.

– Ce zici de trei margarita? Zâmbesc, dar ea mă ignoră. Încerc din răsputeri să nu par un copil supărat. Dar vorbește cu mine, Summer! Asta facem noi, comunicăm, nu?

– Vorbim chiar acum.

Cineva mă bate pe umăr, probabil pentru a mă felicita, dar mă concentrez asupra lui Summer și am nevoie să fim singuri. Într-o mișcare curajoasă, o iau de mână pentru a o conduce la etaj. Nu suntem nici măcar la jumătatea drumului când ea se smulge din strânsoare.

– Vorbește!

Poziția ei încăpățânată îmi spune că nu pleacă nicăieri cu mine. Acesta ar putea fi un lucru bun, pentru că nu știu dacă aș putea să mă țin de cuvânt când ne-am trezi din nou singuri.

– De ce ești supărată?

Ea mărturisește:

– Pentru că încerc să fac ceea ce ai spus, dar chiar și când încerc, nu reușesc. Vreau să mă relaxez, să mă distrez și să nu mă stresez din orice.

Înțeleg asta. Sunt sigur că noaptea aceea din dormitorul ei a fost un catalizator pentru toate astea, dar nu explică de ce nu a venit pur și simplu la mine. I-aș putea oferi toate astea și chiar mai mult.

– Connor este ideea ta de distracție? întreb.

– Nu trebuie să mă justific în fața ta, Aiden.

Îmi privesc mâinile cu regret.

– Ai dreptate, nu trebuie. Vreau doar să mă asigur că suntem bine.

Ea se înfurie.

– Suntem. E ziua ta de naștere, cred că pot să trec cu vederea faptul că ești nesuferit, spune ea cu o grimasă. Nu e un zâmbet, dar e destul de aproape. Deși felul în care spune „să trec cu vederea" nu face decât să-mi strângă stomacul. Știu că se referă la Connor, dar îmi trec prin minte imagini cu ceea ce îmi poate oferi.

Înainte să apuc să spun ceva, băieții urcă scările și mă târăsc să bem ceva. Vor să dăm pe gât douăzeci și unu de shoturi. Coborând scările, mă uit înapoi la Summer, iar ea râde. Asta îmi calmează neliniștea din piept.

Nici măcar agitația nu ameliorează enervarea pe care o simt acum. Eram mulțumit de felul cum mergeau lucrurile după ce am jucat cu toții *beer pong* acum o oră, dar în acest moment mi se strâng pumnii. Summer dansează și râde în hohote când Tyler Sampson îi șoptește ceva la ureche. Dacă îl mai văd zâmbindu-i o singură dată, echipei îi va lipsi un atacant. Oricum, de ce ar putea râde? Am avut neplăcerea de a împărți o cameră de hotel cu el și nu e chiar atât de amuzant.

– Ai grijă, o să spargi sticla aia! Amara stă lângă mine, arătând sticla pe care o strâng cu furie. Deși aș fi de acord

să îți canalizezi furia spre Sampson.

Dau pe gât ce-mi rămăsese din băutură și las paharul pe masă.

– Nu există furie.

Ea încuviințează, deși nu pare convinsă.

– Poftim! îmi întinde ea un pahar.

– Pentru ce bem?

– Pentru ziua ta de naștere. Și ca să prinzi ceva curaj! Amara îmi vede sprâncenele ridicate. Te-ai holbat la ea toată noaptea. Du-te și îndeplinește-ți dorința, căpitane! Asta dacă nu cumva ți-ai pierdut farmecul.

Farmecul? Sunt destul de sigur că a simțit fiecare fărâmă din farmecul meu între picioarele ei noaptea trecută.

Ciocnim, iar lichidul îmi arde gâtul cu gustul său amar.

– Everclear? Încerci să îți pierzi controlul?

– Exact.

Nu pare afectată de gustul amar.

Nu sunt sigur dacă e din cauza acelui Everclear sau dacă timpul a stat pe loc, dar Summer se mișcă în reluare. Căldura îmi amorțește simțurile și îmi face vederea încețoșată. Sânii ei sunt strâns înfășurați în rochia subțire și nu mă pot gândi decât cum a gemut când i-am luat sfârcul între dinți.

Corpul ei mic și strâmt nu-mi hrănește doar fanteziile. Când dansează așa, atenția din jurul ei devine tot mai mare, dar nu pare să observe în timp ce o trage pe Cassie mai aproape. Urmând sfatul Amarei, mă mișc prin mulțime. Mă apropii suficient de mult încât să simt mirosul șamponului ei cu aromă de piersică înainte ca Eli să-mi pună o palmă pe spate. Luminile se sting și începe un cor de la mulți ani, dar ochii mei se concentrează doar pe Summer, care strălucește chiar și sub lumina slabă. Nu beau prea des, așa că starea ei diafană ar putea fi efectul alcoolului, dar nu există nici o îndoială că strălucește. Întotdeauna o face.

– Pune-ți o dorință! spune Kian, făcându-mă să mă întorc la brioșele luminate de lumânări din fața mea.

O fac, iar prietenii mei izbucnesc în urale înainte ca muzica să răsune din nou tare. Sunt sigur că Summer se va

întoarce la prietenii ei, dar se îndreaptă spre mine. Își trece un deget peste glazura de pe prăjitura mea și o bagă în gură. Îmi rețin un geamăt.

– 21, nu? Practic, ești adult, spune ea.

Eu chicotesc.

– Suntem de aceeași vârstă.

– Nu-nu, am 20 până în octombrie.

– Ah, iartă-mă! Cred că mă gândeam la cartea ta de identitate falsă, spun eu.

Când izbucnesc urale pe ringul de dans, pe Summer o cheamă prietenii ei.

– Ne place melodia asta, spune ea.

– După cum dansai, aș crede că îți plac toate.

– Te uiți la mine cum dansez? E cam înfiorător.

– Nu prea puteam să mă uit la altceva. Mă aplec să îi șoptesc la ureche: E ca și cum te-ai uita la un accident de tren.

Ea încearcă să pară ofensată, dar nu reușește.

– Aveam de gând să te invit la dans, dar în situația asta, cred că nu ai vrea să dansezi.

Simt că îmi fierbe sângele.

– Întreabă-mă oricum!

– Dansezi cu mine?

O iau de mână, iar ea mă trage în centrul ringului de dans. Abia reușesc să deslușesc versurile pentru că Summer se lipește de mine, dar știu că sunt obscene după felul în care se leagănă șoldurile ei. Luminile sunt atât de slabe încât nu pot distinge pe nimeni în afară de ea. Îmi las mâinile să cadă pe talia ei, atingând-o ușor, dar ea le cuprinde, învârtindu-le în jurul corpului ei. Vreau cu disperare și înflăcărare să ating fiecare bucățică din pielea ei caldă. Este o provocare să-mi țin mâinile într-un loc respectuos, mai ales cu atâția oameni în jur. Lui Summer nu pare să-i pese, pentru că își agață brațele în jurul gâtului meu și își rotește fundul peste toată erecția mea.

– Ușurel, Summer! îi șoptesc la ureche.

Îmi simt capul ca și cum ar fi sub apă când se schimbă muzica, iar ea se întoarce cu mișcări lente și suave. Nu-mi dau seama dacă apreciez schimbarea sau aș prefera să mă tortureze din nou cu șoldurile ei. Fără îndoială, a doua

variantă. Aș alege orice mi-ar face fata asta de bunăvoie, iar și iar.

Cumva, mă simt în același timp treaz și complet beat criță. Niciodată nu am fost atât de disperat după fata care se freacă de mine. S-ar putea să fie din cauză că Summer este ultima persoană la care mă așteptam să se frece de mine în mijlocul ringului de dans, deși presupun că alcoolul are contribuția lui.

Când ringul de dans devine aglomerat, o trag pe Summer într-un colț mai retras. Încă o țin în brațe, cu ambele mâini pe talia ei, iar ale ei în jurul gâtului meu. Ea se joacă cu gulerul cămășii mele, privindu-mă cu ochii pe jumătate închiși.

– Ce dorință ți-ai pus?

Îi simt bătăile inimii, dar nu pot spune dacă se potrivesc cu cele neregulate ale mele.

– Nu pot să-ți spun.

Summer se încruntă.

– De ce nu?

– Nu pot risca să nu se îndeplinească. Îi ating pielea moale a obrazului. Ești atât de drăguță!

Ea chicotește.

– Ești atât de beat!

– Îi poți mulțumi Amarei pentru asta.

Ea își sprijină capul de perete.

– Everclear?

Încuviințez și-mi mut mâna mai sus pe obrazul ei. Tresare când o ating, la fel și inima mea nenorocită.

– Mi-a fost dor de tine!

Vocea ei este liniștită.

– Te-am văzut acum câteva zile.

– Nu așa. Nu cu ochii ăștia care îmi spun că nici tu nu ai uitat ce ți-a făcut limba mea.

Rămâne fără aer.

– Am senzația că încă pot să-ți simt gustul, Summer.

Cuvintele mele se scurg cu disperare.

– Aiden…

Nu sunt sigur dacă este un avertisment, dar ea înghite în sec și coloana delicată a gâtului ei se contractă. Îi mângâi fundul ferm și mi-aș dori să fim în camera mea și nu aici,

jos, dar știu că, dacă sugerez asta, ceața din jurul nostru se va împrăștia. Am nevoie de ea atât de tare încât nu pot gândi limpede, dar tocmai de aceea nu o pot avea.

Summer își împinge șoldurile în mine, simțind clar erecția care a fost tare ca piatra de când am văzut-o prima dată. Degetele mele îi ating tivul rochiei și îmi rețin gemetele.

– Ai idee ce-mi faci? îi șoptesc gutural la ureche.

Mă lasă să o sărut pe gât și ne lipim de perete când ne încetinesc mișcările.

Exact în acel moment Dylan se izbește de boxele de lângă noi, răsturnându-le. Summer tresare, iar eu mă îndepărtez pentru a-l ajuta să-și ridice fundul, zgomotul difuzoarelor dispărând doar când le ridic la loc. După ochii lucioși ai lui Dylan, îmi dau seama că e praf. Este una dintre acele nopți în care nu va fi certat pentru asta, iar el profită din plin.

– O să vomit.

Dylan gâfâie când îl ridic.

Mă uit înapoi la Summer, care ne privește cu ochii mari.

– Îl duc în pat, spun eu.

– Ai nevoie de ajutor? întreabă ea.

În nici un caz nu aș lăsa-o să aibă grijă de Dylan beat. Rahaturile care-i ies din gură sunt prea imprevizibile. Când scutur din cap, ea îmi zâmbește reținut și, înainte să-mi târăsc departe prietenul care nu încetează să pălăvrăgească, Summer spune:

– La mulți ani, Aiden! Sper ca dorința ta să se îndeplinească!

CAPITOLUL 23

SUMMER

Aș prefera să-l străpung pe Cupidon cu una dintre săgețile sale roz decât să trec din nou prin această vacanță.

Doar că, dacă aş spune asta cu voce tare, m-aş descrie ca pe o ratată singură și amărâtă, așa că mă ascund în siguranță în gândurile mele. Decupajele cu inimioare roz care decorează masa, pe care le-am rupt în două, îmi lasă mizerie în poală. Nu arată prea bine.

– Cassie și-a făcut ceva la păr?

Întorc capul spre Kian, care ar putea la fel de bine să aibă inimi în loc de ochi în timp ce o privește pe Cassie cum cântă.

Starlight Karaoke Lounge este locul obișnuit al lui Cassie când simte nevoia să cânte. În general, este o formă de terapie după o despărțire urâtă. Cred că, în sfârșit, a trecut peste ultima relație, dar toate poveștile de Sfântul Valentin aruncate în fața noastră nu ajută pe nimeni.

Acesta este motivul pentru care m-am hotărât să mă uit toată seara la show-ul meu reconfortant cu o pizza în formă de inimă de la Uncle Frank. Însă Kian Ishida a apărut la căminul meu și m-a forțat să ies cu el. Ca să nu mai spun că m-a făcut să mă schimb de două ori. Crede că purtarea unui costum de trening în public este un păcat capital. Am fost de acord deoarece cămașa și pantalonii lui curați mă făceau să arăt ca un trol în comparație cu el.

Se folosește de mine ca de un tampon pentru a nu părea un hărțuitor, dar sunt destul de sigură că știe și Cassie că e îndrăgostit de ea. Nu sunt sigură ce s-a întâmplat între ei, dar am auzit că s-au furișat în camera lui în timpul petrecerii de ziua lui Aiden.

– Arată mai deschis. L-a vopsit?

– Cred că doar l-a ondulat, spun eu.

El își sprijină bărbia în mâini, privind visător.

– Îi stă bine oricum.

Verific aerul în căutarea copilului zburător. Dacă Cupidon l-a făcut pe Kian să fie obsedat de Cassie, mă va determina și pe mine să fac ceva la fel de stupid. Iar eu nu am timp pentru prostii.

În timp ce străpung gheața din paharul meu cu Shirley Temple cu paiul de hârtie care se dezintegrează, Kian ridică brațul. Mă uit unde arată și atunci îl văd.

Înalt, sigur pe el și arătând prea bine ca să pot nega asta, Aiden Crawford.

Energia din cameră pare să se schimbe și îmi dau seama că nu sunt singura care se uită la hocheistul-vedetă de la Dalton. Întreaga sală îl privește intrând, cu Eli și Cole în spatele lui. Ochii verzi cercetează localul, iar când ne zărește, obrajii mei ard.

– Ce caută aici? șoptesc, ștergând de praf inimioarele de hârtie din poală.

– Eu l-am invitat, îmi spune Kian privindu-mă ciudat. N-ar fi trebuit?

Oftez în loc să răspund, privind în jur și căutând o cale de scăpare.

– S-a întâmplat ceva între voi doi?

Amintirea îmi provoacă un gol în stomac. S-au întâmplat multe între noi, mai ales între gura lui și acel loc sensibil dintre picioarele mele.

– Nu. De ce întrebi asta?

– Pentru că te porți ca o nebună.

O voce puternică îmi atrage privirea.

– Salut, băieți! spune Cole, scoțând un scaun.

Când Eli se așază lângă mine, oftez ușurată.

– Fără partener în seara asta, Sunny? întreabă el.

– Nu. Ăsta care moare după Cassie e singura acțiune de care am parte. Tu?

El chicotește.

– La fel, deși compania ta liniștește un suflet singuratic.

Mă lupt cu roșeața pe care mi-o provoacă vorbele lui suave.

– Îmi ceri să fiu partenera ta de Sfântul Valentin, Brooksy? îmi flutur eu genele.

Zâmbetul care îi apare pe față este suficient de larg pentru a-i arăta dinții perfecți, dar este înlocuit cu un zâmbet amuzat când privirea lui se îndepărtează de a mea.

– Ar fi plăcerea mea, dar nu vreau să calc pe bec.

Urmărindu-i privirea, observ ochii verzi, iar greutatea privirii lui Aiden îmi usucă gâtul. Știu la ce se gândește, pentru că și eu mă gândesc la același lucru nenorocit. Ochii întunecați alunecă pe ținuta mea într-o evaluare minuțioasă. Mă joc cu bretelele subțiri ale rochiei și îmi aud bătăile accelerate ale inimii. Când privirea flămândă a lui Aiden o întâlnește din nou pe a mea, zâmbește. Același

zâmbet pe care mi l-a oferit când mâna lui mi-a prins coapsele, iar degetele lui s-au afundat în mine.

Nu știu cum m-am trezit înconjurată de patru jucători de hochei de Ziua Îndrăgostiților, dar asta o să stârnească hohotele de râs ale Amarei. Spre deosebire de mine, ea avea o întâlnire stabilită cu săptămâni în avans dintr-o listă lungă de băieți de la cursurile ei de informatică.

– În regulă, să o aplaudăm pe uimitoarea și talentata Cassidy Carter, spune gazda, iar localul izbucnește în aplauze și urlete de la masa noastră.

– Trecem la o parte preferată de fani. Formarea perechilor cu ocazia Zilei Îndrăgostiților.

Fur unul dintre cartofii prăjiți din fața lui Kian când el ridică privirea, jucându-se cu cravata și trecându-și o mână nervoasă peste pantaloni.

– Iată-i pe artiștii care se alătură jocului. Să le urăm din nou bun-venit pe scenă Ameliei, lui Shawn și lui Cassie!

Cassie urăște întâlnirile pe nevăzute. Judecând după expresia ei, a fost convinsă de cei de la local să facă asta.

– Acum să vedem câteva mâini ridicate din public! Avem nevoie de trei voluntari norocoși.

Expresia chinuită a lui Cassie este comică, dar înainte să mă pot bucura de ilaritate și de cartofii prăjiți ai lui Kian, mâna lui îmi prinde încheietura. Mă uit îngrozită la mâinile noastre ridicate. Dintr-un motiv oarecare, orchestrat cu siguranță de copilul zburător, gazda arată direct spre noi. Spune ceva la microfon, dar sângele meu bolborosește atât de tare încât nu aud.

– Ce naiba faci? spun printre dinți.

Zâmbetul ostentativ al lui Kian nu ajută când murmură:

– Ai încredere în mine?

– Kian, jur că te înjunghii cu tocul dacă nu-mi dai drumul!

– Îți rămân dator. Tot ce vrei, îți promit! Când îmi vede privirea, zâmbetul lui ezită. Te rog?

Există o fracțiune de secundă în care ochii lui serioși și rugămintea disperată aproape că mă conving să fac acest joc stupid. Dar apoi surprind toate privirile îndreptate asupra noastră și mă retrag.

Încercarea de a-mi smulge mâna fără să fac o scenă este imposibilă cu strânsoarea lui de oțel. Kian mă trage prin mulțime și urcă treptele de lemn. Idiotul știa de acest joc și ăsta e motivul pentru care m-a târât până aici. Este singura lui șansă de a obține o întâlnire cu Cassie, iar eu nu sunt doar tamponul lui, sunt scuza lui.

În timp ce plănuiesc cum îl voi face să sufere după ce voi coborî de pe scenă, Kian ne prezintă cu bucurie. Brațele noastre împreunate ne fac să părem o pereche prietenoasă, dar e mai mult pentru siguranța lui.

Abia aud gluma stupidă a gazdei despre faptul că a intrat el însuși în joc pentru a obține numărul meu. Expresia mea îi stinge repede râsetul, apoi se întoarce spre mulțime pentru a căuta o ultimă victimă. Sub luminile strălucitoare ale scenei, îi dau discret un cot lui Kian, forțându-l să își aplece capul pentru a mă putea auzi:

– Îmi ești dator. Vândut.

El încuviințează bucuros, deloc derutat de privirea mea letală.

Mulțimea este mai animată de data asta. Nu mă surprinde, pentru că Amelia este o partidă bună. Părul ei blond buclat este dat pe spate cu o bandană maro, iar privirea inocentă stârnește interesul. Recunosc câteva persoane din campus care ridică mâna, dar numai una îmi atrage atenția.

– Nu se poate! șoptește Kian uluit, exprimând exact gândurile mele.

Și uite așa al treilea concurent urcă pe scenă și se așază lângă mine. Fac tot posibilul să nu mă holbez la Aiden în timp ce vorbește cu gazda.

Pe scenă este relaxat și sociabil, un contrast total cu scorpia furioasă pe care o imit eu. O îmbrățișează pe Amelia, care zâmbește drăguț. Nu îl cunosc foarte bine, dar nu mă așteptam să fie unul dintre concurenții la un joc de întâlniri pe nevăzute de Sfântul Valentin.

Gazda explică jocul numit *Dansatorul de Hârtie,* în care fiecare cuplu va dansa pe un pătrat de hârtie care este pliat într-un pătrat mai mic în fiecare rundă. Obiectivul este să danseze fără să iasă de pe hârtie.

Este un joc ridicol, dar nu prea pot să fug de pe scenă. Iar Aiden Crawford s-a oferit voluntar, așa că fata competitivă din mine vrea să-l facă să piardă. Partenerul meu se prezintă.

– Eu sunt Shawn.

– Summer, zic și îl iau de mână pe cântărețul înalt, cu părul creț.

– Știi, șeful ne forțează să facem asta, dar m-aș fi oferit voluntar după ce te-am văzut pe tine.

Eu râd.

– Mulțumesc. Deși aș face orice ca să nu fiu acum aici. N-are legătură cu tine.

El chicotește.

– Am presupus asta după felul în care Ishida te-a târât până aici.

Când luminile devin roz, hârtiile sunt așezate pe podea de fiecare pereche. O voce gravă îmi atrage atenția asupra cuplului numărul trei.

– Cânți la chitară? Întotdeauna am vrut să învăț, spune Aiden, zâmbindu-i Ameliei.

De când? Nu a menționat niciodată că ar avea înclinații muzicale. Deși sunt sigură că ar fi bun și la asta.

– Te pot învăța. Nu e atât de greu odată ce exersezi câteva acorduri.

– Serios? Dacă ajută, mi s-a spus că am o coordonare destul de bună între ochi și mâini.

Zâmbetul pe care i-l oferă este la fel de inocent ca al unui băiat care merge la biserică. Asta o face să râdă discret.

Eu pufnesc, atrăgându-le atenția asupra mea.

– Ești bine? mă întreabă Shawn.

Îmi întorc privirea de la Aiden, care zâmbește, și îi permit lui Shawn să mă ia de mână. Îmi fixez picioarele între ale lui pe hârtia aceea mică.

Prima rundă este suficient de simplă încât să trecem cu toții, ceea ce este regretabil întrucât cu cât se termină mai repede, cu atât mai repede îl pot sugruma pe idiotul pe care îl numesc prietenul meu.

Runda a doua înseamnă altă pliere. Shawn mă ridică în brațe pentru a merge pe vârfuri pe hârtie. Mă uit la Kian,

care a pus-o pe Cassie să se urce pe pantofii lui în timp ce dansează, complet pierduți unul în celălalt. Nu am prea mult timp să mă gândesc la acest moment sensibil, pentru că Shawn încearcă să se balanseze, greșește și nu se mai ține de mine. Un cor de oftaturi din public mă lovește exact când mă prăbușesc pe podeaua de lemn cu un țipăt.

Dacă mă întind pe podea, poate că un înger mă va lua cu el. Sau un gremlin de sub scenă m-ar putea trage în brațele lui. Orice ar fi mai puțin stânjenitor decât să dau ochii cu publicul.

O mână mare este singurul lucru pe care îl văd prin luminile strălucitoare ale scenei. Când nu o apuc, pentru că mă simt atât de dezorientată încât cred că nu-mi pot da seama cum să fac asta, mâna se strecoară în jurul taliei mele și mă ridică dintr-o singură mișcare rapidă. Forța absolută a salvatorului meu mă face să înțeleg cine este.

– Ești rănită? întreabă Aiden.

Luminile puternice îi luminează verdele ochilor și părul șaten cu reflexii aurii. Arată angelic. Poate că m-am lovit și eu la cap. Mâna de pe talia mea se încordează.

– Summer! mă strigă el.

Îmi revin.

– Sunt bine.

Aiden nu se uită în altă parte și nici eu. Brațul lui musculos îmi mângâie talia, iar privirea lui îmi încălzește fața. Când Shawn bolborosește o scuză frenetică, mă desprind de Aiden.

– Mi-am pierdut echilibrul și nu m-am mai putut ține. Îmi pare atât de rău, Summer!

Aiden strânge din dinți și îi aruncă o privire tăioasă lui Shawn.

– E în regulă, a fost un accident.

Oricum, este un joc stupid, iar singurul pe care sunt supărată acum este tipul care nu vede nimic altceva decât pe Cassie, pe care o ține în brațe.

Gazda se asigură că nu am de gând să dau în judecată localul pentru vătămare, apoi ne mulțumește pentru participare.

– Avem câștigătorii! Toată lumea să-i aplaude pe Kian și Cassie!

Îmi dau seama că Aiden trebuie să o fi părăsit pe Amelia, așa că i-am făcut și pe ei să piardă. Victoria parțială nu mă face să mă simt bine, dar numai din cauza vânătăii care mi se formează pe spate. Când mulțimea aplaudă, cobor de pe scenă și ies din local înainte să mă poată prinde Kian cu altceva. Ușile metalice scârțâie când ies prin spate, iar aerul de februarie îmi răcorește pielea încinsă.

Chem un Uber când ușa scârțâie din nou și iese Aiden.

– Chiar ți-ai dorit întâlnirea aia, nu?

Aiden

Ochii căprui îmi aruncă o privire care îmi spune că nu sunt în grații în seara asta. Nu că aș fi vreodată, dar m-am gândit că faptul că am ajutat-o să se ridice mi-ar aduce câteva bile albe.

– Nu? Îmi înăbuș un râset. Părea că te-ai îndrăgostit de el.

Mă privește fix.

– Amuzant.

– Nici o replică? Te simți bine? Îmi ridic dosul palmei să îi ating fruntea, dar ea o îndepărtează. Dacă te ajută, se simte destul de rău pentru că te-a abandonat.

– Nu-l condamn. Probabil sunt mai grea decât se aștepta el, spune ea. Dar să-mi dea drumul în fața tuturor acelor oameni? Perfect pentru egoul unei fete!

– Asta spune mai multe despre capacitățile lui de ridicare decât despre greutatea ta. Amândoi știm cât de ușor te pot ridica eu.

Amintirea modului în care i-am ținut corpul în palme dansează în aerul dintre noi.

Privirea ei scânteiază, apoi o coboară.

– Ți-ai abandonat partenera?

– Amelia e o fată frumoasă, dar e mai bine dacă ne despărțim, spun eu dramatic.

– De ce? Ai flirtat cu ea tot timpul.

Atracția magnetică a lui Summer mă aduce cu un pas inconștient mai aproape.

– Te-ai concentrat asupra mea, nu?

– E greu să ignori rânjetul ăla orbitor de cretin.
– Chiar îmi hrănești egoul.
– Scopul vieții mele.
– Nu ar trebui să fii drăguță? Le creezi o reputație proastă canadienilor.
Cu încă un pas, îmi încerc norocul.
Spatele ei se lovește de perete de data asta.
– Corect, noi trebuie să fim cei drăguți pentru ca voi să puteți fi nemernici.
– Nu sunt nemernic.
– Îmi amintesc foarte clar acel „Bine, am fost un dobitoc" ieșind din gura ta, spune ea cu asprime.
– Ca să-ți intru în grații.
– Nu mi-ai intrat în grații.
– Serios? Pentru că eu cred că mă gândeam că ar trebui să urc pe lista ta, având în vedere că m-a durut maxilarul de la ce ți-am făcut.
Mă bucură modul în care respirația ei se accelerează.
– Ești… vulgar.
Evaluez replicile contradictorii pe care mi le dă.
– Știi, nu cred că urăști jucătorii de hochei atât de mult pe cât spui.
Mă privește confuză, iar obrajii i se îmbujorează de la fierbințeală.
– Și de ce, mă rog?
Încă nu am atins-o și deja începe să mi se pară imposibil să-mi țin mâinile la distanță. Trebuie doar să apară în fața mea pentru ca vârfurile degetelor mele să îi găsească inevitabil pielea. Ceea ce mă nedumerește este că îmi acceptă mereu atingerea și se apleacă spre ea ca și cum și-ar dori asta la fel de mult, dar face tot posibilul să nu vină la mine, să nu își permită să mă atingă așa cum a făcut-o în noaptea aceea în dormitorul ei. Îmi las mâna să planeze peste materialul de lângă coapsa ei.
– Pentru că am sentimentul că, dacă mi-aș strecura mâna pe sub rochia asta minusculă, te-aș găsi udă. Pentru mine.
– Ce te face să crezi că mâna ta va avea privilegiul de a ajunge acolo?

Vocea îi tremură, iar cuvintele încrezătoare nu acționează precum fațada pe care o spera.

– Ultima dată când te-am atins, m-ai implorat să nu mă opresc. Aș spune că am o șansă destul de mare.

– Tu ai fost? Hm, am uitat complet de asta.

Da, sigur. Nu se poate să fi uitat. Am înnebunit gândindu-mă cum mi-a gemut numele.

– Serios? Deci nu aș găsi nimic care să spună altceva?

Totul în mine are nevoie de un răspuns agreabil. Nu sunt sigur cât de clar pot fi în legătură cu faptul că o doresc.

– M-ai găsi mai uscată decât această conversație.

Degetele mă imploră să le trec peste pielea moale a coapsei ei, dar îmi permit doar să plutesc deasupra centrului cald care îmi strigă numele. În ciuda nonșalanței ei, știu ce aș găsi. *Am gustat* ceea ce aș găsi și nu poate nega că este atrasă de mine, indiferent cât de mult neagă.

Pulsul de pe gâtul ei devine vizibil în timp ce un fior îi dansează de-a lungul pielii.

– Ți-e frig? o tachinez.

Ochii în flăcări îi străpung pe ai mei, dar nu-i iese nici un cuvânt din gură.

– Cere-mi să te ating, Summer!

Sper din tot sufletul ca următorul lucru care va ieși de pe buzele alea frumoase să fie un geamăt, nu o insultă. Deși se pare că orice spune fata asta mă excită.

– A...

Un scârțâit enervant pătrunde prin ceața violacee, iar Summer mă îndepărtează instinctiv. Kian ne găsește stând acolo ca niște vinovați într-o crimă majoră.

– Ce faceți voi doi aici? Clatină din cap când nu primește nici un răspuns. Primesc și locurile doi și trei un premiu. Haideți, vă așteptăm!

– N-aș mai călca pe scena aia nici dacă ar da diplome de absolvire, izbucnește Summer. În plus, Uberul meu e aici.

– Pleci? Am venit împreună. Te-aș fi dus eu.

– De asemenea, m-ai păcălit să joc jocul ăla stupid. Iartă-mă dacă acum nu sunt cea mai mare admiratoare a ta!

– Sunny, spune el înfrânt.

– Scutește-mă de „îți rămân dator“, Ishida. O să faci ore suplimentare ca să te revanșezi față de mine.

Kian își trece o mână frustrată prin păr și se uită la mine pentru ajutor. Eu ridic din umeri. Mă enervează că ne-a întrerupt, așa că e divertisment pur să-l văd cum se zbate.

– Lasă-mă măcar să te duc acasă, încearcă el din nou.

Își ridică ochii din telefon.

– Este în interesul tău să nu fii singur cu mine în mașină acum.

Faptul că măcar o dată furia lui Summer nu este îndreptată asupra mea este o schimbare binevenită. O Tesla albă luminează drumul.

– Îmi pare rău, bine? spune Kian. Dar chiar și tu știi că asta a fost singura mea șansă de a avea o întâlnire cu ea.

Pietrișul îi scârțâie sub călcâie când ea se întoarce.

– Nu am spus niciodată că nu am înțeles, Kian, și mă bucur că ai câștigat. Dar ai fi putut să-mi spui adevărul.

– Nu ai fi venit.

– Și nici nu aș fi vrut să te strâng de gât. Tu decizi ce e mai rău.

Se strecoară în Uber, lăsându-ne pe aleea întunecată. Kian își trece o mână frustrată peste față.

– Cât de repede iartă?

Privirea mea cu subînțeles probabil i-a oferit răspunsul.

– Atunci, cred că am mult de lucru.

CAPITOLUL 24

SUMMER

– E o situație ca scena aia cu mama lui Stifler? întreabă Amara, băgând o lingură de cereale în gură.

– Mai degrabă ca bunica lui Stifler, spun eu, închizându-mi geanta.

Amara se îneacă, având aceeași reacție pe care am avut-o eu când am aflat despre escapadele lui Dylan.

– Cumva, tipii ăștia continuă să mă surprindă, spune ea tușind. Deci care e decizia ta cu privire la căpitan?

Ridic din umeri.

– Mă gândesc la asta.

– La ce trebuie să te gândești? Te-a făcut să vezi stele. Sunt sigură că asta bate totul.

Îmi pun cana în chiuvetă.

– De obicei, nu fac genul ăsta de lucruri.

– Să te cuplezi? îmi spune ea.

– Nu ne-am cuplat.

– Ți-ai dat ochii peste cap pe fața lui. Îmi pare rău să ți-o spun, dar mie așa mi se pare.

– Îmi amintesc în mod special că ai spus că ai plutit deasupra canapelei, completează Cassie când intră în dormitorul nostru.

– Bună sincronizare, Cass! Amara zâmbește. De asemenea, nu putem uita că nu v-ați dezlipit unul de altul la petrecerea lui. Ochii ei pătrunzători îmi spun că a văzut mai mult decât am sperat.

– Eram beată.

– Mda, bine, glumește ea. Deci lasă-mă să înțeleg. Există un jucător de hochei foarte fierbinte care te face să râzi și îți oferă orgasme care îți iau mințile, dar tu tot nu vrei să i-o tragi?

Cassie își ridică degetele ca și cum ar vrea să numere ceva care nu se leagă. Nu e intervenția de care aveam nevoie în dimineața asta. Speram mai degrabă la o listă lungă de motive pentru care asta e o idee proastă.

– Pentru că ne-am cuplat o dată, iar el a cam fugit pe ușă imediat după aceea, încerc să explic.

– Asta a fost *după* ce a aruncat mingea în terenul tău. Sau pucul în… patinoarul tău. În fine, ai înțeles.

– E timpul să punem pucul în plasă. Destul de simplu, spune Cassie.

Clatin din cap neîncrezătoare. Fetele astea sunt prietenele mele sau îmi numără zilele?

– Ce vreți să fac? Să mă duc acolo și să-i cer să mi-o tragă?

– Da! exclamă ele la unison.

Îl învinovățesc pe Kian pentru asta. Dacă nu m-ar fi invitat la petrecere sau nu m-ar fi târât la Starlight, nu aș fi avut gândurile astea. Nu m-aș mai gândi la cât de repede m-a ridicat de la pământ când am căzut sau la cât de mult s-a apropiat în afara salonului. Dacă m-ar fi lăsat să putrezesc în dormitorul meu cu o cutie de pizza, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Ia mașina mea!

– Am ore. Nu mă duc acolo pentru o partidă la nouă dimineața.

Amara îmi pune cheile în palmă.

– Fă-ne tuturor o favoare și lasă-l pe acel bărbat să-ți facă lucruri de nedescris!

Cassie bate palma cu Amara, apoi mă împinge afară pe ușă.

Cinci minute mai târziu, stau în mașina Amarei, trecând în revistă argumentele pro și contra, care cumva par să cuprindă doar partea cu argumente pro. Dacă aș fi fost mai odihnită, aș fi putut lua o decizie mai logică.

Au trecut zece minute de când tot meditez, rămânând numai douăzeci de minute până ce îmi începe cursul. Nu voi fi în stare să stau o sută optzeci de minute la cea mai comatoasă prelegere de pe planetă fără să rezolv această problemă. Un morcov se leagănă în fața mea în timp ce conduc spre casa hocheiștilor.

Urc treptele și îl văd pe Eli pe alee.

– Te-ai întors pentru mai mult? întreabă el.

– Hm?

E evident ce am venit să fac? Poate că e o sculă mare cu numele lui Aiden desenată pe fruntea mea, pe care nu am văzut-o.

– Mai multă cercetare. Lucrarea ta este despre hochei, nu?

Corect, asta.

– Oh, da, este. Nu mă pot sătura de cercetarea asta!

Chicotește.

– E în living.

Casa este liniștită și simt că îmi sare inima din piept când îi văd ceafa.

– Sunt aici.

Aiden își înalță capul surprins, apoi mă privește de pe canapea.

– Văd asta, spune el, întorcându-se la laptop.

Îi închid laptopul, forțându-l să își ia mâinile de pe tastatură.

– Sunt aici pentru că te vreau, rostesc cuvintele cu greu.

Văd o scânteie pe chipul lui, apoi redevine inexpresiv. Aiden se așază confortabil pe canapea, adâncindu-se în perne.

– Vrei să...?

– Ai de gând să mă faci să o spun?

Râde cu subînțeles. Ca un cretin nenorocit. Vreau să plec, dar mă lupt cu mine de zile întregi. Nu mai pot nega că asta îmi doresc. Și pentru că nu vreau să aud prelegerea pe care mi-o va ține Amara dacă se va dovedi că am fost o lașă. Stau mai dreaptă.

– Vreau să mi-o tragi.

Aiden încearcă să stea în șezut și să-mi acorde toată atenția lui.

– Nu credeam că o voi auzi vreodată pe Sunny spunând asta. Capetele noastre se îndreaptă spre bolta care duce în living și văd patru juniori cu ochii mari și pe Dylan, foarte amuzat.

– Trebuie să începi să-ți împărtășești secretele, căpitane! chicotește el.

– Oh, Doamne!

Mă înroșesc toată. Stânjeneala mă face să intru în pământ. Aiden înjură în barbă când mă vede albă ca varul.

– O... o să plec. Mă îndrept spre ușă, ignorându-l pe Aiden, care mă strigă. Când sunt la jumătatea scărilor, mă prinde de braț.

– Așteaptă!

Încerc să-mi îndepărtez brațul.

– Scutește-mă de umilință!

Nu-mi dă drumul, dar mă întoarce cu fața la el.

Eu pufnesc.

– Îți face plăcere să mă faci de râs?

– Nu te-am făcut niciodată de râs. Faci asta singură.

Zâmbește.

– Ce vrei?

– Pe tine.

Simt că îmi topește inima.

– Crede-mă, asta nu e nici măcar în top zece lucruri jenante care s-au întâmplat în casa aia.

– A fost în fața întregii tale echipe!

– Erau juniorii. Cui îi pasă?

– Mie îmi pasă! Acum ei cred că sunt o fată care ar face orice pentru o partidă.

Sprâncenele lui se ridică.

– Ai face?

Ăsta e tipul cu care voiam să fac sex? *Da*.

Îi lovesc brațul, dar asta doar îl face să râdă. Ceea ce ar fi un sunet destul de fierbinte dacă nu aș fi atât de enervată acum.

Când degetele calde ajung să-mi ridice bărbia, simt un gol în stomac.

– Ai vorbit serios?

„Nu e momentul să fii lașă, Summer!“

Înghit în sec.

– Da.

Umerii lui tensionați se relaxează, iar el zâmbește.

– Spune-o din nou!

– La naiba, nu!

– Haide încă o dată, mă îndeamnă el.

Dau din cap dezaprobator cu mai multă fermitate. Aiden ridică din umeri și dă să plece. Mă lupt cu dorința de a-mi da ochii peste cap când îl apuc de mâneca tricoului pentru a-l trage înapoi la mine. Se lasă tras cu ușurință și nici măcar nu încearcă să-și ascundă zâmbetul larg de pe fața lui stupid de îngâmfată.

Suspin dramatic.

– Vreau să mi-o tragi.

Ochii lui Aiden se aprind ca ai unui copil cu ocazia Crăciunului.

– A fost atât de greu?

– Extrem de greu, spun eu. Apoi sentimentul de stânjeneală începe să se strecoare din nou, iar creierul îmi spune să gestionez cu grijă această situație înainte să îmi scape printre degete. Deci ca un prieten cu beneficii. Oameni cu beneficii? Sau parteneri de sex, cred.

Aiden scrâșnește din dinți.

– Exact. Își masează ceafa, iar bicepșii lui încordați îmi distrag momentan atenția. Acum?

Cuvântul trimite o explozie de căldură prin mine, dar eu dau din cap dezaprobator.

– Aaa... nu. Mă îndepărtez cu un pas sigur. Am curs, apoi revizuiesc lucrarea cu Donny. Dar sunt liberă vineri.

Se încordează auzind numele lui Donny.

– Am antrenament până la șapte. Ce zici de opt?

Dacă ne-ar auzi cineva, ar suna ca o întâlnire de afaceri, dar ușurința conversației este singurul lucru care mă împiedică să dispar de pe fața pământului.

– La tine acasă? Băieții vor da probabil o petrecere pe care nu ar trebui să o țină aici, spune el.

– Sigur. Amara e plecată vinerea.

– Pentru mine e bine.

Dau să plec, dar mă opresc.

– Și putem să păstrăm discreția? Știu că băieții de acolo m-au auzit, dar aș prefera să nu știe și ceilalți.

– Ești jenată?

Întrebarea este probabil o glumă, dar eu sunt confuză din cauza disprețului înțepător care se strecoară în tonul lui.

– Pur și simplu nu vreau ca toată lumea să se bage în treburile noastre.

– Mda, am înțeles. Ne vedem mai târziu, Summer.

CAPITOLUL 25

AIDEN

Acum 48 de ore, eram un om mult mai fericit. Summer a spus că mă vrea și am fost la câteva secunde distanță de a lăsa o lacrimă de bucurie pură să cadă înainte de a fi întrerupt de băieți. Dacă nu ar fi fost ei, aș fi avut-o chiar acolo pe canapea.

Când i-am dat de ales să mă găsească dacă mă vrea, nu mi-am imaginat că va fi așa. Mai ales pentru că singurul lucru pe care mi l-am putut imagina în ultima săptămână a fost corpul ei gol.

Acum aștept mesajul ei pentru a confirma că ne întâlnim în seara asta. Am făcut trei pauze de când a început antrenamentul pentru a merge la vestiar și a-mi verifica telefonul. Antrenorul s-a făcut că nu vede, dar sunt sigur că data viitoare mă va mustra. În plus, pedeapsa la care mă expun este inutilă. Summer nu a trimis nici măcar un emoticon sau un simplu K la nici unul dintre mesajele mele.

– Crawford!

Aruncă telefonul înapoi în dulap, închizându-l în grabă.

– Îmi pare rău, domnule antrenor, voiam doar să văd ce face bunica.

– Știi, sunt antrenor de atât de mult timp, încât am auzit cam de toate. Uneori, cred că voi, copiii, uitați că am trăit și viața unui sportiv de colegiu. Nu mă interesează minciunile.

Răsuflu ușurat.

– Așteptam un mesaj.

– Fata de la duș.

Summer m-ar ucide dacă ar ști că asta e porecla ei. Încuviințez, chiar dacă nu e o întrebare. Antrenorul este ca un vrăjitor atotștiutor, iar eu nu am reușit niciodată să îl mint. Totuși, nu voi dezvălui că fata de la duș este Summer Preston.

– Trebuie să-ți bagi mințile în cap, băiete! Nu-ți stă în fire. Ai venit la toate lecțiile copiilor, ți-ai terminat partea din proiectul lui Summer, iar echipa a jucat grozav. Vrei să-ți pierzi echilibrul pentru o fată?

– Ea este motivul pentru care am reușit toate astea. Azi e ceva… diferit. Diferit pentru că voi exploda dacă nu o s-o am sub mine în seara asta. Și deasupra mea, și pe fața mea. Inima îmi bate în piept de parcă mi-aș pierde afurisita de virginitate. Fata asta clar mă are la degetul mic.

O expresie tăioasă trece prin ochii antrenorului.

– Mișcă-ți fundul înapoi pe gheață sau o să vă pun pe toți pe patine pentru restul săptămânii!

Iese din vestiar.

Ora de antrenament rămasă trece repede, iar eu reușesc să nu mă concentrez asupra unei singure fete. Se apropie ora opt, iar telefonul meu este la fel de gol – am doar mesaje despre o petrecere, iar câteva fete din club mă anunță că vor fi acolo.

– Ești bine, căpitane?

Kian își trece un prosop peste păr în timp ce mă privește cu atenție.

– Sunt bine. Mă gândesc doar la un examen pe care îl am mâine.

– La fel. Eu și Summer am învățat pentru psihologie.

Ridic brusc capul.

– Ai vorbit cu ea?

– Nu, încă e supărată pe mine. Dar o văd la curs. El mă scrutează. De ce? Ești iar în colimator?

Colimator ar fi o apreciere potrivită dacă aș fi văzut-o.

– Nu, doar întrebam.

El încuviințează, punându-și geanta de hochei pe umăr.

– Vei fi acasă la petrecere?

De data asta, petrecerea nu se datorează pariului. I-am pus capăt imediat și, pentru că băieții s-au comportat bine de atunci, voi accepta una sau două petreceri înainte de sferturile de finală.

– Voi ieși. Nu încerc să fac pe tatăl în seara asta. Îi urmez pe băieți afară din vestiar și îl trag pe Kian deoparte. Fii cu ochii pe el pentru mine, dau eu din cap spre Dylan, care stă în mașina lui.

Problema cu băutura îi scapă de sub control, dar din moment ce joacă la nivelul său normal, nu prea am ce să-i reproșez. Își controlează furia pe gheață și nu mai vine la antrenament mahmur, ceea ce înseamnă că discuția noastră a ajutat. Vreau să fiu un căpitan bun, dar să fiu un prieten bun este mai important.

Kian pufnește.

– Nu am grijă de copii pe gratis.

– Acum faci asta.

Bombăne înainte de a-și împinge lucrurile în spatele mașinii.

– Aiden, tu nu vii? întreabă Dylan, coborând geamul.

– Nu, am ceva de făcut.
– Sigur că da!
Îmi face cu ochiul, iar degetul meu mijlociu îl face pe Kian să privească suspicios. Summer insistă să păstrăm acest secret, așa că buzele mele sunt pecetluite. Mă îndrept spre camionetă, aruncându-mi geanta în spate și verificându-mi din nou mesajele.
– Camioneta ta este ușor de reperat.
Tresar la auzul vocii care mă bântuie de zile întregi. Summer se sprijină de ușă, cu brațele încrucișate și îmbrăcată într-una dintre ținutele ei nepractice. Fusta este scurtă, iar puloverul este mult prea subțire pentru vremea asta. Dar arată atât de bine încât mi s-a pus un nod în gât. La naiba, chiar dacă aș vrea să fiu supărat pentru că am fost ignorat toată ziua, știu că nu i-aș refuza nimic.
– Nu mi-ai răspuns la mesaje.
Cuvintele ies pe un ton acuzator.
– Telefonul meu e mort de azi-dimineață, așa că nu ți-am putut spune că la mine nu e loc în seara asta. Am venit aici direct de la laborator. Aștept de douăzeci de minute.
Euforia care se topește peste mine când aud cuvintele ei excită ceva și în pantalonii mei. M-a așteptat. Am eșuat lamentabil în a păstra orice ranchiună față de ea odată ce i-am văzut chipul sincer.
– Urcă! Probabil îngheți.
Deschid portiera și, în loc să meargă pe partea pasagerului, ea trage portiera din spate și urcă.
– Ce faci?
– Pui prea multe întrebări.
Zâmbește seducător, mângâind scaunul de lângă ea. Scrutez parcarea pustie înainte să urc și eu. Nu este cel mai bun loc pentru a fi singuri având în vedere că antrenorul este la câțiva metri distanță în interiorul arenei, iar noi suntem în apropierea unei străzi aglomerate.
Summer îmi strânge cămașa în pumni și mă trage spre ea, alungând orice îngrijorare legată de eventualii curioși.
– Nu ai de gând să mă săruți, Crawford?
Îi mângâi fața. Buzele frumoase și pline care mi-au bântuit fiecare gând sunt atât de aproape, încât îmi lasă gura apă. Din momentul în care am ieșit din dormitorul ei,

m-am gândit la buzele astea. Mă întrebam de ce nu le-am revendicat așa cum am făcut-o atunci.

– Mor de nerăbdare să gust buzele astea, șoptesc înainte de a-i prinde următoarea respirație în gura mea.

Este explozivă ca un foc care trosnește și prinde viață. Buzele ei moi se topesc în ale mele, gurile noastre fuzionând într-o luptă disperată. Prima alunecare a limbii ei mă lovește ca o lance de foc. O senzație pulsatilă îmi mângâie corpul când îmi trec degetul mare peste pielea delicată a maxilarului ei.

Sărutul ei este periculos. Creează dependență. O parte din mine se bucură că nu am sărutat-o până acum, pentru că, dacă aș fi gustat-o mai devreme, nu aș mai fi rezistat atât de mult.

O trag pe Summer în poală, astfel încât să se urce deasupra mea. Mișcarea instantanee a șoldurilor ei mă face să scot un geamăt chinuit, iar ea profită de ocazie pentru a-și strecura limba în gura mea. Cu fiecare dans al limbii ei pe a mea, mă străbate un fior tăcut și focuri de artificii orbitoare îmi izbucnesc în spatele ochilor. Summer se ține mai strâns, simțind exact cât de excitat sunt, iar eu încerc toate trucurile pe care le cunosc pentru a nu termina rapid.

Îmi pune mâinile sus pe șolduri, permițându-mi să le las să alunece în sus pentru a-i atinge pielea mătăsoasă de sub tricou. Scâncetele ei vibrează pe pielea mea când îi ating dantela sutienului, provocându-mi un fior.

Summer se trage înapoi pentru a respira, cu buzele umflate și ochii întunecați ca noaptea.

E al naibii de frumoasă! Cu adevărat frumoasă. Numai să o simt atât de aproape pare ca o lovitură violentă în piept. Simt cum imaginea asta își face casă în fiecare parte a creierului meu.

Șuvițele mătăsoase îi încadrează fața, iar când le îndepărtez, ochii căprui îi strălucesc. Amândoi respirăm greu, iar corpul meu se simte înfășurat ca o jucărie în timp ce mă holbez la buzele ei întredeschise.

Disperat, îi trag bluza în sus până când sutienul alb din dantelă care abia îi acoperă sânii grei este la vedere. Aerul devine atât de dens încât simt că mă sufoc. Îi prind părul

pentru a o trage înapoi la buzele mele. Ea nu pierde o secundă și intră în ritm, lăsându-și mâinile să alunece pe abdomenul meu și prinzându-le în jurul taliei blugilor mei. Mișcările ei sunt rapide, iar eu mor de nerăbdare să mă eliberez și să mă afund în ea. Dar, dintr-un motiv ciudat, chiar dacă fiecare miligram de sânge din corpul meu se îndreaptă în vintre, vreau să o iau încet.

Vreau să îi aud vocea, să o fac să râdă, să o fac să țipe când o aduc încet la punctul culminant. Și vreau astea toată noaptea. Dar, după ritmul în care se mișcă, e gata să termine pe scaunele reci din piele ale camionetei. Abia am scos un cuvânt de când am ajuns înăuntru, iar eu simt nevoia să îi aud vocea sau insultele – *orice*.

– Ai purtat asta pentru mine? o întreb în timp ce buzele ei îmi ating baza gâtului, aprinzând o linie de foc, și îmi alunec degetele în mod absent de-a lungul materialului sutienului.

Ea se trage înapoi, ca și cum ar încerca să înțeleagă de ce naiba vorbesc.

– Da, și apoi mi-am tatuat numele tău pe fund.

Râd, iar ea zâmbește. Îmi iau revanșa imediat, când vocea ei răgușită mă excită și mai tare. Îi explorez pielea goală a abdomenului, lăsându-mi buzele deschise să alunece de-a lungul gâtului ei.

– Oh, Doamne! geme când îi mușc locul de sub ureche.

Rețin această reacție pentru viitor. Când mă trage din nou de curea, zgomotul cauciucurilor mașinii pe trotuarul alunecos de afară îmi distrage atenția de la starea de euforie. Mă readuce la realitate și o prind de mână.

– Stai!

„Stai?"

Penisul meu stă pe loc, ca și cum mi-ar spune cât de mult voi regreta asta.

– Nu vreau ca prima noastră dată să fie în camioneta mea.

Privirea i se îmblânzește, dar clipește, alungând orice vulnerabilitate.

– Cui îi pasă? Nu e ca și cum mi-aș fi imaginat flori și lumânări.

Partea proastă e că i le-aș fi luat dacă nu eram sigur că mi le va arunca înapoi în față.

– Meriți mai mult decât o partidă rapidă de sex într-o parcare.

În ciuda imaginilor lipsite de respect care îmi trec prin minte, aș prefera să-i fac toate aceste lucruri în camera mea. Sau în camera ei. În orice loc cu un pat și patru pereți.

Clatină din cap și nu-mi dau seama dacă expresia ei este de înțelegere sau de enervare. Summer nu se uită la mine în timp ce se mișcă din poala mea și își aranjează bluza la loc. Nu spune nimic timp de un minut lung, permițând tensiunii să crească suficient de mult.

– Comportamentul ăsta de băiat drăguț începe să devină enervant.

Enervant să fie atunci.

Oftez.

– Nu poți fi supărată pentru că eu cred că nu ar trebui să facem asta pe bancheta mea din spate.

Se uită în sfârșit la mine, iar ceva glacial se instalează în aerul mai devreme electrizant.

– Nu, nu sunt supărată. Pentru că, spre deosebire de tine, eu nu-mi las emoțiile să se amestece în asta. Râsul ei nu este prietenos. Chiar trebuie să fii primul sportiv care refuză o fată care stă în poala lui.

Summer deschide ușa mașinii și sare afară, trântind-o în urma ei. În aerul rece și izolat al camionetei, mormăi o înjurătură și alunec afară cu o erecție inconfortabilă în pantaloni.

Ea e deja la jumătatea parcării înainte ca eu să înțeleg ce se întâmplă. Cum naiba a mers atât de prost?

– Lasă-mă să te conduc acasă! strig după ea.

– Am picioare. Sună-mă când nu te mai prefaci că ești un gentleman!

Dau cu capul în rama mașinii, dar asta nu mă ajută să diminuez prostia pe care am făcut-o. Ce-a fost în capul meu? O fată ca Summer nu oferă ușor o astfel de oportunitate, iar eu am lăsat-o să-mi scape printre degete în câteva minute. Chiar trebuie să fiu evaluat pentru că are dreptate. Trebuie să fiu primul tip care refuză fata la care

visează. Asta s-ar fi putut termina cu mirosul ei de piersică frecat pe tot corpul meu, dar știu că, în ciuda tuturor lucrurilor, aș fi luat aceeași decizie. Merită mai mult decât priveliștea arenei și mirosul de piele.

Mă așez în camionetă și o urmăresc ca să mă asigur că ajunge acasă în siguranță.

Treaba asta cu băiatul bun chiar e enervantă.

CAPITOLUL 26

SUMMER

Sunt pe cale să arunc pe fereastră planul meu pe cinci ani și să renunț. Oricum, cât de important e să-ți urmezi visurile? Să trăiești o viață care seamănă cu un accident pe I-95 nu poate fi atât de rău.

– Ai ignorat complet baza propunerii tale inițiale, continuă Donny, criticându-mi lucrarea.

– Cercetarea poate fi diferită de propunerea mea. Asta e ideea, argumentez eu.

Conversația asta îmi face ochii să zvâcnească. După ce am fugit din camioneta lui Aiden acum două seri, nu am dormit. Nu puteam să nu mă gândesc la felul în care m-a sărutat. Sau la gemetele care i-au părăsit buzele când și-a rotit șoldurile pe mine. Până când conștiința lui afurisită a devenit un blocaj.

– Lucrarea finală ar trebui să se bazeze în continuare pe ea, afirmă Donny.

– Am schimbat câteva lucruri la metodologie și la bibliografie. E normal să se întâmple.

Să te cerți cu Donny este imposibil.

Strânge din dinți și se întoarce spre profesorul nostru.

– Nu credeți că este corect ce spun eu, Lau... dr. Langston?

Donny își abate privirea, iar o tensiune ciudată se profilează în aerul biroului ei, ca și cum mi-ar lipsi o piesă

mare dintr-un puzzle. Greșeala nu este semnificativă, dar nimeni nu-i spune lui Langston pe numele mic decât dacă îi este coleg. Mi-a zis foarte clar prima dată când am întâlnit-o să îi spun dr. Langston. Cred că ăsta e un mod de a-ți valorifica banii pentru un doctorat.

– Donny are dreptate. Vrem să păstrăm metodologia aproape de planul tău inițial. Citește lucrarea! Ești aproape gata, Summer! Nu mi-ar plăcea să văd că îți pierzi din vedere obiectivul.

Aceste cuvinte seamănă mult cu cele ale lui Donny. Când îmi strâng lucrurile ca să plec, el rămâne pe loc. Nu sunt sigură de ce mai are nevoie de îndrumarea ei dacă a fost acceptat mai devreme la program.

– Vă trimit versiunea editată, mormăi eu.

Donny nu dă de înțeles că vrea să plece, așa că ies singură. Sunt la jumătatea holului când ușa se închide.

Gândurile ciudate din capul meu erup când o văd pe Shannon Lee cu mașina parcată în fața anexei.

– Shannon! o strig, făcându-i cu mâna în timp ce cară o cutie mare la mașină. Ce faci?

Ea trântește portbagajul mașinii.

– Îmi împachetez lucrurile. Învârte cheile în mână. Se pare că programul este mai competitiv decât am crezut.

– Rahat! Îmi pare rău! O trag în brațe, iar ea mă strânge tare. Habar nu au ce greșeală e să te lase să pleci.

– E în regulă, am o opțiune de rezervă. Trăiască Tigers! Zâmbește forțat. Dar tu?

– Sunt pe cale să îmi finalizez proiectul.

Opțiunea mea de rezervă îmi așteaptă răspunsul. Universitatea Stanford mi-a trimis o ofertă cu câteva săptămâni în urmă și sper că voi ajunge să o refuz odată ce cererea mea pentru Dalton va fi aprobată.

– Am învățat un lucru: că este mai bine să iei singură deciziile, înainte ca altcineva să le ia pentru tine, spune Shannon.

Există momente în care las ca enervarea mea legată de un lucru să se răsfrângă asupra altor părți ale vieții mele. Astăzi, simt că se întâmplă asta când mă trezesc cu un animal de pluș pe birou.

O afurisită de vacă de pluș.

– Cine a lăsat asta aici? întreb pășind în living și strângând plușul.

Amara ridică din umeri.

– Poate cineva căruia îi place să-ți lase cadouri.

Cutia cu ceai pe care mi-a lăsat-o Aiden a ajuns miraculos și ea în dormitor. Încep să cred că loialitățile se schimbă pe aici. Este destul de clar cum acest lucru minuscul s-a așezat pe biroul meu și m-a urmărit în timp ce dormeam. Este probabil motivul pentru care m-am trezit tresărind. Este unul dintre acele Palm Pals, iar vaca ridicol de adorabilă îmi provoacă dorința de a o sfâșia, dar și de a o băga în siguranță în pat. Schimbările extreme de dispoziție care îmi răvășesc mintea sunt din cauza unui singur tip.

Din răzbunare, chem un Uber, mă îndrept direct spre casa hocheiștilor și sun la ușă.

– Nu vrem prăjiturile tale! Cole deschide ușa, cu sprâncenele strânse de iritare până când mă vede. Oh, am crezut că ești cercetașă. Ești bine, Sunny?

– Pot să intru?

El încuviințează, dându-se într-o parte.

– Drăguță vacă!

Trec pe lângă el, urcând câte două trepte și îndreptându-mă direct spre ușa din stânga, fără să-mi pese dacă are o fată înăuntru. Căpșunele și frișca pe o pereche de sâni sunt cea mai mică dintre grijile mele. Intrând pe ușă, sunt lovită de mirosul lui familiar, care îmi stârnește un sentiment ciudat în stomac.

Ușa băii lui se deschide, apoi iese Aiden, oprindu-se când mă vede. E fără tricou și poartă o pereche de pantaloni cu talie joasă. Nu pare surprins, ceea ce îmi spune că a observat acel Palm Pals din mâna mea. Se sprijină de ușa de la baie, cu brațele încrucișate la piept.

– Ce-i asta? întreb, înconjurând patul pentru a-i arăta vaca.

– Un animal de pluș?

Mijesc ochii.

– Știu asta. De unde a apărut?

– Dacă se află în posesia ta, nu ar trebui să știi răspunsul?

– Vorbesc serios.

El oftează și vrea să se așeze pe pat.

– L-am câștigat la parcul de distracții. Aveam de gând să ți-l dau în roata Ferris, dar…

Se oprește. Amintirea grea a acelei nopți îmi face un gol în stomac.

– De ce?

Felul în care ochii lui scânteiază de enervare îmi dă de înțeles că nu-i place întrebarea asta.

– E o jucărie, Summer. Nu trebuie să însemne nimic.

Cine îți câștigă un animal de pluș ca suvenir de la un parc de distracții fără ca acesta să însemne ceva? Pare îngrozitor de sentimental. După expresia lui, nu are de gând să elaboreze.

Nu vreau să mă cert, așa că mă întorc și mă îndrept spre ușă. Dar nerăbdarea mă înflăcărează și mă opresc înainte să răsucesc mânerul ușii pentru a ieși.

– Bănuiesc că încă n-ai scăpat de filosofia băiatului de treabă, nu-i așa?

Aiden se mișcă atât de repede încât nu-mi dau seama când ajunge palma lui să fie lipită de ușă. Se ridică deasupra mea, cu ochii verzi strălucind precum kriptonita.

– Nu-ți plac băieții drăguți, Summer? Asta nu-ți va strica planul ăla pe cinci ani?

Simt că mă sufoc de nervi.

– Ești un ticălos!

– Da? El se apleacă. Asta te face să vrei să mi-o tragi acum?

– Du-te dracului!

– Așa vrei?

Îmi tresare pieptul când respirația lui îmi gâdilă tâmpla.

– Nu te plac!

Face un sufocant pas înainte și inima mea tresaltă.

– E bine de știut.

Îmi ling buzele, atrăgându-i atenția asupra mea.

– Nici tu nu mă placi.

Expresia lui se îmblânzește cu o căldură neașteptată.

– Nu am spus niciodată asta. Sunt destul de sigur că e imposibil să nu te plac.

Frustrarea mă macină și reacționez lipindu-mi gura de a lui, fie pentru a-l face să tacă, fie pentru că am nevoie de asta de când i-am simțit gustul pe bancheta din spate. Când un geamăt satisfăcut îmi iese de pe buze, el reacționează rapid, iar eu îi simt alunecarea umedă a limbii ca și cum ar fi între picioarele mele. Presiunea îmi răspândește o durere febrilă în inimă.

Îl prind de păr când îmi mângâie fundul. Mi se lovește spatele de ușă în timp ce ne devorăm reciproc, el cu șoldurile lipite de ale mele și cu o mână pe gâtul meu. Sărutul nu seamănă deloc cu cel de data trecută. De data asta e carnal, e aproape animalic felul în care ne sărutăm. Ca și cum gustul trecut ne-a lăsat însetați și nerăbdători.

– Ești al naibii de încăpățânată!

Mă plesnește peste fund.

– Doar pentru că ești atât de enervant!

Mâna lui se cufundă în colanții mei și îmi strânge lenjeria intimă. Sunetul meu disperat rupe sărutul, iar buzele lui Aiden îmi găsesc gâtul. Întregul meu corp ia foc și am nevoie ca el să calmeze arsura.

Mâna mea îl prinde prin pantaloni, iar el geme, cu capul ridicat de plăcere pură.

– La dracu'!

– Pot? îl întreb lipită de buzele lui, iar el încuviințează din cap, privindu-mă cum cad în genunchi. Am nevoie să-ți aud cuvintele, Aiden.

– Da, Summer.

Mi se taie respirația când îi trag pantalonii și boxerii pe picioare și îl văd în întregime. Cel mai important este tatuajul cu păianjen care se află chiar sub osul șoldului. Îmi este distrasă atenția de la tatuaj înainte să întreb ceva despre el.

– Spune-mi că mă vrei în gura ta!

– Te vreau în gura mea, spun eu, complet derutată de vederea lui.

Aiden își strânge pumnul în jurul bazei groase și face câteva mișcări de-a lungul ei. Ochii mei trec de la lungimea lui excitată la fața lui, când o plesnește de obrazul meu.

– Deschide!

Este una dintre rarele dăți când fac ce mi se spune. Îmi ridic ochii întredeschiși în timp ce îl cuprind în întregime în gură. Aiden îmi prinde maxilarul și intră atât de adânc, încât trebuie să-mi reglez respirația ca să țin pasul. Buzele mele aspiră în jurul lui, iar mâna lui se afundă în părul meu.

– Exact așa, iubito!

Îmi apar lacrimi la coada ochilor când îl iau mai adânc, lovindu-mi gâtul. Capul lui Aiden cade pe spate într-un geamăt, iar eu îl iau ca pe un semnal pentru a-i cuprinde în mâini testiculele și a i le strânge ușor. Cel mai adânc tumult îmi vibrează miezul, iar el mă strânge de păr atât de tare încât aproape că mă doare. Mă împinge înainte să îl iau în întregime, iar eu mă sprijin cu o strânsoare fermă de coapsele lui.

– Perfect! Al dracului de bine, Sum!

Îmi zvâcnește pântecul și îmi strâng coapsele alunecoase.

– La dracu', o să termin, se îneacă el când îl iau atât de adânc încât tresar. În gură? întreabă el.

Când încuviințez din cap, o eliberare caldă îmi curge pe gât, iar eu îi înghit satisfacția. Înjurând printre dinți, se apleacă pentru a-și lipi fruntea de a mea.

– O să mă omori, spune el, aducându-mă în picioare cu un sărut tandru.

Mâinile lui Aiden rămân ferme pe fața mea, dar pielea mea fierbinte imploră pentru mâinile lui grele.

– Atinge-mă! îi șoptesc.

Îl simt cum îmi zâmbește pe gât când mă cuprinde între picioare, iar scâncetul meu gâfâit de aprobare umple camera.

Dintr-odată, sunt aruncată pe patul lui, iar el îmi scoate colanții, ridicându-mi unul din picioare pentru a săruta calea spre interiorul coapsei. Buzele moi sărută bucata de țesătură până când degetul lui se agață de talie. Mâinile lui Aiden tremură în timp ce îmi trage chiloții pe coapse. Acest sportiv încrezător, care ar putea avea pe oricine pe o tavă de aur, tremură, iar asta mă face să simt o căldură cu totul nouă.

Mă zvârcolesc când privirea lui îmi încălzește pielea și, la fel de repede, fața lui dispare între picioarele mele. Degetele lui îmi sapă în carne, ridicându-mi șoldurile de pe pat în timp ce gura lui mă acoperă. Îl prind de păr în timp ce îmi torturează clitorisul cu o putere dureros de plăcută.

– Ai un gust al naibii de bun!

Respirația lui caldă mă înfierbântă atât de tare încât mă dor sânii din cauza presiunii. Când își strecoară limba în mine, însoțită de două degete groase, ochii mi se strâng și jur că o lacrimă îmi pătează obrazul. Continuă într-un ritm intens, care îmi smulge respirația din plămâni și mă face să termin atât de intens încât nu am nici un gând timp de câteva minute.

Îmi recapăt concentrarea abia când îmi sărută abdomenul, ridicându-mi tricoul mai sus până când ochii lui se întâlnesc cu ai mei pentru a-mi cere permisiunea. Eu chicotesc, trăgându-l de pe mine. Apoi îmi scoate sutienul și nu ezită să elibereze presiunea crescândă. Degetul lui mare mângâie sfârcul umflat al unuia, în timp ce limba lui face cercuri și îl suge pe celălalt.

Îmi duc mâna spre fața lui, făcându-l să ridice privirea ca să-l pot săruta din nou. Îmi place felul în care sărută. Încet și atent, ca și cum ar citi exact ce vreau. Sărutul dulce alungă orice inhibiție, iar corpul mi se aprinde cu o nevoie nebună. Disperarea îmi provoacă un fior în tot corpul, iar când Aiden se îndepărtează, deja zâmbește.

– Atât de bine? mă tachinează.

Îmi dau ochii peste cap și îl trag mai aproape.

– Vrei să mi-o tragi odată?

CAPITOLUL 27

AIDEN

Dacă o înfurii și totul se termină cu ea goală în patul meu, nu cred că mă voi opri vreodată. Uitându-mă la fața înroșită a lui Summer și la pielea fină care îmi cheamă gura, îi mulțumesc văcuței care stă aruncată lângă ușă.

„Vrei să mi-o tragi odată?"

Nu e nevoie să mă întrebe de două ori.

Privirea ei îmi urmărește mâinile în timp ce mi-o ating, frumoasele irisuri maro scânteind.

– Te urăsc, murmură ea.

Îmi scapă un chicotit în timp ce mă apropii.

– O să mă urăști și mai mult când mâine nu vei mai putea merge.

– Asta e o promisiune?

– E o garanție.

Îmi lipesc buzele de ale ei înainte ca ea să poată spune altceva. Dacă va continua să vorbească, sunt destul de sigur că nu voi rezista mai mult de o jumătate de secundă. Se întinde pe spate și își desface genunchii, arătându-se udă și pregătită. Ajung la sertarul noptierei, scot un prezervativ și îl pun.

Corpul îmi vibrează și o sărut din nou, gustându-i limba dulce. Scâncetele ei disperate ne rup sărutul, iar spatele i se arcuiește într-un geamăt fără suflare când încheieturile degetelor mele îi ating miezul sensibil.

– Nu mă tachina, zice ea.

Mă retrag cu un zâmbet larg.

– Nu te tachinez. Îi ating zona intimă cu mădularul și o privesc cum se răsucește cu un sunet moale de plăcere. Știu ce-ți place. Îi apăs doar vârful înăuntru, iar ea geme atât de tare încât sunt nevoit să-i pun o mână peste gură. Băieții încă dorm, șoptesc, buzele mele atingându-i urechea. Și chiar vreau să păstrez gemetele tale dulci pentru mine.

Ea își mișcă șoldurile spre mine, căutându-mi mădularul. Oferindu-i ceea ce își dorește, alunec înăuntru și o privesc cum își dă ochii peste cap. E atât de strâmtă încât abia mă pot mișca fără să-i simt rezistența. Încerc să o relaxez îndepărtându-mi mâna de gura ei pentru a o apăsa pe clitoris, iar pe cealaltă pe sânii ei perfecți.

– Haide! Ia totul din mine!

I se încrețește fruntea.
– Mai e și altceva?
Îmi rețin râsul când îi văd fața neîncrezătoare.
– Poți să o iei. Te descurci atât de bine, iubito.
O țin de ceafă, plutind deasupra buzelor ei. Ea se relaxează în strânsoarea mea, iar eu împing, simțindu-i degetele înfipte în mine, în timp ce ea scoate un strigăt înfundat în umărul meu.
– Nu te opri, spune fără suflare.
Nu m-aș opri nici dacă aș face un atac de cord.
– Mai tare! îmi cere ea, iar eu ezit la comanda guturală, dar fac cum îmi spune.
Îi trec picioarele peste umerii mei, ținând-o bine lipită de mine. Picioarele i se întind când mă mișc.
Ea scâncește, strângând pătura în pumni, cu gura întredeschisă, corpul mișcându-i-se cu fiecare împingere.
– Oh, Doamne, chiar acolo!
Să o aud exprimându-și satisfacția mă face să mă simt ca un zeu. Acesta ar putea fi momentul meu preferat în care să îi aud vocea și nu vreau să se oprească niciodată. Mă aplec, cuprinzând-o de ceafă pentru a-i ridica gura să mă sărute. Ea își încolăcește brațele în jurul gâtului meu, fiind atât de pierdută încât nici măcar nu poate răspunde la sărut.
– Cum de ești atât de flexibilă? întreb eu, văzând cum s-a încovoiat.
Râsetul ei răsuflat îmi răspunde înaintea ei.
– Taci, Crawford!
Summer mă cuprinde de talie, sărutându-mă cu disperare. Mă surprinde cât de mult vrea să fim față în față, din moment ce poziția misionarului nu este preferata mea. Sunt singurul care se gândește la asta pentru că mă ține atât de strâns, sânii ei se strivesc de pieptul meu și îmi mușcă umărul. Are o personalitate atât de puternică, încât uit cât de mică este în comparație cu mine. Este evident când mă ridic deasupra ei, iar corpul ei mic se agață de mine.
Se unduiește în jurul penisului meu.
– Nu pot. Prea mult.

Aplic doar o mică presiune și o văd cum se sfărâmă. Gemetele ei ascuțite și înăbușite mă tensionează, fiind atât de aproape de final încât simt cum fiecare mușchi din corp mi se încordează.

– O să termin.

Cuvintele mele ies răgușite. Cu ea pulsând în jurul meu, îi susțin orgasmul cât de mult pot. Apoi, cu o forță pe care nu știam că o posedă, Summer ne întoarce pentru a se așeza deasupra mea.

Ochii ei căprui se luminează.

– O să termini când îți spun eu!

La dracu'!

Fac tot ce-mi stă în putință, dar sânii ei alunecă pe pieptul meu, iar eu sunt fermecat. Absolut hipnotizat. Când îmi vede disperarea, rânjește. Rânjește la mine și se ridică mai sus, scoțându-mă afară, erecția mea implorând să se întoarcă în ea.

– Trebuie să o fac! o implor.

Ea se apleacă, gura ei fiind la câțiva centimetri de a mea.

– Roagă-mă!

– Te rog!

Răspunsul rapid trebuie să o mulțumească, pentru că îmi susține baza și se așază dintr-odată și complet.

– Summer... Oh, la naiba, asta e, iubito! Cu o rotire leneșă a șoldurilor ei, văd o sclipire albă și porțile perlate ale raiului prin gama amețitoare de lumini din ochii mei. Voi fi un om fericit. Trage-mi-o, Summer! îi ordon, degetele mele săpând în carnea ei când o face încet, apoi mă cuprinde cu totul.

E aproape amuzant că singura dată când mă ascultă e când mădularul meu e în ea. Dar nu exprim acest gând pentru că palmele lui Summer se așază pe pieptul meu în timp ce mă face să intru în ea atât de încet, încât cred că voi leșina. Zâmbetul ei satisfăcut îmi spune că se abține.

– Acum cine tachinează?

Își rotește umărul.

– Să te văd suferind îmi aduce bucurie.

– Nu vei reuși.

– Cred că am reușit deja.

Zâmbește, privindu-mi abdomenul cum se strânge cu fiecare rotație a șoldurilor ei.

– Doar unul dintre noi câștigă la jocul ăsta, iar eu, iubito, nu pierd niciodată.

Fie că intenționează să fie de acord, fie că vrea să răspundă, nu o aud. Într-o mișcare rapidă, îi prind ambele încheieturi și o întorc pe burtă. Îngenunchează în timp ce o trag în sus pentru a-și sprijini capul de umărul meu, cu gura întredeschisă de plăcere. Nu cred că am mai fost atât de excitat în viața mea. Cu fiecare nerv din corp aprins, sunt sigur că aș putea înlocui un foc de tabără la un camping.

– Nu te plac, spune ea printre răsuflări întretăiate.

– Spune-mi din nou când nu sunt în tine!

Se strânge în jurul meu, iar când încearcă să își miște fundul în mine, o țin nemișcată cu un geamăt blocat în gât.

– Îmi place să fii tu la conducere, dar să fie clar. Păsărica asta e a mea și voi avea grijă de ea.

Acestea trebuie să fie singurele cuvinte de care are nevoie, pentru că fața ei face o grimasă extaziată și se desface când mă înclin pentru a-i atinge punctul G. Poziția adâncă îmi declanșează propria eliberare.

Fruntea îmi cade în scobitura gâtului ei când se lasă pe burtă. Îmi sprijin greutatea pe antebrațe ca să nu o strivesc. Un strat de transpirație îmi acoperă corpul, iar mirosul ei dulce îmi îmbrățișează fiecare centimetru de piele. Nu mi-a trecut amețeala, iar plăcerea îmi alunecă de-a lungul oaselor, dorindu-mi mai mult. Întorcându-ne, suntem umăr la umăr în timp ce eu mă uit la tavan și ea se uită la mine.

– Asta a fost…

– Da, răsuflă ea.

Când bătăile inimii mi se domolesc într-un ritm constant, mă întorc spre ea.

– Cinci minute, apoi putem începe din nou.

– Cinci minute? Se holbează îngrozită. O să am nevoie de una până la trei zile lucrătoare și de niște electroliți buni.

Eu chicotesc.

– Ce zici de zece minute și de niște BioSteel?

Doar se strâmbă, probabil pentru că este distrasă de corpul meu gol. Mă rostogolesc de pe pat pentru a arunca prezervativul și îmi trag pe mine pantalonii, dar ea mă fluieră. Spre deosebire de Dylan, nu sunt obișnuit să văd o fată goală atât de devreme dimineața. Îi arunc un tricou ca să mă asigur.

– Nu e foarte productiv dacă o să-l dai jos în câteva minute, mă tachinează ea.

– Măsuri de precauție în cazul în care intră vreunul dintre băieți.

Îl trage imediat pe ea. Are părul ciufulit, fața înroșită și buzele umflate. Arată mai sexy ca niciodată.

– Ți-e foame? o întreb în timp ce se dă jos din pat și se îndreaptă spre baia mea.

Se gândește un minut și dă din cap dezaprobator, dar eu nu cred asta.

– Îți aduc micul-dejun.

CAPITOLUL 28

SUMMER

Întotdeauna am crezut că expresia „Mâine nu vei mai putea merge" era o minciună pe care bărbații o spuneau pentru a-și umfla propriul ego. Este o concluzie credibilă, având în vedere că nimeni nu a fost vreodată capabil să se țină de cuvânt.

Dar Aiden Crawford are darul de a-mi dovedi că mă înșel.

De șase ori. Mi-a făcut membrele gelatinoase și mi-a trimis corpul să orbiteze în spațiu de *șase ori*. Aiden este un zeu al sexului și mă doare foarte tare să recunosc asta.

La naiba cu jucătorii de hochei și rezistența lor! Pentru că sunt zece minute de mers pe jos prin campus până la primul meu curs, iar eu mă gândesc să mă târăsc până

acolo. Corpul meu se bucură acum de decizia stupidă și minunată de a dormi cu Aiden. Nici măcar nu am avut nevoie de alarmă în această dimineață, cu tot cântecul ovarelor mele.

– Ai nevoie de o cursă?

Donny se holbează la mine prin geamul mașinii sale negre G-Wagon.

– Nu cu tine.

– Haide, știi că doar încerc să ajut.

– Să mă ajuți? Trebuie să refac o întreagă secțiune a lucrării.

Când a venit Donny joi seară, a spus că lucrarea mea are nevoie de și mai multă muncă și că Langston a fost de acord. Acum trebuie să o refac pentru a face adnotări despre care nici nu știam că există.

– Te voi ajuta. Urcă!

Din cauza mersului meu inconfortabil, sar în mașină. Interiorul albastru regal pe care părinții lui l-au personalizat când el a intrat la Dalton este impecabil. Puloverul și pantalonii Ralph Lauren pe care îi poartă arată atât de fistichiu încât trebuie să mă abțin ca să nu-mi dau ochii peste cap.

– Apă?

Scoate o sticlă de apă Fiji din consolă.

O iau, mulțumindu-i rapid, și beau jumătate din ea. Activitățile de ieri m-au secătuit. Nu am avut timp să mă reîncarc, pentru că, atunci când a adormit Aiden, m-am urcat într-un Uber. Nu am nici un motiv să aflu dacă îi place să se îmbrățișeze sau dacă sforăie.

– Ai fost în oraș aseară?

Când încuviințez, se uită la mine de la volan, dar eu nu dezvolt. Lui Donny îi place să pretindă că suntem prieteni vechi care bârfesc despre viețile personale, deși nu a fost niciodată cazul.

– Știi, petrecerile nu te vor ajuta să intri în program.

„Iar începe!"

– Nu petrec.

– Te miști ca și cum ai fi mahmură. Eu doar am grijă de tine, Summer. Știu cât de mult și de când îți dorești asta. Sper doar să nu pierzi ocazia din neglijență.

– Știu ce fac.
– Lucrarea ta spune altceva.
Simt o crampă în stomac.
– Ai spus că e bună.
Urăsc nesiguranța care îmi însoțește cuvintele.
– Ar trebui să fie excelentă.
Disprețuiesc condescendența lui constantă, dar are dreptate.
– Știu. Voi lucra la ea și o voi trimite.
Trage în parcare și ne îndreptăm amândoi spre clasele noastre. Nu am cursuri cu Kian astăzi, ceea ce este un avantaj și un dezavantaj. Un avantaj pentru că tocmai mi-am petrecut ziua de ieri cu cel mai bun prieten al lui, dar dacă îi spun fie și accidental, s-a zis cu mine. Și un dezavantaj pentru că, fără o distragere a atenției, cuvintele lui Donny continuă să se repete în capul meu.
În drum spre cafenea, mă opresc la serviciile alimentare pentru a-mi verifica soldul cardului pentru luna respectivă. Toți banii pe care îi am acolo provin din economiile mele și din slujbele ciudate pe care le-am avut la începutul primului an. Casierița trece cardul și mi-l dă înapoi.
– E plin. E în regulă.
Mă holbez la cardul de plastic, verificând dacă este cel corect. Nu se poate ca toate cele trei mese pe zi pe care le cumpăr în campus să nu fi epuizat fiecare bănuț.
– Ești sigură? Poți verifica din nou?
Femeia îl verifică din nou, întorcând ecranul ca să mi-l arate.
– Ai putea cumpăra cantina cu atâția bani, spune ea.
Ieșind din rând, respir greu în timp ce-l sun pe tata.
– Neața, Su…
– Nu am nevoie de banii tăi.
Lukas Preston are prostul obicei de a folosi banii pentru a cumpăra dragostea. S-ar putea să fi funcționat cu surorile mele, dar nu va funcționa cu mine. Am bani din economiile de la jobul de chelneriță din ultimii trei ani, iar restul este acoperit de bursă. În afară de banii pe care mama insistă să îi folosesc, tatăl meu a fost întotdeauna ultima mea opțiune.

– Nu e vorba de bani, Sunshine. Vreau să mă asigur că ești bine acolo.

Pufnesc, plină de resentimente.

– Ar fi trebuit să-i cheltuiești pe cineva care poate fi cumpărat, pentru că nu sunt eu aceea.

– Summer, nu vorbi așa cu mine! mă ceartă el, cuprinzându-mă un sentiment de vinovăție, un sentiment atât de instinctiv încât este greu să îmi justific comportamentul. Aș vrea totuși să luăm cina când ești liberă.

– Te-am sunat pentru că vreau să nu cheltuiești nici un ban pe mine. Și nu, nu sunt disponibilă pentru cină.

Închid, încă simțind acel gol în stomac. Durează zile întregi după ce vorbesc cu tatăl meu, dar am învățat să trăiesc cu asta.

Înfrântă, îmi plătesc prânzul cu cardul și găsesc un loc în salon. Kian Ishida intră ținând în mână un coș-cadou roz și afișând un zâmbet strălucitor, scoțându-mă din reveria mea patetică. Prezența lui este încurajatoare, dar eu tot o ignor.

– Oh, haide, orice în afară de tăcere! Geme ca și cum ar avea dureri fizice. Ai primit pizza de la Uncle Frank? Și felicitarea scrisă de mână? În cazul în care nu îți plac, ți-am făcut singur un coș-cadou. Am inclus și niște cremă pentru vânătăi.

Dacă faptul că am căzut în fund nu a fost suficient de jenant, atunci crema pentru vânătăi ar fi fost de ajuns. Coșul pe care Kian îl pune în fața mea este legat frumos cu o fundiță roz. Prin celofanul prost lipit, pot vedea gustări, ceai și produse de îngrijire a pielii.

Au trecut câteva zile de când Kian m-a făcut de râs la Starlight și s-a străduit să-mi obțină iertarea. Felicitarea scrisă de mână mă înduioșează.

– Nu te tratez cu tăcere.

– Bine, dar aș face asta pentru totdeauna dacă ar trebui, spune el. Ești cea mai bună prietenă a mea, Summer, și mă doare să știu că mi-am rănit prietenii.

Mă uit la el.

– Credeam că Aiden e cel mai bun prieten al tău.

– Da, el și toți băieții, dar tu ești cea mai bună și singura mea prietenă.

– Uau, ce conștientizare! bombăn eu.

– Te-aș numi sora mea, dar nu vreau să trag această linie dură în cazul în care Crawford o dă în bară.

Gluma ar fi putut fi amuzantă dacă aș fi fost într-o dispoziție mai bună.

– Hei, nu mi-ai spus niciodată cum a fost.

– Ce?

– Să fii aruncat în cap în copilărie.

El se încruntă.

Oricât de prost ar fi Kian cam nouăzeci la sută din timp, auzindu-l spunându-mi că sunt cea mai bună prietenă a lui mă face să mă simt de parcă aș fi primit o îmbrățișare caldă. Rareori mă apropii atât de mult de cineva, dar cu el mi se pare firesc. Nu-i voi spune acum, dar și el este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

CAPITOLUL 29

AIDEN

Cât timp trebuie să treacă pentru a trimite cuiva un mesaj după o întâlnire?

Aș spune că știu să mă port după o partidă, dar, când vine vorba de Summer Preston, toată experiența mea se duce pe apa Sâmbetei. Aș minți dacă aș spune că nu mă așteptam la un mesaj de la ea după ce a plecat – în toiul nopții – pentru a-mi spune că s-a distrat sau pentru a programa altă partidă în așternuturi. Așa mi se întâmplă de obicei. Dar, desigur, fata asta va fi diferită.

Noaptea trecută în sine a fost diferită. A fost cea mai bună partidă de sex din viața mea și nu prea știu cum să trec mai departe știind asta. Foarte nerăbdător, îmi scot telefonul și îi trimit un mesaj.

Summer

Aiden: *Ai ajuns acasă în siguranță*?

Este o mișcare lașă, dar nu sunt sigur că aș primi un răspuns dacă i-aș trimite alt mesaj. Nu sunt sigur nici că, dacă îmi pasă de siguranța ei, voi primi unul, dar merită să încerc. Mă bazez pe faptul că se simte prost că a dispărut. Ultimul lucru la care mă așteptam în dimineața asta era să văd partea dreaptă a patului goală, mai ales că încă mirosea a ea. Până și eu încă miroseam ca ea.

Summer: *Dacă nu aș fi făcut-o, ar fi fost polițiști la tine acasă chiar acum.*

Aiden: *Crezi că aș fi suspect? Cred că plângerile din cauza zgomotului de ieri nu mi-ar fi nici ele de mare ajutor.*

Summer: *Habar n-am despre ce vorbești.*

Aiden: *Îți pot aminti eu. Când ești liberă?*

Rânjetul de pe fața mea este jenant, dar amintirile care mi se derulează în minte cu siguranță nu sunt. Îmi verific telefonul de trei ori pe minut, dar nu primesc nici un răspuns, așa că îl pun deoparte. Disperarea de a o atinge sau de a-i auzi vocea este debilitantă. Nu este ideal pentru că astăzi am o întâlnire cu Kilner.

Apărarea noastră din prima linie a fost slabă, așa că Kilner vrea să tragă pe cineva la răspundere. În calitate de căpitan, mi s-a dat responsabilitatea de a da niște nume, în ciuda faptului că băieții sunt supărați din cauza schimbării bruște. La parter, îl văd pe Kian încălțându-se.

– Unde te duci? îl întreb.

– Glumești. Până și profesorii mei știu de seara asta.

Văzându-i ținuta, îmi amintesc:

– Întâlnirea ta cu Cassie.

Kian a avut nevoie de trei zile pentru a alege un costum. Summer l-a ajutat să se hotărască asupra unuia pentru că se pare că l-a iertat. Ceea ce este enervant ca naiba pentru că pe mine nu m-a iertat niciodată atât de ușor.

Kian își aranjează cravata și se îndreaptă nervos spre mașină. Eu fac la fel, doar că-mi voi petrece seara cu

furiosul antrenor Kilner, care nu va fi fericit că nu voi putea fi de ajutor, ieșind la fiecare câteva minute.

Mătasea cu parfum de piersică îmi alunecă printre degete.

– Ai un păr uimitor!

La două zile după primul meu mesaj, Summer mi-a scris în sfârșit despre programul ei. După două zile! A fost o tortură insuportabilă. Dar am reușit să găsim câteva după-amiezi și o dimineață. Nu-și încalcă regula de a nu rămâne peste noapte pentru că se apropie prea mult de o relație. Nu-mi pasă atât timp cât pot să o văd.

– Poți să-i mulțumești mamei pentru asta. Ea a folosit uleiul încă de când eram mică, iar acum sunt dependentă de el.

– Ulei? întreb curios.

Asta e partea mea preferată. Când vorbim despre tot și toate. Lucruri pe care altfel nu le-aș fi aflat niciodată despre ea.

– Nu ți s-a masat niciodată scalpul cu ulei? întreabă ea, cu ochii mari de uimire.

Eu dau din cap dezaprobator.

– Niciodată.

– Nu știi ce pierzi!

Obișnuia să fie lucrul meu preferat. Ea se întinde pe spate, iar eu îmi trec mâna peste pielea fină a brațului ei.

– Nu mai faci asta?

Ea oftează nostalgic.

– Ba da, dar să o facă altcineva e cu totul altă senzație.

– Pot să fac eu asta pentru tine?

Tăcerea de dinaintea izbucnirii ei în râs mă face să mă încrunt. Își recapătă suflul, pierzându-și-l din nou când încearcă să vorbească.

– Nu pot să cred că ai zis asta!

Mă încrunt.

– Ce e? Ea râde din nou, nedumerită în timp ce se uită la fața mea inexpresivă. *Pot să fac eu asta pentru tine?* Nici un tip nu se oferă să ungă părul cu ulei. Chiar nu am mai auzit asta până acum.

E ciudat să spui treaba asta? La naiba, poate că ar trebui să caut din nou pe Google tendințele criminalilor în serie.

– Ei bine, ai spus că e lucrul tău preferat. Dacă te face fericită, aş face-o.

Tot umorul se risipește, iar ochii ei îi fixează pe ai mei. Toate simțurile mi se concentrează asupra ei.

Apoi privirea ei cade, rupând firul strâns dintre noi.

– E cam mult pentru un prieten cu beneficii.

Cuvintele ei sunt un cuțit murdar în stomac. Dar înainte ca ea să poată spune altceva care să-mi sape o gaură în piept, mă aplec și o sărut.

– Au!

Summer se dă înapoi, rupându-ne sărutul.

– Ce s-a întâmplat?

– Barba ta, murmură ea, frecându-și bărbia. Mă zgârie.

Barba mea este la acea lungime ciudată care zgârie pielea lui Summer ori de câte ori o sărut. Nu a spus prea multe despre asta, dar pot spune că nu este cea mai mare admiratoare a ei.

– Nu te plângeai când îți zgâria interiorul coapselor.

Își dă ochii peste cap, iar când încerc să o sărut din nou, mă oprește.

– Am teme.

– Mă dai afară, Preston?

Mă mulțumesc să o sărut pe obraz. În ultima vreme, este aproape imposibil să petrec o secundă în plus cu ea. A fost cu Donny în dimineața asta, așa că mă așteptam să fie un pic distantă. A devenit evident că se simte vinovată pentru ceea ce facem.

Summer îmi ia hanoracul de la capătul patului. Eu am un tricou, așa că nu-mi pasă dacă îl ia, oricum arată mai bine pe ea.

– Da.

Încearcă să scape din strânsoarea mea, dar o trag înapoi, între picioarele mele.

– Încep să mă simt folosit.

Ea ridică o sprânceană.

– Încearcă să stai aplecat în zece poziții diferite!

– Vino la meciul meu din seara asta! Summer face o grimasă, iar eu oftez. Dă-mi un motiv bun pentru care nu vii!

Nu am invitat niciodată o fată la un meci, dar mă simt bine când o știu pe Summer lângă patinoar.

– Unu: nu-mi place hocheiul. Doi: nu stau în tribune purtând tricoul tău pentru a-ți îndeplini fantezia ciudată.

Îmi vine să râd.

– Unu: îți place de *mine*. Doi: Crystal cred că oricum poartă tricoul meu.

– Ce?

Îi examinez stupoarea cu încântare.

– Băieții au observat că îl poartă de când a fost la parcul de distracții.

Privirea ei este înlocuită cu indiferență.

– Când te-ai cuplat cu ea.

Mă încrunt.

– Nu. Nu s-a întâmplat nimic. Acum doar încearcă să-mi atragă atenția.

– Și o are?

– Ce?

– Atenția ta. O are?

Întrebarea mă prinde cu garda jos. Nu credeam că lui Summer îi pasă încotro este îndreptată atenția mea. *Este geloasă?*

– Dacă nu ai observat, am fost cam ocupat. O trag spre mine pentru un sărut la care, în cele din urmă, răspunde. Deci vii sau nu?

– Nu. Se eliberează din strânsoarea mea și se îndreaptă spre baie. Am multe de făcut.

O urmez pentru a bloca ușa.

– Ești supărată.

– Nu sunt.

– Bine, atunci ești geloasă.

Cred că mă bucur prea mult de reacția ei pentru că se uită urât.

– Ai vrea tu!

– Atunci de ce este asta aici, hm? Apăs cu degetul pe pliul dintre sprâncene. În ciuda a ceea ce crezi, te cunosc, Summer.

– Îmi cunoști corpul, Crawford. Nu-mi cunoști mintea.

– Pun pariu că pot să-mi dau seama la fel de repede. Ea încearcă să închidă ușa, dar nu o las. Nici măcar nu mă lași

să fac duș cu tine?

– Fac unul rapid.

– Și eu tot rapid. Asta îi alungă enervarea din privire. Nu vrei măcar să-mi urezi noroc înainte de meci?

– Știm amândoi că nu ai nevoie de noroc.

– Da, dar am nevoie de asta. Mă întind să o apuc de fund, iar ea țipă înainte să se topească în brațele mele. Mergând cu spatele în toaletă, lovesc cu piciorul ușa închisă.

Marțea este ziua mea preferată. De ce? Pentru că Summer nu are cursuri și eu sunt liber după antrenament. Un alt plus este că nu-mi fac griji că băieții dau petreceri pentru că avem antrenament miercurea, iar mahmureala nu se potrivește cu vocea lui Kilner.

Intrând în dormitorul lui Summer, îmi las geanta lângă canapea.

– Tiranii ăia mici știu cum să mă epuizeze.

– Nu te plânge! Îți place, spune când mă prăbușesc lângă ea oftând. Recunoaște! Îți place.

Ridic din umeri, dar nu-mi pot reprima zâmbetul.

– Da, îmi place. Sunt destul de uimitori. Ajung să le văd pasiunea și îmi amintesc cât de mult am muncit pentru a ajunge unde sunt astăzi.

Admirația trece prin ochii ei, dar apoi fața i se încrețește.

– Doamne, pun pariu că toți copiii tăi vor fi pasionați de hochei!

– Cu siguranță. Vor învăța să patineze înainte să învețe să meargă.

– Sună chinuitor. Și dacă vor vrea să joace fotbal sau… baschet?

Adaugă intenționat ultima sugestie, dar zâmbetul ei este atât de frumos încât îmi este greu să mă concentrez la altceva.

– Îi voi sprijini indiferent de situație. Nu am fost obligat să fac sport, așa că nu mi s-a părut niciodată logic să pun condiții unui copil. Oamenii sunt atrași în mod natural de talentele lor, dar pentru a ajunge în vârf este nevoie de muncă grea, iar asta nu vine cu forța.

– Cât de mărinimos din partea ta!

– Ce pot să spun? Copiii noştri vor fi norocoşi să mă aibă ca tată.

Cuvintele se varsă ca apa, iar eu îngheţ.

Aerul ciudat pluteşte doar o secundă înainte ca ea să râdă.

– Eşti nebun dacă tu crezi că ţi-aş purta vreodată copiii cu capul mare. Soţia ta ar face bine să aibă un canal de naştere larg.

Asta îmi atenuează tensiunea din piept.

– O să adaug asta pe lista mea. Un canal larg de naştere pentru copiii cu capul mare.

– Nu uita, dispusă să sufere din cauza prostiei tale.

– Asta faci tu? Suferi?

Ea încuviinţează, fără să-mi acorde atenţie până când nu mă aplec să-i mut laptopul. Nu protestează când îmi înfăşor mâna în jurul gleznei ei şi o trag spre mine, făcând-o să abandoneze temele. Mă simt mulţumit, pentru că Summer nu-şi abandonează niciodată cărţile, dar acum se concentrează doar asupra mea.

Miroase atât de bine încât îmi aplec capul pentru a-i săruta gâtul, îngropându-mi nasul în mirosul ei dulce.

– Asta e considerată suferinţă?

Ea se aşază pe erecţia mea tot mai mare.

– Da, suspină ea. Tortură absolută.

Îi ridic maioul alb, uitându-mă la ea pentru a-mi da permisiunea. Nu pierde timpul şi şi-l scoate singură. Sânii fără sutien sunt atât de aproape de gura mea încât trebuie să o mut în poală pentru a păstra un control aparent. Îi dau părul în spatele umerilor goi, atingându-i fiecare întindere de piele, cu excepţia locului în care îşi doreşte. Mâinile mele aleargă de-a lungul conturului corpului ei, atingându-i doar sânii plini, ceea ce îi smulge un sunet frustrat. Degetele lui Summer îmi sapă în umeri, iar când mă uit la ea, ochii ei sunt în flăcări.

– Sunt pe jumătate goală în poala ta, Crawford. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama ce vreau să faci.

Mă îndepărtez doar puţin de sfârcurile ei excitate.

– Ştiu ce-ţi doreşti. Este întotdeauna clar ce vrea corpul tău de la mine, Summer, dar ştiu că îţi place aşa. Când te tachinez, când te fac *să suferi*.

Respirația mea îi acoperă pielea de găină în timp ce îi las sărutări delicate între sâni. Mâna care îmi strânge umărul se mută la ceafa mea.

– Nu-mi spune că vrei să te implor, pentru că asta nu se va întâmpla niciodată, declară ea.

Îi plesnesc partea laterală a sânului și îl privesc cum tresaltă.

– Doar fetele cuminți sunt răsplătite. Iar tu nu ești o fată prea cuminte acum.

– Sunt o obraznică, ai spus-o chiar tu. Se apropie mai mult ca să-mi poată șopti la ureche, cu sânii lipiți de mine. Acum fă-mă să-mi dau drumul, *căpitane!*

Înghit în sec atât de tare încât sunt surprins că nu-mi înghit și limba.

Îmi plac jocurile. Mă pricep la ele, sunt suficient de bun încât să câștig întotdeauna, dar aici Summer câștigă. De fiecare dată. Nu există nici o șansă să o refuz vreodată, mai ales când zâmbește așa sau își mușcă buza de jos cu o privire înșelător de inocentă. Sânii dulci din fața mea sunt și ei un plus.

Mâinile mele zboară la nasturii blugilor ei, iar ale ei la cureaua mea. Bâjbâim, încercând să ne dezbrăcăm cât de repede putem. Ea se mișcă din poala mea pentru a-și scoate blugii. Nerăbdarea este aproape animalică în timp ce ne concentrăm asupra unui singur scop.

– Te vreau așa. Vreau să stai deasupra mea, îi spun când e goală și din nou în poala mea.

Ea mă ia în mână, atingându-mă lent. Mă mișc pentru a o înclina perfect, mâinile mele acoperind întreaga lățime a taliei ei și mă bucur că e atât de mică în comparație cu mine.

– La dracu', așteaptă! spun înainte ca ea să se coboare. Prezervativ.

Dar când mă întind să-mi iau geanta, ea mă oprește.

– Iau anticoncepționale.

Mă străduiesc să nu mă sufoc și să formulez o frază.

– Bine… sunt curat, spun eu, dregându-mi vocea. Când ea încuviințează, nu-mi pot ascunde șocul. Ești sigură?

– Da, spune ea. Am încredere în tine, Aiden.

Cu plăcerea caldă acoperindu-mi pieptul, o prind de șolduri și o așez pe penisul meu atât de încet, încât mi se clatină capul. Fiecare centimetru din ea mă cuprinde ca un pumn umed și strâns, cu acele cuvinte simple fluturând în jurul nostru. Degetele lui Summer se strâng în părul meu când fundul ei îmi plesnește coapsele. Fața ei se încrețește jumătate de durere, jumătate de plăcere când o mișc în sus și în jos pe lungimea mea.

– Ești atât de strâmtă, Summer! La naiba, nu mă pot sătura de tine!

Închide ochii și își sprijină fruntea de a mea, dar eu nu-mi pot lua ochii de la ea. Fața ei, sânii ei, faptul că mă primește atât de bine. E fascinantă. Nimic din ce mi-am imaginat nu se compară cu realitatea. Când o sărut, încetinește ritmul și își rotește șoldurile, făcându-mă să las un geamăt aspru în gura ei.

– Mă simt atât de bine, mă laudă ea, lăsându-mi sărutări pe toată fața.

– Îți place penisul meu? Îți place că te pătrund? Gâtul mi se strânge când încuviințează. Atunci fii bună și ia-o pe toată!

Ochii ei se aprind.

– Cine a spus că sunt o fată bună?

– Amândoi știm că ești când te afli deasupra mea. Acum fă-mă mândru, iubito!

Se lasă pe spate, ducându-și mâinile în spate pentru a le sprijini pe coapsele mele. Alunecă până când sunt îngropat adânc, unghiile ei săpându-mi în piele. Îmi pierd răsuflarea la vederea trupului ei gol care îl primește pe al meu. Trăiesc un vis umed și nu-mi mai amintesc cum să funcționez. Ea zâmbește când îmi vede maxilarul încordat și ochii sălbatici, apoi se mișcă mai sus până când doar vârful pulsează în ea. Gem.

– Sunt o fată suficient de bună pentru tine, Aiden?

Mă las pe spate ca să mă uit între noi și să mă bucur de sunetele umede ale excitației ei.

– Al dracului de bună, Summer. Atât de bună!

Ea geme și se lasă din nou în jos.

– Atunci nu mă atinge!

Ochii mei sunt atât de concentrați încât abia îi procesez cuvintele.

– Ce?

– Vreau să te uiți la mine. Fără să mă atingi.

– Pe dracu'!

Strânsoarea mi se accentuează. Dar ea se oprește, alunecând până când aproape că ies din ea.

– E alegerea ta.

– *Bine,* cedez, îndepărtându-mi mâinile. Bine.

Zâmbetul ei viclean se potrivește cu mișcările ei ritmice, amenințându-mi sănătatea mintală. Cu fața la câțiva centimetri de ea, mă îngroapă până la capăt, iar eu mă lupt să-mi țin ochii deschiși.

– O să termin. Cuvintele îmi zgârie gâtul. Spune-mi să termin înăuntru, îi șoptesc pe buze, în timp ce mâinile mi se înfig în canapea, dorindu-mi să o ating.

Un sunet ceresc o părăsește, apoi ea șoptește:

– Termină înăuntru!

– Atunci lasă-mă să te ating, iubito, o implor. *Te rog!*

Cred că i se face milă de mine, pentru că îmi ia mâinile și le duce direct la sânii ei plini, iar eu o strâng. E atât de udă, încât o simt pe coapse. Degetul meu mare îi apasă clitorisul, apoi îl strâng între degete. Ea strigă, se prăbușește în față, iar tremurul și strânsoarea ei mă fac să termin și eu.

Zâmbetul ei satisfăcut când își lasă fruntea pe a mea îmi face pieptul să se deschidă.

La dracu'!

CAPITOLUL 30

SUMMER

Este acel moment al lunii când totul începe să aibă sens. Plâng la o reclamă auto despre Ziua Internațională a Femeii, îmi doresc să rup hainele de pe un anumit jucător

de hochei și mănânc tot ce avem în sertarul cu gustări de urgență. Totul capătă sens când sunt la menstruație.

Este o surpriză neplăcută, pentru că mi-am pus durerile pe seama laptopului și a nopților nedormite petrecute la bibliotecă. Am trimis proiectul final săptămâna trecută și am primit o ștampilă de aprobare reticentă din partea lui Langston. Mă așteptam ca ușurarea să se scufunde și ca tornada din stomacul meu să se liniștească, dar am devenit și mai agitată. Pentru că asta este. În curând voi afla dacă am muncit destul de mult pentru a-mi îndeplini visurile legate de masterat.

Gândurile sunt deprimante, iar tortura neîncetată a uterului nu mă ajută. Amara m-a întrebat dacă am nevoie de ceva înainte să plece, dar i-am spus să nu-și facă griji. Acum, după câteva ore în care am putrezit în pat și am strangulat viața bietei mele vaci de pluș, mi-ar prinde bine niște analgezice puternice. Plânsul și gemetele nu au potolit durerea, așa că sper să vină acasă în curând. Peste gemetele mele, aud un foșnet în bucătărie.

– Amara, tu ești? Vrei să intri în clădirea de Științe Farmaceutice și să-mi aduci niște morfină?

Dar când se deschide ușa dormitorului meu, apare Aiden în prag.

Poartă un costum gri, o cămașă albă apretată și o cravată de un albastru regal. Se vede cât de mari îi sunt brațele, chiar și sub sacou, și arată atât de sexy încât nu mă pot abține. Se sprijină de tocul ușii cu un zâmbet.

– Bună, Summer!

Cred că s-ar putea să salivez, așa că mă întorc să-mi lipesc fața de o pernă.

– Sunt indisponibilă, spun cu vocea înăbușită.

El chicotește.

– Știi că îmi place să te văd chiar și când nu facem sex, nu?

În mare parte este adevărat, presupun. Săptămâna trecută am ieșit împreună de mai multe ori decât pot număra, iar la final am stat de vorbă ore întregi sau ne-am uitat la un serial turcesc în loc de aranjamentul nostru inițial.

Arată atât de *chipeș* în costumul ăla, iar asta îmi derutează ovarele. Mă înfierbântă atât de tare, încât mă îngrijorez.

– De ce ești încă aici? Nu ai meciul cu Ohio State?

– Joc acasă. Am vrut ca mai întâi să trec să te văd.

– Nu crezi că poți câștiga fără mine la meciul tău? Nu-ți face griji, voi fi acolo în spirit după ce voi muri din cauza crampelor.

El izbucnește în râs.

– Amara mi-a spus că nu te simți bine, așa că ți-am adus ceva.

Iese din camera mea și se întoarce cu o tavă de pat. Pe ea se află cana mea preferată din care iese abur, o cutie de ciocolată, o compresă caldă și, cel mai bun lucru, niște ibuprofen foarte puternic.

Mă ridic, permițându-i să mi-o așeze în poală. Încep să mă usture ochii.

– Când ai făcut asta?

– În timp ce țipai în pernă.

– Nu țipam. Doar o blestemam ușor pe mama-natură.

Iau compresa caldă și mi-o pun pe abdomen. Mă uit la cană cu suspiciune, ducând-o la buze. E perfectă. Aiden chiar a adăugat ghimbir. Îmi simt inima puțin în flăcări, de data asta nu de la folosirea excesivă a scorțișoarei.

– Ai exersat?

– M-a învățat Dylan. Obișnuia să o facă pentru mama lui.

Gândul la doi jucători de hochei care stau deasupra unui aragaz pentru a-mi prepara un *masala chai* perfect mă face să zâmbesc.

– Mulțumesc.

– Orice pentru tine, spune el încet. Vrei să-ți aduc laptopul ca să te uiți la ceva?

Încă blocată de cuvintele lui, clatin încet din cap.

– Singurul mod de a-mi lua gândul de la durere este să trag un pui de somn.

El încuviințează și se apleacă să mă sărute pe frunte. O dată, de două ori, de trei ori. Fiecare sărut îmi provoacă o tresărire devastatoare în stomac. Nu ar trebui să se joace așa cu emoțiile mele, mai ales acum.

– Rămâi, spun eu, pentru că se pare că sunt o idioată.

El se oprește la jumătatea drumului spre ușă, iar cererea mea stupidă îmi face inima să se răsucească precum un arc. Când privirea lui o întâlnește pe a mea, respir atât de greu încât s-ar putea să gâfâi.

Aiden se apropie de mine, îmi trage bărbia înainte și mă sărută atât de adânc încât fluturii îmi răvășesc uterul. Când se trage înapoi, se uită la mine cu un tunet de emoții în ochii luminoși.

– Am meci.

– Corect. Evident. Nu știu de ce am spus asta.

Crampele te fac și prost?

Se uită la mine atât de mult încât am impresia că s-ar putea să am ceva pe față. Se îndepărtează cu reticență, de parcă plecarea chiar în clipa aceea îi aduce o mare durere.

Dar apoi spune:

– Dă-mi câteva ore!

Îi privesc umerii lați și spatele solid ieșind din dormitorul meu cu un clic ușor al ușii.

*

Mă trezesc din somnul profund când salteaua mea se îndoaie și un corp cald se strecoară sub cuvertură. Un braț greu îmi trece peste talie, ușurând scânteile de durere care încă izbucnesc acolo. Mirosul curat al lui Aiden mă învăluie într-o îmbrățișare reconfortantă și mă gândesc că s-ar putea să visez.

Mă trage atât de aproape încât trupurile noastre se curbează ca două piese de puzzle, picioarele lui încurcându-se cu ale mele. Cu o inspirație adâncă, își îngroapă capul în scobitura gâtului meu și mă sărută ușor înainte de a începe să mă maseze în cercuri chiar sub talia pantalonilor mei scurți de pijama. E ca și cum ar simți strânsoarea din corpul meu, iar mâinile sale magice o desfac în câteva secunde.

Gem de plăcere și îmi mișc absentă șoldurile în el. El mormăie un sunet de dezaprobare, iar când încerc să mă întorc, nu mă lasă.

– Culcă-te la loc, murmură el.

Respirația lui caldă îmi mângâie urechea și mă trec fiorii. Aiden crede că mi-e frig și îmi trage cuvertura mai

sus, sub bărbie. Sincer, mă cam arde căldura corpului lui, dar prefer să mor de cald decât să-i spun să se miște.

– Cum a fost meciul? îl întreb oricum.

– Ohio State a câștigat. Abia așteptam să mă întorc aici, recunoaște el, sărutându-mi tâmpla. Acum dormi, iubito!

Zâmbesc la perete, învăluită în tot ce înseamnă Aiden. Mirosul lui, corpul lui, cuvintele lui. Totul este al meu în acest moment și nu vreau să se termine.

Prima mea alarmă ar fi trebuit să fie când m-am trezit mirosindu-l pe Aiden. A doua mea alarmă ar fi trebuit să fie vocea puternică a lui Cassie de cealaltă parte a ușii.

Neliniștea îmi gâdilă stomacul când simt mușchii tari sub mine și chipul adormit al lui Aiden. E liniștit și are pielea catifelată de când și-a ras barba. Dar numai văzându-l aici îmi declanșează alarmele în cap. Ne-am explorat fiecare parte a corpului unul celuilalt, dar nu *am dormit* niciodată împreună.

– Donny! Ai venit mai devreme, se aude din nou vocea lui Cassie, iar inima mi se prăbușește.

Numele lui dezintegrează ceața rămasă în creierul meu. Am uitat complet că ne întâlnim astăzi.

Mă răsucesc ca să mă îndepărtez de Aiden, dar el mă ține atât de strâns încât abia mă pot mișca. Greutatea mâinilor lui îmi alină ultimele urme de durere și îi voi fi veșnic recunoscătoare pentru asta. Dar acum am nevoie să plece.

– Aiden, șoptesc eu, dar el nu se mișcă.

Când îl zgâlțâi, strânsoarea lui se strânge în timp ce se întinde. Ochii somnoroși îmi găsesc fața la câțiva centimetri distanță.

Apoi zâmbește.

E atât de mulțumit încât mă întreb dacă își dă seama că se uită la mine. Mâna lui mare se apropie de fața mea, lăsându-și degetul mare să treacă pe obrazul meu. Atingerea este atât de delicată încât îmi țin respirația când îmi dă o șuviță de păr după ureche și se apleacă.

Ar trebui să mă mișc. Chiar ar trebui să mă mișc.

Când se aud pași în fața ușii, tresar, căzând din strânsoarea lui pe podea.

– Ești bine?

Vocea profundă a lui Aiden este somnoroasă în timp ce se uită la mine peste marginea patului. Eu deja îmi trag un hanorac pe cap.

– Grozav, mormăi eu, aranjându-mi părul.

Aiden e încă întins acolo, sprijinit într-un cot.

– Summer, ce se întâmplă?

Oftez.

– Donny…

Cioc, cioc, cioc!

– Summer, Donny e aici.

– Dă-mi o secundă, Cass! Îmi aranjez frenetic părul și mă întorc spre Aiden. Trebuie să ieși pe fereastră.

– Poftim?

– Acum! îl îndemn.

– Nu cobor de pe o clădire cu patru etaje, Preston!

Îmi trec nerăbdătoare o mână prin păr.

– De ce nu? Nu pentru asta sunt toți mușchii ăia?

El oftează obosit.

– Nu trebuie să ne ascundem de el.

– Eu nu. Tu da.

Scrâșnește din dinți.

– Nemernicul ăla nu va dicta cum îmi petrec timpul.

– Aiden, nu pot face asta chiar acum! Poți să te ascunzi în baie?

Cioc, cioc, cioc!

– Summer? pătrunde vocea lui Donny prin ușă.

Inima mi se catapultează în altă dimensiune când Aiden tot nu se mișcă.

– Te rog?

Bombăne, dar dispare în baie. Mă simt vinovată când îi văd privirea rănită, dar nu am timp să stau pe gânduri.

Deschid ușa, iar Donny mă străpunge cu o privire suspicioasă. Când se uită la hainele mele, mă holbez la hanoracul albastru-închis. Hanoracul de hochei al lui Aiden. Rahat!

Donny ridică o sprânceană, iar ochii lui mătură camera din spatele meu. Mă aștept să apară atitudinea lui de atotștiutor și șirul lui de întrebări. În schimb, îmi întinde o hârtie și face un gest către living.

– Ar trebui să vorbim despre testele tale.

Îl urmez, ieșind din cameră.

CAPITOLUL 31

AIDEN

Să stau pe capacul toaletei în această baie minusculă nu este chiar dimineața mea ideală de sâmbătă. Este o zi de odihnă, așa că aș fi preferat să mi-o petrec în pat cu Summer deasupra mea, dar ea nu a stat suficient de mult pentru asta. Orice posibilitate de a transforma asta în realitate s-a spulberat când nemernicul de Donny Rai a devenit opritorul nostru cu normă întreagă.

Când ușa dormitorului ei scârțâie, o iau ca pe un semn să ies. Aș avea nevoie de exerciții serioase după ce am dormit pe patul ei și apoi am fost împins în baie. Summer își trece o mână prin păr înainte să se prăbușească pe pat.

– Cum a mers?

Tresare.

– Rahat, am uitat că ești aici!

– Da, încă sunt aici, bombăn eu. Ce a vrut?

– Ceva legat de ierarhia pe care o folosesc, mormăie ea, aranjându-și părul. Trebuie să mă concentrez la ceva ce lucrez. Îți trimit mesaj mai târziu?

Nu mă aștept la șocul de iritare care mă lovește la auzul cuvintelor ei. Faptul că am fost încuiat în baia ei timp de o oră ar fi putut consuma orice răbdare pe care o mai aveam.

– De ce faci mereu asta?

– Ce fac?

Abia îmi acordă atenție în timp ce își face patul.

– Vorbești cu el, apoi te retragi complet.

Mișcările ei se opresc.

– Nu e adevărat.

– Nu face asta cu mine, Summer! De ce îl lași să-ți controleze viața?

Ea evită contactul vizual.
– Nu-l las.
– Serios? Pentru că erai pe cale să mă dai afară.
– Pentru că am treabă.
Încă se joacă cu cearșafurile când mă apropii de ea. Încet, își ridică ochii spre ai mei, iar garda pe care o ține atât de sus începe să coboare.
– Poți să-mi spui.
Pufnește exasperată înainte să vorbească.
– Bine, da, mă îndepărtez. Dar nu are legătură cu el. De fiecare dată când îmi amintesc de proiect, îmi amintesc tot ce e în joc și nu-mi place că mă las distrasă.
– Crezi că eu sunt o distragere?
– Nu este insulta pe care o crezi tu, Aiden. Se așază pe saltea, înfrântă. Nu vreau ca vreunul din noi să-și piardă concentrarea sau să-și schimbe prioritățile.
– Prioritățile se schimbă.
– Ce vrei să spui?
„Că mă îndrăgostesc de tine."
– Că mă pot concentra și la hochei, și la tine.
Se pare că avea dreptate Kilner. Găsirea echilibrului depinde de stabilirea lucrurilor pe care le consider prioritare. Ea a devenit rapid o prioritate și asta nu se va schimba prea curând.
– Nu este adevărat. Nu te poți concentra eficient decât asupra unui singur lucru. Își lasă mâinile în poală. Dacă este vorba despre sex, sunt sigură că orice fată din campus ți l-ar oferi cu plăcere.
Cuvintele par destul de simple, dar răul pe care îl fac mă determină să mă dau un pas înapoi. Nici măcar nu mă pot gândi la altă fată când această încăpățânată este cea pe care o vreau.
– Nu este vorba despre asta.
– Bineînțeles că este! Asta e tot ce facem. Asta e tot ce am convenit.
Mijesc ochii.
– Când am făcut sex ultima dată?
– Ce vrei să spui? A fost...
Ezită ea, incapabilă să găsească o realitate în care relația noastră se rezumă la un singur lucru.

– Exact. Chiar şi tu ştii că relaţia noastră nu este doar despre sex. Fac un pas mai aproape. Am fost împreună în fiecare zi în ultimele săptămâni pur și simplu pentru că ne place să fim unul lângă celălalt. De ce nu poți recunoaște asta?

Ea îşi muşcă interiorul obrazului, cu ochii aţintiţi în poală.

– Asta pare mai mult decât ceea ce am convenit, Crawford.

– Recunoaște!

Ea scoate o respirație tremurândă.

– Nu pot, bine?

– De ce nu? insist.

– Pentru că ești *jucător de hochei,* spune, rostind ultimele trei cuvinte cu dispreț, ca de fiecare dată.

Frustrarea mea devine grea.

– Ce ai împotriva noastră?

– Nimic. Expresia ei este umbrită de reticență. Nu e o poveste foarte interesantă.

– Nu am nevoie să fie. Oftez. Haide, ştii că nu te-aş judeca niciodată. Poți să-mi spui dacă e un fost iubit sau...

– Tatăl meu.

– Tatăl... tău?

– Tatăl meu a fost jucător de hochei. Îmi măsoară reacția. Știu, o absolventă de psihologie cu probleme cu tatăl ei. Mare surpriză, nu-i așa?

– Nu mă gândeam deloc la asta. Habar n-aveam că a jucat.

– A jucat toată viața mea.

– Deci el e motivul pentru care urăști acest sport?

– Nu-l *urăsc*. Faptul că privesc în gol o face să ofteze. Bine, poate un pic. Se uită la mine. Bine, nu-mi place pentru că îmi amintește tot ce a ales tatăl meu în locul meu.

Stau lângă ea pe pat, fără să scot vreun cuvânt. Să aflu că tatăl ei este un jucător de hochei este mai șocant decât să aflu că s-a culcat Kian cu Tabitha, chiar și după ce ea l-a urmărit pe el și pe noi toți.

– Părinții mei m-au avut când erau tineri. Mama era la facultate, iar tata tocmai fusese recrutat. Faptul că a rămas

însărcinată a dat totul peste cap pentru ei. Mama s-a implicat foarte mult, iar tata a ajuns să joace ca și cum nu ar fi avut o fată care-l aștepta să se întoarcă acasă. Așa că am știut de timpuriu că pentru el acest sport era mult mai important decât copilul care i-a distrus viața pe care și-o planificase.

– Summer, e groaznic!

Ea ridică din umeri.

– Oricum, el e cel care a sunat atunci la piscină. Tatăl meu este antrenor interimar la Boston.

– Antrenorul lui Boston este Luk... Fac o pauză. Lukas Preston este tatăl tău?

Ea încuviințează.

– Lukas Preston, prima opțiune în echipă, de două ori câștigător al Cupei Stanley și învingător la Art Ross?

– Da.

Mă privește în timp ce încerc să-mi stăpânesc șocul. Din câte se pare, a mai trecut prin asta. Cum de nu am știut?

– Nu-i fac reclamă în mod special. Aș prefera să nu mă gândesc la el. Cade pe spate în pat, cu mâinile sprijinite pe stomac. De aceea îmi este atât de greu să fac asta. Noi.

Mă întind lângă ea.

– Pentru că îți amintesc de el?

Oftează.

– Pentru că îmi amintești de tot ce a iubit el mai mult decât pe mine. Și-a dedicat viața hocheiului.

Mă simt ca un rahat.

– Îmi pare rău, Summer. Habar n-am avut!

– Să nu-ți pară! Nu e ca și cum ți-aș fi spus.

O iau de mână.

– Poți, să știi. Adică să-mi spui.

– Mulțumesc, dar să-mi împărtășesc problemele pe care le am cu tata cu tipul cu care mă culc nu e chiar ideea mea de relaxare.

Reducându-mă la tipul cu care se culcă, mă face să mă simt de parcă mi-a aruncat inima într-un blender. Fac tot posibilul să chicotesc, dar o fac forțat.

– Ei bine, tipul cu care te culci este și prietenul tău. Deci nu trebuie să ții totul închis în tine.

– Nu trebuie. Sampson știe, evident, fetele, de asemenea, și am avut sesiuni de terapie destul de intense.

Toată lumea știe că tatăl lui Tyler Sampson a fost în NHL. Nu pentru că îi face reclamă, ci pentru că nu s-a obosit niciodată să ascundă asta. Summer a crescut cu el, e rezonabil să fie așa, pentru că și ea provine dintr-o familie de hocheiști.

– Și acum știu și eu, adaug.

– Corect, acum știi.

– Nu ai de gând să-mi spui să nu mai spun nimănui?

– Nu. Există acest lucru foarte ciudat numit încredere pe care se pare că ai câștigat-o pe deplin.

Zâmbetul meu este imposibil de reprimat. Ultima dată când a spus asta, eram gol în ea. Dar de data asta simt că, în sfârșit, îmi arată totul din ea.

– Ai încredere în mine?

– Suntem prieteni, nu-i așa?

– Am crezut că sunt doar tipul cu care te culci.

Mă împinge jucăuș în piept. Atingerea îmi trimite o undă electrizantă pe șira spinării.

– Și află că nu am făcut-o de curând.

– Ții socoteala? Eu n-aș face-o niciodată.

Îmi duc o mână la piept în semn de jignire.

Ea încuviințează, arătând în jos.

– Cred că cineva o face.

– Nu-l putem supăra.

– Categoric, nu. Ar trebui să îndreptăm asta imediat. O trag deasupra mea și o sărut. Geamătul mulțumit pe care îl scoate îmi încălzește pielea în timp ce îi cuprind fața în palme. Vorbesc serios, apropo. Suntem prieteni. Poți vorbi cu mine oricând despre orice. Te voi asculta întotdeauna.

– Știu că o vei face, Aiden. Degetul ei mare îmi zgârie maxilarul înainte de a-mi aluneca pe abdomen. Dar am nevoie să fii foarte neprietenos cu mine chiar acum.

Zâmbesc.

– Cum spui tu, Summer!

CAPITOLUL 32

SUMMER

Vacanța de primăvară la Dalton nu este cu adevărat primăvară sau vacanță.

Este acea perioadă ciudată din prima săptămână a lunii martie, când gerul încă acoperă pământul, iar noi avem doar o săptămână liberă de la cursuri. În ultimii ani, mi-am petrecut vacanța la Amara acasă. În parte pentru că nu am vrut să mă întorc acasă pe o vreme și mai rece și mai ales pentru că nu am vrut să îmi văd tatăl. Totuși, anul acesta părinții mei sunt în Boston, ceea ce înseamnă că mama m-a bombardat cu o mulțime de apeluri, spunând cât de încântată este că am promis să iau cina cu ea.

Nu-i promite niciodată nimic mamei tale când te grăbești.

Scuza de a-mi petrece timpul în Texas cu familia Amarei este o minciună șubredă acum, când ea nu merge acasă în vacanță. Ea și creierul ei mare au fost invitați la o conferință de tehnologie în San Francisco și, deși m-a invitat să merg cu ea, nu vreau să-i invadez experiența. Înclin să cheltuiesc o sumă frumușică la un hotel frumos, însoțită de o valiză de cărți.

Dar acum alung aceste gânduri, fiindcă îi aud pe băieți la parter și simt o undă de nervi în stomac. Aiden nu știe că sunt aici. Mâinile îmi sunt atât de umede, încât le-am spălat de trei ori cu săpunul cu aromă de piersică. Ultimul mesaj pe care l-am primit de la el a fost o poză cu grupul său de pici care au câștigat meciul de dimineață. Aiden îl purta pe umeri pe unul dintre ei în timp ce acesta își ridica mândru medalia. A fost atât de drăgălaș, încât am setat-o ca poză de apel.

Se deschide ușa, iar eu aproape că mă arunc la pământ și mă bag lângă monstrul de sub patul lui. Nici măcar nu m-a văzut și deja regret asta. Ar fi trebuit să mă duc la bibliotecă.

Înainte să mă pot gândi, intră. Arată ca un jucător de hochei tipic, în pantalonii lui de trening gri, cu părul prea mare care iese din șapca de baseball și cu pătrățelele care îl împodobesc precum ornamentele de Crăciun pe sub tricoul strâmt.

Pare surprins când mă vede stând pe patul lui. Ochii lui îmi studiază fața, coboară pe ținuta mea și revin la față. E uimit, iar eu mă simt ca o idioată.

Își trece o mână prin păr. Bicepșii lui îmi distrag atenția momentan de la fricțiunea nervoasă din stomac. Inima îmi bate galopant și încerc să-mi controlez urcarea și coborârea rapidă a pieptului, dar Aiden o vede. Probabil a observat și bluza mea indecentă, judecând după felul în care îi tremură mărul lui Adam.

După ce i-am spus despre tatăl meu, mă așteptam ca lucrurile să devină ciudate. Așa se întâmplă de obicei când oamenii află că tatăl tău este o legendă a NHL. Dar Aiden nu a mai adus vorba despre asta. Nu mi-a cerut un autograf sau să-i pun o vorbă bună, deși nu prea are nevoie de asta. E ca și cum aș fi deschis o ușă blocată, iar acum moliile au dispărut, iar pânzele de păianjen s-au îndepărtat. Îmi este mai ușor să mă descurc cu nervii pe care îi aveam când lăsam pe cineva să intre.

Îngenuncheată pe patul lui, abia ajung la înălțimea lui.

– Nu am vrut să intru așa. Eu doar…

– Oprește-te! Își trece palmele peste brațele mele. Expresia lui este tandră când îmi sărută fruntea. Sunt doar surprins.

– Plăcut surprins?

– *Foarte* plăcut surprins.

Pulsul meu neregulat nu încetinește, dar cuvintele lui îmi calmează sentimentul întunecat din stomac. Aprobarea lui îmi patinează între picioare. Mă apropii, sperând că mă va săruta înainte să încetez să funcționez corect, dar el se îndepărtează.

– Miroși prea bine pentru mine ca să stric asta. Se îndepărtează pentru a apuca un prosop. Voi face duș mai întâi.

Încuviințez, chiar dacă nu miroase. Nu pentru mine, cel puțin. E ciudat, pentru că ultima dată când m-a îmbrățișat Kian după antrenament, aproape că l-am catapultat în cameră pentru că m-a atins în timp ce mirosea ca o pereche de șosete putrezite. De atunci, a fost foarte precaut chiar și când a trecut pe lângă mine după un meci.

Aiden își lasă lucrurile lângă dulap. Îi sună telefonul, iar când îl verifică, starea lui de spirit scade simțitor. Se holbează la telefon un minut lung.

– E totul în regulă?

Mă ignoră și tastează un mesaj. Încercând să nu mă amestec în ce nu mă privește, rămân tăcută. Timp de două minute.

– Te țin departe de cineva? Întrebarea este mai dură decât intenționez, dar începe să mă irite. Ridicarea lentă a capului și ochii aceia pătrunzători îmi provoacă o căldură necunoscută. Dacă da, pot să plec.

Îmi cobor privirea și mă dau jos din pat. Temperatura din cameră crește atât cât să mă simt inconfortabil în haine. Dar nu stau mult pe gânduri pentru că, atunci când trec pe lângă el, mă oprește prinzându-mă de încheietura mâinii. O emoție contradictorie îi întunecă trăsăturile, apoi apare alta pe care nu reușesc să o deslușesc.

– Vrei să pleci? întreabă el.

– Pari preocupat, iar mie nu-mi place să fiu ignorată.

Cu un oftat, îmi eliberează încheietura mâinii și se așază pe marginea patului. Furia mea se risipește ca un fum, iar o atracție mă forțează să îl urmez și mă impulsionează, de asemenea, să îl iau în brațe. Îi îmbrățișez partea stângă pentru că e uriaș, iar brațele mele nu sunt atât de lungi.

Mai petrecem un minut lung în tăcere. Mă îndepărtez timid.

– Arătai de parcă aveai nevoie de o îmbrățișare.

Mă trage înapoi spre el.

– Am nevoie.

Erupția din inima mea este atât de mare încât sunt sigură că o vede. Cu fața lipită de pieptul lui, mă bucur de confortul brațelor sale.

– Uite, spune el brusc, punându-mi telefonul în mână, fără să-mi dea drumul.

– De ce?

– Ca să poți scăpa de gelozie.

Încerc să mă ridic de pe pieptul lui, dar nu mă lasă.

– Nu sunt geloasă. Doar că ai fost un măgar.

Îi împing telefonul înapoi în mână.

– Mâine jucăm cu Yale.

Nu mă aşteptam să spună asta. Rivalitatea în hochei Yale–Dalton este una lungă și controversată, dar lui Aiden nu-i stă în fire să fie îngrijorat din cauza unui meci.

– Nu crezi că vei câștiga? îl întreb.

Chicotește, clătinând din cap.

– Nu e vorba de asta. Meciul e doar greu de jucat.

– De ce?

– E un meci în deplasare.

Să nu fii pe teren propriu este un dezavantaj, dar Dalton nu a pierdut nici un meci în deplasare în acest sezon. Sprijinul școlii noastre este, de asemenea, ridicat la meciurile din deplasare, deoarece cluburile de fete reprezintă cu cinste culorile echipei – auriu și albastru.

– Nu îți place New Haven?

– Părinții mei au murit acolo.

Ridic capul șocată, iar inima mi se prăbușește în stomac.

– Poftim?

Aiden își privește mâinile.

– Aveam 13 ani și veneau să mă vadă jucând un meci. Drumurile erau înghețate, iar soarele apusese când un șofer beat i-a lovit din senin.

Durerea mă sfâșie în două.

– Habar n-aveam, Aiden. Îmi pare atât de rău!

Mă îmbrățișează mai strâns.

– De aceea Yale este o situație dificilă pentru mine. Băieții știu, așa că se străduiesc când nu sunt în formă.

Îmi alunec mâna pe pielea netedă a maxilarului său.

– Nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să fie.

El îmi acoperă mâna cu a lui, căldura furnicându-mi pielea.

– E mai bine după atâția ani, dar e ceva în legătură cu vestiarul ăla.

– Acolo ai aflat?

Cu o privire îndepărtată, el încuviințează.

– Au apărut bunicii mei și am știut că e ceva în neregulă.

Inima mea se dezintegrează în acidul stomacului când îmi imaginez un băiețel speriat trăind asta.

– Uneori mi se pare ciudat să continui să joc hochei pentru că nu pot scăpa de acel sentiment de vinovăție.

Pe chipul meu apare confuzia.

– Vinovăție?

– Eu am fost motivul pentru care ei conduceau pe acea autostradă.

– Aiden, asta e...

– Știu, nu e sănătos. Toți terapeuții mi-au zis asta.

Clatin din cap.

– Nu, pur și simplu nu e adevărat. Cineva a luat o decizie stupidă și nechibzuită și ți-a răpit doi oameni foarte importanți. În nici un caz nu este vina ta. Se holbează la mine un minut lung și rece. Cum erau? șoptesc, nevrând să sparg sticla vulnerabilității.

În ochii umbriți pâlpâie o emoție pe care nu o pot descifra.

– Nimeni nu m-a întrebat vreodată asta.

Clipesc surprinsă.

– De ce nu?

– Eu și Eli am crescut împreună, așa că el îmi cunoștea bine părinții. Băieții au auzit povești, dar cred că un accident fatal ciudat face ca subiectul să fie neabordabil.

Râde, dar eu îi văd ezitarea.

– Deci spune-mi!

– Nu trebuie să...

– Trebuie. Vreau să știu, insist.

Mă lasă să-l iau de mână.

– Tatăl meu a făcut totul pentru ca eu să devin cel mai bun jucător posibil. Nu a fost unul dintre acei tați autoritari care m-ar fi pedepsit dacă nu deveneam un sportiv profesionist. Voia doar să fiu pasionat de ceva. Dacă m-aș fi lăsat de hochei după zece ani, el mi-ar fi aruncat patinele.

Să știu că are amintiri plăcute despre părinții săi îmi încălzește sufletul. Nu sunt surprinsă pentru că Aiden este cel mai grijuliu tip pe care l-am întâlnit, dar când crești într-un loc în care genul ăsta de iubire nu este oferit în mod gratuit, să afli că alții au parte de ea pare ceva străin.

– Pare să fi fost un tată grozav, spun eu încet. Și mama ta?

Zâmbetul lui este tandru.

– Era electrizantă. Distractivă și atât de plină de energie încât parcă era unul dintre copii, iar tata o iubea cu atât

mai mult pentru asta. Toate mamele de la antrenamente se plângeau de programul nostru epuizant și de pericolele din hochei, dar mamei nu-i păsa. M-a antrenat să fiu în siguranță, dar spunea: „Ai o singură viață, Aiden. E în regulă dacă te alegi cu câteva vânătăi. Vei avea ce povesti!" Toate acestea în timp ce îmi arăta cicatricile cu care se alesese în timpul meciurilor.

– Și ea a jucat hochei?

Încuviințează.

– Ea e motivul pentru care m-am apucat de asta.

– O femeie puternică.

Ochii verzi îi fixează pe ai mei.

– Da, a fost.

CAPITOLUL 33

AIDEN

Discursurile inspiraționale ținute captive în amenințări lungi sunt specialitatea lui Kilner înainte de meci. În momentul în care termină de vorbit atât de animat încât saliva îi acoperă pe majoritatea băieților din față, toată lumea este pe muchie de cuțit. Acesta este semnalul meu pentru a le adresa cuvinte de încurajare. Dar să pierdem nu este o opțiune în seara asta și mă asigur că toată lumea știe acest lucru.

Astăzi este Dalton Royals împotriva Yale Bulldogs, iar noi suntem mai pregătiți ca niciodată. Am urmărit casete cu meciuri și ne-am corectat strategiile eșuate de la înfrângerea cu Brown. Sunt mulțumit de meciurile pe care le-am jucat în timpul antrenamentului și, deși încă am acea senzație neplăcută în stomac, se atenuează pe măsură ce se apropie ora meciului.

– În regulă, limpeziți-vă mintea înainte să ieșim pe teren!

Acordul colectiv umple vestiarul. Tocmai când îmi încep exercițiile de centrare, simt o bătaie pe umăr.

– Summer e aici, îmi șoptește Dylan.

Ies pe ușă într-o clipă, sperând ca antrenorul să nu mă prindă. Cu patinele de protecție pe mine, mă îndrept pe hol și o văd imediat. E ca raza unui far într-o mare întunecată.

– Ai venit.

Summer se întoarce, mirosul de piersici umplând aerul. Pare neimpresionată de atmosfera din arenă.

– Trebuie să mă recompensezi.

– Recompensa mea e numai a ta.

Când arăt între picioare, ea se uită ca și cum ar vrea să mă îngenuncheze.

– Ai noroc că încă sunt aici.

Are dreptate. Sunt al naibii de norocos!

– Ce-ar fi să înscriu pentru tine?

Strâmbă din nas.

– Ce dulcegării! Asta le oferi tuturor prietenelor tale cu beneficii?

Asta îmi provoacă o arsură în stomac. Vreau să dispară din vocabularul ei cuvântul ăla nenorocit.

– Nu. Strâng din dinți. Oferta este exclusiv pentru tine.

– Sunt onorată, spune ea sec. Ba nu, poți face asta și în somn.

– Vai, este un compliment?

Ea îmi aruncă o privire disprețuitoare.

– Nu face pe modestul acum! Te-am auzit comparându-te cu Crosby seara trecută.

Când râd, în sfârșit râde și ea. Sunetul melodios este o simfonie pentru urechile mele – și un contrast important cu expresia ei neimpresionată de până atunci.

– Atunci ce zici de un pariu?

Interesată, își înalță capul.

– Care e miza?

– Două goluri și mergem la o întâlnire.

– Ce? se răstește ea.

Sincer, nu aveam de gând să spun asta, dar acum, pentru că s-a aflat, nu-mi doresc nimic mai mult decât să fiu singur cu ea, fără scuza școlii sau a sexului. Nu că m-ar

deranja dacă întâlnirea s-ar încheia cu cea din urmă. O fixez cu o privire serioasă.

– Vreau să te scot la o întâlnire.

– De ce?

Expresia ei de repulsie ar trebui să fie descurajantă, dar eu sunt un om hotărât.

– Ești prima fată care pare dezgustată de propunere.

– Nu ai mers niciodată la o întâlnire. De unde știi? contraatacă ea.

– De fapt, am fost la o mulțime de întâlniri. Doar că nu am fost într-o relație.

Privirea ei plictisită devine amuzantă.

– Lasă-mă să ghicesc, aceste „întâlniri" s-au terminat cu o aventură?

Strâng din buze.

– Asta nu e important. Deci ce spui?

– Nu.

Oare nu se poate preface că se gândește la asta? Iisuse, fata asta e altceva!

– Nu te-am considerat o persoană care renunță la o provocare.

– Serios? Încerci să mă convingi prin psihologie inversă.

– Nu cred că poți folosi asta în acest context.

Ea bombăne ceva printre dinți.

– E prea ușor pentru tine, nu?

– Deja îmi gâdili orgoliul? Ești sigură că nu vrei această întâlnire?

Privește în gol.

– Bine. Care este contraoferta?

Să merg la o întâlnire cu această fată ar avea nevoie de o prezentare cu miză mare și mult curaj.

– Trei.

Îi arunc o privire întrebătoare.

– Marchează trei goluri și accept invitația, zice cu o grimasă. Dacă nu înscrii de trei ori, îți iau camioneta o săptămână.

– Te gândiseși deja la asta, nu?

Privirea ei veselă îmi spune că se așteaptă să mă scufund. Nu mi-a scăpat faptul că o dată s-a referit la camioneta mea ca la o mașină tipică unui sportiv.

– Atunci batem palma. Dacă voi câștiga, primesc o întâlnire.

– Și când voi câștiga, voi primi camioneta ta. Fără șmecherii, mă avertizează ea.

– Doar goluri, iubito.

Zâmbetul meu rece și încrezător este o fațadă. Yale ne-a făcut să pierdem de-a lungul anilor și nu avem nici avantajul terenului propriu. Ar trebui să îi conving pe băieți să stabilească în prealabil un potențial joc pentru ea. Când sunt pe punctul de a mă întoarce, îi observ tricoul.

– Un tricou? Am crezut că stilul ăsta de viață nu e pentru tine.

Se uită la el cu dispreț.

– Nu este, dar Cassie a spus că este un păcat capital să merg la primul meu meci din facultate fără un tricou.

– Nu pot decât să fiu de acord.

Îi voi fi veșnic îndatorat lui Cassie pentru că a făcut-o pe Summer Preston să-mi poarte numele pe spate. Face minuni neașteptate pentru egoul meu. Și cu siguranță o face în seara asta.

– Ești sigur?

Întrebarea se apropie de răutate, iar când se întoarce, văd de ce.

Summer poartă tricoul lui Sampson.

– Al tău era luat.

Face un gest către standul de băuturi, iar ochii mei se îndreaptă spre locul de unde ne urmărește Crystal Yang, care poartă numărul meu. Nici măcar nu mă opresc înainte să-mi apuc spatele tricoului și să mi-l trag peste cap, lăsându-mi umerii la vedere.

– Ce naiba faci?

Ochii larg deschiși coboară pe trunchiul meu gol.

– Dă-l jos, îi cer. Îl pui pe ăsta pe tine.

Se holbează la tricou.

– Aiden, joci în câteva minute.

– Știu. Acum pune-l pe tine, Summer!

Administratorul echipamentului nostru are tricouri în plus, iar faptul că ea îl poartă pe cel al lui Tyler Sampson pare un ghinion. Nu vociferează și scoate tricoul, expunând mâneca lungă strânsă de dedesubt. Decolteul

adânc mă face să mă uit în altă parte. Să am erecție înainte de meci nu ar fi ideal. Când Summer își trage tricoul pe cap, acesta o înghite. Este destul de mare ca să încapă peste armura mea, dar reușesc să-mi înăbuș râsul când îi ajunge până la genunchi.

– Arăt ridicol, murmură ea.

– Nu, ăsta te-a făcut să arăți ridicol zic și arăt spre tricoul lui Sampson.

– Cel puțin mi se potrivește, argumentează ea. Știi ce? Pur și simplu nu voi purta unul.

Clatin din cap și îi țin brațul drept pentru a-i rula materialul până la antebrațe. Trăgând-o spre mine, îi bag partea din spate a tricoului în talia fustei.

– Mai bine?

Ea își îndreaptă tricoul, cu un mic zâmbet pe buze.

– O să i-l dau Amarei pe cel al lui Sampson, deși ea a spus că preferă să fie lovită cu un puc decât să poarte numele unui bărbat pe spate.

– Pot să-l ard pentru tine, zic eu.

– Asta sună a sacrilegiu.

– Crede-mă, i-am văzut tricoul în locuri mai păcătoase.

Ea tremură dezgustată și se dă înapoi.

– Mult noroc, căpitane!

O opresc înainte să plece.

– Vino aici și sărută-mă!

Summer se uită în jurul holului plin.

– S-o crezi tu!

Echipa se agită, adunându-se înainte de meci, dar eu o văd doar pe ea.

– Sărută-mă sau te voi săruta eu. Și nu va fi un sărut inocent.

– Sunt copii aici, Crawford! zice ea printre dinți.

– E decizia ta, Maica Tereza.

– Te urăsc! bombăne ea, micșorând distanța dintre noi.

Nu mă feresc, așa că își pune mâinile pe umerii mei pentru a se ridica pe vârfuri. Sărutul este un pupic absurd de scurt, dar îi ating fața pentru a o trage înapoi.

– Nu mă urăști.

Apoi îi înclin capul pentru a o săruta pasional, ceea ce îi smulge un geamăt surprins. Căldura umedă a gurii ei îmi

trimite o plăcere în cascadă pe șira spinării. Am nevoie să marchez de trei ori, iar echipa trebuie să câștige. Nu doar pentru că e Yale, ci și pentru că aș face orice pentru o întâlnire cu Summer. Această motivație îmi este suficientă pentru a ști că vom reuși.

Nu avem victoria garantată.

Cu o explozie de viteză, intru în zona ofensivă cu ochii fixați pe plasă. Mulțimea tace când lansez o lovitură, doar pentru a fi respinsă de Benny Tang. Îmi rețin înjurătura în timp ce plec cu pucul, recâștigând posesia pentru a-i pasa lui Sampson. Aflat în stânga, acesta trimite o lovitură din încheietură care declanșează atacul.

Următoarea lovitură este a mea, iar reverul meu intră în plasa lui Yale și ne aduce încă un gol. Alunecând pe patinoar, nu mă pot abține să nu rânjesc când mă lovesc de geamul unde stă Summer.

Când arăt spre ea cu degetul, ea se uită urât la mine și mă ignoră. Chiar mă ia peste picior.

Izbucnesc în râs chiar când Dylan patinează spre mine.

– Chiar vrei întâlnirea aia, nu?

Desigur, o vreau. O vreau *pe ea*. Numai și numai pentru mine.

Pe măsură ce se scurg ultimele minute ale meciului, mai înscriu un gol și suntem la egalitate. La trei secunde de fluierul final, Cole Carter este darul nostru salvator cu o lovitură vicleană, care șochează mulțimea și ne aduce prima victorie împotriva echipei Yale.

Trece mult timp până când ieșim din nebunia de la Ingalls Rink.

– Două goluri și o pasă. În plus, am câștigat, spun eu când îi văd fața îngâmfată.

– Regulile sunt reguli, *iubitule*.

Summer îmi întinde mâna. Îi pun cheile în palmă, iar ea radiază, strângându-le cu putere. După cum se pare, nu va pierde timpul și o va lua din parcarea de la Dalton. Va fi greu să trăiesc fără camioneta mea timp de o săptămână, dar îmi place că Summer folosește ceva ce este al meu.

– Preston! Vii la următorul? Vocea antrenorului ne face să ne întoarcem. Vom avea nevoie de tine să te lupți cu

arbitrii pentru o decizie proastă.

O pată rozalie îi împrospătează obrajii și faptul că reușesc să o detectez se simte ca o superputere.

– Voi încerca, spune ea.

Antrenorul încuviințează, bătându-mă pe spate înainte de a se îndrepta spre autobuz.

– Nu ești fan, nu? o tachinez.

– Arbitrul ăla a fost de rahat și l-am amenințat doar o dată, explică ea. Râd când îmi aruncă o privire încruntată. Ne întâlnim acasă. Mai întâi trebuie să-mi iau premiul de la patinoar, zice ea.

O urmează pe Amara la mașina ei, iar eu mă urc în autobuz. Drumul de patruzeci de minute spre casă este plin de o energie contagioasă și mă simt bine după ce am câștigat chiar și când coborâm din autobuz și urcăm în mașina lui Dylan.

După ce mai fac un duș, o găsesc pe Summer întinsă pe patul meu, iar energia pe care o simt se schimbă. Summer mă privește fix, iar obrajii ei se colorează într-o nuanță mai închisă. Chipul ei pare atât de cald și reconfortant, încât îmi răscolește ceva în piept.

Mă îndrept spre ea, apucându-i fața în palme pentru a-i aduce buzele la ale mele. O sărut cu atâta poftă, încât ea oftează când cade pe pernă, părul lung și castaniu împrăștiindu-i-se în jurul feței. Perna va mirosi ca ea și, pe cât de fericit mă face asta, pe atât de nefericit voi fi când nu va mai fi aici și va trebui să o miros chiar și când voi dormi.

– Ai părul ud, șoptește ea.

La naiba, ce-mi place vocea ei! Îi sărut curbura caldă a gâtului până la maxilar.

– Aiden!

– Hm?

– Mă uzi.

– Sper că da.

Geme, lipită de mine.

– Părul tău ud picură pe mine.

Punându-mi brațele de o parte și de alta a capului ei, mă trag înapoi. Într-adevăr, picăturile de apă îi curg pe obraji și pe clavicule. Nu mă pot opri din zâmbit când îi văd

privirea enervată. O sărut din nou, ca să mă asigur, și de data asta împinge mai tare. Îi permit să ne întoarcem, astfel încât să-mi stea în poală.

– Prosop?

– Stai pe el!

Se uită la prosopul înfășurat în jurul taliei mele și se ridică, părul ei căzând pe fața mea în timp ce îl trage. Face mofturi.

– Cine poartă boxeri pe sub prosop?

Râd.

– Am vrut să-ți împachetez cadoul.

Își dă ochii peste cap, ridicând prosopul spre părul meu pentru a-l usca. Cu mișcări minuțioase, se concentrează complet asupra sarcinii, cu buza de jos umflată între dinți. O privesc cum îmi aranjează părul ud, iar atenția mea se îndreaptă spre cămașa ei albă și subțire. Spre consternarea mea, și-a dat jos tricoul meu, dar când îi văd umflătura perfectă a sânilor atât de aproape de mine, nu-mi mai pasă.

– Ochii mei sunt aici sus, Crawford, mă ceartă ea.

Aceste cuvinte nu reușesc să-mi domolească gândurile. Excitația îi luminează irisurile, iar eu o iau ca pe un semnal să merg mai departe. Dându-i jos bluza, sunt întâmpinat de sânii ei fără sutien. Îi trec o mână peste sfârcurile tari și gemetele ei suave mă fac să mă întăresc ca piatra.

– Vino aici! îi spun, iar ea o face, având mâinile încă în părul meu, apucându-l mai strâns când îi trag sfârcul adânc în gură. Îi pun o mână pe fund și îi ridic fusta. Chiloții tăi sunt probabil uzi, nu?

– N-am de unde să știu, spune fără suflare când îi prind coapsele.

– De ce nu?

– Nu port.

Un fulger electrizant mă cuprinde până în vintre.

– La dracu'! Întoarce-te!

Când fundul ei este în fața mea, îi ridic șoldurile pentru a o poziționa exact unde am nevoie de ea. Șocându-mă, îmi dă jos boxerii pentru a-și curba mâna pe lungimea mea.

– Tu nu…
– Știu, spune ea, uitându-se peste umăr. Vreau s-o fac.
Apoi mă ia cu totul între buzele ei, iar eu trebuie să mă concentrez din nou pentru a-i putea gusta miezul dulce. Zgomotele pe care le face în timp ce își suge buzele în jurul penisului meu nu mă ajută să rezist mai mult. Partea mea competitivă intră în joc când îmi învârt limba într-un fel care o face să scâncească. Nu trece mult timp până când se strânge pe fața mea, iar eu o tachinez spre orgasm.
– Te rog, Aiden! Trebuie să termin, imploră ea, dar nu mă mișc, ignorându-i complet clitorisul, aducând-o în pragul imploziei, apoi mă retrag.
Sunt atât de excitat încât trebuie să-mi folosesc fiecare urmă de voință pentru a nu exploda în gura ei.
– Iisuse! gem când ea îmi oferă o atingere ispititoare pe lângă testicule drept represalii.
– Voi folosi dinții, Crawford! amenință ea.
Asta îmi stârnește râsul.
– Nu, nu-ți vei răni omulețul preferat.
– Nu pot să cred că te-ai referit astfel la el.
– Cum preferi să-i spun? Hocheistul meu pen…
Mă ia adânc în gâtul ei fierbinte, făcându-mi șoldurile să se încordeze. Gâtul îi vibrează, trimițându-mi corpul într-o spirală.
– La dracu'! Trebuie să te oprești înainte să se termine prea repede.
– După două mișcări, prostuțule? mă tachinează ea cu o falsă compasiune. Li se întâmplă chiar și celor mai buni dintre noi, amice.
Profit de acel moment pentru a introduce două degete atât de adânc în ea, încât încheieturile îmi apasă pe miezul ei sensibil. Gemetele ascuțite ale lui Summer îmi spun că i-am atins punctul G, iar când se răsucește deasupra mea, continuând să mă înnebunească învârtindu-și limba de-a lungul vârfului meu, îmi lipesc gura de clitorisul ei umflat.
Termină odată cu mine, eliberând în gura ei toată tensiunea acumulată. Summer se îndepărtează, iar roșeața chipului ei de după orgasm este atât de fierbinte încât trebuie să mă uit în altă parte. O bătaie în ușa mea o face să se grăbească să-și aranjeze hainele.

– Cina e gata, îmi spune Eli.

– Voi mânca mai târziu.

Pașii lui se retrag. Când încerc să o sărut, ea se îndepărtează.

– Nu ai mâncat după meci?

– Tocmai am făcut-o.

Face o grimasă și se îndepărtează.

– Vorbesc serios.

– Și eu. Și încă mi-e foame, așa că mișcă-ți fundul înapoi aici.

În ciuda vorbelor mele, ea nu vine.

– Ar trebui să mănânci. Nu mi-am dat seama că ți-am stricat programul.

Înainte să-mi văd camioneta pe alee, nu credeam că mă poate face ceva mai fericit decât victoria împotriva echipei Yale. Dar să știu că Summer a condus până la mine acasă în loc să meargă la cămin m-a aprins cu o satisfacție profundă.

– Nu ai stricat nimic. Sunt bine.

– Nu ești. Nu poți arde atât de multe calorii fără să mănânci ceva. Epuizează…

– Summer, nu-mi ține o lecție de știință! zic, iar ea se încruntă. Bine, dar vii cu mine!

Mă dau jos din pat și îmi trag pe mine treningul. Ne uităm amândoi la bluza ei indecentă când se ridică. Așa că îi arunc un tricou și o pereche de pantaloni.

Eli e primul care ne zărește când coborâm scările.

– Hei, Sunny.

Dylan își oblojește coastele cu o compresă cu gheață când ridică privirea, rânjind:

– De ce ai părul răvășit?

Kian cască după somnul de după meci. Boxerii lui cu Twilight cu talie joasă sunt singurul lucru pe care îl poartă când vine ținând în mână o cutie cu suc de portocale.

Eli pune un tacâm în plus. Kian își șterge gura cu dosul palmei, iar ochii îi sar când la unul, când la altul.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Pui întrebări stupide, Kian, răspunde Dylan, aruncându-i lui Summer un zâmbet compătimitor.

– Așa cum spunea odată profesoara mea foarte sexy din clasa a șasea, doamna Marple: „Nu există întrebări stupide, chiar dacă le pune Kian".

– Nu a renunțat să predea după anul nostru? îi dă Dylan replica.

Kian ridică din umeri.

– Nimeni nu poate dovedi că a fost din cauza mea.

Kian este faimos pentru terorizarea involuntară a profesoarei sale de gimnaziu.

Înainte să mă pot așeza lângă Summer, Kian ocupă scaunul. Ușor iritat de această acțiune, mă așez de cealaltă parte a mesei, lângă Cole, care mestecă foarte zgomotos și se înfruptă din farfurie de parcă ar fi prima lui masă pe ziua de azi. Puștiul stă închis la subsol dacă nu e pe gheață. Nu-și dezlipește privirea de pe telefon decât când îmi remarcă prezența.

Kian încă încearcă să joace rolul lui Sherlock Holmes, privind-o pe Summer cu suspiciune. Ea îi întoarce privirea.

– Ce e?

– Pari diferită.

– Du-te dracului, Kian! spun eu.

Avertismentul meu doar îl incită.

– Vorbesc cu tine? Nu are nevoie de un câine de pază.

Am de gând să îi provoc vătămări corporale grave, iar după felul în care evită contactul vizual, știe asta.

– Mă duc înapoi la culcare. Chiar înainte să cotească, se oprește. Încearcă să fii mai silențioasă de data asta! Pereții sunt prea subțiri pentru a-ți înăbuși gemetele.

Băieții tremură de râs, iar Summer se face roșie, ascunzându-și fața în mâini.

CAPITOLUL 34

SUMMER

Bătaia piciorului meu îl enervează de moarte pe partenerul meu de laborator. Profesorul nostru ține prelegeri în timpul cursului, iar eu abia aștept să plec. Așa că verific din nou ora pe telefon și trimit pe furiș un mesaj.

Aiden

Summer: *Laboratorul meu va dura mai mult în seara asta, dar probabil pot ajunge la repriza a doua.*

Aiden: *E în regulă dacă nu poți. Nu te grăbi!*

Summer: *Aș trece cu viteză de orice semafor doar ca să te văd jucând, Crawford.*

Aiden: *O să-ți ascund cheile de la camionetă înainte să te gândești la viteză.*

Summer: *Ce ești tu? Polițist?*

Aiden: *Ai vreo fantezie?*

Summer: *Nu. Dar, dacă vrei să te deghizezi, un pompier ar fi suficient pentru mine.*

Aiden: *Cred că faptul că aproape ai dat foc clasei când erai într-a zecea are anumite avantaje.*

Summer: *Regret că ți-am spus asta.*

Aiden: *Promite-mi că vei conduce în siguranță, iar dacă laboratorul tău va dura mai mult, vei merge acasă!*

Summer: *Promit!*

Îmi înăbuș zâmbetul și îmi îndes telefonul înapoi în buzunar. După ce ies de aici, trebuie să mă îndrept spre bibliotecă pentru o ultimă verificare a proiectului meu. Astăzi, Langston mi-a dat undă verde să îl depun și, cu o singură apăsare de buton, visul meu de-o viață va fi puțin mai aproape de a deveni realitate.

Când profesorul ne dă drumul, nu zăbovesc. Ajung la bibliotecă și sunt surprinsă să-l văd pe Donny acolo. Cred că o pereche de ochi în plus nu strică, așa că, atunci când îmi cere să revadă lucrarea, îl las. Doar că am uitat că prezența lui echivalează cu tortura.

– Ți-ai verificat adnotările? Săptămâna trecută ți-au lipsit unele lucruri.

Șuvoiul de îndoială este greu de alungat.

– Langston a semnat deja. E bine.

– Ea nu te poate ține de mână prin asta. Trebuie să identifici ce lipsește.

Îmi ciupesc podul nasului și pufnesc nemulțumită.

– Nu vrei să mă înscriu sau ce? Termenul-limită este în câteva zile. Dacă nu îl trimit acum, aș putea la fel de bine să nu o fac deloc.

Râde – e un râs ciudat și stânjenitor, care mă face să-l scrutez.

– Desigur, vreau să îl trimiți. Nu e o nebunie dacă vreau să verific de două ori.

– Nu e nevoie să faci asta. Îmi cunosc munca și știu că e bună. Nu schimb nimic.

Disprețul îi îmbracă trăsăturile.

– De ce ești atât de dificilă? Încerc doar să te ajut.

– Mulțumesc pentru tot ajutorul tău, Donny, dar nu mai am nevoie de el. Apăs pe „trimite". Gata!

Scrâșnește din dinți, apoi îmi zâmbește forțat.

– Bine, mă bucur că nu îți bați capul cu toate imperfecțiunile. Adaugă caracter, poate că asta te va diferenția.

Nu las ca remarca să mă afecteze. Am lucruri mai importante de făcut decât să stau aici și să-i ascult comentariile răutăcioase. Dacă plec acum, voi putea să prind meciul după a doua pauză.

– Unde te duci?

Îmi ridic geanta pe umăr. Nu am nici o obligație să-i spun, dar o fac.

– Mă uit la meci.

El se oprește.

– Meciul de hochei? De ce? Tu urăști hocheiul.

– Nu am urât niciodată jocul.

Obișnuiam să iubesc sportul în sine. Pe măsură ce am crescut, am urât tot ce era legat de el. Acum sunt în sfârșit în stare să mă bucur din nou de el. Nu am ratat nici un meci al lui Aiden de când am fost la cel cu Yale.

– Te-ai supărat când Langston ți-a dat această sarcină.

Ridic din umeri.

– Probabil ceva m-a făcut să mă răzgândesc.

– Ce s-ar putea schimba... El râde dispreţuitor. Sfinte Sisoe! Îţi place de el. Încetinesc ca să văd privirea de dezgust pe care o îndreaptă spre mine. Nu ştiu de ce nu mi-am dat seama până acum. E evident că voi doi v-aţi cuplat, dar tu chiar îl *placi*.

Faţa mea este toată de un roşu aprins.

– Mesajele, nopţile târzii, felul în care ai pierdut din vedere singurul lucru care a contat vreodată pentru tine din cauza lui. Doamne, habar n-am avut!

– Ce vrei să spui?

– Crawford? Îi scuipă numele ca pe un venin. Dintre toţi, l-ai ales pe Crawford. Un sportiv nenorocit. *Un jucător de hochei?*

Lui Donny nu i-a păsat niciodată cu cine sunt, dar asta pentru că nu mă dau în vânt după nimeni în preajma lui.

– Tu nu...

– Nu începe cu prostiile astea cu mine, Summer! Ce ai de gând să spui? Că nu e sportivul tipic? Că e mai mult decât atât? Că eu nu-l cunosc ca tine?

Râsul lui mă irită al naibii de tare.

– Nu e chiar aşa, spun eu liniştită.

– Nu este aşa? Nu crezi că ştiu cum arăţi când eşti atrasă de cineva?

Supărarea mea iese la suprafaţă.

– Nu, pentru că nu mă mai cunoşti.

– Uau! Expresia lui mă face să mă simt mai mică decât pietricica de lângă piciorul meu. În tot acest timp am crezut că eşti ocupată cu singurul lucru pentru care te-ai sacrificat atât de mult, dar se pare că doar te prosteai.

Brusc, o mâncărime stânjenitoare îmi acoperă gâtul.

– Cum poţi să spui asta? Ai văzut câte ore am petrecut studiind. Viaţa mea personală nu are de-a face cu tine sau cu toate astea.

– Cândva, a avut de-a face cu mine. Nu mă poţi învinui că am grijă de tine.

Iritarea îmi străpunge pieptul.

– Nu trebuie să ai grijă de mine. Eu şi Aiden nu suntem împreună, nu că ar fi treaba ta.

Face o pauză, ochii lui încercând să detecteze o minciună.

– Nu sunteți?

Dau din cap dezaprobator.

– Nu.

– Lasă-mă să ghicesc, căpitanul nu se dă în vânt după relații? Probabil nici el nu a avut vreodată o prietenă.

În ciuda faptului că vorbele lui sunt aspre, nu pot nega adevărul.

– Nu ai fi luat niciodată o decizie stupidă ca asta dacă aș fi avut grijă de tine.

– Nu am nevoie de judecata ta constantă. Mi-ar fi fost mai bine dacă nu te-aș fi întâlnit niciodată.

Fața i se crispează.

– Să nu vii la mine alergând când te va înlocui cu cineva mai puțin distrus emoțional. Totuși, dacă vrei să rămână pe aici, spune-i cine e tatăl tău. Asta va face bagajul tău mult mai ușor de digerat.

Cuvintele lui sunt ca apa caldă pe fața mea, dar mă simt înghețată, rămânând aproape paralizată când pleacă.

*

Încercarea de a-ți păstra controlul nu este ușoară când ai turnători drept prieteni. Amara l-a lăsat pe Aiden în dormitorul nostru, așa că, atunci când m-am întors de la examen, el mă aștepta.

Acum sunt în bucătărie și mă prefac că fac curat în timp ce el bea paharul cu apă pe care i l-am turnat.

– Îmi pare rău că nu am putut veni la meciul tău, îi spun în cele din urmă, când el clătește paharul în chiuvetă.

Se pare că a decis să rămână mut până când am rupt eu tăcerea.

Aiden își usucă mâinile, iar când se apleacă, intru în panică, întorcându-mă astfel încât sărutul lui să-mi atingă obrazul. Se holbează un minut lung.

– Am presupus că laboratorul tău a durat mai mult.

Mă ocup de curățarea blaturilor, care sunt deja imaculate după ce am făcut curățenie aseară, motivată de anxietate. Este mai mult pentru sănătatea mea mintală, deoarece, după ce Donny și-a vărsat otrava în gândurile mele, am fost într-un carusel infinit.

– Există vreun motiv pentru care încerci să distrugi blatul?

Cuvintele lui mă fac să-mi opresc mișcările agresive. Suprafața chiar arată ca și cum ar începe să se erodeze.

– E doar curățenie înainte de primăvară.

Face un pas în fața mea.

– Nu mi-ai răspuns la mesaje. La nici unul în ultimele două zile. Îmi ia cârpa din mână. Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Sunt doar îngrijorată pentru cererea mea.

– Nu ar trebui să fii. Te-ai descurcat de minune. Chiar și Müller a spus asta. Mai face un pas, iar hotărârea mea se prăbușește. E ceva legat de noi, nu-i așa?

Când înghit în sec în loc să răspund, el știe că a nimerit-o. Simt că am creierul infestat de șobolani și rămân cu firele scânteietoare și roase. Gândurile de aseară se formează în cuvinte pe jumătate arse și îmi alunecă pe vârful limbii.

– Ar trebui să ne vedem cu alți oameni, spun eu.

Gata. E gata. Ca și cum ai rupe niște bandă adezivă de pe un braț păros.

Aiden nu mișcă nici un mușchi. Nici măcar nu clipește și, dacă nu aș fi văzut cum i se ridică pieptul, aș fi crezut că și el a încetat să respire.

– De ce spui asta?

Rostește aceste cuvinte calm și prelung, cu o voce care se deosebește atât de mult de expresia lui înfierbântată, încât îmi dă fiori.

– Pentru că nu am semnat să fim exclusivi, spun eu degajată.

Ochii lui se întunecă precum norii de furtună.

– Ai dreptate, nu am făcut-o, dar pentru că tu nu ai vrut.

Mi se strânge gâtul.

– Nu e corect. Nu am făcut-o pentru că așa ne-am înțeles. Ar trebui să ne vedem și cu alți oameni.

El râde. E un chicotit sardonic, scăzut, care îmi întoarce stomacul pe dos.

– Nu dau doi bani pe ce ar trebui să facem. Noi suntem cei care facem regulile aici, Summer.

– Știu, și de asta suntem pri...

– Te provoc să spui prieteni cu beneficii!

Avertismentul înoată în ochii lui verzi ca pădurea.

Oftez.

– Uite, nu am mai făcut asta până acum, dar sunt destul de sigură că a nu fi exclusiv înseamnă să te vezi cu mai mult de o persoană.

Clatină din cap neîncrezător.

– Asta ce este, o aventură obișnuită pentru tine?

Îmi mușc interiorul obrazului, incapabilă să-i răspund. Degetele lui lungi îi piaptănă părul.

– Pentru cineva care se uită de sus la sportivi și îi vede ca pe niște jucători, te comporți exact ca ei acum.

– Nu mă joc cu nimeni.

– Serios? Pentru că, atunci când ești în patul meu, cuvintele tale sunt mult mai diferite.

Simt că mi se strânge pieptul.

– Nu zic că nu cred ce spun. Nu te-aș minți niciodată.

Ochii lui pâlpâie.

– Am crezut că ai încredere în mine.

Cuvintele lui mi se așază ca niște pietre în stomac și simt nevoia să le resping.

– Crezi că, pentru că ți-am povestit despre tatăl meu, trebuie să-mi dovedești ceva? Nu e vorba de asta, Aiden.

Tensiunea pocnește când el suspină.

– Vorbește cu mine, Summer!

– Asta fac! Nu știu unde ai fost în ultimele luni, dar eu am trăit în realitate. Realitatea în care ne simțim bine, dar ar fi benefic pentru noi să ne întâlnim și cu alți oameni.

Tocmai când mă gândesc că ar putea să plece, mă străpunge cu o privire grea.

– Ieri ai fost cu Donny. El este de vină, nu-i așa? El te-a făcut să te simți așa.

Oricât de mult aș încerca să nu o fac, nu mă pot abține să nu mă gândesc că voi rămâne fără nimic dacă voi continua așa. Nu există cale de întoarcere dacă inima mea face saltul ăsta nesăbuit. Mai ales cu cineva care nici măcar nu va mai fi aici în câteva luni.

– Nu greșește. Nu pot lăsa lucrul pentru care am muncit atât de mult să fie în pericol din cauza… asta.

– Din cauza *mea*, zice Aiden. Ce îți spui ție? Că asta e doar o aventură și că doar ne-o *tragem?* Pentru că știi al naibii de bine că nu e doar asta. Cuvintele mi se blochează în gât, iar Aiden îmi apucă bărbia ca să mă uit la el. Spune-mi că știi asta!

Atingerea lui sparge o barieră, iar eu mă prăbușesc ca un castel de nisip.

– Știu. Dar mi-e teamă că, dacă nu intru în program, va fi pentru că m-am lăsat distrasă de tine, iar Donny va avea dreptate.

– Summer, ești cea mai concentrată și hotărâtă persoană pe care o cunosc, iar eu sunt constant înconjurat de tipi care se îndreaptă spre NHL. Se apropie de mine. Uită de el pentru o secundă și spune-mi ce simți în legătură cu noi!

– Îmi place ceea ce avem, Aiden, recunosc.

În expresia lui se citește ușurarea.

– E bine. Asta e bine, pot accepta asta.

– Dar nu ar trebui să ne ținem toate ouăle în același coș.

Fruntea i se încrețește ca și cum aș vorbi o limbă străină.

– Ar trebui să ne explorăm opțiunile, clarific eu.

Totul încetinește când ochii verzi se întâlnesc cu ai mei.

– Vrei să mă culc cu alte fete?

Faptul că ridic din umeri face ca pliul dintre sprâncenele lui să se adâncească. Aiden se îndepărtează câțiva pași de mine.

– Nici măcar nu m-am uitat la altă fată de când sunt cu tine.

Mă înfurii.

– Nu mă culc cu nimeni altcineva, spune el, făcând lucrurile și mai clare, iar gândurile mele logice se împrăștie ca porumbeii. Nu-mi pasă de ouăle metaforice sau de ce ar trebui să facem. Știu deja ce vreau. Ochii lui pâlpâie cu o emoție intensă, iar o undă de panică mă inundă. Aiden îmi cercetează fața, iar expresia lui grea se schimbă. Dar ai dreptate. Nu suntem exclusivi. Așa că, dacă vrei să-ți explorezi opțiunile, ar trebui s-o faci.

Cuvintele lui sunt aspre ca șmirghelul.

Panica mi se risipește, dar schimbarea bruscă a comportamentului său mă face să fiu sceptică.

– Ești de acord cu asta?

– Nu eu trebuie să fiu de acord. E viața ta, Summer. Tu iei deciziile.

Detaliile aranjamentului nostru modificat plutesc în incertitudine, dar mă redresez, regăsindu-mi încrederea.

– Corect. Ai dreptate. Poate că o voi face.

El își lipește un zâmbet de chip, iar pentru o fracțiune de secundă mă întreb dacă nu cumva mă păcălește.

– Bine, spune el.

– Bine, afirm eu.

CAPITOLUL 35

AIDEN

Summer mai bine m-ar fi pocnit în față, pentru că fiecare cuvânt ieșit din gura ei a fost ca sarea pe răni deschise. Din anumite motive, când sunt în preajma ei, totul încetează să mai fie logic și clar. În schimb, se transformă într-o furtună turbulentă.

Vrea să se întâlnească și cu alții.

De ce naiba am fost de acord cu asta? Nu puteam să fac o criză de nervi și să-i cer să devenim exclusivi? Panica ei, când i-am spus că știu ce vreau, a fost suficientă pentru ca eu să devin omul cavernelor. M-am agățat de ea ca de o frânghie de pe o stâncă. Dar, dacă am învățat ceva despre Summer, este că ea își va stabili propria cale. Am împins-o spre ceva ce îmi va face doar rău pe termen lung.

Da. Mă gândesc la termen lung acum.

Pentru că nu am antrenamente azi, pot să-mi îngrop sentimentele sub o presă. Când Kian intră în sala de forță, ridică o cască verde neon care are o duzină de modificări.

– Ta-da!

– Ce e invenția aia?

Dylan își lasă greutatea jos ca să se uite.

– E o cască de protecție. Am făcut-o la comandă după seminarul ăla despre disfuncții cerebrale.

– Nu pare că ți-a folosit prea mult, glumește Cole.

Kian îi aruncă o privire ageră.

– Ai grijă, Carter!

Umerii lui Cole se prăbușesc, gluma nerezistând într-un grup de seniori. Mi s-ar fi părut amuzantă dacă nu aș fi fost bosumflat.

Mă deconectez când Kian explică despre cască și nu-mi dau seama că fierb până când nu se postează Dylan în fața mea.

Își înclină capul ca și cum m-ar analiza.

– Ești un dezastru.

– Mulțumesc! spun eu sec.

– Toate astea pentru o fată oarecare?

Sper că degetul meu mijlociu îmi transmite gândurile cu privire la faptul că a redus-o pe Summer la o *fată oarecare*.

– Doamne, am crezut că n-o să mai apuc ziua în care o să fii atât de deconectat. Ești Aiden Crawford, omule! Nu există o fată în campus care să nu te aibă pe lista ei.

Încurajarea lui inutilă îmi amintește doar de cuvintele sordide ale lui Summer.

– Continuă să vorbești și vei vedea ce se întâmplă!

Își ridică mâinile în semn de capitulare.

– Și ai și toane. Mă duc la magazin să-ți aduc niște tampoane. De care îți plac?

– O să ai nevoie de ele când o să-ți fac nasul să sângereze.

– Flux abundent să fie, chicotește el. Glumesc, omule, înțeleg de ce ești atât de supărat. Dacă te face să te simți mai bine, și eu aș lua în considerare monogamia pentru ea. Cuvintele lui sunt comice pentru că monogamia pentru Dylan este la fel de respingătoare ca sprayul pentru țânțari. Vreau să spun că este…

– Te-am avertizat! spun eu. Îți dau un pumn în față dacă termini fraza asta!

Izbucnește în râs și se întoarce să-și ridice greutățile.

Kian se apropie.

– Nu vreau să te fac să te simți mai rău, dar ea merge la o întâlnire, spune el cu blândețe, ca și cum aș fi un copil fragil care primește vestea că păturica preferată a dispărut.

Flăcările de căldură din pieptul meu nu pot fi sănătoase. Mintea îmi spune să îl ignor, dar curiozitatea e o emoție periculoasă.

– Cu cine?

– Un student la contabilitate în ultimul an.

Asta e ca o țeapă în inimă. Planul ei pe cinci ani se apropie de realitate acum, când nu-l mai întrerup eu. La naiba, aș face orice să-i întrerup toate planurile complicate și s-o țin în pat cu mine, dându-i lumea peste cap!

– De unde știi?

– Am auzit-o pe Amara când învățam la căminul ei, spune el.

Spre deosebire de mine, Kian își petrece timpul cu Summer din cauza examenelor. Ar fi o nebunie dacă m-aș transfera în grupa ei? Da.

– Ce ai de gând să faci?

De data asta, toți băieții se înghesuie spre mine. Chiar și Cole și Sebastian se apropie, probabil conștienți de tot ce se întâmplă din cauza gurii mari a lui Kian. Deși ei sunt foarte familiarizați cu prezența lui Summer în dormitorul meu în ultimele săptămâni.

– Nimic.

Fețele curioase cad și se uită la mine de parcă aș fi luat-o razna.

– Iubita ta merge la o întâlnire cu alt tip, iar tu nu faci nimic? întreabă Cole confuz.

Kian începe:

– Dacă ar fi să-mi dau cu părerea...

– Nu! spunem toți.

Fața lui se contorsionează din cauza șocului.

– Am mai multă experiență cu relațiile complicate decât oricare dintre voi, se apără el.

– Urmăritoarea ta nu se consideră o relație complicată, Ishida. A fost doar complicată. Punct, zice Eli.

– Bine, dar ceea ce am învățat este...

– Să nu faci copie cheii de la casă și să nu i-o dai unei persoane pe care abia ai cunoscut-o? îl întreb eu.

– Să nu-ți lași mașina pe alee ca să nu sifoneze cineva benzina din ea? adaugă Dylan.

Băieții râd în hohote. Sunt sigur că am mai putea da o duzină de exemple de lucruri pe care i le-a făcut Tabitha, dar el se bosumflă.

– Știi ceva? Nu meriți înțelepciunea mea.

Bombăn când face fața aia de cățel rănit.

– Îmi pare rău, amice, glumeam. Ce voiai să spui?

– Nu vreau să-ți mai spun acum.

– Mie îmi convine.

Dylan se ridică și restul băieților sunt de acord.

– Bine, bine.

El îi blochează.

– Fetele sunt ca nasturii…

Antrenorul își drege glasul, întrerupându-l:

– Ishida, ce ți-am spus eu despre bârfele din sala de forță?

– Că favorizează legăturile sănătoase între băieții în creștere?

Zâmbește larg, dezvelindu-și dinții albi.

Privirea pe care i-o aruncă Kilner este suficient de aspră pentru a-i face pe toți să stea mai drepți. Are vena aia tensionată în frunte, care de obicei apare când e vorba de Kian.

– Încă un cuvânt din partea ta și mă voi asigura că nu vei mai vedea niciodată gheața aia.

În ciuda amenințării, Kian deschide gura să vorbească, dar Eli îi dă un cot cu o privire tăioasă.

– Domnule antrenor, ce ați face dacă fata pe care o doriți iese cu altcineva? întreabă Cole.

Îi arunc o privire iritată. Ultimul lucru de care am nevoie este să se bage Kilner în treburile mele. Deși el are o căsnicie fericită și patru copii, așa că trebuie să știe mult mai multe decât mine.

Antrenorul se uită la mine.

– Fata de la duș?

– Summer, spun eu.

Sprâncenele lui se unesc, iar zâmbetul lui discret este aproape imperceptibil.

– E doar o chestiune de timp cu voi doi, murmură el. O cunoști mai bine decât oricine altcineva. Dar știu că are capul pe umeri și că se gândește bine înainte de a se angaja

în ceva – sau cu cineva. Totuși, trebuie să lași oamenii să ajungă la propriile decizii, chiar dacă tu crezi că știi ce e mai bine.

Mă gândesc la cuvintele lui. Deși vreau să o împiedic pe Summer să meargă la acea întâlnire, știu că am avut dreptate în ceea ce i-am spus. Dar asta nu înseamnă că o voi lăsa să uite de existența mea în viața ei.

CAPITOLUL 36

SUMMER

Mirosul de băutură amară și mâncare prăjită plutește prin Porter's. Este vineri seară, iar de când le-am spus Amarei și lui Cassie despre discuția mea cu Aiden, au hotărât să mă scoată în oraș. Se pare că ele cred că, dacă îi spun că ar trebui să ne vedem cu alți oameni, înseamnă că ar trebui să ies și să mă văd cu alți oameni. Nu știu cum să le spun, dar nici măcar nu mă pot uita la alt tip fără să-l compar cu Aiden. Se pare că toți sunt destul de lipsiți de strălucire în comparație cu el.

– Ah! Cassie se oprește brusc și chicotește nervoasă. Am uitat să menționez un detaliu minor și neimportant.

Nimic din fraza asta nu sună minor sau neimportant. Când mă întorc, barul se umple cu echipa de hochei a Universității Dalton.

– Au câștigat în seara asta.

Știam asta pentru că am urmărit meciul la televizor. Aiden a dominat gheața și mi-a tresărit inima de fiecare dată când camerele s-au concentrat asupra lui. Nu mi-a trimis nici un mesaj ca să ieșim împreună după discuția noastră, așa că profit de spațiul nou dobândit pentru a face ce vreau.

Singura mea opțiune este să plec din bar, dar Cassie mă oprește.

– Vechea Summer nu ar fi lăsat niciodată hocheiul să îi stea în cale. Haide, am venit să ne distrăm și sunt o mulțime de alți oameni aici. Îi putem evita.

Încă nu l-am văzut pe Aiden, deci cred că ăsta e un semn bun.

– Sunny!

De îndată ce aud vocea, îmi strâng ochii.

– Merită să încercăm, mormăie Cassie în timp ce ea și Amara se îndreaptă spre bar.

Kian zâmbește larg și cu siguranță e beat, judecând după cum se clatină. Îmbrățișarea lui de urs sufocantă mă învăluie în miros de bere.

– Mi-a fost dor de tine prin casă. Ce-ai mai făcut, străino?

– Te-am văzut la curs zilele trecute.

– Ah, da, Aiden m-a pus să raportez... Vrei ceva de băut? deviază el.

– Sunt bine deocamdată, mulțumesc. Felicitări pentru victorie, apropo!

– Mulțumesc, dar a fost numai datorită lui Aiden în seara asta. A fost electrizant. Nu știu ce l-a apucat în ultima vreme.

Ridic o sprânceană.

– Îți oferă mai mult material pentru discursul tău de cavaler de onoare?

– Da. Va trebui să-l auzi de două ori.

Abia dacă sunt atentă la cuvintele lui în timp ce încerc să găsesc o scăpare. Nu mă lasă să plec chiar dacă discuția noastră se poticnește, așa că îl împing.

– Du-te înapoi la prietenii tăi!

– Dar ești mult mai drăguță decât ei.

Îmi dau ochii peste cap. În cele din urmă, se întoarce, dar nu înainte de a-mi da un sărut pe obraz. Nu-l urmăresc cum pleacă pentru că sunt o lașă, prea speriată ca să-l văd pe Aiden acolo. Dar când simt o furnicătură electrizantă pe șira spinării, iar bătăile inimii încetinesc, știu că este ca un reflector pentru mine.

Pe picioare tremurânde, mă îndrept spre bar. Faptul că știu că Aiden este aici mă face foarte sensibilă la flirturi,

atât de mult încât simt un nod în stomac de fiecare dată când un tip se uită în direcția mea.

Ca un ceas, simt o prezență caldă plutind deasupra mea. După modul în care inima mea începe să palpite, ai crede că intru în stop cardiac, dar apoi simt mirosul de parfum ieftin pe pielea mea.

Nu e el.

– O fată frumoasă ca tine nu trebuie să fi venit singură aici.

Bărbatul este prea aproape pentru gustul meu, iar respirația lui este mai rea decât apa de colonie. Dar zâmbetul lui atenuează sentimentul de neliniște care mă zguduie.

– Sunt aici cu prietenii mei.

Arăt spre ringul de dans. Salutul subtil din cap către Amara atenuează îngrijorarea prietenei mele.

– Nu aș vrea să vă întrerup seara, fetelor, deși ar fi păcat să nu vă iau numărul.

Eu râd.

– Nici măcar nu-ți știu numele.

– O să-ți aduc ceva de băut și o să-ți spun totul despre mine.

– Am deja unul pe drum. Deși, dacă ghicești ce este, îmi mai cumperi unul.

Ia loc la bar.

– Nu sunt un mare parior.

Răspunsul este dezamăgitor, dar înainte să pot spune ceva, o fată beată mă împinge brusc și mă face să mă prăbușesc în poala lui.

Reflectorul de mai devreme tocmai a devenit și mai fierbinte.

Îmi pune o mână în jurul taliei pentru a mă ține în loc. În ciuda hotărârii mele de a nu cerceta barul, mă uit spre locul unde băieții vorbesc tare, iar ochii mei se ciocnesc de ceva verde. Aiden se sprijină de perete, cu privirea asupra mea, în timp ce ia o înghițitură lentă din bere, ignorându-și coechipierul care vorbește cu el. Poziția lui relaxată este o imagine a calmului, dar ceva rece se scurge din ochii lui.

Durerea ascuțită din piept amenință să mă rupă în două și simt un nod în gât. Brusc, ideea de a bea ceva de la el

sau chiar de a-l atinge mă agită.

– Trebuie să plec.

Mă dau jos din poala lui pentru a mă îndrepta spre toaletă. Îmi dau drumul la o respirație tremurândă în timp ce îmi privesc fața înroșită în oglindă. Mâinile îmi sunt lipicioase, așa că las apa de la robinet să le curețe.

Îmi usuc mâinile când ușa toaletei se deschide scârțâind și intră Aiden, o umbră întunecată acoperindu-i fața. Înghit în sec atât de tare încât ochii lui cad asupra gâtului meu. Când mă îndepărtez de chiuvetă, închide ușa.

Se anunță o furtună în stomacul meu.

– Ai greșit toaleta.

– Ba nu. Răsucește lacătul, iar clicul îmi răsună în urechi. Ăsta e contabilul? întreabă el.

– Ce?

Cuvântul îmi iese tremurând de pe buze.

– Tipul de la bar. Face parte din planul tău pe cinci ani?

Îmi ia o secundă să înțeleg ce spune, dar când o fac, mă irită de moarte.

– Nu știu. Va trebui să îl cunosc mai bine.

Limba îi alunecă pe interiorul obrazului, privirea târându-i-se pe corpul meu.

– Nu ai avut o conversație când fundul tău era în poala lui?

– Nu prea mă concentram la conversație.

Nu par deranjată, deși sunt sigură că îmi observă pieptul bombat.

El îmi urmărește fiecare pas lent.

– Cine este?

– Nu e treaba ta.

– Un alt tip care te atinge e treaba mea.

– Credeam că ne lăsăm spațiu unul altuia să...

Dintr-o mișcare rapidă, mă înghesuie la perete.

– E suficient spațiul ăsta pentru tine, Summer? Pentru că e prea mult de suportat pentru mine.

Inima mi se strânge în piept.

– Dar Donny...

– Să-l ia dracu' pe Donny! spune el printre dinți, apăsându-și șoldurile de ale mele. Vreau să știu ce vrei.

– Nu știu ce vrei să spui.

Îmi tremură vocea.

– Ba da, știi, spune el. Ori îmi spui că vrei asta la fel de mult ca mine, ori îmi spui să plec.

– Aiden...

– Un singur cuvânt. Degetul lui mare trece de-a lungul maxilarului meu atât de delicat, încât mă cutremur, iar mângâierea strânge sfoara care îmi sufocă inima. Ori suntem împreună, ori punem capăt, Preston!

Încrederea lui obișnuită este puternică, dar în seara asta sună vulnerabil. Mintea mea ezită, dar știu că am nevoie ca el să fie aproape acum.

– Suntem împreună, spun fără suflare. Suntem împreună.

– Bun răspuns!

Pulsul îmi scade ca o greutate între picioare și mă întreb cât de mult mai pot rezista. Ca și cum mi-ar citi gândurile sau poate doar corpul, una din mâinile lui alunecă spre talia mea, arzându-mi pielea prin rochie în timp ce mă ridică de pe podea. Gura lui o acoperă pe a mea și mă deschide cu sărutări înfometate, disperate.

Rochia mi se ridică până sus, spatele îmi lovește peretele rece de gresie, iar trupul lui tare îmi deschide picioarele.

– La naiba, mi-a fost dor de tine, șoptește, mângâindu-mi gâtul.

Nu i-a fost dor de asta. I-a fost dor de *mine*. Micul detaliu îmi zguduie inima. Aiden îmi trage bretelele rochiei și ale sutienului în jos, dezgolindu-mă în fața lui. Mă sărută peste tot, apăsându-și limba pe pielea mea. Ciupește, linge și suge sfârcurile până când acestea devin imposibil de tari în gura lui.

– Sper că ai purtat rochia asta pentru mine, murmură el.

– Nici nu știam că vei fi aici.

Buzele lui alunecă de-a lungul pielii mele zbuciumate.

– Amândoi știm că eu sunt singurul care o dă jos.

– Nu știu, oftez eu. Tipul ăla de la bar a fost destul de aproape.

Nu sunt sigură de ce încerc să îl incit, dar nu mă pot abține.

– Hm, cât de aproape?

El îmi trage rochia în sus.

– Judecând după cum m-am simțit în poala lui... Ah!

Mă întrerupe, ciupindu-mi clitorisul.

– O să ți-o trag tare pentru asta. Zăngănitul curelei lui ar putea fi la fel de bine un cor de biserică fredonând, atât de aproape mă simt de rai. Ca să fie clar! Îmi trage lenjeria într-o parte. Aerul rece îmi răcorește pielea expusă, dar căldura privirii lui îmi încălzește miezul. Singurul care te are sunt eu. Își presează vârful lungimii de-a lungul miezului meu umed, iar eu tresar, contractându-mi fiecare mușchi din corp. Singurul nume pe care îl strigi este al meu...

– A striga este o hiperbolă, îl întrerup...

– ... și singura poală în care vei sta este asta. Se uită în jos la locul în care șoldurile noastre se întâlnesc și împinge atât de adânc în mine, încât îmi smulge un țipăt. Hiperbolă pe dracu'!

Încerc să nu mușc mâna care îmi acoperă gura când intră din nou cu prea multă forță, provocând prea multă plăcere. Fermitatea îmbrățișării lui îmi face inima să zvâcnească.

– Îți place, nu-i așa? Ochii lui furtunoși îi fixează pe ai mei. Îți place când ochii mei sunt pe tine în timp ce ți-o trag.

Încuviințez exact când îmi atinge un punct atât de adânc, încât îmi dau ochii peste cap, iar gemetele lui slabe îmi luminează corpul.

– Faci al dracului de multă mizerie, iubito, picurând pe toată scula mea. E atât de adânc, încât doar zgomotele noastre murdare îmbibă aerul din toaletă. Ți-a fost dor de mine, Summer? Ți-a fost dor să mă simți adânc în strâmtoarea ta?

Prea departe pentru a răspunde, îl sărut. Dar el îmi strânge părul pentru a mă îndepărta, astfel încât frunțile noastre să se atingă, făcându-mă să mă uit unde suntem conectați. Își apropie degetul mare să-l frece de mine, iar mie îmi cade capul pe spate, lovind peretele de gresie.

– Uită-te la mine, Summer! Uită-te la ce-mi faci!

Scâncesc, iar Aiden îmi apucă partea inferioară a coapselor și mi le ridică până la stomac. Gambele mele îi ating dosul palmelor când le ridică mai sus. Demonstrația

de forță trebuie să fie neintenționată, dar mă face să fiu mai udă ca niciodată. Îmi las capul în scobitura gâtului când se înfige în mine.

– Te rog, nu te opri!

Mușc ca să nu țip.

– Nu mă opresc.

Contactul pielii pe piele răsună în jurul nostru, iar eu mă strâng, simțindu-mi orgasmul crescând până la un punct fără întoarcere.

– Arată-mi cât de mult îți place, iubito! Termină pe mine!

Termin cu atât forță încât simt că plutesc. Brațele puternice ale lui Aiden mă susțin și sunt uimită că încă are putere. Apoi, cu un geamăt gutural scăzut, termină în mine.

Lovitura călcâielor mele pe gresie este singurul sunet pe care îl pot auzi peste respirația mea grea. Mă sprijin de perete, privindu-l cum se curăță și își încheie pantalonii. Apoi ia un prosop de hârtie și se ghemuiește ca să curețe umezeala ce se scurge pe coapsa mea.

Când îmi atinge miezul sensibil, tresar și atingerea lui se domolește. Îmi trage lenjeria la loc înainte de a arunca hârtia. Când mă apucă de față ca să mă ridice pe vârfuri pentru un sărut, îl simt între picioarele mele. Ca și cum ceea ce tocmai mi-a făcut nu ar fi fost suficient, am nevoie de el din nou.

– Când mâine vei fi prea inflamată ca să mergi, amintește-ți că doar eu îți pot oferi asta. Un tip de la bar nu ar avea nici o șansă în fața nevoilor tale.

Cuvintele lui se agață de mine ca niște lipitori în timp ce descuie ușa și iese.

CAPITOLUL 37

SUMMER

O întâlnire obligatorie la prânz cu mama este ceva ce încerc să nu programez până când nu am toată energia mentală disponibilă pentru a face față întrebărilor ei. Cu toate acestea, ghinionul pare să fie tema acestei după-amiezi, pentru că, atunci când intru în restaurantul formal, părinții mei sunt așezați la masă.

Mă opresc la câțiva pași de masă, făcându-l pe chelnerul din spatele meu să se împiedice cu tava în mâini. Mă întreb dacă apetitul meu este mai important decât să-mi protejez sănătatea mintală. Nu apuc să decid, pentru că mama se ridică și mă strânge într-o îmbrățișare.

– E atât de bine să-ți revăd chipul! Vino, ți-am comandat preferatele tale!

Sunt atât de uimită, încât îmi ia un minut să o îmbrățișez la rândul meu. Nu mă pot abține să nu mă topesc în îmbrățișarea ei caldă. Evitarea tatălui meu a fost obiectivul meu principal, dar asta înseamnă că abia o văd pe mama.

– Și mie mi-a fost dor de tine, mamă! Mă trag înapoi. Trebuia să-mi fi spus că vine.

– Și să-ți ascult scuzele? Ridică o sprânceană. Tatăl tău a sunat, dar nu i-ai răspuns.

Mă îndrept spre masă, unde tata îmi trage scaunul.

– Mulțumesc, mormăi eu.

– Nici o problemă, Sunshine.

Alintul îmi dă fiori și mă doare când încerc să respir din nou.

– Unde sunt Serena și Shreya? Nu au venit cu voi?

Surorile mele, deși mult mai tinere, sunt singurul tampon pe care îl am între mine și părinții mei. Fără ele, am tendința să mă sufoc.

– Nu au putut veni. Bunicii tăi stau cu ele în Toronto.

Încuviințez, știind că trebuie să fie epuizate de atâta antrenament. Surorile mele se antrenează pentru a se califica la Jocurile Olimpice la patinaj artistic, așa că nu prea au timp liber.

Când vine mâncarea, sunetul tacâmurilor care se ciocnesc de farfurii este singura noastră conversație. Răspunsurile mele la întrebările mamei se limitează la da

și nu. Tata nu mă întreabă prea multe și sunt recunoscătoare pentru asta.

Primesc un mesaj și telefonul vibrează, iar eu mă agăț de asta ca de un colac de salvare.

Amara

Amara: *Cum merge?*

Summer: *Sunt ținută ostatică.*

Amara: *Nu poate fi așa de rău. Divya Preston este orice, dar nu plictisitoare.*

Summer: *Tata e aici. Mi-a spus două cuvinte.*

Summer: *Poate că ar trebui să-i spun că sunt însărcinată ca să obțin o reacție de la el.*

Amara: *Brutal.*

Amara: *Dar când va afla că nepoțelul lui este odrasla unui jucător de hochei s-ar putea să se bucure.*

Summer: *Să nu mai spui asta niciodată!*

Amara: *De ce? Doar dacă nu te culci în sfârșit cu altcineva decât cu mândria și bucuria lui Dalton.*

Amara: *Am numele perfect pentru copii. Ce zici de Puckerton? Sau Rinkerella?*

Pufnesc citind mesajul și îmi pun telefonul înapoi în poșetă. Dar când îmi ridic privirea, părinții mei se uită la mine așteptând.

Mama îmi aruncă o privire băgăcioasă.

– Deci ceva nou la Dalton?

– Nu.

– Ai prieteni sau *iubiți* noi?

Mișcarea sprâncenelor ei mă face să mijesc ochii la ea.

– Nu prea.

Ea își împreunează palmele.

– Mama lui Sampson a spus că tu și el ați fost destul de apropiați.

Îmi beau apa, sperând că mă voi îneca.

– Suntem prieteni, mamă.

– Lasă fata în pace, Divya! Nu le spuneai părinților tăi despre noi când ne întâlneam.

Ea zâmbește dulce, punându-și mâna peste a lui pe masă.

– Asta pentru că voi doi făceați sex neprotejat.

– Summer! mă ceartă amândoi la unison.

Eu râd văzându-le fețele palide.

– Ce? Nu e ca și cum ar fi un secret, zic și arăt spre mine.

Scuturarea din cap a tatălui meu și privirea fixă a mamei mă umplu de satisfacție. Când ospătarul îmi ia farfuria, îmi împing scaunul înapoi.

– Ei bine, a fost distractiv, dar trebuie să mă întorc.

– Te duc eu, spune tata.

Încremenesc. O fată nu se poate descurca cu atât de multe interacțiuni stânjenitoare într-o singură zi.

– Am chemat deja un Uber.

– Anulează-l! Te duc eu.

Faptul că nu trebuie să iau un Uber, ca o fată care călătorește singură, este o opțiune relaxantă, dar faptul că stau în SUV-ul tatălui meu îmi strânge pieptul. Știam că ar fi trebuit să iau camioneta lui Aiden, dar parcarea acelui automobil masiv este o pacoste. Privitul pe fereastră nu ajută timpul să treacă mai repede. Și nici nu număr fiecare picătură de ploaie care se lovește de geam.

Pornește radioul și, desigur, aud un cuplu de crainici care se ceartă din cauza meciului din sezon de aseară.

– Te-ai uitat? mă întreabă el.

– Nu mă uit la hochei.

Tatăl meu chicotește.

– Glumești? Ți-ai fi vopsit fața și te-ai fi asigurat că am locuri lângă patinoar la fiecare meci din play-off.

Înghit nodul mare din gât.

– Nu mai sunt așa. Adică nu mă mai uit la hochei.

Tăcerea ce se așterne este atât de puternică, încât îmi răsună în urechi. Din fericire, și tatăl meu simte asta, pentru că dă volumul radioului mai tare. Gazdele trec la D1 din hochei pentru a discuta despre Dalton versus Dartmouth.

– Avem o mulțime de talente care vin de la Dalton pe lista din acest an. Cu jucătorul lor vedetă la profesioniști, Toronto nu a fost niciodată mai norocoasă să primească o forță ca Aiden Crawford.

Stomacul meu nu are de ce să se îndoaie așa cum o face la auzul numelui lui.

– Vor vorbi despre puștiul ăsta mulți ani de acum încolo, îți pot promite asta.

Tata se uită la mine.

– Îl cunoști?

Poate să-mi audă inima zăngănindu-mi în piept?

– Cum am spus, nu urmăresc hocheiul.

El oftează.

– Bine.

Bateria telefonului este aproape descărcată, așa că nu mă pot îngropa în el, lăsându-mă să mă uit pe fereastră în căutarea unei scăpări.

– Ai ratat Diwali, Ziua Recunoștinței și Crăciunul, spune tata, rupând din nou tăcerea.

– Am fost ocupată cu proiectul.

– Cum merge?

– Ar trebui să știi deja, având în vedere că ești membru în consiliul de administrație.

Se crispează. Am aflat asta în al doilea an, iar tatăl meu a primit un mesaj foarte furios despre asta.

– Ți-am spus că am de gând să mă asigur că fiica mea este bine îngrijită!

– Dacă te-ai fi deranjat vreodată să asculți ce vreau, ai fi știut că este ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l faci. Fac o pauză, controlându-mi volumul. Am muncit din greu pentru a-mi obține bursa. Nu am nevoie ca tu să fii plasa mea de siguranță. Dar tu nu știi asta pentru că nu ți-ai petrecut nici măcar o zi ca să mă cunoști de când am împlinit opt ani.

– Summer, știi că te iubesc.

Pufnesc.

– Ai un mod dat naibii de a o arăta.

– Surorile tale m-au văzut implicat.

– Asta e grozav, tată. Mă bucur că, în sfârșit, te implici în relația cu fiicele tale, dar cred că e prea târziu pentru mine,

nu?

– Nu am vrut să spun asta.

Îmi fierbe sângele.

– Sunt cu adevărat fericită că au tatăl pe care mi l-am dorit mereu. Chiar sunt. Dar îmi voi aminti mereu că ai ales să nu fii acolo pentru mine. M-ai tratat ca pe o greșeală.

– Summer! țipă tata, trăgând pe dreapta când campusul se ivește în față. Știi foarte bine că ești o binecuvântare pentru mine și pentru mama ta. Am fost tineri și speriați, dar nu te-am învinovățit niciodată pentru nimic. Am făcut o alegere când te-am avut pe tine.

– Da, apoi ai făcut o alegere între carieră și familie. Ghicește pe care din ele ai ales-o! Îmi desfac centura de siguranță și deschid portiera mașinii. Data viitoare când vrei să ajuți, încearcă să fii tată în loc de casă de marcat.

Trântesc portiera.

Ploaia se amestecă cu lacrimile fierbinți care îmi curg pe obraji, îmbibându-mi pieptul care mă doare.

Când plâng după tatăl meu, mă întreb dacă Summer, fetița de opt ani care credea că, dacă există supereroi, tatăl ei trebuie să fie unul, se simte vreodată dezamăgită.

CAPITOLUL 38

AIDEN

Să ai un meci la prânz înseamnă să nu te poți concentra la nici o temă după aceea. Nu mă ajută nici faptul că bate cineva la ușa dormitorului meu.

– Sunt ocupat! strig.

Am asistat deja la turul amănunțit al tatuajelor lui Kian. Cel nou de pe coapsa lui este un șarpe roșu complicat. A fost mișto până când a luat-o razna. Suntem blânzi cu el deoarece el și Cassie s-au despărțit după ce au vorbit câteva săptămâni. Deloc surprinzător, el a fost mult mai

implicat decât ea. A fost o corvoadă să-l scot din camera mea suficient de mult timp pentru a scrie această lucrare.

Când bătăile în uşă nu se opresc, pufnesc resemnat, împingându-mi scaunul înapoi şi deschizând uşa.

– Am spus că sunt...

Înainte să-mi pot termina fraza, braţele mă înconjoară şi părul şaten se revarsă pe pieptul meu. Încremenit, sunt înconjurat de parfumul ei dulce şi de trupul ei tremurând, ud de ploaie.

– Summer? Suspină şi mi se rupe inima în două. Îi mângâi spatele, simţindu-i plânsul din ce în ce mai tremurat. Vino! închid uşa, iar ea mă lasă să o conduc la pat, încă tremurând. Mă sperii, iubito! Ce s-a întâmplat? Când ne aşezăm, îi trag capul de pe pieptul meu, iar când îi văd obrajii umezi simt un cuţit ruginit în stomac. Este din cauza lui Langston?

Ea clatină din cap în timp ce eu îi îndepărtez părul de pe faţă. Mă gândesc un minut.

– Tatăl tău?

Îi tremură buza de jos. Apoi o face din nou – îmi observă îngrijorarea şi se închide în ea. Se îndepărtează, stând ţeapănă în timp ce îşi şterge lacrimile curgătoare.

– Nu ştiu de ce am venit aici. Îmi vede laptopul deschis şi manualul. E evident că eşti ocupat.

– Niciodată nu sunt prea ocupat pentru tine.

Ochii căprui înecaţi îmi cercetează faţa înainte de a expira adânc, ridicându-se în picioare pentru a păşi prin camera mea.

– De câte ori poţi implora pe cineva să te iubească?

Greutatea din piept îmi creşte, făcându-mă să respir cu dificultate. O urmez, înfăşurând-o din nou în braţele mele.

– Este singurul lucru pe care un părinte trebuie să-l facă. Singurul lucru pe care trebuia să îl facă.

Cuvintele ei se înăbuşă în cămaşa mea.

– O face, Summer. Ar fi imposibil să nu o facă.

– Dar de ce o face doar conform propriului calendar? Când e gata, trebuie să-l accept cu braţele deschise ca şi cum fericirea mea ar depinde de voinţa lui. Suspină din nou. Nu e corect.

– Ştiu, iubito. Îi mângâi spatele, lăsând-o să plângă. Ştiu.

Trage aer în piept.

– Mi-am spus că nu voi mai ajunge niciodată așa. Am crezut că am trecut peste asta. Dar a fost suficientă o singură discuție cu el ca să realizez că doare la fel.

Totul în mine vrea să acționeze. Să-mi dau seama cum să ajut și să fac ca lacrimile să nu mai curgă. Ochii ei umflați și nasul ei mic și roșu mă înțeapă și simt nevoia să-l sun pe tatăl ei. Ceea ce nu credeam că voi face vreodată, pentru că Lukas Preston, oricât l-aș lua drept inspirație, este un nenorocit înfricoșător.

Pentru că nu vreau să intervin, aleg doar să o ascult. Summer își șterge cu furie obrajii.

– Mă simt atât de proastă pentru că plâng din cauza asta.

– Nu o face! Îi dau un șervețel. A trecut atât de mult timp, este normal să ai o reacție.

Își șterge ochii, iar expresia îi devine plină de regrete.

– Cred că s-ar putea să fi spus prea multe. Părea foarte rănit, Aiden.

– Iar eu văd că acum tu ești foarte rănită. Asta nu e în regulă, Summer. Nu meriți să fii tratată așa și nu te voi lăsa să te simți prost pentru că, în sfârșit, ai spus ce ai pe suflet. Spune-mi că înțelegi asta!

Își coboară privirea spre pieptul meu și se joacă cu șireturile hanoracului.

Îi ridic bărbia, nepermițându-i să treacă de acest moment învinovățindu-se.

– Te-a rănit și, pentru prima dată, nu ai reprimat asta. Fii mândră de tine, pentru că eu sunt!

Ea clipește, îndepărtând o lacrimă.

– Sunt și știu că a fost bine pentru mine. Dar tot mă simt prost din cauza asta.

Fata asta e o rază de soare și habar nu are.

– Bineînțeles că poți. Asta ești tu. Ești bună și plină de compasiune. Și un pic încăpățânată.

Ea sughiță și îmi lovește pieptul, dar lacrimile continuă să i se prelingă pe obraz.

– Haide, îți fac niște ceai și apoi ne putem întinde.

Iarna trecută, familia lui Eli m-a invitat în excursia lor anuală la Whistler. Familia Westbrook deține o cabană în

nord care poate găzdui un mic sat. Am făcut toate activitățile de iarnă acolo, inclusiv hochei pe iazul înghețat și izolat și plimbări cu elicopterul. Dar cea mai memorabilă – și terifiantă – parte a acelei excursii a fost pârtia de schi Coffin, unde am avut senzația că plonjez într-un abis necunoscut cu o viteză de o sută de kilometri la oră.

Așa mă simt când o țin pe Summer în brațe.

A adormit acum câteva ore după ce s-a luptat din răsputeri să rămână trează. Am vorbit despre orice, de la primul nostru animal de companie – al ei, un peștișor auriu pe nume Iggy, și al meu, o pisică pe nume Benji – până la filosofia noastră de viață, lucru mai puțin complex având în vedere că unul din noi era pe jumătate adormit. Ochii ei căscați și răspunsurile incoerente mi-au zdruncinat pieptul, în timp ce ea încerca din răsputeri să rămână trează pentru că spunea că îi plăcea sunetul vocii mele.

Nu cred că a vrut să spună asta sau că ar fi spus-o vreodată dacă ar fi fost pe deplin conștientă. Dar știu că este adevărat și, la naiba, mă simt bine. Voi fi zgomotul ei de fundal cât voi trăi dacă asta vrea.

Sentimentul e terifiant, dar asta mă ține treaz. Pentru că, exact înainte să adoarmă, Summer mi-a șoptit:

– Am uitat cât de mult mă simt ca acasă în prezența ta.

Acasă. Ea crede că o fac să se simtă acasă.

Nu am cum să dorm după asta. Summer are încredere în mine. Nu are încredere în mulți oameni, așa că simt presiunea ca și cum m-ar destrăma. Ceea ce nu-mi stă în fire, pentru că sunt obișnuit cu presiunea. Sunt căpitan, pentru numele lui Dumnezeu! Întreaga universitate se bazează pe mine. Toată lumea se bazează pe mine. Dar asta pare diferit.

Se ghemuiește mai aproape, iar mișcările o trezesc. Nu mă obosesc să mă prefac că dorm. Am depășit cu mult statutul de hărțuitor înfiorător din capul ei. Când încearcă să se îndepărteze, nu o las.

– Nu pleca!

Se mișcă pentru a-mi întâlni ochii.

– Doar mă duc la baie.

Răsuflu ușurat, iar asta o face să-mi studieze reacția. Summer nu a rămas niciodată peste noapte suficient de mult pentru ca eu să îi văd chipul dimineața. Odată, am crezut că acele cătușe ar putea să o țină aici, dar, cunoscând-o, mi-ar rupe tăblia de la pat înainte să se supună. E ca și cum ai încerca să pui un fluture în cușcă într-un câmp deschis.

Poate crede că sunt un ciudat lipicios, dar să o las la mai mult de câțiva metri distanță de mine acum se simte atât de greșit încât sunt dispus să par disperat. Mâna îmi alunecă pe obrazul ei. Totul la ea pare a fi unul la un milion. Să pot fi atât de aproape de ea mă face să mă simt ca și cum și eu aș fi unul într-un milion.

– Ești atât de frumoasă!

Respirația i se oprește și, cu un sărut pe tâmpla ei, îmi slăbesc strânsoarea. Se dă jos din pat și intră direct în baie. Aud un „Oh, Doamne!" înfundat de cealaltă parte a ușii. Apoi Summer își scoate capul din baie.

– Puteai să-mi spui că arăt ca un raton!

Arată spre rimelul care i s-a scurs sub ochi. Pare atât de radioasă stând acolo cu părul răvășit și cu tricoul meu pe ea, încât nu mă pot abține să nu zâmbesc.

– Ești atât de frumoasă, Summer! spun din nou.

Ca răspuns, își dă ochii peste cap și trântește ușa.

Râzând, îi trimit un mesaj lui Eli ca să văd ce a pregătit pentru cină. La cât de mult îi place să gătească, ar putea să urmeze o școală culinară.

Eli

Eli: *Două tăvi cu macaroane în seara asta. Așa cum a ordonat copilul nostru.*

Aiden: *Kian încă e supărat pe Cassie?*

Eli: *Bietul copil a văzut-o ieșind la o întâlnire cu Julia Romero. O patinatoare pe gheață.*

Eli: *Ascultă Folklore pe repeat și se uită la The Cutting Edge.*

Aiden: *Știu, îl pot auzi din capătul holului.*

Aiden: *Atunci o să vin la cină mai târziu.*

Eli: *Cea mai sigură opțiune: nu vrei să riști să dai peste el. O las pe a ta în cuptor.*

Eli: *Mai mult decât suficient și pentru iubita ta.*

Ignor mesajul, iar Summer iese din nou. E ca și cum mersul la baie a spart bula noastră confortabilă, pentru că stă acolo stânjenită. Îmi las telefonul pe noptieră și ridic pătura.

– Vino aici!

Așa face. Se târăște înapoi la locul ei ca și cum nu ar fi plecat niciodată.

– Cum te simți?

– Mai bine, șoptește ea, îngropându-și capul între gâtul și umărul meu. Cred că mi-am consumat toată energia plângând.

– Rămâi aici peste noapte!

Invitația o face să se tensioneze. Singurele sunete dintre noi sunt bătăile inimii mele și muzica lui Kian. Nu există nici un motiv ca ea să plece în seara asta, iar eu am vorbit serios când am spus că mi se pare greșit să o las să plece.

– Știu că poți avea grijă de tine, dar lasă-mă pe mine să o fac! Doar de data asta.

Trebuie să mă simt util pentru ea. Lui Summer îi place să își poarte toate problemele sub un nor de ploaie gros.

– Nu știu…

– Ba da, știi, spun eu, ridicându-i bărbia pentru a-i vedea ochii gânditori. Vrei să stai cu mine la noapte?

Ea încuviințează.

CAPITOLUL 39

SUMMER

Casa ar fi putut lua foc, iar eu aș fi fost bine doar stând acolo în brațele lui. Pentru că asta face Aiden – mă face să mă simt în siguranță chiar și în momentele în care nu m-

am simțit niciodată mai singură. După ce m-a lăsat în dimineața asta și s-a asigurat că sunt bine, a plecat în sfârșit la antrenament. Aiden nu s-a plâns, dar bănuiesc că antrenorul are un anevrism chiar acum.

– Unde ai fost? mă întreabă Amara când intru.

– M-am certat cu tata. În sfârșit, mi-am spus oful. Nu tot, dar de data asta nu am tăcut.

Îngrijorarea îi întunecă trăsăturile.

– Rahat! A reacționat bine?

Râd.

– Nici pe departe. Nu mi-am verificat telefonul de atunci, dar sunt sigură că am mesaje vocale de la mama.

– Ei bine, mă bucur că te simți mai bine. Mă îmbrățișează. Dar asta nu explică de ce vii acasă în mijlocul după-amiezii într-un hanorac supradimensionat. Trage de mâneca mea ca să o inspecteze. Oh, și asta ce este? Numărul douăzeci și doi, *căpitane*. Interesant!

Îl smulg din strânsoarea ei.

– Am dormit la Aiden, Nancy Drew.

Amara se ridică pe blat.

– Spune-mi totul!

– Am plâns. El m-a ținut în brațe. Și când m-a rugat să rămân ca să poată avea grijă de mine, am spus da.

Ea se strâmbă, de parcă ar fi pe cale să plângă.

– Acest lucru este monumental. Ai rămas la un tip acasă. Tu, domnișoara „Eu nu mă implic în relații".

– Nu știu, Amara. Pare un pas uriaș, pentru că am stat departe de orice lucru legat de hochei ani întregi și am fost rănită înainte. Este ca și cum am deschis o ușă blocată și Aiden a intrat și a descoperit fiecare colț și crăpătură.

Mă simt vulnerabilă și mai goală decât am fost vreodată.

– Știu și înțeleg că a-ți permite să fii cu el fără să te mai bazezi pe aranjamentul ăla de prieteni cu beneficii este un salt uriaș, mai ales cu tot ce tocmai s-a întâmplat cu tatăl tău.

Emoția îmi înfundă gâtul.

– Este singurul tip cu care am mai fost de la Donny încoace și știm cum s-a terminat atunci. Donny a fost drăguț la început, dar în cele din urmă și-a arătat adevărata față.

– Donny a rămas în urmă. Din câte știu eu, infatuatul ăla nu mai există. Face o grimasă. Și este o reflexie teribilă a altor băieți care există în lume. Privirea ei devine întrebătoare, ca și cum ar intra într-un joc. Poate că întâlnirea cu Oliver va ajuta.

Rahat! Am uitat complet de întâlnirea mea cu Oliver. Merge la cursurile opționale ale Amarei, unul dintre cele mai grele de la Dalton. I-a dat numărul meu pentru că încearcă să se împrietenească cu el pentru curs. I-am dat undă verde, dar asta s-a întâmplat înainte ca Aiden să mă țină în brațe de parcă l-ar fi durut fizic dacă m-ar fi lăsat să plec.

Angrenajele din creierul meu se învârt și o găsesc pe Amara așteptând răspunsul meu. Cuvintele lui Aiden despre luarea propriilor decizii îmi revin în minte și știu de ce am nevoie.

– Ai dreptate. Poate că așa va fi.

Afișează un zâmbet forțat, ca și cum s-ar mustra pentru sugestia ei.

*

Când mă trezesc vineri-dimineață târziu, nu mă aștept ca Aiden să fie la ușa mea.

– Bună! spun eu stânjenitor.

Energia dintre noi pare să se fi schimbat, iar eu nu prea știu cum să mă comport.

– Bună! Privirea lui oscilează între dorință și precauție. Am terminat antrenamentul și am venit să văd ce mai faci.

– Sunt bine. De ce nu aș fi?

Se schimbă la față. Nu plângi în brațele unui tip și apoi te comporți ca și cum nu ar fi însemnat nimic, mai ales când a însemnat prea mult.

– Îmi pare rău, nu am vrut să sune așa. Sunt bine. Nu am plâns, deci asta ar trebui să însemne ceva.

Au trecut două zile de când am simțit că, chiar dacă lumea s-ar prăbuși, aș fi bine dacă aș sta în brațele lui Aiden. Nu l-am mai văzut de atunci, dar mi-a trimis mesaje cu lucruri aleatorii despre băieți care mă fac să râd. Mai ales despre Kian și despre felul cum face față situației cu Cassie. Se pare că Dylan îl învață patinaj artistic.

– Fac micul-dejun. Vrei și tu? îl întreb.

E surprins, iar când face un pas înapoi, cred că va refuza.

– Camioneta mea e chiar în față. Lasă-mă să parchez într-un loc potrivit!

Înapoierea camionetei mi-a provocat o senzație dulce-amăruie, dar mi-a părut rău că a trebuit să meargă cu băieții sau să ia un Uber până la patinoar.

Sunt în bucătărie și spăl fructele când el intră din nou. Se concentrează la tableta pe care am așezat-o pe blat. Și uite așa suntem absorbiți de serialul nostru, iar stânjeneala dispare.

– Și al cui copil e ăsta? Zice și fură un strugure din bol.

– E al lui, doar că încă nu știe.

– Ce aiurea!

Discutam despre serial când intră Amara.

– Sum, când e întâlnirea ta? Am nevoie de dormitor în seara asta. Privirea ei se îndreaptă spre Aiden în semn de surprindere falsă, spunându-mi că știa deja că era aici. Oh, bună, Aiden!

– Bună, Amara! salută el, părând un pic crispat.

– Deci când vine Oliver să te ia? întreabă ea pe un ton inocent. Am de gând să-i public numărul pe anunțurile matrimoniale de pe Craigslist.

– La șapte, spun eu.

Ea se înveselește, furându-mi o căpșună.

– Corect, mi-ai spus asta, dar e bine de știut. Plec, ne mai vedem.

Se trântește ușa, iar noi rămânem într-o tăcere înțepătoare. Nici măcar bâzâitul luminilor nu poate pătrunde în această bombă cu ceas care ticăie.

Eu continui să tai, încercând să ignor privirea ațintită asupra mea. Aiden se sprijină de blat, așteptând ca eu să cedez.

După toate astea, nu pot să spun că suntem prieteni cu beneficii. Dar am planificat întâlnirea asta înainte de cele întâmplate în toaleta de la Porter's, când... da.

Fiecare sunet este intensificat. Cuțitul care lovește tocătorul se simte ca o supraîncărcare senzorială. În cele din urmă, mă întorc spre el.

– Ce e?

Comportamentul lui relaxat este o fațadă.
– Nimic.
Îndrept cuțitul direct spre el.
– Nu păcălești pe nimeni! Vrei să spui ceva.
– Nu. Mușcă o căpșună, ignorând obiectul periculos.
– Ești supărat.
– Nu sunt, spune el. Poți să te vezi cu cine vrei.
– Nu te cred.
– Dacă vrei să fiu tipul toxic care-ți spune că voi distruge pe oricine se apropie de tine, o voi face. Dar ăsta nu e genul de om pe care îl meriți, Summer. Nu-ți voi dicta cum să-ți trăiești viața.
Sunt mereu pe muchie de cuțit la fiecare decizie pe care o iau. Fiecare cotitură pare greșită, dar convingerea lui Aiden amortizează acest sentiment. Îi întâlnesc ochii.
– Deci nu-ți pasă? îl întreb.
Viața mea ar fi mult mai ușoară dacă nu i-ar păsa sau dacă m-aș putea convinge că nu-mi pasă. Dar adevărul fierbe ca o oală gata să dea în foc.
Strânge din dinți, iar expresia calmă de mai devreme îi dispare de pe față ca gheața topită.
– Oh, îmi pasă! Face un pas în față, iar palmele lui se sprijină pe fiecare parte a blatului pentru a mă închide între ele. Gândul că altcineva va ajunge să-ți vadă zâmbetul... Degetul lui mare lasă o amprentă caldă pe buza mea. Să te facă să râzi sau să te atingă. Mă înnebunește! Se dă înapoi și se sprijină de blat, ca și cum nu mi-ar fi furat fiecare centimetru din spațiul personal. Dar mă descurc. Pentru că știu că te duci la întâlniri doar ca să-ți distragi atenția. Poți să te prefaci cât vrei, Summer, dar amândoi știm că pe mine mă vei alege în cele din urmă.
Mi se intețește pulsul. Îmi mușc buza, atrăgându-i atenția asupra gurii mele.
– Și dacă mă sărută?
Degetul lui mare îmi atinge buza de jos.
– Când vei veni, în sfârșit, la mine, mă voi asigura că în capul tău nu va exista nici o amintire legată de sărutul sau de atingerea altui bărbat.
Cuvintele mi se așază în stomac ca niște pietre.

– Îți pierzi timpul.

– Nu înțelegi, nu-i așa? Îi arunc o privire goală, iar el zâmbește. Ei bine, atunci lasă-mă să fiu foarte clar. Ai putea să mă lași fără orice titlu sau premiu pe care l-am câștigat vreodată, dar dacă te-aș avea pe tine, nimic din toate astea nu ar mai conta. Se uită la mine un minut lung. În plus, amândoi știm că contabilul tău cyborg nu ar fi în stare să se descurce cu tine în pat.

– Și tu poți?

Poate. Cu siguranță poate.

– Cred că ți-am dovedit-o de multe ori. Dar dacă memoria ta este puțin încețoșată, îți pot oferi o demonstrație amănunțită. Face o mișcare să se lase în genunchi, dar eu îl îndepărtez.

– Și de unde știi că mă duc la o întâlnire cu un contabil? Ar putea fi alt sportiv, n-ai de unde să știi.

Rânjetul lui nu face decât să mă inunde de neliniște.

Știați că șerpii cu coadă galbenă sunt prădători nocturni?

Oliver Benson, absolvent de contabilitate pasionat de științe agricole și partenerul meu din această seară, vorbește întruna despre călătoria sa în Florida Keys. Ochii mi se încețoșează de plictiseală în timp ce îmi organizez mental programul, dar o voce cunoscută îmi întrerupe analiza calendarului. *Două* voci enervant de familiare, care se îndreaptă direct spre masa noastră.

Am ales intenționat acest restaurant pentru întâlnirea mea pentru că este în afara campusului. Faci un drum de douăzeci de minute ca să ajung aici și de obicei nu e plin de studenți de la Dalton.

Dylan se așază pe banchetă lângă Oliver, iar Kian încearcă să se strecoare lângă mine, dar eu rămân pe loc, așa că nu încape. Ne holbăm în tăcere până când el mă lovește cu șoldul, făcându-mă să alunec pe pielea banchetei pentru a-i face loc.

Kian se luminează cu o falsă surprindere.

– Ce nebunie! Care erau șansele să te vedem aici?

– Nu te superi dacă ne alăturăm, nu, omule? îl întreabă Dylan pe Oliver.

– Prietenii lui Summer sunt prietenii mei, spune el încet.

Încerc să nu-mi dau ochii peste cap. Ăștia doi ne întrerup întâlnirea, iar el îi invită să rămână?

Dylan îi întinde o mână lui Oliver.

– Eu sunt Dylan.

– Oliver.

– Mă bucur să te cunosc, Ollie! El e Kian, spune el, arătând spre Kian, care radia. Apropo, ai lăsat asta în dormitorul lui Aiden, Sunny.

Dylan scoate ceva din buzunar și îl așază în mijlocul mesei.

Oliver se uită la agrafa de păr, iar eu sper să par neimpresionată, chiar dacă îmi strâng pumnii.

– Asta nu e a mea.

Capul lui Kian se înclină.

– Ești sigură? Chiar acum porți una aproape identică.

Înainte să pot minți din nou, intervine Oliver:

– Vorbești despre Aiden Crawford?

Oare ar putea merge mai prost întâlnirea asta? Presupun că asta e karma pentru că nu am ascultat cu atenție povestea lui Oliver despre pescuit.

– Da, Summer și-a luat vitaminele A și D, dacă știi ce vreau să spun… Au! țipă Kian când îi dau coate.

– Am făcut o temă împreună, îi explic. Știi tu, cea despre sportivi și epuizare.

Oliver încuviințează ezitant din cap, dar nu trebuie să fii un geniu ca să înțelegi unde vrea să ajungă Kian. Tocmai când mă pregăteam să arunc agrafa aia de păr nenorocită în fața îngâmfată a lui Dylan, apare chelnerița.

– Oh! Este o întâlnire dublă? întreabă ea, uitându-se între noi.

– Da, spune Dylan, punându-și brațul în jurul lui Oliver. Cred că e dragoste la prima vedere.

Oliver face ochii mari, alarmat, și se face mic pe banchetă. Kian și Dylan au personalități cât campusul. E greu să fii în preajma lor dacă nu poți ține pasul cu ei. Întâlnirea asta îl va lăsa pe Oliver cu niște probleme serioase de stres posttraumatic.

– Fantastic! Ce doriți să comandați?

Înainte să poată vorbi Kian, îl împing afară de pe banchetă.

– De fapt, e o schimbare de planuri. Haide, Oliver!

Dylan nu se mișcă un minut incomod de lung până când vede privirea mea tăioasă și cedează, lăsându-mi partenerul să iasă. Ies direct din restaurant, luând mâna transpirată a lui Oliver în a mea. Suntem pe punctul de a traversa strada, când cineva îmi strigă numele.

Connor Atwood.

„Nu am suferit destul?"

Îi arunc un zâmbet timid lui Oliver. El se holbează la fundaș. Aș fi putut la fel de bine să dau peste întreaga echipă de hochei a Universității Dalton.

– Nu te-am mai văzut de ceva vreme, Sunny. Cum îți merge?

Se pare că afurisita poreclă prinde contur.

– Sunt bine.

Connor își trece o mână prin părul blond.

– Vii la meciul de caritate?

– Nu, azi sunt cam ocupată. Poate data viitoare.

El își înclină capul.

– Serios? Am crezut că tu și Crawford veți veni cu siguranță împreună.

Scrâșnesc din dinți.

– Nu știu de ce ai crede asta. Ori este intenționat obtuz, ori nu a văzut mâna lui Oliver în a mea.

Ochii lui Connor se îndreaptă spre el.

– Cine e ăsta? Vărul?

– Nu, spun eu. Acesta este partenerul meu, Oliver. Oliver, el e Connor.

Connor îl scrutează pe bietul băiat.

– Greșeala mea. Cum îți merge, omule?

Oliver zâmbește și îi strânge politicos mâna.

– Despre ce meci vorbești?

Aproape că bombăn cu voce tare. De ce trebuie să intre în vorbă cu Connor?

– De fotbal. Nu te uiți? întreabă Connor.

– Nu sunt un mare fan al sporturilor.

Îmi aruncă o privire ca și cum ar spune: „Serios, cu tipul ăsta?".

Mijind ochii prin ploaia torențială, dau să plec.

– Trebuie să plecăm. Ne mai vedem, Connor.

În mașină, ploaia se întețește. Parcarea este izolată, fiind doar eu și tipul ăsta care a avut cea mai ciudată întâlnire. Singurul sunet dintre noi este cel al picăturilor de apă care lovesc geamurile. Când pornește mașina, versurile sugestive care se revarsă din difuzoare îmi provoacă furnicături.

– Îmi pare rău pentru asta, spun în cele din urmă, alungând liniștea.

El trage pe drumul principal spre Dalton.

– Să nu-ți fie. Prietenii tăi par drăguți.

Îmi reprim un pufnet. Nemernicii ăia nu încercau să fie drăguți.

– Simt că am stricat întâlnirea noastră.

Își pune mâna sus pe coapsa mea. Atingerea nu este ceva ce mă așteptam să facă, însă gestul este clar, fiind evident ce speră când se întoarce spre mine la un semafor roșu. Cred că ipoteza mea privind contabilii a fost invalidată.

O mașină claxonează în spatele nostru, iar el accelerează, dar nu-și îndepărtează mâna.

– Te am acum, nu-i așa?

Oare?

Ochii mei se îndreaptă spre geam pentru a privi străzile familiare care trec pe lângă mine. Nu este o întrebare de nivel SAT și sunt sigură că a vrut să spună asta mai mult în sens mai degrabă figurat, dar nu pot scăpa de sentimentul ciudat din stomac când, în sfârșit, ne apropiem de campus.

Mă trezesc încuviințând, păstrându-mi zâmbetul fals perfect echilibrat. Singurul plus al situației este căldura care suflă prin sistemul de climatizare, încălzindu-mi membrele înghețate. Când parchează în fața Casei Iona, îmi desprind privirea de pe parbriz, iar chipul care mă privește este expectativ.

Nodul mare din gât nu-mi dispare când înghit în sec.

Alung fiecare gând legat de Aiden. Fiecare sărut și atingere, pe toate cele pe care a spus că nu le voi uita încerc cu disperare să le scot din capul meu când Oliver mă întreabă:

– Pot să te sărut?

CAPITOLUL 40

AIDEN

Urletul lui Kian îmi sparge urechile și îl face pe Eli să danseze de bucurie.

Când a intrat acum câteva minute, mi-a smuls controlerul din mână și a început să se joace. Nu m-am împotrivit prea mult când l-a luat, pentru că în seara asta mă gândesc la un singur lucru. Mai degrabă, la o fată.

„Nu te duce!“

Nu voi pretinde că aceste trei cuvinte nu mi-au alunecat pe vârful limbii când am auzit de întâlnirea ei. Din fericire pentru mine, Kian îmi spusese deja despre planurile ei.

Acum este imposibil să-mi iau gândul de la întâlnirea ei, mai ales când jucătorul de hochei animat de pe ecran este Lukas Preston. Vorbește despre lovirea unui om când e la pământ.

Soneria sună suficient de tare pentru a fi auzită peste strigătele lui Kian și gândurile mele deprimante.

– E tipul cu pizza, spune și dă să se ridice Eli.

– Mă duc eu!

Mă ridic înainte să mă lase singur cu Kian hiperactiv.

Soneria sună din nou când deschid ușa.

Summer, udă leoarcă, stă pe verandă.

– Ai avut dreptate, spune ea, sprijinindu-și mâinile în șolduri, cu pieptul ridicat.

Rămân fără cuvinte, holbându-mă la trupul ei ud.

– Partenerul meu a încercat să mă sărute.

Căldura care radiază din corpul meu pare încărcată de violență. Se pare că micul discurs pe care i l-am ținut nu mi-a atenuat gelozia.

Ea își dă ochii peste cap.

– Calmează-te, nu s-a întâmplat nimic!

Când înghit în sec, am senzația că mi s-a dezgolit gâtul.

– De ce nu?

– Pentru că nu puteam să nu mă gândesc la tine. Pentru că de fiecare dată când mă complimenta sau mă atingea, îmi doream să fii tu. Pentru că, atunci când eram în mașina lui și el s-a aplecat, i-am spus că mai e cineva în viața mea și am fugit direct aici.

Revelația îmi strânge inima.

– Ai fugit până aici prin ploaie?

Ea încuviințează, iar picăturile îi cad din gene pe obraji, făcând-o să arate ca un vis umed. Fac un pas mai aproape de ea, pentru că sunt destul de sigur că voi arde dacă nu o ating chiar acum. Îi îndepărtez încet picăturile de apă de pe obraji.

– Ai terminat cu prefăcătoria, Summer?

– Spune-mi tu!

Mă apucă de umeri, iar buzele noastre se ciocnesc într-o explozie de artificii. Nu pierd timpul și o ridic, permițându-i să-și înfășoare picioarele în jurul taliei mele. Apăsând-o de cadrul ușii, îi devorez gura într-un sărut reverențios, sunetul ploii și al vântului biciuitor devenind un zgomot de fond slab pentru sunetele dulci care îmi umplu gura. Are gustul *meu*. Așa a fost întotdeauna. Îmi răsplătește disperarea, strângându-mă cu putere când mâna mea se afundă în părul ei, înclinând-o perfect, lipită de gura mea.

– Aid… Oh… cu siguranță nu e tipul cu pizza.

Vocea lui Dylan umple intrarea.

– În sfârșit! murmură Kian.

Summer se îndepărtează și se uită peste umărul meu ca să le arunce o privire furioasă.

– Planul vostru a funcționat, nemernicilor!

Mă întorc spre cei doi idioți care rânjesc cu gura până la urechi.

– Ce au făcut?

– Nu știi? Face ochii mari, surprinsă. Mi-au stricat întâlnirea.

Dylan rânjește.

– Plângeai ca un cățeluș îndrăgostit.

– Și cum tu nu aveai de gând să faci nimic, ne-am asumat noi sarcina. Cu plăcere! spune Kian cu mândrie.

Eu dau din cap dezaprobator. Îmi dau seama că acești prieteni nesăbuiți și loiali mă susțin ca nimeni alții.

– Cățeluș îndrăgostit zici? mă tachinează Summer, sărutându-mă afectuos pe obraz.

Sună soneria, iar Kian trece pe lângă noi, reapărând cu cutiile de pizza.

– Rămâi, Sunny? Avem destulă mâncare.

– Probabil ar trebui să mă duc acasă.

Face un gest către hainele ude, tremurând ușor.

– La naiba, probabil îngheți. Haide, o să-ți aduc niște haine de schimb!

O iau de mână și o conduc spre scări.

– Voi doi ar fi bine să vă grăbiți, altfel vă mănânc mâncarea, spune Kian.

– Nu au cum să fie rapizi, răspunde Sebastian, trecând pe lângă noi pe hol pentru a se îndrepta spre bucătărie.

– O să le iau porția, spune Cole, făcându-și prima apariție din această zi.

La etaj, în liniștea băii mele, Summer stă în spatele meu în timp ce setez temperatura dușului.

– Cred că mă descurc și singură să fac un duș, Aiden.

– Lasă-mă să mă simt util!

– Fii util aici! spune ea, dându-și jos bluza udă.

Mă ghemuiesc în fața ei, desfăcându-i fermoarul de la fustă.

– Ai purtat asta pentru el? o întreb, trăgând de ea.

Nesiguranța din vocea mea este stânjenitoare.

– Tu ești cel care o dă jos, Crawford. Eu nu m-aș plânge.

Îmi scapă un chicotit în timp ce îi sărut abdomenul. Are dreptate. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac este să mă plâng când ea este pe jumătate goală.

– Voi lăsa niște haine pe pat.

Mâinile mele zăbovesc pe pielea ei moale și mi-e greu să mă îndepărtez. Totuși, nu ajung prea departe pentru că mă trage înapoi. Îi caut ochii căprui care se uită la mine atât de inocent.

– Vrei să faci duș cu mine, Aiden?

– Sigur?

Încerc să nu arăt ca un cățeluș căruia i se oferă o recompensă. Tocmai mi-a mărturisit cum se simte, ceea ce

e mult pentru ea, și nu vreau să se simtă sufocată.

– Acum alegi să fii un gentleman? Face un pas înapoi și își desface sutienul, lăsându-l să cadă pe podeaua băii, apoi își dă jos chiloții și mi-i aruncă. Sunt a ta, Aiden. Tratează-mă ca atare!

E a mea. Și e perfectă.

– Ești, spun eu cu gravitate.

– Așa că e corect să te bucuri de experiența cu iubita ta, Summer Preston.

Sunt tare ca piatra.

– Iubită? Acesta este cuvântul pe care îl folosim?

– Mm, m-am gândit că o să-ți placă. Se uită la pantalonii mei cu un zâmbet pudic, iar mie îmi ard mâinile de nerăbdare să o ating, așa că o trag spre mine. Și eu ce aș fi?

Mâinile ei alunecă pe bicepșii mei, provocând un tremur în mine.

– Iubitul meu. Iubitul meu atrăgător, sexy și bun.

Un foc se aprinde într-un loc străin.

– Nu ai nevoie de lingușeală ca să intri în pantalonii ăștia, iubito.

Mâinile lui Summer șerpuiesc în jurul umerilor mei până la ceafă.

– Atunci de ce nu sunt scoși?

Mă descotorosesc rapid de haine, ducând-o direct sub duș. Țipetele ei umplu baia și, de data asta, nu-i spun să o facă mai încet. Vreau să aud fiecare sunet, fiecare cuvânt și fiecare râset.

CAPITOLUL 41

SUMMER

Studenția este mult mai distractivă când nu ești îngropat în manuale.

Când am ieșit din cămin în această dimineață, mă măcina anxietatea, dar simpla intrare în casa echipei de hochei a atenuat-o.

– Porți ochelari? îl întreb pe Dylan, care citește o carte în living.

Dylan își coboară ochelarii.

– De ce? Te excită?

Îi arunc o privire glacială.

– Cum ai putut să ajungi la concluzia asta?

– Nu ai răspuns la întrebare.

– Nici tu.

Zâmbește. La naiba, chiar arată bine cu ochelarii ăia!

– Nu, mi i-am pus doar pentru că ai venit la mine. Am auzit că îți plac cărțile de dragoste.

Sprâncenele lui se ridică sugestiv. Fața mea se îmbujorează.

– O să-l omor pe Aiden.

– De ce?

Aiden coboară scările, purtând un maiou alb și pantaloni negri, cu părul umed de la duș.

– Cumva, Dylan, aici de față, știe despre colecția mea de cărți.

Mijesc ochii.

– Nu e ca și cum ai ascunde-o. Ți-ai lăsat una dintre cărți pe canapea. O citește chiar acum.

Ce? Când văd coperta albastră a cărții ilustrate, pălesc.

Dylan își dă ochii peste cap.

– Nu face pe mironosița! Voi doi nu sunteți atât de silențioși pe cât credeți.

Rușinată, mă întorc spre Aiden, care doar ridică din umeri.

– În plus, e o carte bună. L-am pus pe Kian să cumpere un exemplar. S-ar putea să trebuiască să dăm o raită prin biblioteca ta după ce terminăm.

Creierul meu îi procesează lent cuvintele.

– Tu și Kian citiți împreună o carte de dragoste?

– Ce? Bărbații nu pot citi cărți de dragoste? Egoist din partea ta să ne privezi de această mină de aur de informații. Aiden, trebuie să citești și tu una.

– Am citit.

Asta mă șochează al naibii de tare.

– Când?

– Iubito, adormi la douăzeci de minute după fiecare film și m-ai făcut să promit că nu mă uit la ele fără tine. Trebuie să fac ceva care să mă țină ocupat.

– Deci mi-ai citit cărțile?

– Da. Sunt un mare fan al celor care au semn roșu. Fac ochii mari, dar el zâmbește și mă sărută pe buze. Hai să mergem sus ca să-ți arăt ce am învățat!

Hipnotizată, îl urmez pe Aiden. Când sar pe patul lui, stau cu picioarele încrucișate pentru a-l privi cum se îmbracă. Priveliștea nu poate fi mai frumoasă de atât, mai ales când mușchii spatelui i se flexează pentru a arăta toate acele dealuri și văi care mă îndeamnă să-mi târăsc unghiile pe pielea netedă. Totuși, când privirea îmi cade pe ceva galben de lângă mine, gândurile mi se schimbă.

Un buchet de floarea-soarelui învelit în hârtie și legat cu o fundă mică stă pe patul lui. Ceva îmi zvâcnește în piept, iar ochii mă usturǎ. Îi privesc spatele, iar buza de jos îmi tremură din cauza unui râu de emoții. Respir sacadat în timp ce încerc să-mi recapăt calmul și să nu-mi arăt disperarea de a primi flori.

– Floarea-soarelui? Nu crezi că eu sunt o floare carnivoră? îl întreb eu.

Aiden se întoarce, zâmbind când vede florile din mâna mea. Ochii mei trebuie să fie încă încețoșați, pentru că mă fixează cu o privire atât de blândă, încât mi-e teamă că m-ar putea frânge.

– Se epuizaseră. Râde când mă holbez. Ești floarea-soarelui pentru mine, Summer.

Sărutul ușor pe care mi-l lasă pe nas mă apasă greu în piept.

– Acestea sunt un progres față de florile tale de înmormântare, spun eu, făcându-l să chicotească. Sunt surprinsă că nu ai fost niciodată într-o relație cu toate dulcegăriile pe care le spui.

– Doar pentru tine.

Privirea lui sinceră mă face să ridic capul pentru un sărut. Mă sărută până când mă las pe spate, încă agățată de flori. Va trebui să le smulgă fără viață din mâinile mele.

Sărutul nostru înfierbântat duce la rătăcirea mâinilor și la îngreunarea respirației, până când este întrerupt de telefonul lui. Aiden mă sărută încă o dată înainte să se răsucească pentru a-l lua de pe noptieră. După zâmbetul lui, îmi dau seama că e bunica lui. Mă ridic în timp ce el se sprijină de capul patului pentru a vorbi cu ea, cu ochii încă întunecați.

Este un apel scurt, iar când închide, mă întreabă:

– Ai hotărât ce faci în vacanță?

Întrebarea mă ia prin surprindere, dar săptămâna trecută Aiden m-a întrebat dacă vreau să merg acasă la el, în Providence. Planurile mele inițiale erau să petrec vacanța de primăvară într-un hotel cu room-service și cărți. Ezit când aud invitația plăcută a lui Aiden, deoarece întâlnirea cu familia lui este ceva important. Mai ales dacă sunt oameni normali și nu la fel de disfuncționali ca ai mei.

– Nu știu. Trag aer în piept. Am emoții.

– Summer, ei deja te iubesc, spune el. Dacă nu te simți confortabil, plecăm. Putem sta la un hotel, iar eu voi avea grijă de tine toată noaptea.

Crește inima în mine.

– Oricât de uimitor ar suna asta, nu am de gând să te fac să pierzi timpul petrecut cu familia.

– Deci e un da? mă întreabă el.

– Da, Aiden. Orice loc care te-a făcut cine ești trebuie să fie cel mai apropiat lucru de raiul de pe pământ.

El tace o secundă lungă.

– Rahat, mă faci să roșesc, Preston! Chicotește. Vei primi o palmă pentru asta.

– E un compliment! Și eu pot fi romantică.

Privirea lui compătimitoare este iritantă.

– Iubito, nu ești tu cea romantică în această relație.

Ridic din umeri.

– Cred că nu pot avea prea multe talente.

– Eu pot. Mă rostogolește pe spate, dar își atinge telefonul pentru a-i trimite un mesaj bunicii, în care îi scrie că voi veni cu el. Încet-încet, motivul pentru care am fost atât de nerăbdătoare toată ziua îmi revine în minte când el nu-mi distrage atenția. Aiden pare să-mi observe

agitația pentru că îmi ridică bărbia, forțându-mă să mă uit în sus la el. Ochii lui pun toate întrebările, iar cuvintele mele se revarsă automat.

– Tata ne-a invitat la cină.

Tăcerea care urmează mă pune pe gânduri.

– Lukas Preston vrea să venim la cină?

– Nu trebuie să îi spui numele complet de fiecare dată.

Îmi aruncă un zâmbet timid.

– Îmi pare rău. Obișnuința. Ești de acord cu asta?

– Nu, dar m-am gândit că, dacă ești acolo, va vorbi cu tine despre hochei toată seara.

– Iubito, nu vreau să te deranjez dacă trebuie să vorbești cu tatăl tău.

Îmi fac de lucru cu florile mele.

– Vrei să-mi spui că nu vrei să te întâlnești cu o celebritate?

– Nu este vorba despre asta. Mă întâlnesc cu tatăl iubitei mele. Ce simți tu este cel mai important pentru mine.

Din nou sentimentul acela de arsură la inimă.

– E în regulă. Am fost de acord doar datorită mamei.

Încuviințează, deși nu își exprimă părerea despre nonșalanța mea.

– Când este?

– Săptămâna viitoare.

Două clipiri rapide îmi spun că se sperie, dar maschează asta rapid cu un zâmbet impresionant de calm. Gestul face ca inima să mi se topească un pic.

– Bine. Vin să te iau după antrenament. Este la casa lor din Boston?

– Ceva de genul ăsta.

Se holbează la mine pentru o explicație mai bună, dar prefer să nu discut despre extravaganța părinților mei.

– Hai să mergem! E prima noastră întâlnire oficială și vreau să savurez fiecare minut.

– Ești sigură că nu vrei să te întorci mai repede ca să-ți pot arăta ce am învățat din cărțile tale?

– Categoric nu. Zâmbesc. Dar arhivez această informație pentru a o explora în detaliu mai târziu.

– Acum, când mă gândesc la asta, este frig, iar roata Ferris nu este amintirea mea cea mai dragă.

Locația-surpriză pentru întâlnirea noastră la care s-a gândit iubitul meu ridicol este Târgul de primăvară din Hartford. Evenimentul are loc în săptămâna dinaintea vacanței și, de obicei, este plin de localnici și studenți. În timp ce mă holbez la instalația rotativă stupidă, măruntaiele mi se agită lent.

L-am târât cu succes pe Aiden la fiecare joc și chiar la plimbarea cu cești pentru copii în care abia s-a strecurat. Supraveghetorul ne-a privit serios în ochi când i-am împins picioarele lui Aiden, dar, din fericire, am scăpat cu bine. Am mers la fiecare stand cu mâncare pe care l-am văzut, în speranța că o prăjitură caldă și dulce îl va face să uite de tura în roata Ferris, dar nimic nu a funcționat.

– Gândește-te la asta ca la o terapie de expunere!

– Bună idee! Doar că tu nu ești terapeutul meu, așa că este doar tortură.

Încerc să rămân nemișcată când Aiden mă trage înainte. Forța mea nu se compară cu a lui, iar el mă trage cu ușurință spre trepte.

– Pot să mai las de la mine în privința înțelegerii, șoptește el, înfășurându-și brațele în jurul meu pe la spate.

Nu poate face mare lucru în legătură cu temperatura de afară, dar brațele lui fac o diferență uriașă.

– Cum? Îmbrățișarea lui fermă îmi face pielea de găină pe brațe. Nu este exact ceea ce mi-am imaginat când ai menționat o întâlnire, Aiden.

– Nu te distrezi? Expresia lui trădează îngrijorare.

Este drăguț, iar asta îmi provoacă o durere în suflet.

– Bineînțeles că mă distrez. Sunt cu tine, nu-i așa? Simt că, în sfârșit, suntem un cuplu adevărat. Îngrijorarea de pe fața lui se topește. Dar e ceva exagerat, zic și arăt spre cursa malefică.

– Ți-am spus că o să-ți rezerv o plimbare cu roata Ferris. Întotdeauna mă țin de cuvânt, Preston. Îmi apasă degetul arătător între sprâncenele încrețite pentru a-mi relaxa tensiunea de pe față. Creăm o nouă amintire. Îți promit că, atunci când vom atinge din nou pământul, nu ne vom mai aminti nimic din trecut.

Faptul că am văzut-o pe Crystal cu el a pătat amintirea pentru mine, dar el l-a văzut pe Connor sărutându-mă.

Suntem amândoi în aceeași barcă în ceea ce privește roata Ferris.

Îl las să mă ia de mână și să ne așezăm în una dintre mașini. Metalul rece îmi înțeapă coapsele și mă cutremur când însoțitorul ridică degetul mare și apasă pe manetă. Mașina se leagănă, iar Aiden își împletește degetele cu ale mele.

– Vezi, nu e chiar așa de rău, spune Aiden. O să te încălzesc în câteva secunde. Mâna lui caldă îmi trece pe lângă picior, pe sub fustă, pentru ca încheieturile lui să-mi atingă țesătura subțire dintre picioare.

– Sunt oameni peste tot în jurul nostru, Crawford.

Cuvintele mele sunt prea șoptite pentru a mai avea greutate.

– Te pot face să termini chiar înainte să atingem pământul.

Face pe grozavul, dar aș fi proastă să cred că nu poate face asta. În timp ce privește răspunsul plutind în jurul capului meu, își scoate jacheta și mi-o pune peste picioare. Căldura furată a corpului său îmi sărută pielea rece, iar eu gem de plăcere. Aiden profită de moment pentru a-și lipi degetele de mine, țesătura lenjeriei fiind udă doar la atingere.

– Deja simt cum te încălzești, Summer. Lasă-mă între coapsele astea frumoase, iubito!

Ai crede că i se face sex oral, atât de disperat sună vorbele lui. Mă sărută încet și adânc. Mă îndepărtez pentru a-mi trage răsuflarea și mă uit în jur să văd dacă mă privește cineva, dar nici unul dintre ceilalți călători nu se vede în cabinele mici.

Îmi înfășor brațul în jurul bicepsului lui Aiden, strângându-mă mai aproape în timp ce el îmi sărută gâtul. Soarele se cufundă în Hartford Skyline, iar eu îi șoptesc:

– Pierzi priveliștea.

Se concentrează asupra feței mele, iar zâmbetul lui îmi face un gol în stomac.

– Ba nu.

Îmi sărută nasul și îmi face inima să intre în frenezie. Îmi despart coapsele, iar zâmbetul lui Aiden crește în timp ce degetul lui îmi prinde lenjeria pentru a o trage laoparte.

Ne ridicăm tot mai sus și, înainte ca eu să mă pot pregăti, el introduce două degete groase în mine. Un geamăt strangulat îmi flutură printre buze.

Își trece cealaltă mână prin părul meu și îmi apropie gura de a lui.

– Haide! Lasă-mă să aud gemetele alea frumoase! Spune-mi cât de bine te simți!

Cu încăpățânare, îmi țin maxilarul blocat. Se pricepe prea bine la asta și nu-i voi da satisfacția de a-mi dovedi că mă înșel în privința acestei plimbări. Își mișcă degetele încet, pătrunzând atât de adânc încât îi simt încheieturile. Atmosfera e mult mai caldă aici, sus. Sunt atât de departe încât totul împrejur dispare. Aș putea fi lansată în nori. Fiecare terminație nervoasă din corp mi se concentrează pe mâna dintre picioarele mele.

Corpul îmi tresare când scaunul nostru se leagănă, făcându-mi inima să bată tare. Muzica din parcul de distracții care se stinge face loc sunetelor umede ale degetelor lui Aiden care intră și ies din mine. Buzele moi mă sărută pe pielea fierbinte. Habar nu am dacă e o primăvară răcoroasă sau caniculă în mijlocul lui august.

– O să…

Cuvintele mi se risipesc în vânt când mâna lui îmi cuprinde sânii peste pulover.

Continuă să-mi sărute cu inocență maxilarul, ca și cum nu m-ar face să delirez.

– Nu suntem nici măcar la jumătatea drumului, iubito. Am tot timpul din lume să te fac să termini pe mâna mea.

Orgasmul plutește chiar la suprafață, iar eu sunt disperată să ajung la el. Ca un pește pe uscat, am nevoie să fiu din nou sub vraja lui.

– Crawford, fă-o sau o voi face eu!

– Roagă-mă!

Sunt momente când nu mă deranjează să cerșesc. De obicei în genunchi, cu mâna lui Aiden înfășurată în jurul gâtului meu. Dar acum mă simt încăpățânată. Orgasmul care probabil îmi va zgudui lumea poate aștepta.

– Roagă-mă *tu!* ripostez eu, iar sprâncenele lui se ridică în timp ce un râset scăzut îi iese pe buze. S-ar putea să-mi fie milă de tine și să te las să mă faci să termin.

Tactica mea de psihologie inversă nu funcționează așa cum speram, pentru că el își îndepărtează degetele ca represalii, apoi le îndoaie, făcându-mi unghiile să zgârie banca metalică pentru a nu-i da satisfacție. Jur că aș putea să o străpung în acest moment.

– Nu o să câștigi de data asta, Summer.

– Pune-mă la încercare!

Își lasă capul în jos, iar buzele lui găsesc locul sensibil dintre gâtul meu și ureche.

– Trișezi! spun eu gâfâit.

– Înseamnă că o să câștig, șoptește el.

Supraîncărcarea senzorială aproape că îmi prăjește creierul până ce devine un bob de mazăre. Continuă să mă pipăie prin pulover și trece cu degetul mare peste un sfârc sensibil. Limba lui îmi face pe gât un punct de presiune despre care sunt sigură că numai un ninja ar ști că există, iar gemetele guturale care îmi vibrează pe piele sunt atât de profunde încât cred că ar putea fi un curent liber în corpul meu.

Aiden suge și mușcă până când gâfâi atât de tare, încât sunt sigură că mă pot auzi ceilalți călători. Nu-mi pasă dacă sunt martori la expresia mea încordată atât timp cât îmi pot găsi eliberarea.

Roata se mișcă din nou, iar eu reușesc să deschid ochii și să văd că am ajuns în vârf. Aiden șoptește:

– Termină pe mâna mea, Summer! Lasă-mă să te gust de pe degetele mele!

Mă cutremur când îi aud cuvintele murdare apăsate cu brutalitate pe urechea mea. Apoi își scoate degetele din mine și le suge pe fiecare în parte.

– Te-am făcut să te răzgândești? întreabă el.

Am mai zis cât de mult îmi plac roțile Ferris?

CAPITOLUL 42

SUMMER

– Asta e! Renunț la școală și devin stripteuză!

Fumegând, Amara se prăbușește lângă mine.

Sunt rare ocaziile în care Connecticut ne oferă vreme frumoasă, așa că profit din plin stând afară lângă statuia lui Sir Davis Dalton. Coarnele diavolului vopsite cu spray și furca lipită au dispărut de mult, deși pe unele părți persistă petele roșii.

Bănuiesc că întâlnirea Amarei nu a mers bine.

– Parcă ai spus că nu ai forța necesară pentru asta.

Sampson alunecă pe banca de lângă mine.

– Nu m-ar deranja un spectacol privat din partea ta, Amara. Nu e nevoie de forță.

Amara râde.

– De parcă ți-ai permite, Sampson. Se ridică brusc în picioare. Ne vedem acasă, Sum, departe de gunoaiele pământului.

O privesc cum se retrage, iar când mă întorc spre Sampson, el zâmbește.

– Cred că mă place.

– Ce dorești?

Se uită la mine.

– Cineva e irascibil azi.

– Dacă faci vreun comentariu referitor la menstruație, ia-ți adio de la mână!

El își flutură degetele în fața mea.

– Ai priva multe fete de această magie.

– Sau le-aș salva de la nefericire! bombăn eu.

Sampson se uită curios la mine.

– Cum merge proiectul?

– Te uiți la o potențială studentă la Stanford, vociferez eu.

Săptămâna trecută, pe rețelele de socializare, erau o grămadă de studenți care își sărbătoreau acceptarea la Dalton. Eu nu am primit nimic, iar când am vorbit cu Langston, a spus că cererile pentru co-op durează mai mult. Dacă răbdarea este o virtute, nu este una pe care o posed.

– Privește partea bună a lucrurilor, ai putea fi în California însorită în loc de Connecticut, spune el.

Disperarea se agață de mine.

– Toată viața mea este aici. Toți profesorii pe care am ajuns să-i cunosc, toți prietenii mei. Fac o pauză pentru a-mi stăpâni emoția care îmi blochează gâtul. Aiden.

– Și eu. El zâmbește, nereușind să împrăștie norul întunecat care se profilează deasupra capului meu. Dar Aiden va fi în Canada. Oricum nu ai fi în același loc.

– Doar că acum aș putea ajunge pe Coasta de Vest în loc să fiu la câteva ore distanță.

– O să intri la Dalton, iar dacă printr-o întâmplare nu o vei face, mă voi transfera la Stanford Law ca să-ți țin companie.

Mă simt de parcă inima mi-a părăsit pieptul.

– Ai face asta pentru mine?

– Tu doar spune-mi, Sparkle!

Izbucnesc în râs. Prima dată am folosit această poreclă în clasa a treia, după ce ne-am uitat la *My Little Pony*. Eu eram Sparkle, iar Sampson era Dash.

– Pentru că te cunosc, cred că ai fi acceptat în momentul în care ai aplica. Doar nu mi-am petrecut toată viața auzindu-te vorbind despre o diplomă în Drept la Dalton ca să nu o obții.

Când cineva îmi strigă numele, ne întoarcem spre Cole Carter, care sprintează către noi. Se prăbușește pe statuie pentru a-și trage sufletul.

– O să înnebunești! Tocmai l-am văzut pe Donny Rai!

Rar îl vezi pe Cole manifestând atât de multă emoție. De obicei, stă închis în subsol cu ochii lipiți de un ecran.

– Da, vine aici, amice, spune Sampson.

Cole dă din cap dezaprobator.

– A fost la noul restaurant, Lola's, din West Hartford în dimineața asta.

– Și ce e nou în asta?

– Era cu Langston.

O spune de parcă ar fi cine știe ce dezvăluire. Mă uit la Sampson ca să mă asigur că nu sunt singurul martor al declinului mintal al lui Cole.

– Este consiliera lui. Probabil discută despre cursuri, spun eu.

– Sigur. Dacă lucrarea necesită ca limba lui să fie în gâtul ei.

Mă înec cu propria salivă.

– *Prin limba în gâtul ei* vrei să spui *sărutând-o?* întreb cu vocea răgușită, în timp ce Sampson mă mângâie pe spate.

– Știm amândoi că nu ești neexperimentată, Summer. Îmi aruncă o privire impasibilă, dar jena trece neobservată având în vedere această revelație. Da, se sărutau.

– Nu există politici împotriva acestui lucru? întreb eu.

– Dalton a interzis relațiile profesor–student. De aceea mă rezum la asistente, spune Cole. Ne holbăm, dar el doar ridică din umeri. Deci cred că asta înseamnă că îi oferă un tratament special.

Brusc, totul începe să capete sens.

– Încearcă să obțină programul co-op. De aceea mi-a îngreunat atât de mult finalizarea proiectului. Amândoi au făcut-o.

– Iar Shannon Lee este acum la Princeton, așa că nu trebuie să își facă griji pentru ea, adaugă Tyler.

O urmă de dispreț mi se scurge în oase.

– Deci singura lui contracandidată sunt eu.

– Dacă ai nevoie de dovezi, am făcut o poză. Cole își scoate telefonul ca să ni-l arate – se sărută pe bune și, deși imaginea este pixelată, este clar ce se întâmplă. Ce ai de gând să faci?

Mă simt confuză. Raportarea către decan trebuie să fie anonimă. Dar nu-mi pot permite să fiu implicată în mizeria asta atât de aproape de momentul în care se iau deciziile privind programul de masterat. Îmi las capul în mâini.

– Nu știu.

Sampson se ridică.

– Eu am un plan.

Mă uit la el printre degete.

– Un plan?

Aiden doarme.

În liniștea camerei, e ușor să auzi respirația lui ușoară și sunetul slab al muzicii care se aude undeva în casă. Presupun că e a lui Kian, din moment ce tocmai a cumpărat un vinil nou pentru pick-upul lui. A ținut să-mi

spună că e modul lui de a bloca zgomotele care vin din camera lui Aiden.

Ochii mei zăresc ecranul strălucitor al telefonului de pe noptieră, dar brațul greu de pe stomacul meu mă împiedică să mă întind după el. După cină, Aiden m-a târât sus și am sărbătorit golul victoriei sale înainte să adoarmă.

A fost al doilea meci al lui Dalton împotriva lui Yale în seara asta, iar noi am avut avantajul terenului propriu. Amara a venit cu mine, deși și-a petrecut cea mai mare parte a meciului tachinându-i pe studenții de la Yale. S-a terminat cu ea aruncând un cartof prăjit spre un tip din frăție și cu el fierbând de furie.

Acum, sperând că Aiden este la fel de epuizat ca de obicei după un meci important, îi ridic cu grijă brațul și mă îndepărtez. Când nu se mișcă, mă rostogolesc de pe pat și îmi iau telefonul ca să trimit un mesaj rapid.

Îmi caut hainele, dar sunt împrăștiate prin cameră. Renunțând la căutarea inutilă, îmi scot bagajul ascuns în dulapul lui Aiden.

Sub presiunea timpului, mă îmbrac și mă târăsc spre ușă. Pardoseala scârțâie sub greutatea mea, făcându-mi inima să-mi iasă din piept. Îl urmăresc pe Aiden ca să mă asigur că nu l-a trezit gălăgia, dar respirația lui uniformă umple camera fără întrerupere.

Să deschid ușa fără ca scârțâitul puternic să trezească întreaga casă este o sarcină dificilă, dar reușesc. Casa este lipsită de lumină, așa că aprind lanterna telefonului să mă ghideze. Mă relaxez în timp ce mă apropii de ușa din față.

– Unde te duci?

Tresar. Telefonul îmi scapă din mână și alunecă pe podea, aterizând lângă picioarele lui Eli. Lanterna îi luminează fața.

Îmi duc mâna la inima care îmi bate neregulat.

– Sfinte Sisoe! M-ai speriat.

– Îmi pare rău. Îmi dă telefonul. De ce te furișezi?

– Nu mă furișez. Mă duceam doar să... mă plimb.

Ridică o sprânceană, trădând suspiciunea.

– La două dimineața? De ce ești îmbrăcată așa?

– Așa mă îmbrac mereu.

– Summer, porți mănuși și o căciulă. În negru complet.

Am uitat că am furat căciula din dulapul lui Aiden. Ar fi trebuit să o îmbrac afară.

– Te referi la căciula mea?

Mijește ochii.

– Nu încerca să-mi distragi atenția cu vorbele tale canadiene. De ce te furișezi afară?

– Dar tu? Există vreun motiv pentru care ești treaz acum?

El își freacă gâtul.

– Nu este vorba despre mine. Unde e Aiden?

– Doarme. Când suspiciunea lui nu se risipește, oftez. Trebuie să fac ceva și nu-i pot spune lui Aiden, altfel va încerca să rezolve singur.

– Ce trebuie să faci?

– Nu-ți pot spune nici ție.

– Nu pleci din casă în toiul nopții fără să spui nimănui unde te duci.

Îmi verific telefonul, văzând mesajele de la Amara și Sampson luminându-mi ecranul.

– Jur că îți spun mai târziu! Chiar trebuie să plec.

Mă întorc spre ușă, dar Eli lovește cu palma peste ea. Încercându-mi norocul, trag de mâner, dar degeaba, pentru că degetul mic al fundașului de 1,80 este mai puternic decât întregul meu corp. Dau drumul la ușă, simțindu-mă ca un copil căruia i se interzice să se joace afară. Privirea nerăbdătoare a lui Eli îmi spune că este la câteva secunde distanță de a-l trezi pe Aiden pentru a-i spune că prietena lui se furișează afară în toiul nopții.

– Mai întâi, trebuie să-mi promiți că nu-i spui lui Aiden.

– Nu pot face asta, spune el.

Uneori, sinceritatea lui este foarte enervantă. Inima de aur de sub atâția mușchi îl împiedică să mintă. M-am gândit că privirea mea angelică îl va face să-și schimbe puțin regulile, dar ar trebui să știu că nu se poate.

– Bine. Consiliera meu s-a cuplat cu Donny Rai, iar el manipulează acceptarea dosarelor cu ajutorul ei.

O expresie de neîncredere îi întunecă trăsăturile.

– I-ai spus decanului?

– Decanul este în concediu. Este plecat până la sfârșitul lunii, dar noi vom arăta adevărul direct din computerul lui Langston.

– Lasă-mă să ghicesc: te furișezi în biroul ei ca să faci asta?

– Așa se presupune.

Îngrijorarea cântărește greu pe trăsăturile lui.

– Îți dai seama că e intrare prin efracție, nu? Ai putea fi exmatriculată.

– M-a făcut să trec prin iad, Eli. Nu numai pe mine, ci pe mulți alți studenți grozavi. Nu a avut niciodată intenția de a ne lăsa să reușim.

Studenții se luptau să fie îndrumați de ea. Să aflu că și-a pus nevoile egoiste mai presus de aspiranții la psihologia sportului îmi face sângele să fiarbă. Am avut încredere în ea, iar ea mi-a călcat în picioare munca de o viață. El mă fixează cu o privire compătimitoare, iar când mă întorc, mă oprește.

– Lasă-mă să iau un hanorac! Vin cu tine.

Înainte să pot protesta, el e deja plecat. Revine purtând o căciulă neagră și un hanorac asortat cu al meu. Clatin frenetic din cap.

– Nu. Nu, îmi pare rău. Nu poți.

– Aiden ar fi vrut să o fac.

– Eli…

– Ori asta, ori îi spun eu.

Se uită la mine ca și cum eu aș fi cea dramatică. Sunt nervoasă tot drumul spre campus. Când ajungem, două siluete stau lângă clădire și ne privesc cum ne apropiem.

– Ăsta nu e chiar evenimentul la care să vii însoțită, Summer.

Sampson pare enervat, iar roșeața Amarei crește când îl vede pe Eli.

– M-a prins când ieșeam. Am avut de ales: ori el, ori Aiden.

Eli salută cu un zâmbet slab.

– Salut!

Amara îl salută. Dar nu l-am văzut niciodată pe Sampson atât de supărat. Încetinește pentru a-și potrivi pasul cu al meu.

– Ar fi fost de preferat prietenul tău foarte protector, mormăie el și se oprește în fața noastră. Sunt camere pe partea de nord a clădirii. Aceasta este singura intrare fără nici una. Dacă suntem tăcuți, vom fi în regulă.

– Doi jucători de hochei uriași sunt oricum, dar nu discreți, spune Amara, uitându-se la clădire.

– Mă bucur să știu că te gândești la fizicul meu, Evans.

– Doar în coșmarurile mele.

Îi întrerup înainte să se certe toată noaptea.

– Avem o cheie? Cotrobăi prin portmoneu și-mi scot legitimația de student. Dacă nu, putem încerca să o forțăm cu asta.

Amara clatină din cap.

– Nu va merge, e electronică. Va trebui să o spargem.

Își scoate din mânecă o mică rangă.

Facem cu toții un pas înapoi.

– Nu folosim arme. Sampson îi smulge ranga. Spre deosebire de voi trei, eu am venit pregătit.

El flutură o cartelă de acces.

– De unde ai asta?

– De la o studentă care și-a terminat doctoratul. A lucrat pentru administrație. O cartelă de acces a cuiva din administrație nu va alerta sistemele universității așa cum ar face-o o legitimație de student.

– Ți-a dat-o pur și simplu? întreabă Amara.

– Nimeni nu este imun la farmecul meu.

– Atunci trebuie să fiu o anomalie.

– Sau ești în negare.

Scanerul pâlpâie în verde, punând capăt discuției lor.

– Voi intra în computerul ei, șoptește Amara. Voi căutați dosarul lui Donny ca să vedeți dacă e ceva acolo ce putem folosi.

Eli stă lângă ușă.

– Eu stau de pază. Voi căutați ce vă trebuie.

Îl opresc cu o mână pe umăr.

– Încă poți da înapoi, Eli.

– Nici o șansă, zice și dispare pe hol.

Când mă gândesc la cuvintele terapeutului meu, îmi dau seama că avea dreptate. Îmi lipsea să am prieteni grijulii. Acel sentiment străin mi se instalează în căldura

stomacului. Când ajungem în biroul lui Langston, Amara se duce direct la computer. Abia după câteva minute ne face semn să venim.

– Gata! șoptește Amara.

Ne înghesuim în jurul computerului, în timp ce ea deschide e-mailul. Planul este să scrie un e-mail din contul lui Langston către toți studenții și unul către decanul Hutchins. Amara atașează poza furnizată de Cole în ambele e-mailuri și le programează pentru a fi trimise luni dimineață.

Încarcă alt document și scrie alt paragraf.

– Pentru cine este ăsta? întreb eu.

– Pagina de bârfe din Dalton. Zâmbește. Va apărea când va fi trimis e-mailul. În caz că universitatea încearcă să mușamalizeze totul.

Sampson pare impresionat, iar când Amara îi vede expresia, ea își dă ochii peste cap. Dar nu ratez roșeața ei.

Când oprește computerul, un sentiment rece de răzbunare îmi pătrunde în corp.

Ne strecurăm afară din biroul lui Langston, iar Eli ne face semn să ne ferim când lanternele pătrund prin ferestre. Respirația mi se blochează în gât până când agentul de pază trece pe lângă clădire. Ne grăbim spre aleea pe care am parcat și ne strecurăm în liniștea nopții.

La trei dimineața, eu și Eli ne strecurăm înapoi în casă. Îl cuprind într-o îmbrățișare recunoscătoare înainte să urc la etaj. Strecurându-mă sub pătură, mă ghemuiesc lângă Aiden, care, adormit, mă trage mai aproape. Pare atât de liniștit, încât mă bucur că nu l-am împovărat cu acest plan riscant.

Aiden are tendința de a rezolva problemele tuturor. Oricât de mult îl iubesc pentru că este protector, nu vreau să fiu încă o persoană pentru care riscă totul. A făcut deja destule asumându-și pedeapsa întregii echipe pentru fiascoul cu gunoiul. Odată ce totul se va rezolva, va fi prima persoană în care mă voi încrede.

Între timp, trebuie doar să îmi reprim senzația de pericol care încearcă să se elibereze.

CAPITOLUL 43

AIDEN

– Știi, nu am mai făcut sex pe o barcă până acum.

Mă crispez la auzul vocii suave a lui Summer în urechea mea. Orice om rațional ar rectifica asta fără să se gândească a doua oară. Dar eu sunt în mod clar cel mai prost om în viață.

– Mi-ar plăcea să tai asta de pe lista ta de dorințe, iubito, dar tatăl tău este pe această barcă, iar eu încă vreau să am o carieră când vom atinge din nou pământul.

Ne holbăm la vasul – sau *iahtul* – care este andocat în portul Boston pentru a ne putea îmbarca. Acum înțeleg de ce a fost evazivă cu privire la locația acestei cine.

– Haide, vom merge într-una dintre cabine. Îți promit că voi fi liniștită!

Își ridică degetul mic.

Doamne, e al naibii de adorabilă!

– Nu poți ține niciodată promisiunea asta, Summer.

Îmi sărută gâtul, iar eu înghit în sec când geme.

– Atunci poți să-mi pui ceva în gură ca să mă faci să tac.

Rezistența mea este deja subțire ca hârtia, iar ea nu face să-mi fie mai ușor. Dar știu ce vrea să facă. Vrea să distragă atenția de la emoțiile pe care le are în legătură cu seara asta. Summer a fost pierdută în gândurile ei în ultima vreme, dar spune că este din cauza proiectului, iar eu o las să aibă această scuză momentan. Știu că îmi va spune ce are pe suflet când va fi pregătită.

Unghiile îi alunecă de-a lungul cefei mele, provocându-mi un fior pe șira spinării.

– Miroși atât de bine!

Ochii îi strălucesc sub lumina lunii. Înainte să pot vorbi, mă sărută. Tare, aspru, haotic. O sărut și eu, incapabil să rezist. Îi mângâi fundul și îmi strecor degetele sub rochia ei când cineva își drege glasul.

O smulg pe Summer de lângă mine atât de repede încât aproape că se împiedică de punte. Îi prind un braț în jurul taliei pentru a-mi echilibra prietena amețită.

Lukas Preston se uită fix la mine.

Calculat. Criminal. Toate reacții potrivite după ceea ce tocmai a văzut.

– Tu trebuie să fii iubitul, spune el cu dispreț.

Mâinile îmi sunt transpirate și chiar îmi aud zumzetul nervilor pe piele. Îi întind mâna.

– Aiden Crawford, domnule.

Ochii îi strălucesc când mă recunoaște.

– Crawford. Cel mai rapid jucător universitar din țară. Echipa Toronto este norocoasă să te aibă. Se întoarce spre Summer, iar strânsoarea mea pe ea se intensifică. Sunshine?

Summer se încordează, iar în ochii lui Lukas Preston înoată o blândețe pe care nu credeam că o posedă.

– Bună, tată. Ea se uită dincolo de el. Unde e mama?

Speranța din ochii lui se stinge.

– Acolo, sus. E încântată să te vadă.

Imediat ce urcăm treptele spre partea din față a vasului, o femeie apare în fața noastră. Pielea ei bronzată strălucește în rochia roșie, iar eu văd asemănarea izbitoare cu Summer.

– Oh, Doamne, *meri jaan!* Arăți superb! zâmbește ea, îmbrățișând-o strâns pe Summer. Și acesta este iubitul tău chipeș? Aiden, nu?

– Da, doamnă. Mă bucur să vă cunosc!

Îi înmânez sticla de vin. Summer a spus că nu trebuie să iau ceva atât de scump, dar mergeam pe un iaht, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu fi atât de formal! Spune-mi Divya! Vino și ia loc, cred că ți-e foame!

Divya scoate mai multe feluri de mâncare și, din câte îmi dau seama, pui tikka masala, pui cu unt, naan, biryani și dulciuri umplu masa. Apoi intră două fete identice, cu ochii lipiți de telefoane. Surorile gemene ale lui Summer.

Serena și Shreya se prezintă înainte de a se așeza.

– Cum ai făcut-o pe sora noastră să iasă cu tine? mă întreabă una dintre ele. Ea urăște jucătorii de hochei.

– Shreya! o avertizează Summer.

Eu chicotesc:

– Crede-mă, știu. Nu a fost ușor, dar a meritat.

Iau mâna lui Summer în a mea.

– Vă protejați?

Summer se îneacă brusc cu apa, iar eu o bat pe spate.

– Shreya! Nu este o conversație potrivită la cină, o mustră Divya.

Fata mijește ochii.

– De ce nu? Am învățat toate astea în clasă. Eu doar mă asigur că ei nu fac un copil prea curând. Sunt mult prea tânără ca să fiu mătușă. Când Shreya vede privirea de avertizare a tatălui ei, se scufundă în scaun și înfige furculița în salata din farfurie.

Restul orei trece cu întrebări despre mine – despre hochei, despre planurile mele de viitor – și ocazionalele întrebări interogative ale surorilor lui Summer despre intențiile mele.

După cină, în aer se simte o tensiune sufocantă când Lukas Preston începe să întrebe despre școală. Limbajul corporal relaxat al lui Summer se schimbă, iar eu nu pot reacționa suficient de repede pentru a face ceva în privința asta.

– Ai cumpărat bilete pentru absolvire? Vor să vină și bunicii tăi, spune Divya.

Summer se foiește inconfortabil în scaun.

– Nu încă. Acum sunt concentrată asupra deciziilor legate de masterat.

Tatăl scoate un sunet, iar zgomotul tacâmurilor se oprește.

– Ce e? îndrăznește Summer să întrebe.

– Mai multă școală, spune el. Ți-ar fi fost mai bine dacă ai fi rămas la patinaj artistic, așa cum am spus. Aș fi putut să te fac o vedetă până acum.

Îmi pun mâna peste cea a lui Summer, încercând să îi ușurez tensiunea.

– De fapt, Summer tocmai a organizat un eveniment în campus care a fost un mare succes pentru departamentul de psihologie. A strâns mai mult decât își propusese pentru inițiativa ei.

Ochii cenușii devin reci.

– Este bine să ai succes la școală, dar lumea reală este cea care contează. Opțiunile tale sunt limitate după absolvire. Chiar și după un masterat vei petrece mai mult timp la școală. Este o utilizare greșită a timpului prețios.

Summer se ridică.

– Mulțumesc pentru sfatul tău, dar nu am venit aici ca să aud cât de dezamăgit ești de mine. Îmi place școala, mă pricep la asta și știu că vreau să devin psiholog pentru sportivi.

El clatină din cap.

– Nu am vrut să spun asta. Ai avut instrumentele necesare pentru a deveni cea mai bună. Uită-te la surorile tale, sunt primele în fiecare competiție!

Ochii lui Summer se umplu de tristețe.

– Și sunt mândră de ele, tată. Dar e al naibii de greu când nimeni nu e mândru de mine.

Își aruncă șervețelul pe masă și dispare pe hol. Mă ridic să o urmez, dar nu pot să plec pur și simplu.

– Nu vreau să fiu nepoliticos, domnule, dar Summer nu a făcut altceva decât să muncească din greu pentru a ajunge unde este. Dacă vreți să-i arătați că vă pasă, susțineți-i deciziile! Modul în care vă comportați acum nu face decât să o rănească, iar eu nu voi sta cu mâinile în sân în timp ce iubita mea nu poate purta o conversație cu tatăl ei fără ca el să întreacă măsura.

Ochii cenușii devin reci.

– Nu știi nimic despre familia mea!

– Știu destule. Văd roșu în fața ochilor și sunt destul de sigur că și el vede la fel. Știu cât a plâns pentru că ați ales cariera în locul ei și că nu v-ați deranjat să o cunoașteți nici după ce v-ați retras. Este păcat, dar sunt mândru să spun că este cea mai bună femeie pe care am întâlnit-o vreodată, și asta nu datorită dumneavoastră.

Se aude un murmur dinspre surorile lui Summer. Mă așteptam să fie supărate că vorbesc astfel cu tatăl lor, dar ele zâmbesc. Ca și cum ar fi așteptat să aibă cineva grijă de Summer așa cum ea a avut întotdeauna grijă de ele.

Serena intervine:

– Are dreptate, tată. Ai pus atât de multă presiune pe ea să se transforme în ceea ce vrei tu.

– Acum, când face ceea ce-i place, va simți că nu-ți pasă, adaugă Shreya.

Lukas Preston fierbe pe scaun.

– Fetelor, mergeți în camerele voastre!

Fără alt cuvânt, gemenele se îndepărtează.

Mă întorc spre mama lui Summer.

– Divya, îmi cer scuze dacă…

Ridică o mână.

– Nu, acest lucru trebuia să fie spus. Nu pot suporta mai mult de atât, Luke, au trecut mulți ani. Trebuie să rezolvi asta.

Lipsa răspunsului său nu face decât să mă înfurie și mai tare și știu că trebuie să plec înainte să fac ceva stupid. Întâlnesc privirea jenată a Divyei.

– Vă cer scuze că am întrerupt cina, dar trebuie să o duc pe Summer acasă. Mulțumesc pentru cină!

Mergând pe hol, găsesc ușa încuiată.

– Iubito, eu sunt. Deschide ușa!

Durează un minut până când descuie. Summer se așază înapoi pe pat, ținând în mână o ramă foto. Mă așez și o cuprind în brațe. E o poză de Crăciun cu familia lor.

– Eram atât de fericiți aici, șoptește ea. Ar fi putut fi un tată bun. Ar fi fost cel mai bun, dar a ales să nu fie.

– Cred că știe și de aceea se comportă așa.

Ea suspină.

– Este egoist.

– Știu.

Trec trei clipe de tăcere până când se uită din nou la mine.

– Nu trebuia să mă aperi. Nu vreau ca asta să afecteze hocheiul.

– Nu-mi pasă de asta acum. Îmi pasă de tine. Dacă te poți baza pe o persoană care să fie de partea ta indiferent de situație, aceea sunt eu. Nu vreau să crezi vreodată că ești singură, pentru că nu trece o secundă fără să mă gândesc la tine.

Lacrimile îi umplu ochii când mă sărută. O sărut și eu și, într-o clipă, e peste mine. Călare în poala mea și trăgându-mi cravata.

– Summer… gem, mai ales pentru că autocontrolul meu a cedat de când am văzut-o în rochia asta.

– Haide, bifează asta de pe lista mea de dorințe!

– Părinții tăi sunt chiar afară.

– Nu vor veni aici. Te rog?

Nu vreau să mă gândesc acum. Începe să-mi desfacă nasturii de la cămașă, iar fundul ei se prăvălește peste erecția mea, forțându-mă să scot un geamăt înecat. Nu trebuie să spună niciodată „te rog“, dar auzind-o cum îi ies cuvintele de pe buze, vreau să-i îndeplinesc toate dorințele. Înainte să pot vorbi, își dă jos bretelele rochiei, dezvelindu-și sânii. Nu întâmpin nici o rezistență când îi apuc șoldurile și o trag în jos. Ea geme de plăcere, sărutându-mi gâtul.

M-am excitat atât de tare încât nu-mi mai amintesc de ce am crezut că e o idee proastă.

– Fă-mă…

– Sunshine! Capetele noastre se îndreaptă spre ușă, pe unde pătrunde vocea lui Lukas Preston.

Corect, de aceea.

Mă ridic, trăgând-o pe Summer din poala mea. Abia mi-am închis nasturii când el bate din nou la ușă.

– Putem vorbi, Summer?

Îmi bag cămașa șifonată înapoi în pantaloni în timp ce Summer doar stă acolo. Zâmbind.

– Ți-am spus cât de sexy arăți în costumul ăla?

Nu este nici pe departe alarmată de bărbatul aflat de pe cealaltă parte a ușii.

– Summer, o avertizez eu, luând asupra mea sarcina de a-i trage bretelele în sus și de a-i aranja părul. Își stăpânește râsul în timp ce mă asigur că nimic nu este în neregulă, dar privirea mea o face în cele din urmă să stea dreaptă. Ochii ei sunt încă plini de răutate. Iisuse, nu te uita așa la mine!

– Așa cum?

– Ca și cum m-ai vrea în gura ta.

Zâmbește mai larg când spun asta, iar eu mă îndepărtez înainte să fac ceva necugetat. Îi deschid ușa lui Lukas Preston, care îmi cercetează hainele. Mai exact, gulerul pătat de ruj. Rahat!

– Aiden, vrei să ne lași un minut?

Vocea lui este stinsă, dar fața lui neutră este lăudabilă având în vedere că voia să-mi smulgă capul cu doar câteva minute în urmă. Vreau să refuz, dar Summer vine în

spatele meu să-mi facă un semn liniștitor din cap, iar eu îi strâng mâna înainte de a-i lăsa singuri.

CAPITOLUL 44

SUMMER

Seara asta este o aglomerare de emoții, iar situația din fața mea este ultimul lucru la care mă așteptam.

– M-am înșelat, spune el.

Ridic capul pentru a-l privi pe tatăl meu cu ochii tulburi. Nu l-am văzut niciodată plângând. Nici când a pierdut un meci de campionat, nici când și-a fracturat coastele și cu siguranță nici când i-a murit tatăl. Niciodată.

– M-am gândit la ce mi-ai spus și încep să înțeleg cum te simți. Nu ești un premiu care poate fi câștigat, Summer. Ești o persoană, fiica mea, și ai nevoie de dragostea mea la fel de mult cum am eu nevoie de a ta.

Trag adânc aer în piept, încercând să rămân puternică. Îmi amintesc tot ceea ce terapeuta mea mi-a permis să exersez cu ea.

– Ai dreptate. Nu e în regulă, tată. M-ai tratat ca pe o ultimă prioritate, ca și cum hocheiul ar fi însemnat pentru tine mai mult decât aș fi putut fi eu vreodată.

Tresare, dar mă lasă să continui.

– Uneori, mă întreb dacă îmi place ceea ce fac sau dacă am ales asta ca să-ți fac în ciudă. Să înot? Am făcut-o pentru că m-ai vrut pe gheață. Psihologie? M-am cufundat în cărți pentru că a obține atenția ta părea imposibil, așa că am încetat să încerc.

– Nu știam că simți asta.

– Pentru că niciodată nu ți-a păsat suficient încât să întrebi! Nu pot să nu ridic vocea. Abia așteptam să ies din casă ca să nu fiu nevoită să-ți văd dezamăgirea de fiecare dată când te uitai la mine.

– Dezamăgire? De ce aș fi vreodată dezamăgit de tine?

– Pentru că am încetat să patinez și să joc hochei. Nu mi-a mai păsat de singurul lucru pe care îl iubeai cel mai mult pe lume.

– E vina mea. Am știut că e ceva în neregulă, dar nu m-am obosit să te întreb. Când ai spus că tu crezi că noi simțeam că tu erai o greșeală, m-a frânt. Răsuflă din greu. La 18 ani, când am aflat că vom avea un copil, părinții noștri erau supărați, iar noi eram îngroziți. Dar nimic din toate astea nu a contat când te-am văzut. Nu aveam idee că aș putea iubi ceva mai mult decât am iubit hocheiul. A fost mama ta, desigur, dar apoi ai fost tu. Fata dulce, cu ochi căprui, care îmi spunea *dada*.

Trebuie să clipesc ca să nu-mi dea lacrimile.

– Cât despre surorile tale... Îmi iubesc toți copiii în mod egal. Dar tu, Sunshine, tu ești primul meu născut. Fetița mea care m-a învățat ce însemna... ce înseamnă să fiu tată.

Nu-mi pot stăpâni lacrima care îmi alunecă pe obraz.

– Te-am iubit din momentul în care te-am ținut în palmă, și asta nu se va schimba niciodată, puștoaico!

Acestea sunt cuvintele pe care abia așteptam să le aud. Mă inundă ca primele picături de ploaie într-o secetă.

– Dar când am semnat, a trebuit să joc pentru a-mi întreține familia. Sezonul meu de debutant a fost greu, dar mama ta ne-a ținut împreună. După aceea, a fost ca o dependență. Am trăit și am respirat hochei. Liga era diferită de tot ce făcusem până atunci. Atunci mama ta m-a amenințat că mă părăsește.

Dezvăluirea mă surprinde.

– Ce?

– A văzut cât de neglijată erai. Cât de neglijată era ea. Familia îmi scăpa printre degete, dar totul se mișca atât de repede încât îmi era greu să pun picioarele pe pământ.

– Atunci s-au întors părinții săi în viața ei?

Îmi amintesc când i-am cunoscut pe Nanna și Nanni. Tata nu era prin preajmă, iar mama era mereu stresată. Sprijinul lor a fost ca o greutate de care ea a scăpat. Bunicii nu erau ceva ce știam că îmi lipsea, dar acum nu aș schimba dragostea lor pentru nimic în lume.

El încuviințează.

– Când în sfârșit mi-am revenit, relația dintre mine și mama ta se îmbunătățise. Dar pe tine nu te-am putut înțelege. Am crezut că am putea împărtăși dragostea pentru hochei sau patinaj, dar ai schimbat direcția atât de repede încât nu am știut ce să fac.

– Nu am vrut să concurez pentru atenția ta.

El încuviințează, iar mărul lui Adam i se ridică și ochii gri i se îmblânzesc.

– Și toți banii aceia? Sunt recunoscătoare, dar nimic din toate astea nu mi te-a dat pe tine.

Lacrimile îi curg în râuri.

– Tu ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, Summer. Îmi pare rău că nu am arătat asta în ultimii ani sau că am părut că te judec. Mi-ar fi plăcut ca tu să patinezi, dar nu pot forța pasiunea. Pasiunea ta este psihologia, iar eu sunt mândru de tine pentru tot ce ai realizat. Sincer! Își șterge fața, cu ochii roșii și hotărâți, în timp ce îmi ia mâna. Nu merit iertarea ta, dar lasă-mă să o câștig, te rog!

Sinceritatea din vocea lui îmi sfâșie inima. Nu știu dacă îl iert, dar spunându-i ce simt, totul devine mai ușor. Terapeuta mea ar fi atât de mândră!

Încuviințez, iar fața lui se luminează atât de spectaculos încât ai crede că a câștigat din nou Cupa Stanley.

– Vrei să terminăm cina?

– Cred că vreau să fiu singură cu Aiden.

Încuviințează din cap înțelegător, dar nu ratez urma de dezamăgire din ochii lui. Se ridică în picioare.

– Îl iubești pe băiatul ăla?

– Foarte mult, spun eu, șocându-mă.

Dar chiar îl iubesc. Inima mea se simte atât de plină încât ar putea să explodeze.

– Căpitanul echipei de hochei, nu?

– Să nu te aud!

El își stăpânește râsul, iar eu îmi dau ochii peste cap, reprimându-mi un zâmbet. Îi găsim pe Aiden și pe mama pe terasă. Ea râde în timp ce el îi spune ceva, dar eu doar observ cât de chipeș arată în costum. Este un contrast atât de mare cu tricourile strâmte și echipamentul de hochei pe

care le poartă de obicei, încât mă trezesc învăluită în fire de căldură doar după privirea dulce pe care mi-o aruncă.

Degetele lui se împletesc cu ale mele. Poate că ochii mei încă sunt umflați, dar lacrimile au dispărut de mult. Acum nu mă pot gândi decât la întrebarea pe care mi-a pus-o tatăl meu și la cât de ușor i-am dat răspunsul.

Dar acele cuvinte se simt ca niște greutăți pe limbă acum, când stau lângă Aiden. Buzele lui îmi apasă tâmpla.

– Cum te simți?

– Mai bine acum.

Mă sprijin de brațul lui. Îmi cercetează fața ca să se liniștească. Înainte să plecăm, îi promite mamei o altă cină, iar eu chicotesc observându-i naivitatea. Când suntem în mașină, dă drumul la muzică și ne conduce acasă cu o mână pe coapsa mea, degetul lui mare făcând mișcări liniștitoare pe piele. Nu a spus nimic tot drumul și știu că încearcă să-mi ofere spațiu, dar nu pot să nu mă simt stânjenită.

– Dacă fugi acum, nu te voi învinovăți, spun, rupând tăcerea.

Aiden se uită la mine, apoi se întoarce la drum, scrâșnind din dinți.

– De ce spui asta?

– Pentru că tocmai ai văzut spectacolul ăla de rahat de acolo. Nimeni nu vrea să aibă legătură cu asta.

Dă din cap dezaprobator, dar nu vorbește până când nu intrăm pe aleea lui. Oprește mașina și se uită la mine.

– Când ți-am spus despre părinții mei a fost prima dată în ultimii ani când am vorbit despre ei.

Ezit.

– De ce?

– Mi-a fost teamă să simt emoțiile care m-ar fi lovit dacă aș fi făcut-o. Dar cu tine m-am simțit aproape terapeutic, ca și cum nu trebuie să port greutatea singur. Îmi pot împărtăși amintirile, astfel încât să nu simt că părinții mei au dispărut complet.

– Pentru că nu au dispărut, Aiden. Amintirile tale îi țin în viață, iar când le împărtășești cu mine, vreau să le țin în viață și pentru tine.

Zâmbetul lui strălucitor iese la suprafață.

– Nu vezi cât de norocos sunt să te am?

O explozie de artificii îmi explodează în piept. Când se uită la mine așa, uit de toate problemele mele și îmi doresc să mă pot vedea prin ochii lui. Atunci poate că aș putea deveni acea versiune a mea.

El îmi cuprinde mâna.

– Oricât de mult mi-a plăcut corpul tău, mintea ta întrece totul. Nu pot înțelege cum cineva al naibii de uimitor este într-o singură ființă umană. Tu faci totul mult mai luminos, Summer, și mă înnebunește faptul că nu poți vedea asta.

Îmi cobor privirea la mâinile noastre împreunate.

– Faci să pară că sunt perfectă.

– Pentru mine ești. Ești frumoasă, puternică, bună și meriți atât de mult să fii iubită încât sper să-ți pot dovedi asta în această viață. Atât de copleșitor de perfectă ești pentru mine!

Perfecțiunea lui m-a lăsat fără cuvinte de nenumărate ori. Fiecare cuvânt pe care îl spune este unul pe care aș vrea să i-l spun și eu. Dar limba îmi atârnă greu în timp ce sentimentele mă imobilizează.

– Cum poți fi atât de sigur?

Pieptul mi se umple de o emoție brută, care îmi zgârie gâtul.

– Pentru că te iubesc, spune el, iar eu îngheț. Oricine ar ști asta. Nu trebuie decât să se uite la mine când intri într-o cameră ca să vadă asta. Te iubesc, Summer! Degetul lui mare îmi mângâie obrazul, iar când mă atinge, mă simt ca o lava cake care revarsă ciocolată caldă din interior. Vreau să fac totul cu tine și vreau ca tu să faci totul cu mine.

Clipesc pentru a îndepărta lacrimile.

– Sună posesiv.

– Este. Mă trage de jachetă și îmi revendică buzele. Tu și eu, Preston. Doar așa vreau să fie.

Asta îmi fisurează centrul pieptului și permite râului de miere caldă să curgă prin el. Afurisitul! E ridicol de atrăgător și de dulce. N-am avut nici o șansă în fața lui.

CAPITOLUL 45

SUMMER

Să merg la club într-o zi de joi nu este, de obicei, forma mea de terapie, dar iată-ne aici!

Probabil ar trebui să mă duc la bibliotecă și să învăț pentru examenele care urmează, dar dacă citesc ceva legat de psihologie, o să mă scoată din pepeni. Nu mă ajută nici faptul că nu-mi găsesc legitimația de student. Fără ea, nu pot accesa nici unul dintre spațiile private de studiu. Deci, logic, club să fie.

Amara se uită la mine cu ochii mari când îi arăt ținuta mea. E neagră, scurtă și mătăsoasă. Combinația perfectă pentru noua mea personalitate rebelă. O privire precaută îi traversează fața.

– Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să fie ceva în neregulă ca să mă distrez și eu?

– Summer, ultima dată când te-ai distrat a fost în anul doi, când am mers la petrecerea frăției, și ai jucat scrabble cu aspiranții. Deci, da, ceva trebuie să se fi întâmplat.

Are dreptate. Ceva s-a întâmplat. Momentul pe care l-am așteptat în toți acești ani mi-a fost trimis în căsuța poștală electronică în această dimineață și am fost în negare de atunci.

– Nu am fost acceptată.

Cuvintele scapă atât de repede încât Amara tresare de parcă aș fi pălmuit-o.

– Cum? Probabil ai citit greșit.

Îmi smulge telefonul din mână și îmi deschide aplicația de e-mail.

– Nu. Am fost pusă pe lista de așteptare. Cred că Donny nici măcar nu trebuia să concureze cu mine pentru co-op, spun cu un râs amar.

Planul nostru de a o elimina pe Langston nu a funcționat. Decanul încă este în concediu și, deși se duce vorba printre studenți, nimeni cu autoritate nu a făcut nimic. Este înnebunitor și mă trezesc cu anxietate în toiul nopții. Situația se înrăutățește pentru că, de fiecare dată când bate cineva la ușa de la intrare, mă aștept să vină poliția să mă aresteze pentru tâlhărie. De aceea mi-am petrecut majoritatea zilelor acasă la Aiden.

Amara răsfoiește respingerea politicoasă.

– Ai spus că doctorului Müller i-a plăcut proiectul tău. Ceva trebuie să fie în neregulă.

– I-a plăcut, dar nu e consilierul meu și nu el e cel care se ocupă de admitere.

– Dar nu poți aștepta, asta nu-ți dă de ales decât să-ți iei un an sabatic.

Înghit în sec.

– Știu. De asta am acceptat opțiunea de rezervă.

Oftatul care o părăsește este un pic dramatic.

– Pleci din Dalton? Visezi de mulți ani la acest program. Mama ta a spus că aveai opt ani când ai decis că vei urma această școală sau nimic. Sincer, am fost surprinsă că nu ai un altar al lui Sir Davis Dalton în dulapul tău.

– Ar fi cam exagerat.

– Nu pentru fata care și-a luat diploma în doi ani. Ești o tipă dornică de acțiune, Sum. Nu lași nimic să stea în calea visurilor tale. Mai ales o decizie teribil de greșită.

– Nu am de ales. Lacrimile îmi înțeapă ochii. Putem să nu vorbim despre acest lucru în seara asta?

Amara mă îmbrățișează strâns.

– Dacă ai nevoie de mine pentru a-i ruina viața lui Langston, dă-mi de veste, spune ea. Râd printre suspine, pentru că, deși o spune ca pe o glumă, știu că vorbește serios. Bine, acum dă-mi câteva minute să mă potrivesc cu vibe-ul tău ușuratic!

Douăzeci de minute mai târziu, suntem într-un club din afara Hartford. Coada este mai lungă decât cele care duc la librării în timpul sezonului de manuale.

– O să înghețăm aici, spun eu, cu dinții clănțănind.

Amara își dă părul pe spate, mă ia de mână și ne conduce direct în fața cozii. Ochii bodyguardului aterizează pe pieptul ei, apoi pe ai mei.

– Acesta este un eveniment privat. Aveți nevoie de o invitație.

– Văd că te holbezi la cele două invitații chiar acum, uriașule, spune ea, și jur că obrajii lui se colorează în roz. Uite, tocmai m-am despărțit de iubitul meu și vreau să mă distrez în seara asta. Să mă distrez mult, subliniază Amara minciuna cu un deget care îi urmărește maxilarul.

El înghite în sec, dar rămâne neclintit.

– Trebuie să fii pe listă.

– Există un substitut pentru un nume? Poate un *număr?*

Ea își flutură telefonul, iar el se înveselește.

Înainte să-mi dau seama, el are numărul Amarei – unul fals – și suntem înăuntru. Un minut mai târziu, barmanul aruncă patru shoturi de tequila în fața noastră.

– De la tipul de la capătul barului.

Un bărbat de vârstă mijlocie care pare căsătorit și cu copii ne face cu ochiul. Amara îi face un semn cochet și îmi întinde un shot.

– Ăsta cine mai e?

– Cui îi pasă?

Ne ciocnim paharele și dăm shotul pe gât. Mă trage pe ringul de dans și, pentru prima dată de când mi-am depus candidatura, mă distrez. Din păcate, cea mai mare parte a acestei distracții se găsește pe fundul unei sticle de tequila. Muzica bubuie prin club și, deși câțiva tipi încearcă să danseze spre noi, privirea ascuțită a Amarei îi trimite departe. Sunt însetată când părăsim ringul de dans, iar când comand apă, aceasta este însoțită de alt shot. Sunt pe punctul de a refuza, dar decid să îl beau oricum. Nu am chef de autoconservare în seara asta.

– Trebuie să mă duc la toaletă, spune Amara. Vii cu mine?

Înăuntru, lumina fluorescentă îmi atacă vederea în timp ce mă împiedic într-una dintre cabine. Sunt sigură că am adormit pe toaletă pentru o fracțiune de secundă, pentru că, atunci când Amara îmi strigă numele, tresar.

– Nu i-ai spus lui Aiden despre planurile tale din seara asta? mă întreabă Amara.

– Nu, a avut meci, spun eu, întinzând mâna spre robinet.

– Nu i-ai spus că te duci la club?

Mă concentrez din greu la frecarea mâinilor.

– Mi s-a descărcat telefonul înainte să ajungem aici. Nu este mare lucru.

Ea sare de pe blat, călcâiele făcând zgomot la contactul cu gresia. Îmi arată cele șase apeluri pierdute și patru mesaje, toate de la Aiden.

– Rahat!
– Da. Când aduce telefonul să-l sune, o opresc. Ce faci? E îngrijorat.
– Nu i-am spus despre respingerea cererii.
Se schimbă la față, dezamăgită.
– Summer…
– Jur că o voi face, dar s-a întâmplat chiar azi. Nu am vrut să-l tulbur înainte de meci. Echipa a fost plecată pentru un meci în deplasare, așa că nu l-am mai văzut de ieri.
– E îngrijorat.
Clatin din cap, simțind că mă înțeapă ochii. Aiden este alinarea mea în orice situație, dar nu vreau ca această veste să se transforme în realitate.
– Nu pot să vorbesc cu el fără să plâng.
Dă din cap dezaprobator și îi trimite un mesaj.
Înainte să-mi dau seama, ajungem la prea multe pahare de tequila, iar picioarele mă dor atât de tare încât trebuie să-mi scot pantofii cu toc.
– Gata de plecare? întreabă Amara, desprinzându-se, în sfârșit, de partenerul ei de dans.
A fost categorică atunci când a spus că nu vor fi bărbați în seara asta, dar când un tip atrăgător s-a apropiat de ea, am îndemnat-o către el.
– Mi-am distrus ficatul, gem, amintindu-mi de ce nu ies în oraș. Îl salut cu o mișcare a capului pe tipul care se holba la ea. Îl duci acasă?
– Nu știu. Trebuie să merite.
Judecând după expresia lui, ar face orice să o merite.
Cu pantofii în mână, ieșim la braț din club, clătinându-ne. Trecând pe lângă studenții de la UHart, zăresc o camionetă neagră și un jucător de hochei foarte cunoscut sprijinit de ea. Inima mi se oprește.
Iubitul meu înjunghiat pe la spate afișează un zâmbet timid.
– A insistat.
Câteva persoane îl recunosc, dar el se concentrează asupra mea. Înghit în sec pentru că, deși pare serios, arată și sexy ca naiba. Cămașa lui neagră accentuează fiecare

munte musculos, iar privirea lui ponderată nu ajută la creșterea temperaturii din corpul meu.

– Nu porți pantofi, spune el când ajunge la mine.

Mă uit la oja roz de pe unghiile de la picioare.

– Mă dor picioarele.

El pufnește și se întoarce spre Amara.

– Mulțumesc că mi-ai trimis mesaj!

După tonul lui neutru, nu-mi pot da seama dacă e supărat. Totul e amestecat în capul meu amețit. Telefonul mort din poșetă se simte ca o cărămidă grea.

– Aveți nevoie de o mașină? îi întreabă Aiden pe Amara și pe tip.

Când el îi șoptește ceva, ea încuviințează imediat.

Când Aiden începe să vină mai aproape, direct spre mine, mă împiedic dându-mă înapoi.

– Ce faci?

– Te car.

Eu dau din cap dezaprobator.

– Pot să merg.

– Știu că poți.

Mă ridică oricum. Scot un scâncet care nu e chiar un protest în timp ce îmi prind brațele în jurul gâtului lui. Strânsoarea lui e caldă, mă îndeamnă să-mi pun capul pe pieptul lui și să-i respir parfumul proaspăt. Camioneta clipește când o descuie și mi se pare letal să părăsesc coconul lui cald.

– Mi-a fost dor de tine, șoptesc eu.

Mă sărută pe cap.

– Și mie mi-a fost dor de tine, iubito!

CAPITOLUL 46

AIDEN

Să-i conduc acasă la două dimineața pe prietena mea beată, pe colega ei de cameră și pe un tip oarecare nu este

rutina mea obișnuită după meci. Amara și partenerul ei coboară, iar Summer doarme liniștită pe scaunul din dreapta.

Îi ating obrazul ca să o trezesc, dar ea mă respinge și se îngroapă și mai mult în scaun.

– Summer, trezește-te!

Mormăie din nou ceva, cel mai probabil o amenințare.

– Dacă vrei să dormi în camioneta mea, sunt de acord, dar va trebui să ne mutăm pe bancheta din spate. Îți voi ține de cald acolo.

Summer clipește și se trezește.

– Îți face plăcere să mă enervezi?

Chicotesc, scoțând o sticlă de apă din torpedou. Ea o ia, bând-o pe toată.

– De ce m-ai trezit? Visele mele sunt mult mai frumoase decât realitatea, pline de zâne care îmi împletesc părul.

– Aș putea să-ți împletesc eu părul.

Ea se uită uimită.

– Nu știi cum să o faci.

– O să învăț, spun eu.

Summer zâmbește, își sprijină capul de scaun, iar ochii i se închid din nou. Nu pot să scap de ideea că ascunde ceva.

– De ce visele tale sunt mai bune decât realitatea?

Ea ridică din umeri.

– Vrei să vorbim despre asta?

– Vreau să dorm. Summer încearcă să deschidă ușa și geme când aceasta nu se mișcă. Dacă încerci să mă răpești, am două degete mari și nu mă tem să le folosesc.

– Vino la mine acasă!

– De ce? Ca să mă ții în brațele tale stupid de mari și să scoți totul de la mine? Nu mă las păcălită de trucurile tale, Clifford!

Mă amenință cu degetul, mijind ochii la mine până la punctul în care sunt practic închiși.

Schimbarea numelui îmi spune că e mai beată decât a lăsat Amara să se înțeleagă.

– Ori vii cu mine, ori rămân cu tine.

– Nu. Asta e o idee foarte-foarte proastă.

Summer cea trează răcnește la mine chiar acum.

– Spune-i să nu o facă, altfel se va trezi cu o mahmureală dată naibii!

Ea geme frustrată.

– Nu mai spune prostii! Lasă-mă să mă îmbufnez în dormitorul meu!

– Îmbufnează-te cu mine! Fără întrebări, mint eu. Trebuie să știu de ce vrea să se bosumfle și de ce este atât de important pentru ea să nu-mi spună. Te rog?

Clatină din cap mai energic.

– Nu te mai uita așa la mine!

Îmi rețin un zâmbet.

– Cum, iubito?

– Așa! Cu ochii ăia verzi și nevinovați. Nu mă poți păcăli, amice.

Își închide ochii, încercând să rămână fermă.

– Summer, abia poți sta în picioare, iar Amara e sus cu partenerul ei. Lasă-mă să am grijă de tine!

Deschide ochii și sunt sigur că e pe cale să riposteze, dar, în schimb, se oprește.

– Vrei să ai grijă de mine?

– Atât timp cât mă lași.

Nu e nevoie de prea multă persuasiune pentru ca Summer să vină acasă cu mine. Când o duc înăuntru, casa este liniștită și sunt ușurat că nu am dat peste o petrecere neplanificată. După discuția mea cu Dylan, i s-a interzis să participe sau să organizeze petreceri până la noi ordine. Dar asta nu-l oprește să se amețească de parcă ar fi la una.

Summer se dezbracă de rochie și trage pe ea unul dintre tricourile mele înainte de a se băga sub pătură. Fac la fel și mă strecor lângă ea. Ea abandonează salteaua pentru a se întinde deasupra mea. Felul în care îmi sărută pieptul îmi stârnește o senzație fierbinte pe piele. Mâinile mele sunt bine fixate pe talia ei, nemișcate în ciuda protestelor ei. E beată și, oricât de mult și-ar dori, știu că singurul lucru pe care îl vom face în seara asta va fi să dormim. Sau să ne dăm seama de ce naiba s-a dus și s-a îmbătat.

– Ești plictisitor. Mergem să vedem ce face Kian?

Încearcă să se cațăre pe mine, dar o țin mai strâns. Se pare că Summer cea beată este aventuroasă.

– Aș prefera să nu aud încă o predică despre pătarea sfințeniei camerei lui.

– E atât de dramatic! Am confundat doar o dată camera lui cu a ta.

Kian m-a pus să-i cumpăr așternuturi noi și să le spăl pe cele vechi de două ori. Nici măcar nu eram complet dezbrăcați. Săptămâna trecută, eu și Summer eram atât de pierduți unul în celălalt încât nu ne-am dat seama că am virat la dreapta după scări în loc să o luăm la stânga. Kian își încuie ușa acum.

Tace o clipă, lăsându-și degetele să deseneze forme pe pieptul meu.

– De ce ai venit să mă iei în seara asta?

– Voi veni mereu după tine, Summer. Chiar și când tu nu vrei.

Se strâmbă.

– Ești năucitor de perfect. Chiar cred că te plac.

Când este beată, lui Summer îi place să își dezvăluie sentimentele. Deși presupun că o condiție prealabilă pentru o întâlnire este să se placă unul pe celălalt.

– E un lucru bun sau un lucru rău?

Face o grimasă în timp ce se gândește.

– Încă nu m-am hotărât.

– Pot să fac ceva ca să grăbesc procesul?

Îi dau părul după urechi, iar ea tremură. O cuprind în brațe, iar ea îmi sărută bărbia.

– Să fii tu însuți este suficient.

– Deci ești drăguță când ești beată, nu?

– Nu mă face să regret, bombăne ea.

Se întoarce pentru a-și așeza din nou capul pe pieptul meu. Simt schimbarea stării ei de spirit. În momente ca acestea, mi-aș dori să pot vedea problemele care se învârt în capul ei și să le rezolv pentru ea.

Summer se rostogolește de pe mine pentru a se întinde pe saltea, dar nu o las să ajungă prea departe. Când îi cuprind fața, firul indiferenței se rupe, iar vulnerabilitatea se revarsă în expresia ei. Acțiunea atrage lacrimile cu care se luptă și care amenință să ude perna.

Inima mi se strânge inconfortabil când șterg umezeala.

– Ce s-a întâmplat, iubito?

Ea clatină din cap.

– Vrei să-mi spui de ce te-ai îmbătat în seara asta?

– Ca să mă distrez, suspină ea.

– Adevăratul motiv, Summer.

– O mulțime de oameni se îmbată ca să se distreze.

– Oamenii? Da. Dar tu? Nu.

Nu mai vorbește și știu că nu ar trebui să o forțez, dar nu suport să o văd așa. Dacă are din nou de-a face cu Donny, nu sunt sigur că mă pot abține să nu-i dau un pumn în față. S-o ia dracu' de probațiune!

Ochii ei se umplu de alte lacrimi.

– Plec din Dalton. Nu am intrat la programul de masterat, zice și vocea i se sparge.

Inima îmi bate foarte tare și sunt sigur că ea simte furtuna care se pregătește sub suprafață. Cuvintele se risipesc și abia formez o frază când îi văd angoasa. O strâng mai tare în brațe, încercând să alin privirea distrusă pe care mi-o aruncă.

– La naiba, îmi pare atât de rău, Summer! Este ceva ce putem face? Poate o contestație? Putem contacta comisia de admitere sau îl putem convinge pe dr. Müller să te recomande.

Ea clatină din cap.

– Nu merge așa. În plus, nu cred că mai pot lupta pentru asta. Am obosit.

Reziliența lui Summer de-a lungul întregului proiect m-a uimit. Faptul că știu că se simte epuizată din cauza singurului lucru pe care și l-a dorit cel mai mult îmi sfâșie pieptul.

– Și Stanford este singurul loc cu un program comparabil. A fost opțiunea mea de rezervă, iar termenul lor de acceptare a ofertei a fost în seara asta.

Stanford? Voi fi în Canada după acest semestru, dar niciodată nu am crezut că ar fi mai mult de o oră de zbor distanță. Să nu mai vorbim de partea opusă a țării. Mă lovește o durere de cap și încerc să mă abțin să nu spun ceva stupid în timp ce mă uit la tavan.

– Deci te duci în California?

– Da. Respirația ei tremurândă îmi spune că încearcă să nu plângă. Știi vreun jucător de hochei de la Stanford?

– Nu e amuzant.
Suspinul ei este greu și plin de disperare.
– Știu. Îmi pare rău.
– Deci asta e. Ai de gând să pleci?
E greu să-mi păstrez tonul altfel decât dur. Nu pot să înțeleg că asta e realitatea.
– Nu e ca și cum aș avea de ales. Dacă nu pot intra aici, nu am unde să mă duc. Toată munca mea se va duce pur și simplu pe apa sâmbetei.
– Cum rămâne cu planul tău pe cinci ani?
E o întrebare stupidă. Asta e clar din reacția ei.
– Aiden, sunt în pat cu căpitanul echipei de hochei. Planul meu este depășit.
Îmi ridic mâna să-i mângâi conturul feței, trecându-mi degetul mare peste pielea ei fină.
– Regret sincer că ți-am stricat planurile.
– A meritat, zâmbește ea, calmând rana din pieptul meu. Nu am fost niciodată într-o relație la distanță.
Faptul că Summer se gândește și la noi mă relaxează mai mult decât mă așteptam, iar durerea mea de cap se atenuează.
– Nici eu.
– Vrei asta? La relația la distanță mă refer.
Mă întorc atât de repede încât aproape că mă doare gâtul.
– Glumești? Nu scapi de mine atât de ușor, Preston!
Ea râde.
– La naiba, am crezut că mi-am găsit, în sfârșit, calea de scăpare.
– Le-aș fi blocat pe toate înainte să te gândești la asta.
– Ești la limita psihozei.
– Asta te face să mergi mai departe? Pot să insist.
– Nu. Râde. Cred că trebuie să te evaluez din nou.
– N-ai decât!
Îndepărtez pătura, făcând-o să țipe când aerul rece îi atinge pielea. Se agață de mine, căutând orice urmă de căldură.
– Psihologic am vrut să spun, murmură ea.
O sărut pe obraz.

– O să ne descurcăm, iubito. Trebuie, de dragul sezonului meu de debutant.

Ochii căprui strălucesc surprinși.

– Te-ai gândit la viitor?

Nu sunt surprins de întrebarea ei pentru că, atunci când ne-am întâlnit prima dată, am spus categoric că nu am un plan. La vremea aceea, hocheiul era singura mea prioritate. Dar acum, când o am pe ea, vreau să o integrez în viața mea. Va fi cel mai ușor lucru pe care îl voi face vreodată.

– La viitorul *nostru*. Este greu să nu te vreau în el, iar asta este vina ta.

Buzele ei perfecte se ridică într-un zâmbet sfâșietor.

– Mă ceri în căsătorie?

– Sunt sigur că, dacă te-aș cere în căsătorie chiar acum, m-ai lovi cu piciorul în ouă.

Râde, iar sunetul dulce îmi lovește inima, care îi aparține.

– Nu l-aș răni niciodată pe Aiden Jr.

Degetele provocatoare îmi flutură pe abdomen. O las să o facă, deși e o tortură totală să știu că nu voi da curs impulsului. Când degetele ei trec pe sub elastic, o apuc de încheietură ca s-o opresc.

Supărarea ei este evidentă când se înfurie și îmi plesnește pieptul.

– Faci chestia aia în care încerci să fii un gentleman, nu-i așa?

– Nu, fac chestia aia în care iau consimțământul în serios.

Își sprijină capul de pieptul meu. Tace atât de mult încât cred că doarme, dar tresare.

– Nu te poți uita la emisiunea noastră fără mine. Va trebui să stabilim un program.

– Nu putem doar să ne uităm, apoi să discutăm mai târziu?

Gâfâitul ei mă surprinde.

– Nici nu mă gândesc! În mod cert, nu putem face asta!

– Bine, bine, vom stabili un program.

Ea își ridică degetul mic.

– Promiți?

– Promit, Summer!

Îmi încolăcesc degetul mic cu al ei.

Ne liniștim din nou pe măsură ce realitatea se așază.

– E rău, spune ea, iar eu sunt perfect de acord. O să-mi fie dor de tine.

– Și mie, dar hai să ne gândim la prezent! Eu sunt aici. O trag mai aproape. Și tu ești aici, nu?

Ea încuviințează.

– Singurul loc în care aș vrea să fiu.

Sunt total implicat. Minte, trup și suflet, sau cum dracului se spunea în filmul ăla la care m-a pus Summer să mă uit. Până în adâncul sufletului, sunt al ei.

– Va trebui să-mi las amprenta ca să te întorci mereu pentru mai mult.

Pentru că ea deja și-a lăsat-o pe a ei și e chiar în centrul pieptului meu.

CAPITOLUL 47

SUMMER

Paranoia mea legată de intrarea prin efracție nu dispare până când nu părăsim Connecticut. Mă macină, dar am reușit să o îndes undeva adânc în conștiință pentru săptămâna noastră liberă de la școală. Cele nouăzeci de minute de condus până la casa bunicilor lui Aiden din Providence, Rhode Island, mi le petrec schimbând fiecare cântec pe care îl sugerează Aiden. Dar când pun unul care îmi place, îl cântă cu mine, iar eu nu pot să nu râd chiar și când încep să mă doară obrajii.

Când intrăm pe aleea frumoasei case de cărămidă, simt un gol în stomac. Ultima dată când mi-am petrecut vacanța de primăvară cu familia mea a fost când l-am văzut pe tata jucând și am patinat cu el după meci, dar acum amintirea îmi creează un abis întunecat în stomac.

Când mâna caldă a lui Aiden îmi atrage atenția spre el, acea groapă se micșorează.

– Ești bine?

Încuviințez și, deși nu pare că mă crede, zâmbește tandru, sărutându-mi mâna.

Edith și Eric Crawford strălucesc ca instalația de Crăciun când deschid ușa de la intrare. Iubirea radiază din ei ca lumina unei lumânări pâlpâitoare, iar eu simt o parte din ea când Edith stoarce viața din mine.

Din moment ce sunt prima fată pe care Aiden o aduce acasă, vor să știe totul despre mine. La o oră după ce mi-am prezentat întreaga poveste de viață, urcăm la etaj ca să ne instalăm.

– Summer, poți sta în camera de oaspeți, iar Aiden, vechea ta cameră este exact așa cum ai lăsat-o.

Aiden îi aruncă bunicii o privire ciudată.

– Poate sta în camera mea.

– Nu poți dormi pe canapea, dovlecel. Antrenorul tău va fi supărat dacă te trimit la școală cu dureri de spate.

El râde, dar ea nu glumește.

– Am vrut să spun că putem sta împreună în camera mea, explică el.

Ea nu spune nimic, fiind nedumerită. Oh!

– Camera de oaspeți este perfectă, o întrerup eu înainte ca Aiden să-i poată da un răspuns.

– Summer, începe el.

– Serios, Aiden. De ce ai vrea să dormi pe canapea?

Avertismentul din privirea mea nu face decât să-i întunece chipul confuz.

Fața lui Edith se relaxează într-un zâmbet strălucitor.

– Grozav, atunci voi doi instalați-vă, iar eu voi începe să pregătesc cina.

Îl lovesc peste braț când ea iese din raza vizuală.

– Ești nebun?

Își strânge brațul cu o privire rănită.

– Pentru că vreau să dorm cu iubita mea? Nu prea cred.

– În casa bunicilor tăi! Încerc să fac o impresie bună, Aiden!

El chicotește și îmi ia geanta. Apuc mânerul și jucăm un joc copilăresc de tragere de mânecă pe hol până când îmi dă drumul, iar eu mă împiedic.

– Vorbești serios, spune el. Aiden pare epuizat. Probabil abia aștepta să adoarmă cu mine. E ridicol. Nu fi încăpățânată!

– E doar un weekend. Nu ți se vor stafidi ouăle!

Aiden se încruntă, trecându-și o mână peste față.

– Summer, bunicii mele nu-i pasă. Eu rămân pe loc, așa că el continuă: Este aceeași femeie care mi-a umplut geanta cu prezervative când am plecat la Dalton. Și cea care mi-a spus că, dacă te las însărcinată, îmi va tăbăci fundul, dar dacă începem devreme, am putea umple un patinoar. Crede-mă, se joacă cu noi.

Mă agit puțin.

– Tot nu cred că e o idee bună. Aceasta este casa copilăriei tale. Nu vreau să-i stric sfințenia.

– Nu e o biserică, iubito! Face un pas mai aproape. Haide, o să-ți citesc chiar și din cartea ta porno.

Îmi strâng geanta mai tare, o roșeață fierbinte urcându-mi pe obraji.

– Nu am nevoie de tine să-mi povestești. Am aplicații pentru asta.

Când își ridică sprâncenele, îmi dau seama că am spus prea multe. Dar Aiden nu s-a mai certat cu mine pentru că mi-am dus lucrurile în camera de oaspeți.

Cina cu familia Crawford se învârte în jurul poveștilor despre copilăria lui Aiden și despre părinții lui, Lorelei și Aaron. Încep să mă doară obrajii de la atâtea râsete, iar când îi rog pe bunicii lui să dezvăluie poveștile jenante despre el, Aiden mă strânge de coapsă în semn de răzbunare.

Dacă m-aș putea uita în pieptul meu, sunt sigură că ar străluci în seara asta.

După cină, urc în fugă treptele înaintea lui și încui ușa. Dar regret imediat ce mă zvârcolesc, incapabilă să dorm.

Când îmi bâzâie telefonul pentru că primesc un mesaj, știu cine este.

Aiden

Aiden: *Mi-e dor de tine.*

Summer: *Vrei doar să mă simt prost ca să mă culc cu tine.*

Aiden: *Nu e adevărat. Vreau să te simți prost ca să vii să mă îmbrățișezi.*

Summer: *Fac o captură de ecran și o trimit băieților.*

Aiden: *Dă-i drumul! Spune-le și lor cât de mult îmi place să mă rog în genunchi de tine!*

Aiden: *Îți voi mângâia spatele până ce adormi.*

Summer: *Bună încercare!*

Aiden: *Pot să aduc niște ceai.*

Summer: *N-o să meargă. Noapte bună, micuțule!*

A doua zi dimineață mă trezesc ușor pentru că nu am dormit. La parter, Edith este în bucătărie, iar când încerc să o ajut, mă îndepărtează.

– Aiden încă doarme? întreb în timp ce îmi pregătește o farfurie.

– Nu ai dormit în camera lui? Când îmi vede expresia, izbucnește în râs. Îmi pune o mână pe umăr ca să își tragă răsuflarea. Îmi pare rău, dragă! Am încercat doar să mă joc cu Aiden. Nu sunt de modă veche.

– Oh! zic eu, simțindu-mă prost.

Ea încă chicotește când se îndreaptă spre aragaz.

– Aiden a ieșit cu Eric ca să verifice restaurantul. Totuși, cred că acum sunt pe iazul înghețat.

– Îmi beau sucul de portocale.

– Joacă și Eric? Aiden nu a menționat niciodată asta.

– Deloc. Dar părinții lui Aiden obișnuiau să îl ia, așa că Eric a învățat suficient cât să se descurce singur.

Tandrețea îmi colorează inima.

– Lui Aiden i-ar plăcea să veniți la un meci.

Sugestia îi așterne o expresie tristă pe față, iar eu nu știu dacă am spus ceva greșit.

– Am vrea să venim, dar e greu cu restaurantul și genunchiul lui Eric. Drumul lung cu mașina este aproape imposibil.

Știind cât de mult a însemnat pentru Aiden faptul că am mers la meciurile lui, nu pot decât să-mi imaginez cât de încântat ar fi să își vadă bunicii acolo. Nu le-ar cere

niciodată vădit să facă acest drum, dar asta nu înseamnă că eu nu aş putea încerca.

– Dacă aş putea aranja ceva pentru voi ca să veniţi la Frozen Four în Boston, credeţi că aţi putea face ceva în legătură cu programul restaurantului?

E o încercare fără prea multe şanse de izbândă. Ar trebui să-i cer ajutorul tatălui meu, iar meciurile de calificare încă nu s-au jucat. Dar am încredere în echipă.

– Ar fi grozav, dar nu vrem să te punem în dificultate.

– Crede-mă, mi-ai face o favoare.

Dacă e ceva ce pot face ca ochii lui Aiden să strălucească mai mult, e un câştig pentru mine.

Un sărut rece pe obraz mă face să tresar. Aiden este roşu de frig, iar părul îi este dezordonat de la joaca pe gheaţă. Eric respiră greu, trăgând un scaun.

– Ai nevoie de un inhalator, bătrâne?

Eric râde.

– Să nu uităm că aproape te-am depăşit.

– Te-am luat uşor.

Edith îi aduce lui Eric o pungă cu gheaţă pentru genunchi. În ciuda tresăririlor de durere, Eric pare că ar face-o din nou doar pentru Aiden.

– M-ai luat uşor şi pe mine când te-am depăşit? întreb eu.

Aiden mijeşte ochii spre mine. E o privire care îmi trimite un fior de căldură pe şira spinării. Arată foarte bine în puloverul verde-închis tricotat de bunica lui. Faptul că nu l-am văzut aseară sau în această dimineaţă trezeşte ceva sensibil în mine. Ca răzbunare, Aiden îşi pune mâinile reci pe gâtul meu, forţându-mă să scot un ţipăt.

Edith îi îndepărtează mâinile.

– L-ai întrecut, Summer? Trebuie să ne povesteşti despre asta!

Bunicii lui îl tachinează, iar Aiden îşi dă ochii peste cap. Când ei scot albumul cu fotografii, oftează şi se scuză că vor să facă un duş în timp ce eu mă bucur de pozele lui de bebeluş. Se pare că Aiden a fost blond ca tatăl lui până pe la vârsta de patru ani, apoi părul lui a devenit castaniu, aşa cum este astăzi. Nu ezit să le-o trimit băieţilor.

Sunny's Angels

Kian Ishida: *Acela este căpitanul într-un costum Little Bo-Peep? Postez asta în povestea mea.*

Dylan Donovan: *Nu-mi vine să cred! Te iubesc pentru că ni le-ai trimis.*

Eli Westbrook: *Am așteptat ca pozele astea să vadă lumina zilei.*

Summer Preston: *Eli, de ce nu mi-ai spus că voi doi ați dus aceeași fată la bal?*

Eli Westbrook: *De fapt, eu am întrebat-o primul. Apoi ea l-a întrebat pe el și a sugerat o relație în trei.*

Dylan Donovan: *Este corect să i-o iei pe Summer acum.*

Eli Westbrook: *Ești obligată să te măriți cu mine, Sunny.*

Summer Preston: *Ar trebui să refuz, deși pot să sugerez o... relație în trei?*

Eli Westbrook: *Ești malefică.*

Dylan Donovan: *A treia oară e cu noroc, amice.*

După ce am mâncat cam tot ce mi-a dat Edith, mă duc sus într-o comă alimentară. Curiozitatea mă trage în camera lui Aiden, de un albastru intens și cu postere cu hochei. Există și un perete cu trofee, dar cele mai multe dintre premiile lui sunt în vitrina de la parter.

– Tragi cu ochiul?

Aiden închide ușa în urma lui.

– Încercam doar să te înțeleg.

El cade pe pat.

– Vino aici și poți să mă citești ca pe una din cărțile tale, iubito!

– Atât de încrezător și totuși tocmai am văzut o poză cu tine îmbrăcat ca Little Bo-Peep.

Râsul lui este grav și captivant.

– Eram blond, iar mama credea că va avea o fetiță.

Chicotesc, apoi mă întorc din nou la premiile lui.

– Ești foarte bun, nu? Premiile abia încap.

– Abia acum îți dai seama de asta? Încrederea lui relaxată mă face să gravitez spre el. Știi la ce altceva sunt foarte bun? Mă trage de braț, iar eu cad în poala lui. Să te sărut.

Gura lui alunecă pe gâtul meu, iar respirația mi se oprește.

– Ăsta a fost doar modul tău de a mă aduce în pat, nu-i așa?

Chicotelile lui diabolice nu fac decât să-mi aprindă pielea. Mă trage să mă așez în poala lui și, în timp ce buzele lui le ating pe ale mele, îi vibrează telefonul.

– Ar trebui să plecăm, spune el brusc, mutându-mă din poala lui. Nu apuc să pun întrebări, pentru că el deja coboară scările cu bagajele. Aiden îmi întinde jacheta, iar eu o îmbrac cu ochi întrebători. Vă vom vizita în curând, spune el, îmbrățișându-și bunicii.

Sunt cuprinsă de îmbrățișări, iar Edith îmi întinde o cutie de prăjituri.

– Îți mai dau dacă mai veniți în vizită.

– O mituiești cu prăjituri? Ești genială, Edith, spune Eric.

Ne fac cu mâna când ieșim de pe alee, iar Aiden își împletește mâna cu a mea.

– Te plac.

– Și eu îi plac, spun în timp ce el intră pe autostradă. Unde mergem? Credeam că mai stăm o zi.

– O să am meciuri nonstop când ne întoarcem din vacanță și vreau să ne petrecem timpul împreună. Am planuri pentru tine, Preston.

– Planuri sexy? Sau mă lași în pădure pentru că am încuiat ușa dormitorului noaptea trecută?

– O să te pun în genunchi pentru asta.

Obrajii mi se înroșesc de căldură când el îmi aruncă o privire care îmi slăbește genunchii.

– Rahat, îți place asta, nu-i așa?

– Va trebui să afli.

Își forțează privirea să se întoarcă la drum.

– Asta intenționez.

CAPITOLUL 48

AIDEN

Summer plânge de opt minute. Când am oprit în parcarea hotelului, era extaziată că planurile ei inițiale de a merge la hotel se adevereau. Dar când am urcat și a văzut petalele de trandafiri și lumânările, a început să plângă. Chiar și personalul hotelului care a adus șampania a întrebat-o dacă este bine.

– Summer, personalul o să creadă că te-am răpit.

Stau pe canapea în timp ce ea sughiță, ștergându-și ochii.

– Îmi pare rău, sunt doar foarte emotivă.

– De ce?

– Pentru că bunicii tăi sunt atât de drăguți și apoi m-ai surprins cu asta. Și să nu uităm de prăjiturile făcute în casă. A încercat să mă facă să plâng ca un copil?

– Îi voi spune că le apreciezi.

– I-am trimis deja mesaj.

Nu-mi pot stăpâni zâmbetul. Bineînțeles, îi trimite mesaje bunicii mele după ce a întâlnit-o doar o dată.

Îi șterg o lacrimă de pe obraz.

– Iubito, singura dată când vreau să văd lacrimi în ochii tăi este când îți ating partea din spate a gâtului.

– Ce romantic, murmură ea, dar zâmbetul îi strălucește.

– Te-am făcut să zâmbești, nu-i așa?

Zâmbesc când îi văd ochii strălucitori.

– Râzi de mine?

– Nu, dar arăți bine când plângi.

Ea mă îndepărtează, iar când ochii ei văd ceasul de pe noptieră, oftează.

– Este ora unsprezece și unsprezece. Pune-ți o dorință! Ochii i se închid, iar când se deschid, un zâmbet îi luminează fața. Ce faci? Pune-ți o dorință!

Clipesc. Nu mă pot gândi la nimic altceva ce mi-aș dori. Nici măcar o dorință nu-mi populează creierul.

– Nu am nici una.

– Bineînțeles că ai. Gândește-te doar la ceva ce îți dorești cu adevărat. La orice. Repede!

Mă opresc o clipă lungă și îmi dau seama de ce mintea mea este goală. Motivul stă în fața mea cu un zâmbet

special și ochi strălucitori. Nu aș vrea să fiu nicăieri altundeva, decât aici, cu ea.

– Summer, deja te am pe tine.

Văd momentul în care cuvintele mele se înregistrează, iar ochii ei încep să lăcrimeze din nou.

– Ești un ticălos! exclamă ea, lovindu-mă peste braț. Numai fata asta putea să treacă de la plâns la furie.

– Ce naiba? O iau de brațe. Pentru ce a fost asta?

– Pentru că ai fost atât de... tu! se înfurie ea. Bineînțeles că ai spune așa ceva. Trebuia să fii tot ce-mi doream.

– Sunt destul de sigur că întâlnirea cu un jucător de hochei a fost ultima pe lista ta.

– La fel și să mă îndrăgostesc de unul, spune ea, încremenind. Asta...

O sărut înainte să poată continua.

– Știu. Îmi sprijin fruntea de a ei, mângâindu-i fața. E în regulă. Știu.

– Nu am...

– Te am pentru totdeauna, Summer. Dacă aceste cuvinte vin mâine sau peste zece ani, voi fi încă aici să le aud. Te iubesc suficient pentru amândoi.

Clatină din cap.

– Nu.

Mi se oprește inima.

– Ce?

– Nu am nevoie de ani pentru a-mi da seama ce simt pentru tine. Știu deja și am vrut să fie perfect, dar apoi am continuat să vorbesc și... Se oprește brusc când îmi observă expresia, apoi îmi ia mâinile în ale ei. Te iubesc, Aiden!

Cuvintele nu-mi vin în minte suficient de repede pentru a putea vorbi. Știu că mă iubește, dar auzind acele vorbe parcă simt mai mult. Mi se strânge pieptul, iar o undă de seninătate îmi trece prin vene.

Trage aer în piept cu o respirație tremurândă.

– Tu ești singurul pe care îl vreau. Așa a fost menit, să fii tu, chiar dacă nu m-am gândit niciodată că voi fi cu un jucător de hochei. Adică a fost ultima mea opțiune. Probabil ar fi trebuit să aleg pe oricine altcineva...

– Nu-mi veni cu de-astea, Preston! o întrerup eu.

Ea închide gura și pare să își rearanjeze gândurile.

– Îmi plac răbdarea ta și cât de ridicol de dulce și grijuliu ești. Felul în care mă faci să simt că tot ceea ce vreau eu contează. Mă simt pierdută fără tine, Aiden. Zâmbește larg. Vreau să fac totul cu tine și vreau ca tu să faci totul cu mine.

Zâmbetul meu se eliberează.

– Sună posesiv.

– Este.

Se năpustește să își înfășoare brațele în jurul gâtului meu. O îmbrățișez atât de strâns încât nu cred că-i voi da drumul vreodată. Summer nu spune lucruri pe care nu le gândește și, știind că mă iubește în ciuda a tot ceea ce-i spune mintea, îi fac un loc mai adânc în inima mea.

– Tu și eu, Crawford, doar așa vreau să fie.

– Bine. Pentru că te iubesc și nu te las să pleci.

Viața mea înainte de Summer se învârtea numai în jurul hocheiului. Am trăit și am respirat fără pauze, pentru că părea singura parte din mine cu care eram împăcat. Dar cu ea vreau să deslușesc toate părțile din mine pe care le-am ascuns. Părțile care au rămas în derivă când mi-au murit părinții. Părțile care au devenit tăcute când am trecut de la un copil de 13 ani la un adult într-o singură noapte.

Prezența lui Summer este luminescentă. Ea este ultimul fragment de lumină solară în întunericul copleșitor.

Summer

Bărbile noastre din bule s-au dizolvat în reziduuri de săpun. În jacuzzi, mă așez între picioarele lui Aiden, cu bulele care ne învăluie.

– Chiar nu ai avut niciodată o iubită? întreb eu.

Dușul nostru a fost plin de lucruri care nu au necesitat prea multe discuții, așa că, atunci când Aiden a făcut baie, am compensat lipsa conversației. Jocul nostru de douăzeci de întrebări a depășit acest număr, dar nici unul din noi nu pare să se supere.

Degetele lui se împletesc cu ale mele.

– Dacă nu o pui la socoteală pe Cassie a mea.

Capul îmi zvâcnește spre el atât de repede, încât mi se tensionează gâtul.

– Cassie *a mea?*

El chicotește.

– Nu, Cassie a mea. Din școala primară.

– Oh, deci ea e Cassie *a ta?*

Aiden tremură de râs.

– Gelozia ta este întotdeauna o excitare, iubito, dar aveam nouă ani.

Îmi așez capul pe umărul lui ca să mă uit în tavan. El profită de ocazie ca să mă sărute. O alunecare caldă și leneșă a limbii lui mă face să-mi strâng coapsele.

– Ai avut iubiți, nu? mă întreabă el.

– O grămadă.

– Oh, spune el pe un ton neîncrezător.

Știa deja despre Donny, dar în afară de el nu i-am menționat niciodată pe băieții cu care am fost în liceu. Nu cred că o voi face vreodată. Îmi place să creadă că e singurul sportiv cu care am fost, chiar dacă e mândru datorită acestui lucru.

– Nu mă crezi?

– Ești simpatică în nebunia ta.

Eu oftez.

– Bine, am avut doi. Cred că restul au fost doar un șir de întâlniri fără sens.

Degetele lui se strâng în jurul meu, iar eu îmi smulg mâna.

– Corect. De aceea ai fost atât de blazată când ne-am cuplat.

Ridic din umeri.

– Ce pot să spun? Mi se întâmplă des, știi tu, ca bărbați mari și puternici să cadă la picioarele mele.

El chicotește.

– Ishida cerșind iertare nu se pune.

– Era în genunchi, nu-i așa?

– Atunci cred că sunt în capul listei.

Eu râd.

– Asta ar conta pentru o categorie foarte diferită. Ridic palmele, iar diferența de mărime îmi face ochii să se mărească. Prima impresie? întreb eu.

– Că ți-aș trage-o dacă n-ai arăta de parcă m-ai lovi în ouă. Rânjetul lui mă face să-mi dau ochii peste cap. A ta?

– Că ești un dobitoc.

Pufnește și îmi ciupește urechea în semn de răzbunare, făcându-mă să țip.

– Dar aveai niște ochi foarte frumoși, adaug eu.

– Ochi foarte frumoși, repetă el sec. Asta e tot?

– Tocmai ai spus că mi-ai trage-o. Ăsta nu e un compliment.

– Glumești? Mă întoarce să mă așez deasupra lui. Nici măcar nu am vrut să te plac, dar nu mi-am putut lua ochii de la tine sau de la fundul tău.

Încerc să ignor duritatea cuibărită între coapsele mele.

– Când te-ai uitat la fundul meu?

– De fiecare dată când am avut ocazia.

El rânjește și îmi plesnește fundul.

– Bărbatul tipic! Mă joc cu părul lui prea lung de la ceafă. Răsucesc părul castaniu și ondulat în jurul degetelor mele. Chiar au fost ochii tăi.

– Da? Ce-i cu ei?

Mă holbez la ochii verzi care îmi fac pieptul să tresalte. Uneori, nu-mi vine să cred că e doar al meu. Mai ales când se uită la mine ca și cum aș fi cel mai prețios lucru pe care a pus vreodată ochii.

– Sunt atât de drăguți încât mă cam pierd în ei. Te fac să pari inocent, dar apoi deschizi gura.

– E deschisă doar când îți provoc plăcere.

Bombăn.

– Exact la asta mă refeream.

El îmi sărută afectuos nasul.

– Am ochii mamei mele.

– Asta explică totul. Există o căldură în ei. Ca și cum orice ar fi în spatele lor este bun.

Cuibărit la gâtul meu, Aiden sărută un punct care mă face întotdeauna să mă chircesc. Îi pot simți zâmbetul pe piele.

– Crezi că sunt bun?

– Cel mai bun.

– Băieții buni sunt răsplătiți?

Mâinile lui urcă pe părțile mele laterale, în timp ce se mișcă, scoțându-mi jumătatea superioară a corpului din apă.

Țip când aerul rece îmi atinge pielea udă, sfârcurile fiind sensibile la aer. Sunt forțată să-l trag aproape, astfel încât piepturile noastre să fie la același nivel.

– Ai noroc că mi-e frig.

Aiden mă apucă de bărbie.

– Crezi că nu simt cum te-ai frecat de mine în tot acest timp?

Focul îmi scaldă obrajii.

– A fost neintenționat.

– Hm, bineînțeles că a fost.

Mă ridică până când suntem amândoi uzi pe prosopul pe care îl pune pe gresie. Cu mișcări rapide, mă șterge, apoi îmi dă un halat și se șterge și el.

Modul în care Aiden are grijă de mine este ceva ce nu am experimentat niciodată. M-am plâns mereu de tatăl meu și nu o dată mi-a spus că sunt norocoasă că am un tată. Sau că au existat oameni care au pățit-o mai rău – el, de exemplu. Niciodată nu a făcut ca sentimentele mele să pară mai puțin importante din cauza propriei experiențe. Nimeni nu m-a înțeles vreodată așa cum o face el.

Aiden mă așază ușor pe pat, sărutându-mi picăturile de apă de pe obraji. Corpul lui se simte atât de bine lipit de al meu, încât îl simt pe al meu încălzindu-se și contorsionându-se de nevoie. Buzele calde îmi acoperă gâtul, obrajii, apoi buzele. Mâna lui mare și caldă urcă pe piciorul meu gol până ce ajunge sub halat. Am făcut asta de atâtea ori, dar în seara asta e diferit. Aerul e încărcat cu ceva nou.

– Dă-ți jos halatul!

Se mișcă să se rezeme de capătul patului. Încet, îi dau drumul, simțindu-i privirea fierbinte fixându-mă de saltea.

– Vino aici!

Aceste două cuvinte fac ca o greutate să-mi cadă între picioare. Mă târăsc până la el pentru a-i atinge lungimea tare.

– Nu încă. Mută-te mai sus! Stă întins pe pat, așteptând ca eu să-i urmez instrucțiunile.

– Ce faci?
– Mă fac comod.
Îl privesc cu suspiciune.
– Mai sus, Summer! îmi cere el.
Mă mișc suficient de sus încât să mă urc pe abdomenul lui. El zâmbește, privindu-mi mișcările nesigure.
– Stai pe fața mea, iubito!
Surprinderea îmi luminează trăsăturile când mă apucă de șolduri și mă trage până când plutesc deasupra gurii lui.
– Aiden, gem, simțindu-i respirația fierbinte pe miezul pulsând.
– Stai jos!
O fac și imediat gura lui Aiden este pe mine. Mă agăț de capătul patului, mimând controlul.
– Până la capăt, Summer. Vreau să stai pe fața mea.
Un geamăt ascuțit îmi scapă din gât când îmi mișc șoldurile și mă întâlnesc cu fiecare alunecare lină a limbii lui și cu fiecare apăsare a degetelor. Cu o mână pe capătul patului și cu una afundată în părul lui, rostim cu trupurile noastre fiecare cuvânt care plutește în aerul din jur.

CAPITOLUL 49

AIDEN

Să dormi în autobuz este o raritate când coechipierii tăi sunt imposibil de enervanți.
Călătoria de trei ore cu autobuzul înapoi de la Princeton mi-a făcut capul țăndări. Sferturile de finală, semifinalele și turneul au fost singurele mele preocupări în ultimele trei săptămâni. Au dat roade, deoarece câștigarea turneelor regionale înseamnă că mai este un singur meci până la Frozen Four din Boston.
Singurul dezavantaj este că vom juca împotriva celor de la Yale. Și, deși i-am învins o dată, nu trebuie subestimați. După o înfrângere în fața lor, Kian se îmbată atât de tare

încât ia decizii pe care le va regreta ani de-a rândul. Tabitha a fost ultima sa greșeală de după Yale, iar cu un an înainte a fost suspendat pentru că a traversat în viteză campusul Michigan. Urmările nu au fost niciodată bine primite de antrenor, așa că este de înțeles că e disperat după această victorie.

Când coborâm din autobuz și intrăm în vestiar, antrenorul îmi întinde o hârtie.

– Ai terminat cu serviciul în folosul comunității. Astăzi lasă un zâmbet să i se așeze ușor pe față. Oricât de idiot ai fi pentru că ți-ai asumat greșeala lor, mă bucur că ai rezistat. Partenera ta de cercetare a avut o mulțime de lucruri bune de spus despre tine. Și eu la fel.

Mă uit pe hârtie.

– O șterg din dosarul meu?

– Da. Dar va exista o notificare în dosarul tău sigilat. Dacă tu sau băieții vă mai gândiți să faceți așa ceva, mă voi asigura că nu veți mai juca niciodată.

– Nu se va mai întâmpla! Fără îndoială.

Încuviințează și se oprește pentru a ridica un prosop pe care-l aruncă apoi spre Kian, distras.

– Fă curat pe aici, Ishida! Locul ăsta e un dezastru.

Kian ia prosopul murdar și îl aruncă în coșul de rufe murdare.

– Nu am vorbit în timpul antrenamentelor timp de o lună întreagă și tot nu vrea să mă elibereze de datoria de spălător.

– Se va întâmpla destul de curând, amice, spun eu exact când o curea de suspensie trece pe lângă fața lui.

Privirea letală a lui Kian îl face pe portarul nostru să se dea înapoi. Folosește o crosă de hochei pentru a arunca obiectul în coșul de gunoi, iar eu râd.

– Tu ar trebui să fii ultimul care râde, domnule Serviciu Comunitar.

– De fapt, antrenorul tocmai mi-a înmânat asta.

Îi arăt hârtia care mă exonerează.

– Nu cred! Ai terminat? Mă bucur pentru tine, omule!

– Așa și trebuie! Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu erați tu și Dylan.

– Hei, am spus că ne pare rău. În plus, cred că asta e o pedeapsă mai mult decât suficientă.

Arată spre coșul mare de rufe. Îi dau dreptate. Să trebuiască să spele acele articole a fost mult mai rău decât în cazul meu – să învăț copiii să joace hochei și să lucrez cu o fată care este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Dylan și Eli își aruncă lucrurile în coș, scutindu-l pe Kian de sarcina de a le strânge.

– Privește numai! spune Kian. Mă va implora să vorbesc când își va da seama cât de plictisitor este pe aici.

– S-o crezi tu! spune Dylan. Sau, de fapt, fă-o!

– Ai grijă, s-ar putea să uit să-ți spăl rufele.

Dylan își dă ochii peste cap în timp ce ieșim din clădire.

– Se îndreaptă cineva spre Boston în seara asta?

Mă strâmb.

– Pentru petrecerea de la Harvard? La naiba, nu!

– Vin cu tine, se oferă Eli.

Mă uit la el ca și cum i-ar mai fi crescut un cap. Ultimul loc în care Eli Westbrook vrea să fie este la o petrecere, mai ales una în Boston.

– Vrei să mergi la Harvard? Nu l-ai trimis pe fundașul lor la spital?

– A fost o claviculă ruptă. E bine acum.

– Lasă-mă să ghicesc! Ai trimis flori în camera lui de spital și i-ai sărutat sânii? îl tachinează Dylan.

– Nu. Doar i-am plătit facturile medicale.

Râdem când suntem la jumătatea drumului prin parcare și îmi aud numele plutind în spatele nostru. Mă întorc și-l văd pe Donny Rai, îmbrăcat într-un pulover negru peste o cămașă albă cu guler și pantaloni gri perfect călcați. Le fac semn băieților să meargă înainte.

– Pari prea fericit ca să fi primit deja vestea, remarcă el, iar fața i se umple de plăcere. Asta nu poate fi de bine.

– Dacă are legătură cu tine, poți să mă scutești.

– Oricât de mult îmi place să vorbesc despre toate realizările mele, asta e mult mai amuzant. A fost o spargere în clădirea facultății de psihologie chiar înainte de vacanța de primăvară. Se pare că se investighează și există câțiva suspecți. De fapt, au făcut o listă cu studenții de la Dalton

care ar putea fi responsabili. Se uită la mine ca și cum ar trebui să-mi pese. Ar fi nasol dacă ar fi prinși.

– Ce legătură are asta cu mine? întreb eu.

– Ai dreptate, nu are de-a face cu tine. Doar dacă nu știi al cui act de identitate l-am găsit pe podeaua de la intrarea în clădire.

El ridică o legitimație de student de la Dalton.

Summer Preston. La naiba!

– Chiar și cineva ca tine ar putea înțelege că intrarea prin efracție este motiv de exmatriculare. Sau mai rău.

Nenorocitul zâmbește, mulțumit de reacția mea.

– Ai turnat?

– Am trecut pe la biroul decanului după ședința de dezbatere. M-am gândit să fac o faptă bună ca să vă puteți lua rămas-bun.

Fapta lui bună este la fel de transparentă ca plexiglasul.

Pleacă, iar eu alerg spre camionetă, trecând pe lângă băieți.

– Credeți că puteți face autostopul?

Schimbă priviri.

– Da, nici o problemă. E totul în regulă? întreabă Eli.

– Va fi.

Înainte ca ei să poată pune mai multe întrebări, ies cu viteză din parcare. Pe drumul spre centrul administrativ, îmi dau seama că sunt atât de jenant de îndrăgostit de iubita mea, încât sunt sigur că, dacă ar ști lucrurile care-mi trec prin minte, ar râde de mine. E genul de iubire care te face să recurgi la gesturi cum ar fi să fugi direct în dormitorul ei după un meci obositor de nouăzeci de minute sau să întrerupi curentul ca să golești o casă plină de oameni. Ilogic și impulsiv.

Acum sunt pe cale să fac un alt lucru ilogic și impulsiv, sau cel puțin așa ar vedea ea. Intru ca un butoi în centrul administrativ, direct la recepție.

– Aș dori să vorbesc cu decanul Hutchins, spun, speriind-o pe secretară.

Ea mă evaluează.

– Îmi pare rău, nu putem...

– E vorba de spargere, o întrerup.

Ezitantă, sună să întrebe despre o întâlnire de ultim moment și apoi se uită la mine.

– Ai cinci minute.

CAPITOLUL 50

SUMMER

Primele câteva săptămâni după vacanța de primăvară sunt preferatele mele. Profesorii mei sunt relaxați, studenții nu mai sunt agitați și a ieșit soarele. Cu excepția acestui an, din care mai sunt trei săptămâni și în care o să-mi cadă părul.

Nu ajută nici faptul că Aiden este la kilometri distanță, jucând hochei în fiecare weekend și exersând în zilele lucrătoare. Pe deasupra, școala investighează spargerea după ce decanul Hutchins a primit e-mailul despre relația profesor–student a lui Langston.

Acum, stând în pat în timp ce Amara este plecată și băieții se întorc de la un turneu, nu pot dormi. Totuși, stelele mele norocoase trebuie să se fi aliniat pentru că, atunci când îmi sună telefonul, văd că este Aiden.

Răspund la apelul video, văzându-i zâmbetul obosit.

– Bună. Am încercat să țin pasul cu vlogurile scurte ale lui Kian, dar au fost întrerupte.

– Am avansat. Iar Kilner i-a confiscat telefonul lui Kian când a încercat să-l facă să danseze.

Chicotesc, simțindu-mă mai relaxată doar la auzul vocii lui Aiden.

– Nu trebuia să vă întoarceți mai devreme?

– M-am întors, dar mai întâi am avut ceva de făcut, spune el repede. Vii la mine?

– Ți se pare că arăt ca o curvă, Crawford?

– Depinde. Cu ce ești îmbrăcată? Zâmbește nevinovat. Putem chiar să prelungim apelul și să luăm micul-dejun dimineață.

– Cât de grijuliu, spun eu sec. Dar sunt un pic obosită în seara asta.

Am prea multe pe cap, dar nu-i pot spune lui Aiden despre spargere până ce nu se rezolvă, altfel va încerca să intre în acțiune.

– Vrei să vin eu la tine?

– Pari epuizat, probabil vei adormi la volan.

– Atunci vino la mine! Îți pot trimite un Uber. Când nu răspund, oftează. Haide, Summer! Sunt obosit și mi-a fost dor de tine tot weekendul. Vreau doar să fii în patul meu în seara asta, te rog!

Mă mustră conștiința.

– Voi veni mâine, promit!

– Mi-ai spune dacă ar fi ceva în neregulă, nu-i așa?

M-a atins unde mă doare.

– Sigur că da. Nu te îngrijora!

Privirea lui e gânditoare.

– Nu trebuie să te descurci singură cu tot, Summer. Sunt aici. Pentru tine. Fără nici un alt motiv. Aș vrea să-ți dovedesc asta cândva.

Încerc să nu cedez. Încuviințez.

El îmi studiază fața înainte de a zâmbi.

– Deci întâlnirea mea a fost anulată. Ce-ar fi să rămânem pe video?

Acesta este un teritoriu periculos. Dacă vom continua să vorbim, îmi va scoate totul din cap. Dar Aiden nu are nevoie de mai mult stres acum, când se apropie meciul final.

– Cred că s-ar putea să ai probleme cu atașamentul, Crawford.

– Atât timp cât tu ești cea de care sunt atașat, nu aș numi asta o problemă.

Se aude foșnetul păturilor în timp ce el se așază în pat.

– Cum spui tu, *căpitane*.

– Mai spune-o o dată!

– Căpitane?

– Da, asta e. Vorbește murdar cu mine, Summer!

Râd.

– Mai taci!

– Ai dreptate. Eu o să tac, tu continuă să vorbești! Zâmbește și, când cred că a adormit, se mișcă din nou. M-a sunat mama ta în dimineața asta.

Divya Preston are o vorbă: „Dezordinea din telefonul tău înseamnă dezordine în viața ta". Să aflu că Aiden a trecut la acest nivel este ciudat de satisfăcător.

– Ce a spus?

– Vor fi în Toronto în curând, așa că ar trebui să-i vizitez când sunt acolo. Mi-a oferit chiar camera ta ca să stau în ea.

– Încearcă să mă înlocuiască pentru că tu îi răspunzi la telefoane.

Aiden chicotește.

– Nu-ți face griji, iubito! Eu și Eli avem deja un apartament. Dar voi verifica dormitorul tău din copilărie.

– Amintește-mi să-mi dau jos toate posterele!

– Nu-mi spune că ai fost fan înfocat în adolescență!

– Nu pune întrebări pentru care nu ești pregătit! Camera aia deține niște secrete întunecate, îl avertizez, iar el chicotește obosit. Du-te la culcare! Văd cum se formează cearcănele.

– Nu-i adevărat, sunt perfect.

De fapt, ar putea fi.

– Noapte bună, frumosul meu adormit.

– Noapte bună, iubito! murmură el, luându-l somnul.

Sunetul e-mailurilor care ajung în căsuța mea electronică mă trezește. Apelul meu cu Aiden trebuie să se fi întrerupt, pentru că telefonul meu este prins între saltea și perete. Ștergându-mă la ochi, îl scot, iar când îmi deschid e-mailul, aud o bătaie.

Amara e deja la ușa din față, uitându-se la telefonul lui Sampson. Scâncind, aproape că îl îmbrățișează pe Sampson, dar se întoarce spre mine.

– Am reușit!

Încă de la spargere mă pregătesc mental să fiu luată în cătușe.

– Da?

Sampson radiază.

– Cunosc pe cineva din comisie care a spus că e concediată. Acum ei vorbesc cu Donny.

– Crezi că va fi exmatriculat? întreabă Amara.

Scânteia de vinovăție este neașteptată, dar Donny e cineva la care țineam. Păcat că și-a lăsat lăcomia să câștige!

Sampson își îndeasă telefonul înapoi în buzunar.

– Părinții lui sunt plini de bani, iar Langston avea toată puterea în relația lor. Dar va fi pedepsită pentru că studenții au citit articolul de pe pagina de bârfe și sunt supărați, spune el. Și am vorbit cu Müller. Dacă Langston ți-a aprobat cererea și ai fost refuzată ori ești pe lista de așteptare, poți încerca din nou cu aprobarea decanului.

Părăsirea visurilor mele și a tuturor oamenilor pe care îi iubesc pentru Stanford a fost atât de dureroasă încât mi-am ascuns sentimentele adânc – până acum, când speranța bubuie.

– Dar cum rămâne cu ancheta?

– Cineva a mărturisit. Müller nu a spus cine a fost.

Nu simt ușurare și sper că acela care a mărturisit nu va avea prea multe probleme. O parte din mine știe că, dacă las pe altcineva să ia vina asupra lui, asta mă va măcina până când voi îndrepta lucrurile.

Amara mă cuprinde din nou într-o îmbrățișare, distrăgându-mă de la gândurile mele.

– Nu mai pleci! Tocmai pregăteam o armată să măsluiască rezultatul admiterii pentru tine.

Am îmbrățișat-o mai strâns.

– Ar trebui să-i dau și lui Aiden vestea cea bună.

– Categoric. Ar trebui să-i faci o surpriză. Poartă ceva sexy!

Sampson geme.

– Are antrenament. Nu am de gând să intru acolo în lenjerie intimă.

– Poartă un pardesiu, sugerează ea.

– Va arăta ca o exhibiționistă. Te rog, nu face asta! spune Sampson, părând îngrijorat de abilitățile noastre de a lua o decizie.

Amara îi aruncă o privire.

– Atunci ce sugerezi, Tyler?

– Tricoul meu, zâmbește el. Glumesc. Dar ar trebui să-i spui, va fi fericit.

Eu și Amara schimbăm o privire.

– Vrei ca el să fie fericit? De când?

Sunt uimită de noua descoperire.

– De când a început să te facă să zâmbești, recunoaște Sampson. Expresia mea de uimire îl face să-și dea ochii peste cap, dar îmi permite îmbrățișarea. Bine, asta e cota mea de îmbrățișări. Se eliberează din strânsoarea mea.

– Pleacă odată!

Amara mă împinge, iar eu plec de acolo înainte ca ea să-și dea seama că e singură cu Sampson.

Când ajung, mă uit prin plexiglas ca să-l caut pe gheață, când îl surprind pe Dylan intrând mai târziu.

– Hei, Dylan, trebuie să vorbesc cu Aiden. A întârziat?

– Nu știi? întreabă el, iar eu mă uit confuză. Summer, a fost dat afară din echipă în această dimineață. Kilner nu a vrut, dar e exclus pentru restul sezonului. E terminat.

Inima mi se prăbușește, iar șocul mi se învârte în piept.

– E bine?

– E bine. Mă rog, cât de bine poate fi după ce i s-a spus că ratează ultimul Frozen Four. Probabil vede confuzia mea deoarece continuă: L-a abordat Donny după ce ne-am întors de la Princeton zilele trecute. Aiden a mărturisit că a dat spargerea.

Mi se usucă gura și mi se înmoaie oasele când îmi pierd echilibrul și mă împiedic în față.

Dylan mă prinde de braț.

– Ești bine?

– E vina mea.

Strânsoarea puternică a lui Dylan îmi dă suficientă energie ca să mă ridic singură.

– Nu te-ar lăsa niciodată să cazi pentru asta, Sunny!

Furia îmi sfâșie pieptul.

– De ce naiba ar face asta?

– Ar face orice pentru tine, doar știi. Sincer, dacă n-ar fi făcut-o el, ar fi făcut-o unul dintre noi. El mă strânge de umăr. Uite, eu trebuie să mă duc la antrenament, dar Aiden e acasă dacă vrei să vorbești cu el. Crezi că vei putea să ajungi acolo?

Încuviințez și ies din arenă, scoțându-mi telefonul.

Aiden

Summer: *Ești un om mort, Crawford. Am de gând să te strâng de gât!*

Aiden: *Da?*

Aiden: *Ce altceva?*

Summer: *Să nu te joci cu mine! Vin la tine.*

Aiden: *Cu pantalonii pe tine sau nu?*

Doamne, este exasperant! Dar înainte de a merge la casa echipei de hochei, trebuie să fac ceva, așa că îi trimit un mesaj Amarei.

Furia Amarei este palpabilă când se năpustește asupra unui tip distras care tresare când o vede.

– Rai! Dacă te mai pui o dată cu prietena mea cea mai bună, o să-ți zdrobesc oasele slăbănoage cu o față de pernă plină cu manualele tale!

El zâmbește.

– Bodyguard? Mă mir că nu e sportivul tău!

– Poate să-l cheme și pe el, amenință Amara.

Eu înaintez.

– Ai făcut toate astea doar ca să-mi iei locul la co-op? Erau studenți al căror viitor depindea de intrarea în program. Shannon Lee a plecat din cauza a ceea ce ai făcut tu!

Fața lui este o mască de indiferență.

– Ultima dată când am verificat, Shannon a luat propriile decizii. În plus, cu ea plecată, ai avut o șansă. Deși amândoi știm că întotdeauna vei fi pe locul doi pentru mine.

– Serios? Pentru că sunt destul de sigură că tu ești cel care a trebuit să i-o tragă profesoarei noastre ca să-și asigure locul.

Scrâșnește din dinți.

– Poate că am vrut doar să mă distrez puțin.

Furia mi se răspândește prin sânge ca otrava.

– Ai făcut-o intenționat, nu-i așa? În loc să mă amenințí pe mine, te-ai dus la Aiden. Ești un laș nenorocit, Donny!

– Laș sau nu, eu sunt cel care a intrat în program. Distracție plăcută în California, Summer! Poate găsești alt

jucător de hochei cu care să ți-o tragi până când îți termini temele.

Palma mea ricoșează pe fața lui, făcându-mi mâna să mă înțepe. Dar nu simt durerea din cauza furiei care fierbe prin mine.

Donny face un pas înainte, dar Amara îl blochează punându-i o mână pe piept.

– Nu aș face asta dacă aș fi în locul tău!

Pufnește furios înainte să plece. Mă întorc spre Amara.

– Poți să mă duci la Aiden?

– După o palmă ca asta, fac orice, râde ea.

Aiden

Nu cunoști puterea iubitei tale până când nu e absolut lividă. Imediat ce deschid ușa de la intrare, sunt împins înapoi.

– Cum ai putut?!

Trebuie să imobilizez brațele frenetice ale lui Summer.

– Ascultă…

– Nu, Aiden! Își trage brațele. Mi-ai spus să nu-mi abandonez visurile, așa că de ce nu poți face și tu la fel?

Furia ei este fierbinte și, pentru a echilibra o parte din această căldură, rămân calm.

– Pentru că știu cât de mult ai muncit pentru asta.

– Și tu la fel! Pierzi ultimul meci din cauza mea.

În ochii ei înoată durerea pe care nu pot suporta să o văd. Ideea a fost să evit asta. Să n-o văd niciodată plângând așa cum a făcut-o în acea noapte în brațele mele.

– Iubito, încep eu.

– Nu mă trata ca pe un copil, Aiden! Ai exagerat. Îmi înfige un deget în piept. Asta e problema mea!

Îi apuc degetul violent.

– Iubita mea plângea în brațele mele, iar tu te aștepți să stau și să nu fac nimic? La naiba, nu! Problemele tale sunt și problemele mele.

Oftează adânc, ca și cum eu aș fi persoana dificilă.

– Puteai fi exmatriculat.

– Dar nu am fost. O suspendare nu este un lucru atât de rău.

– Ba e când ești căpitan! De ce sunt singura îngrijorată din cauza asta? O expresie de exasperare îi ia locul celei furioase. Trebuie să-ți retragi mărturisirea!

Vreau să o ating, dar mă gândesc mai bine.

– Nu pot să fac asta.

– Ba poți. Vino cu mine, putem explica. Vor înțelege.

– Sunt sigur că vor înțelege, dar eu îmi mențin decizia.

Pare indignată.

– Asta ar putea ruina lucrurile cu Toronto.

– Am semnat deja. Dar, dacă vor să ia măsuri, mă voi ocupa de asta.

Adâncitura din mijlocul sprâncenelor ei și privirea sunt suficient de dure pentru a mă rupe în două.

– Ești ridicol. Gândește-te o secundă la ceea ce faci!

– Nu trebuie să mă gândesc pentru că e alegerea corectă. Voi fi bine.

– Asta nu e… Trage aer în piept. Nu poți lua decizii în numele meu pentru că vrei să mă salvezi. Mă pot salva singură fără să te pun în pericol.

– Cred că, dacă îmi pot ajuta iubita într-o problemă, o voi face.

– Ești încăpățânat.

– Și tu nu ești? Summer, am făcut asta pentru că am vrut. Pentru că te iubesc și nu vreau ca vreun lucru să-ți distrugă visurile.

Clipește pentru a îndepărta umezeala din ochi.

– Cum rămâne cu visurile tale? Îmi pasă și de ele, știi?

E greu să nu o apuci și să nu o săruți până ce nu mai poți.

– Știu și-ți mulțumesc, iubito, dar asta nu-mi va afecta viitorul la fel de mult cum l-ar fi afectat pe al tău.

Mă împinge din nou, nu la fel de tare ca înainte.

– Ești nebun. Sunt într-o relație cu un nebun! Cine face asta?

– Prietenul tău. Iubitul tău atrăgător, sexy și amabil. Zâmbesc, făcându-i privirea să se înăsprească. Țipă la mine cât vrei, Summer, dar nu aș schimba ceea ce am făcut.

– Asta e cariera ta!

– Iar tu ești viitorul meu.

Summer ezită, ochii ei căutându-mi fața.

– Ți-am spus că tu ești pe primul loc. Asta nu s-a schimbat. Nu se va schimba niciodată.

– Dar ai muncit pentru asta toată viața ta. Nu poți să strici asta pentru o fată!

Un fior de iritare îmi lovește pieptul.

– De ce te lupți cu mine pe tema asta? Nu mă răzgândesc.

– Pentru că nu poți rata finala. Antrenorul probabil e supărat.

– Este. Am primit mesaje vocale furioase toată dimineața pentru că a fost prea supărat să vorbească cu mine în biroul lui. Dar am câștigat deja un Frozen Four. Devine plictisitor după un timp.

– Spui asta doar ca să mă faci să mă simt mai bine.

Fac un pas mai aproape.

– Funcționează?

– Sunt supărată pe tine, Aiden, spune ea, încercând să păstreze distanța.

Îi prind încheieturile mâinilor.

– Bine, dar vino un pic mai aproape și fii supărată pe mine unde te pot ține. Nu protestează când o trag în față, iar îmbrățișarea ei face ca arsura din piept să mi se răcească. Miroși ca mine, spun eu, observând că poartă hanoracul meu.

– Atunci va trebui să fac un duș imediat, mormăie ea.

– Care e rostul dacă fac duș cu tine?

Ea pufnește, îndepărtându-se.

– Unde ți-e crosa de hochei?

– De ce? Vrei să testezi o nouă perversiune? zâmbesc eu.

– Da, hai să încercăm să ți-o bag în fund!

– Eh, va trebui să zic pas. Deși am planuri pentru fundul tău. O trag spre mine, iar ea își sprijină capul pe pieptul meu. Un amestec perfect de aromă de piersici și de mine. Îmi pare rău că nu ți-am spus, dar nu regret nimic dacă asta înseamnă că ești fericită, spun eu.

– Sunt fericită. Întotdeauna sunt fericită cu tine. Ea se ridică pe vârfuri pentru a-mi întâlni buzele. Dar nu-mi place că trebuie să suferi ca să se întâmple asta.

– Nu sufăr. Echipa se descurcă grozav, iar Sampson ajunge căpitanul unei finale.

– Ești de acord cu asta?

– Nu e atât de rău.

Să aflu că a ajutat la spargere m-a enervat timp de trei secunde. Eli mi-a povestit despre noaptea aceea și nu-l puteam învinovăți. Toți i-au ținut spatele lui Summer când eu nu am putut, iar ăsta e un motiv suficient pentru a-mi asuma vina.

– Nu spuneai asta acum câteva săptămâni.

– Oamenii se schimbă.

– Nu toți oamenii, murmură ea, iar eu ridic o sprânceană.

– L-am pălmuit pe Donny. Dar a meritat-o, recunoaște ea.

Dezvăluirea nu este nici pe departe atât de șocantă pe cât ar trebui să fie. Tipul a meritat-o, e doar norocos că nu a fost pumnul meu.

– Nu mă îndoiesc de asta.

Capul ei se înclină, evaluându-mă.

– Ce s-a întâmplat cu ideea ta de a nu pierde niciodată?

– Îmi convine dacă tu ești cea care câștigă.

Își înfige mâinile în părul meu și mă sărută cu foc.

– Și mie îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun despre plan, zice ea rușinată.

Îmi frec nasul de al ei.

– E în regulă, infractoarea mea mică!

Își dă ochii peste cap.

– Deci mă ierți?

– Chiar trebuie să întrebi?

– Și tot mai vorbești serios despre viitor? întreabă ea, jucându-se cu șnururile hanoracului meu.

– Intenționez să-mi petrec restul vieții cu tine, Summer.

– Te iubesc! Strâmbă din nas. Adică foarte mult.

– Și eu te iubesc, Preston. Foarte mult!

CAPITOLUL 51

SUMMER

Niciodată nu m-am gândit că voi urmări un meci în care Aiden nu va fi pe gheață, dar aseară s-a întâmplat la partida dintre Dalton și Michigan. Aiden a putut să vadă cât de pasionată devin în timpul unui meci. În loc să-mi spună să mă calmez, așa cum ar face majoritatea oamenilor, el doar a stat și a privit cu mândrie. Am câștigat la diferență de un punct, ceea ce nu este ceva de care să fim mândri, pentru că ne îndreptăm spre finală și jucând așa nu vom câștiga un campionat național. Sunt cuvintele lui Aiden, nu ale mele.

– De ce stai tocmai acolo?

Mă uit la Aiden, care stă la capătul opus al canapelei. Dacă ar exista o imagine pentru cuvântul leneș, ne-ar înfățișa pe mine și pe Aiden uitându-ne la filme cu mâncarea noastră nesănătoasă împrăștiată.

– De ce? De obicei te giugiulești cu Kian în timp ce te uiți la televizor?

El îmi aruncă o privire încruntată.

– Vino aici, Summer!

Mă apucă de gleznă și mă trage spre el. Zilele noastre de obicei începeau și se terminau așa și, deși sunt supărată că nu joacă, nu aș schimba acest timp pentru nimic în lume.

Nu are voie să intre pe gheață nici pentru antrenament, așa că ne petrecem fiecare secundă liberă împreună. În cea mai mare parte a timpului, ne planificăm programul pentru perioada de după absolvire, dar ne petrecem mult timp uitându-ne la seriale turcești și încâlcite în patul lui. Practic, m-am mutat în casa hocheiștilor, iar băieții nu par să se supere pentru că le pregătesc cina, în mare parte mâncarea indiană pe care m-a învățat mama să o fac, deși Eli încă are titlul de cel mai bun bucătar din casă.

Din când în când, eu și Aiden ne strecurăm în piscină sau mergem la patinoarul comunității, pentru că trebuie să se mențină în formă. Sunt sigură că toate exercițiile cardio pe care le facem ajută la asta. Între dormitorul meu și casa lui, eu și Aiden am intrat într-o rutină confortabilă. Una care știu că-mi va lipsi când va pleca.

Amara și Cassie mai vin pe la noi, așa că ne petrecem cea mai mare parte a timpului nostru cu băieții. Toți au terminat cursurile, iar eu mi-am dat ultimul examen în această dimineață, ceea ce înseamnă că semestrul s-a terminat. A fost o ușurare, mai ales că nu l-am văzut pe Donny la nici unul dintre cursurile pe care le-am împărțit. Sampson mi-a spus că a fost transferat la învățământul la distanță, astfel încât va preda toate lucrările în afara campusului tot restul semestrului. I s-a dat opțiunea de a se transfera la altă școală înainte de a fi exmatriculat. Aiden crede că a scăpat ușor, dar se bucură că Donny nu va mai fi la Dalton.

– Ți-am spus cât de mândru sunt de tine?

Cuvintele lui Aiden mă fac să roșesc, făcându-l să chicotească. Am retrimis candidatura pentru program cu mâinile tremurând, dar ieri eram la cină când am primit e-mailul de acceptare. Resturile de prăjituri în formă de togă de absolvire pe care le-a făcut Eli încă stau pe măsuța de cafea. Aiden a dispărut pentru puțin timp, iar când s-a întors, am aflat că a condus o oră până la Boston pentru că mama a vrut să mă felicite cu un *gulab jamun* de casă. Am fost un pic isterică după asta, dar m-am simțit mai puțin nebună când Kian a vărsat și el o lacrimă, deși asta s-ar putea să fi fost din cauză că a mâncat zece dintre dulciurile siropoase.

– Mulțumesc! Nu cred că am procesat încă faptul că am fost admisă. Proiectul ultimilor ani m-a costat sânge, sudoare și lacrimi, iar acum, când a devenit realitate, totul pare nesigur.

El încuviințează.

– Înțeleg asta. Dar o meriți, nu lăsa vocile din capul tău să-ți spună altceva.

Fericire. Asta simt cu el.

– Și eu sunt mândră de tine, chiar dacă nu sunt de acord cu ceea ce ai făcut. Știu că nu vei recunoaște niciodată, dar faptul că nu joci te omoară. Mi-aș dori să pot face mai mult ca să te ajut.

– Faci destule, spune el, sărutându-mi umărul.

Aiden urcă pe gât până la buze, iar eu îmi strecor mâna prin părul lui moale. În câteva secunde, gândurile nesigure

sunt uitate, iar sărutul lui atinge corzile inimii care răsună doar pentru el.

– Voi doi vă apropiați de nivelul de dispreț al lui Dylan pentru ceilalți oameni din casa asta.

Aiden se îndepărtează pentru a se uita peste umărul meu, unde Kian își acoperă ochii ca un copil care evită o scenă de sărut la televizor.

– I-am văzut-o chiar pe această canapea. Nu ne compara!

– Scârbos! Îl îndepărtez pe Aiden. Am dormit aici!

– Nu e prea departe de ceea ce făcea Dylan, spune Kian, iar mie mi-e greu să împiedic acidul să mi se urce pe gât. Dar serios, e prea devreme pentru toate astea.

Flutură o mână în direcția noastră.

– Există o anumită oră la care ai prefera să ne privești? contraatacă Aiden.

Kian scoate un sunet gutural înainte de a lua un controler și de a porni consola de jocuri. Înfige o lingură într-un borcan cu unt de arahide de pe măsuța de cafea și o bagă în gură.

Aiden îmi atrage atenția.

– Camera mea?

Eu încuviințez.

– Trebuie să ieșim din rutina asta. Încep să îngrămădesc ambalaje de mâncare nesănătoasă într-o pungă de gunoi.

Aiden mă oprește și curăță el.

– Ce sugerezi să facem, Summer?

– Dacă asta e ideea ta de preludiu, o poți face în altă parte? Deja aud destule la etaj, mormăie Kian cu lingura în gură.

– Taci din gură! Nu mai poți auzi nimic.

Eu și Aiden am luat măsuri serioase pentru izolarea fonică. Am încercat chiar să-l convingem pe Cole să schimbe camera, dar el este foarte protector cu gaura lui de hobbit.

– *Oh, Crawford, da, da, da!* imită Kian gemetele feminine.

Când se duce să își înfigă din nou lingura în untul de arahide, îi smulg borcanul, făcându-l să se încrunte.

– Eu nu vorbesc așa.

– Vrei să te înregistrez data viitoare?

Mă năpustesc asupra lui, dar Aiden mă blochează cu o mână pe talie.

– Ai grijă, Ishida, îl avertizează el, iar Kian își dă ochii peste cap și se concentrează din nou asupra jocului său. Înainte să pot arunca borcanul cu unt de arahide în capul lui, Aiden mi-l ia din mână și mă scoate din living. Ai dreptate. Trebuie să ieșim din rutina asta.

O oră mai târziu, parcăm în fața restaurantului de lângă docurile din Hartford. Înăuntru, mă împiedic când îi văd pe Connor Atwood și Crystal Yang sărutându-se într-un separeu.

– Fosta mea și fostul tău. Care erau șansele?

Aiden mă trage la masa noastră.

– Nu a fost iubitul tău. Nici ea nu a fost a mea.

– Ar trebui să mergem să-i salutăm?

Nu aș îndrăzni, dar e amuzant să mă joc cu Aiden, mai ales când se enervează așa.

– Sigur, putem să o transformăm într-o întâlnire dublă, zice el, luând loc în fața mea.

– Oh, am putea fi swingers! Privirea lui îmi stinge râsetul. Glumesc!

– Da, bună gluma! Vino aici și spune-mi alta! zice el ironic, iar când îmi dau ochii peste cap, își abandonează locul pentru a sta lângă mine.

– Ce faci?

Se așază.

– Erai prea departe.

– Pentru ce?

– Pentru asta.

Mâna lui șerpuiește pe coapsa mea, suficient de sus încât să îmi taie respirația. Când îmi strânge pielea de găină, scâncesc. Îl lovesc peste mână, împiedicându-l să ajungă mai sus.

– Nu te poți mișca pur și simplu. Ospătarul se va supăra.

– Nu e ca și cum aș fi mutat mesele. Era o pacoste când clienții făceau asta.

Din când în când, Aiden aruncă la întâmplare informații despre trecutul său, care reușesc întotdeauna să mă surprindă.

– Ai lucrat ca ospătar?
– La restaurantul bunicii mele. Doar pentru o vară, când aveam 16 ani. M-a concediat destul de repede.
– De ce? Ai început să joci hochei cu pesmetul?
– L-am încuiat pe Eli într-un congelator.
Râd.
– Să lucrezi cu cel mai bun prieten al tău? Asta trebuie să fi fost distractiv.
– Pentru mine. Nu atât de mult pentru el. A fost modul familiei noastre de a ne învăța ce e munca grea. De parcă nu ne-am fi cheltuit deja până și ultima fărâmă de energie pe hochei.
Când îmi strânge din nou piciorul în mod absent, îl apuc de coapsă în semn de răzbunare. Îmi amintește de cerneala de sub osul șoldului său. Tatuajul cu păianjenul mi-a stat în minte de când l-am văzut prima dată.
– Ce înseamnă tatuajul tău?
Nu pare câtuși de puțin surprins de întrebare.
– L-am scos dintr-o pălărie, spune el.
– Ce?
– Când ne-am mutat toți împreună, am inventat o pălărie cu consecințe dacă unul dintre noi făcea ceva care îl enerva pe celălalt. Am scris câte două consecințe fiecare și le-am aruncat într-o pălărie.
– Și tu ai tras asta. Tatuajul cu păianjenul negru este într-un loc pe care nu l-am văzut niciodată pe un bărbat, dar pe Aiden arată atât de atrăgător încât mă înfierbânt când mă gândesc la asta. Vreunul dintre ceilalți băieți are unul?
El clatină din cap.
– Nu, celelalte consecințe au fost destul de simple… cu excepția piercingului.
Asta îmi atrage atenția.
– Piercingul? Nici unul dintre băieți nu are. I-am văzut de destule ori fără tricou. Aș ști dacă ar avea.
– Nici unul pe care l-ai văzut. El face o pauză. Sau pe care îl vei vedea vreodată.
– Ce înseamnă asta? Mintea mea se învârte între posibilități. Oh, Doamne, este un piercing în zona intimă?
Fața neutră a lui Aiden nu-mi dă nici un indiciu.

– Cine îl are?

Chicotește când vede cât de curioasă sunt.

– Nu pot să spun. Este împotriva regulilor.

– Este Kian? Așteaptă, nu! Dylan?

Ne este adusă mâncarea, iar întrebările mele se opresc până când pleacă chelnerul.

– Eli?

– Mănâncă, Summer! spune el.

Îmi înfig furculița în farfurie. Dar o să aflu de la unul dintre ei mai târziu. Probabil de la Kian.

– Summer? Aiden?

Connor Atwood zâmbește larg, stând lângă masa noastră cu Crystal, zâmbind și ea.

– Hei, nu v-am mai văzut de ceva vreme! De ce nu vă alăturați? îi invit eu.

Mâna lui Aiden îmi strânge coapsa în semn de avertizare.

Spre bucuria mea, Connor acceptă.

E și ăsta un mod de a scăpa de rutină.

CAPITOLUL 52

AIDEN

– Crawford! Mișcă-ți fundul, o să întârziem!

Să aud vocea lui Dylan de la parter atât de devreme dimineața mă face să mă desprind de Summer.

– Autobuzul pleacă în cincisprezece minute! strigă el, trăgându-și valiza.

– Ce vrei să spui, D? Sunt suspendat.

– Verifică-ți telefonul, omule! Nu, nu mai ești. Hutchins a aprobat.

Summer, pe jumătate adormită, vine în spate cu telefonul meu. Mesajele îmi aglomerează ecranul principal, iar când mă uit la e-mail, scrie că joc sigur. Îl citește și Summer și strigă de bucurie.

– Oh, Doamne, joci!

Se ridică în vârful picioarelor pentru a-mi depune sărutări pe toată fața. Încă încerc să procesez, încerc să înțeleg când Summer merge înapoi în camera mea, iar eu primesc un mesaj.

Antrenorul

Antrenorul: *Nu știu cum ai reușit asta, dar o să te târăsc până la Boston dacă nu ești în autobuz în douăzeci de minute.*

*

Bunny Patrol

Kian Ishida: *Antrenorul a spus că pot vorbi dacă Aiden ajunge aici. Te rog, grăbește-te!*

Dylan Donovan: *Ciudat! Cred că mașina mea tocmai a rămas fără benzină...*

Sebastian Hayes: *Vino odată! Kian se văicărește de douăzeci de minute.*

Cole Carter: *Poți să-i spui să tacă?? Eu încerc să dorm.*

Abia pot înțelege ce presupune revocarea condiționată a suspendării, dar atât timp cât joc, nu-mi pasă. Toate orele de serviciu în folosul comunității în campus trebuie să fi dat roade.

– Încă nu ești îmbrăcat? Să mergem, omule! mă îndeamnă Dylan în timp ce aleargă pe hol cu altă geantă. Să conducă singur până la patinoar face parte din ritualul său dinaintea meciului, așa că pleacă mai târziu decât echipa.

Summer intră, cărându-mi geanta grea.

– Am împachetat tot ce mi-a trecut prin minte. Trebuie doar să verifici dacă sunt toate acolo.

Ce m-aș face fără fata asta? Indiferent de câte ori i-am spus lui Summer că ar fi la fel de bine să mă uit la meci cu ea, tot era supărată că nu jucam. Uneori, chiar am surprins-o șoptind la telefon și trimițând e-mailuri de ultim moment pentru a-i convinge să mă lase să joc. Când

nu a funcționat, a inițiat o petiție. Antrenorul a făcut-o să renunțe, pentru că eliminarea mea nu era nejustificată.

Summer scotocește prin lucrurile mele când o opresc.

– Te iubesc! spun eu, înclinându-i capul pentru un sărut.

Îl adâncesc până când ea se îndepărtează brusc.

– Da, da și eu. Acum, du-te! Autobuzul tău pleacă.

Îmi aruncă un schimb de haine și fuge afară din cameră. Fac cel mai rapid duș din viața mea și mă schimb înainte de a coborî scările.

Summer stă lângă ușă cu o pungă maro.

– Iată un sendviș prost făcut pentru carbohidrații tăi și o gustare pentru grăsimile tale scăzute. Nu uita să-ți mănânci banana!

– Mulțumesc, iubito! O sărut din nou. Vei veni?

– Bineînțeles. O să merg cu Amara.

– Cine ești tu și ce ai făcut cu Summer? o tachinez.

– S-a îndrăgostit, spune ea de parcă ar fi un mare inconvenient.

Atunci realizez că, indiferent de rezultatul jocului, acele cuvinte sună ca o victorie dulce-dulce.

Summer

Să mă trezesc și să aflu că nu i-am distrus viața iubitului meu face ca ziua de azi să fie una bună.

Ultimele săptămâni m-au pus la grea încercare.

Mi-am petrecut această săptămână întâlnindu-mă cu Kilner și cu secretara decanului pentru a vedea dacă se poate face o excepție pentru suspendarea lui Aiden. Nimic nu a mers, iar eu m-am simțit învinsă. Chiar și mama era supărată că nu poate juca, dar mai ales era supărată pe mine după ce i-am povestit despre spargere. Perfectul ei Aiden nu putea greși.

Așa că, atunci când am citit acel e-mail în această dimineață, nu știu dacă eu sau antrenorul l-am băgat pe Aiden în joc, dar nimic nu a contat când i-am văzut zâmbetul pe față. Putea să spună cât voia că a sta în tribune cu mine este la fel de bine cu a juca, dar eu știam că s-a născut să fie pe gheață în seara asta.

Se pare că tipul pe care Amara l-a luat acasă de la club acum câteva săptămâni, Bennett Anderson, merge la Harvard, iar tatăl lui este decan. De asemenea, vine de la Cambridge la Hartford pentru a ne duce la Boston pentru finală. Nu m-a surprins pentru că Amara ar putea avea orice bărbat la cheremul ei.

– Aduc niște băuturi și ne întâlnim înăuntru, spune Bennett odată ce ajungem în arena TD Garden.

Trecând prin ușile duble, observ o mică mulțime la intrare.

– Tată?

Lukas Preston este înconjurat de fani care îi cer un autograf, dar el se strecoară departe de ei.

Amara îi face cu mâna.

– Bună ziua, domnule Preston!

– Mă bucur să te văd, Amara! Cum e la școală?

– Oh, știți cum e. Reprezint femeile în STEM în fiecare zi a săptămânii, spune ea. Vă las să vorbiți. Mă duc să-l caut pe Bennett.

– Ce faci aici? îl întreb eu.

– Mă uit la un meci de hochei cu fiica mea. Cineva mi-a spus că a fi tată nu are nimic de-a face cu cheltuirea banilor și totul are legătură cu petrecerea timpului.

Îmi înăbuș un zâmbet.

– Pare a fi o persoană foarte inteligentă.

– Este.

Simt că mă strânge pieptul.

– Cum ai știut că voi fi aici?

Aiden a aflat abia în dimineața asta că joacă.

– Am ghicit.

– Preston! Ne întoarcem când auzim vocea gravă a decanului Hutchins. Vrei să luăm o bere în lojă? Am luat berea ta preferată.

Tata îi strânge mâna cu un zâmbet.

– Altă dată. Am deja lângă mine o parteneră pentru a urmări meciul.

– Desigur, Summer Preston. Grozavă strângere de fonduri luna trecută!

Mă uit când la unul, când la celălalt.

– Mulțumesc, domnule decan Hutchins!

– Spune-mi Cal! Eu și tatăl tău ne cunoaștem de mult. Pun pariu că Divya îi poate spune lui Summer câteva dintre poveștile noastre.

Tata chicotește.

– Probabil e mai bine dacă nu o face.

Cal tremură de râs.

– Ei bine, sunteți amândoi bineveniți să veniți în loja noastră oricând doriți.

– Mulțumesc pentru invitație, dar trebuie să fim lângă patinoar dacă Summer vrea să le facă zile negre arbitrilor.

Zâmbesc. Poate că nu mai suntem atât de apropiați, dar el își amintește cum sunt eu la meciurile de hochei. Cal îl bate pe umăr pe tata înainte de a se îndrepta spre lojă. Gestul prietenos face ca rotițele să se învârtă în creierul meu.

– Tu ai fost.

– Hm?

– S-a anulat suspendarea după ce am sunat-o pe mama.

Tata se întoarce spre mine zâmbind.

– Ai făcut-o! Mă simt învăluită de căldură. Mulțumesc!

Pare luat prin surprindere.

– Nu-mi mulțumi mie, scumpo! Știu cât de important este acest lucru, iar dacă băiatul ăla a fost dispus să rateze unul dintre cele mai importante meciuri din cariera sa universitară doar pentru ca fiica mea să fie fericită, puteam trage câteva sfori.

Mă avânt să-l îmbrățișez atât de strâns încât simt că încerc să absorb toți anii pe care i-am pierdut. Relația noastră este departe de a fi perfectă, dar acest început pare monumental.

Când ajungem la locurile noastre, aproape că mă împiedic când îi văd pe bunicii lui Aiden.

– Ați reușit!

– Când Lukas Preston te sună să te invite la un meci de hochei, nu refuzi. Mulțumesc că ai aranjat asta, Summer! spune Eric.

Faptul că l-am sunat pe tata după vacanța de primăvară mi-a afectat egoul, dar dacă asta însemna că bunicii lui Aiden îl puteau vedea jucând, nu m-a deranjat. Când i-am cerut tatălui meu să trimită un șofer pentru ei, a fost mai

mult decât fericit să le trimită unul. Dar nu mă așteptam ca, atunci când am sunat-o pe mama să-i spun că nu mai avem nevoie de mașină, tatăl meu să audă și să-l aducă pe Aiden pe gheață în seara asta.

– Va fi atât de fericit să vă vadă!

– Antrenorul Kilner ne-a lăsat să-i facem o surpriză în vestiar.

Simt cum mi se inundă pieptul de fericire și sper că unul dintre băieți l-a filmat, ca să pot vărsa lacrimi de bucurie mai târziu.

Când Dalton Royals își fac intrarea, Aiden patinează de-a lungul panourilor, iar noi batem în geam în timp ce el alunecă, dinții lui albi strălucind prin cască. Restul băieților sunt în spatele lui și, desigur, Dylan începe să patineze. Publicul de acasă îl adoră, iar aplauzele consumă arena când el face un dublu axel. Nu durează mult, pentru că antrenorul îi aruncă o privire care îl face să se întoarcă în coloană.

Când începe meciul, încerc să nu salivez când văd cât de sexy arată Aiden, deoarece tatăl meu și familia lui Aiden sunt lângă mine. Dar Amara îmi dă coate ca o școlăriță excitată ori de câte ori trece pe lângă noi sau se lovește de panouri. Faptul că stau lângă patinoar înseamnă că arbitrii mă urăsc, dar nu las asta să mă împiedice să-mi spun părerea.

Aiden înscrie două goluri, iar noi aproape că ne urcăm pe geam de emoție. Fiecare pauză crește tensiunea tuturor, pentru că scorul este egal de la începutul celei de-a doua reprize. Când se reia, Dalton începe brutal, pentru că Sebastian Hayes primește o lovitură de crosă atât de puternică încât este scos de pe gheață. Jucătorul de la Yale primește o eliminare cinci minute, lăsându-și echipa în inferioritate numerică, și toată lumea aplaudă când e trimis la colț. În a treia repriză, eu și tata suntem pe marginea scaunelor.

Aiden alunecă pe gheață cu o ușurință pe care numai el o posedă. De fiecare dată când pucul este în posesia lui, este clar de ce poartă titlul de cel mai rapid sportiv din NCAA. Nimic nu-mi place mai mult decât să-l văd făcând

ceea ce îl pasionează. Chiar și când ultimele secunde se scurg și rezultatul este o loterie, știu că va fi fericit oricum.

CAPITOLUL 53

AIDEN

Sunt strivit de geam de jucători de hochei masivi și nu aș putea fi mai fericit. Urmează nebunia în timp ce fluierul final trimite arena într-o frenezie. Am câștigat cu 4–3, cu un gol în prelungiri marcat de mine. Să trec de la a nu juca la a câștiga meciul având-i pe oamenii pe care îi iubesc în tribune este o senzație incredibilă.

– S-a terminat!

– Suntem campioni naționali!

Gheața este acoperită de albastru regal în timp ce ne aliniem pentru a felicita echipa Yale pentru un joc bun. Eric Salinger îmi strânge mâna.

– Bine jucat, Crawford! Ne mai vedem!

Încuviințez, îl bat pe spate și mă îndrept spre lungul șir de jucători. Eric a semnat un contract entry-level cu New York, așa că o nouă confruntare este inevitabilă.

Îl văd pe Kian îndreptând sticla de BioSteel spre antrenorul care oferă un interviu după meci. Ridică trofeul și, chiar înainte să ne cheme în fața camerei, ridicăm sticla și îl udăm pe Kilner cu lichidul albastru.

– Sunteți o pacoste! strigă el, deși zâmbetul său sincer și ochii injectați ne spun altă poveste. Mă trage în brațe pentru o îmbrățișare. Nu știu cum mă voi descurca cu neanderthalienii ăștia fără tine. O să-mi fie dor de tine, puștiule!

– Și mie, domnule antrenor!

– Primesc și eu o îmbrățișare? îl întrerupe Kian cu un zâmbet plin de speranță.

Kilner se trage înapoi.

– Iar vorbești?

– Ați spus că am voie!

Antrenorul schițează un zâmbet.

– Vino aici, Ishida!

Lăsându-l să se bucure de moment, mă strecor prin mulțime, oferind îmbrățișări și felicitări în jur în timp ce caut cu privirea.

– Aiden! Summer sare și își aruncă brațele în jurul gâtului meu. Te-ai descurcat de minune! Sunt atât de mândră de tine, căpitane! Îmi asaltează fața cu sărutări. Ochii noștri se blochează, spunând un milion de lucruri pe care cuvintele nu le pot face niciodată. Când o aduc la buzele mele, se îndepărtează prea repede. Tatăl meu se uită la noi.

Asta sparge bula, iar eu o las să se dea jos de pe mine. Lukas Preston se apropie de noi cu o privire serioasă care se transformă într-un zâmbet șocant de larg.

– Ăsta numesc eu un joc.

Mă relaxez și îi strâng mâna întinsă.

– Mulțumesc, domnule! Și apreciez că ați vorbit cu decanul.

Antrenorul mi-a spus că m-a ajutat cu ridicarea suspendării și îi sunt recunoscător. Mai ales că nu ne-am despărțit în cei mai buni termeni.

– Ar fi fost un deserviciu pentru hochei să nu te aduc pe gheață în seara asta. Te-ai descurcat bine, puștiule, spune el. Și spune-mi Luke!

Am înghețat, iar Summer râde când îmi vede expresia uluită.

Familia mea se îndreaptă spre noi.

– Suntem atât de mândri de tine, Aiden! Ai fost uimitor acolo!

Îmbrățișarea bunicilor mei mi se pare caldă și reconfortantă. Îmi amintește de sentimentul pe care îl aveam când părinții mei participau la un meci. Îi voi fi veșnic recunoscător lui Summer pentru că a făcut posibil acest lucru. Planul ei pe cinci ani a fost schimbat complet, dar al meu abia a început, iar ea este punctul său central. Summer este soarele meu, iar eu sunt simpla planetă care se rotește pe orbita ei.

– Ei bine, mama ta se aștepta să fiu deja acasă, spune Luke. Vrei să te duc, Sunshine?

– Pot să mă duc cu Amara. Când vrea să plece, Summer îl oprește. Hei, tată? Poate ne putem întâlni din nou pentru cină. Să o facem cum trebuie.

Un zâmbet recunoscător înflorește pe chipul lui.

– Mi-ar plăcea.

Summer zâmbește când îmi strecor brațele în jurul taliei ei.

– Sunt mândru de tine!

Obrajii ei roșesc.

– De mine? Tocmai ai câștigat un campionat. Tot ce am făcut a fost să vorbesc cu tatăl meu.

– Ambele victorii sunt la fel de importante. Ne-am descurcat bine azi, Preston.

Ea zâmbește larg.

– Așa este. Când izbucnesc uralele, atenția mea urmărește echipa care se îndreaptă spre vestiar. Trebuie să plec. Ne întâlnim la hotel?

– De fapt, cred că am un plan mai bun.

Este trecut de miezul nopții. Sărbătoarea de după meci a durat ore întregi, fără a include timpul necesar pentru a termina șampania. Am încercat să rămân treaz, dar fiind căpitan, sărbătoarea este necesară. De data asta, Kilner a fost chiar îngăduitor, dar a plecat repede pentru că nu voia să îl vedem beat. Felul în care și-a murmurat cuvintele și a lăsat o lacrimă rătăcită să-i alunece pe obraz în timpul discursului său sincer mi-a spus că este emotiv când bea. Kian a înregistrat totul pentru a se uita mai târziu.

– Este o surpriză! spune Summer, încercând să se concentreze la condus.

Când am ieșit din arenă, Summer ne-a adunat și ne-am târât într-o mașină. Băieții, Cassie și Amara s-au îngrămădit în spate. Se pare că partenerul Amarei, Bennett, a spus că putem împrumuta duba lui. Summer a invitat și restul echipei, dar ei încă beau. Autobuzul nostru de întoarcere la Dalton pleacă mâine după-amiază, așa că avem seara la dispoziție ca să sărbătorim.

– Poți să-mi dai un indiciu. Haide, sunt prea beat ca să-mi amintesc suficient de mult ca să stric cuiva petrecerea,

spune Kian tare, deși crede că șoptește.

Summer pufnește.

– O să vezi odată cu toți ceilalți. Nu fac favoritisme.

– Sunt favoritul tău? Știam eu, șoptește el entuziasmat. Ai auzit asta? Sunt preferatul lui Sunny, ha-ha!

În mașină se aud vociferări, toți spunându-i să tacă sau amenințându-l că îl aruncă pe geam. Iar eu aș fi de acord, pentru că a trăncănit tot drumul. Eli, epuizat, ne-a făcut să tragem pe dreapta mai devreme pentru că Dylan a așezat pe scaunul lui Kian nenorocita de figurină de pe tort. A reușit să se ridice, dar acum Kian e în spatele scaunului șoferului, enervându-ne.

– Mă simt ca un iubit rău pentru că te-am pus să conduci.

Summer se uită la mine, probabil observând că m-am mai trezit din beție, pentru că acum două ore, la arenă, îi cântam cântece de dragoste și o țineam strâns în brațe.

– Tu ești pasagerul meu, Alteță. Doar fii drăguț și spune-mi dacă greșesc drumul, zice ea, mângâindu-mi coapsa.

O iau de mână.

– Ești sigură că părinții tăi sunt de acord?

– Da. Mama te iubește, așa că nici nu a trebuit să termin întrebarea înainte să spună da. Chiar s-a uitat la meciul tău la televizor. Divya Preston este un mare fan.

– Ce drăguț! Probabil ar trebui să-mi verific telefonul, dar m-am uitat la el mai devreme și mi-a dat o durere de cap.

– Relaxează-te astăzi! Poți fi căpitanul disciplinat mâine.

– Și în seara asta?

Privirea grea pe care i-o arunc o face să roșească și să se uite la drum.

Când ajungem în portul Boston, toată lumea se holbează la ambarcațiune. Summer dă instrucțiuni care nu prea sunt înregistrate de grupul nostru de oameni beți. Dar, cumva, reușim să punem pe toată lumea în cabine.

– În sfârșit, aceasta este camera noastră.

Summer își dă pantofii jos și se întinde pe pat.

Observ o cutie lângă ea.

– Și ce e asta?

– Pentru tine.

Zâmbește.

Deschizând-o, scot lenjeria neagră. Țesătura transparentă a micuței piese unice este fină ca untul.

– Dacă asta e recompensa mea, nu cred că voi pierde vreodată.

– M-am gândit că ai vrea să bifezi asta pe lista mea de dorințe.

Îi trag gura spre mine și o sărut cu poftă.

– Așteaptă! Se îndepărtează. Mai e ceva. Ea scoate un plic din cutie. Încă îl deschid când îmi spune: Sunt bilete la Toronto.

Sunt uimit.

– Vii cu mine?

– Pentru două săptămâni. Înainte de a trebui să mă întorc pentru începerea programului meu. M-am gândit că aș putea să-ți arăt împrejurimile și să începem cu dreptul chestia asta cu distanța. Nu e prea mult, nu-i așa?

– E perfect. Mulțumesc, iubito!

Roșește în timp ce o cobor pe pat.

– Acum pune-ți asta pe tine ca să-ți îndeplinesc dorința. Când îmi desfac cureaua, simt un obiect metalic în buzunar. Aproape că uitasem că îl aveam. Scot cătușele roz pufoase. Nu uita de astea!

Chicotește între sărutările mele, trăgându-mi puloverul.

– Am adus ceva și pentru tine.

– Hm?

– Sirop de arțar, șoptește ea.

Eu gem, încercând în grabă să-i scot bluza. O bătaie puternică ne sperie.

– Tatăl tău este aici? o întreb îngrozit.

– Ce? Nu, de ce ar fi aici?

Așa este. Asta ar fi o nebunie. Ciocănitul se intensifică. Mă ridic de pe pat pentru a răspunde la ușă, iar Summer rămâne în spatele meu.

Dylan trage cu ochiul printre degete și răsuflă ușurat când ne vede.

– Ce bine, încă sunteți îmbrăcați. Kian tocmai a căzut peste bord.

– Ce? exclamăm amândoi. Dylan, nonșalant, ne conduce spre agitația din camera principală.

– Ei bine, asta cu siguranță l-a trezit, spune Cassie, care stă lângă Kian pe canapea.

– Asta mi-a distrus complet amețeala, mormăie Kian. Îmi mai aduce cineva ceva de băut?

Îngrijorarea îmi dispare când îi aud vocea. Ultimul lucru de care am nevoie este ca unul dintre idioții ăștia să moară lângă mine.

– N-am crezut niciodată că voi simți pace la auzul vocii tale, amice.

Kian îmi întoarce spatele în timp ce îl străbate un fior. Eli îi aruncă un halat, iar eu găsesc întrerupătorul pentru șemineu.

– Sunt destul de sigur că am văzut viața de apoi acolo jos, îi spune Kian lui Cassie.

Amara și Sampson își dau ochii peste cap, stând pe canapea.

– Ai fost acolo două minute înainte să te scoată Eli, spune Dylan.

– Viața de apoi nu are o cronologie specifică.

Dylan bombăne.

– Dacă mai zici o dată viața de apoi, te înec chiar eu!

Kian suspină.

– Bine, e de ajuns. Nimeni nu îneacă pe nimeni. Kian și Eli se vor schimba, apoi vom lua toți o cină plăcută.

Kian, tremurând, o salută pe Summer și toți merg în cele din urmă în camerele lor.

Trei bătăi și două tacâmuri zburătoare mai târziu, am luat cina și ne-am așezat la jocuri de societate. Amara a fost la un pas de a-i smulge capul lui Sampson, așa că i-am pus în aceeași echipă. Nu a mers așa cum ne așteptam, pentru că acum se ceartă pentru că nu știu cine a câștigat jocul. Dylan și Kian au cântat *Party in The USA* împreună cu Summer în timp ce goleau o sticlă de alcool neetichetată care m-a îngrijorat.

Dar asta o face pe Summer foarte drăguță, mai ales când Cassie ne cheamă afară să vedem artificiile, iar ea ne înfășoară într-o pătură înainte să se așeze în poala mea.

– Sunt o pacoste, șoptește somnoroasă, sprijinindu-și capul pe pieptul meu.

Și-a adus și vaca de pluș pe care am câștigat-o în parcul de distracții, așezând-o între noi.

– Mie îmi spui! Am fost tatăl acelor copii ani întregi.

– Ești un tată atrăgător și grozav! spune ea cu un sărut pe bărbia mea.

Eu râd.

– Deci presupun că o poți spune acum.

– Ce să spun?

– Aiden Crawford, tu ești cel care îmi va dărâma fortăreața de gheață și îmi va arăta drumul spre un jucător de hochei.

– Nici o șansă! murmură ea. Dar tu ești al naibii de perfect, știi asta?

Îmi trec buzele peste ale ei.

– Doar când sunt cu tine.

– Nu mai scapi de mine, Crawford!

– Bine, pentru că te iubesc, Preston! Cam mult.

– Și eu te iubesc. Tot cam mult. Summer se cufundă mai adânc în îmbrățișarea mea. Parfumul ei cald, de piersică, ne învăluie, un amestec liniștitor care mă face să o trag mai aproape. Când o țin așa, îmi dau seama că întreaga mea lume încape în brațele mele.

Și nu aș vrea să fie altfel.

EPILOG

NOUĂ ANI MAI TÂRZIU

Toronto, Ontario

Făceam clătite în formă de Mickey Mouse când mă strigă o voce subțire.

– Mami?

Aurora, fetița noastră de trei ani, se urcă pe scaun, tutuul ei roz aprins revărsându-se ca un nor. Părul blond îi este prins într-o coadă împletită dezordonată pe care Aiden i-a făcut-o aseară. A refuzat să mă lase să i-o refac în această dimineață.

– Da? întreb, pregătindu-i micul-dejun.

Astăzi este deschiderea noii mele clinici sportive. A fost nevoie să muncesc pe brânci pentru doctorat și apoi să mă epuizez în timp ce lucram pentru echipa Canadei pentru a mă stabili în orașul meu natal. Încă lucrez pentru comitetul olimpic, dar pe bază de contract. Era deprimant să călătoresc tot timpul și abia dacă îmi vedeam familia. Cu Aurora în viața noastră, nu mi se părea corect să fiu plecată tot timpul.

Am rămas însărcinată cu Aurora când mai aveam un an de doctorat și, oricât de greu a fost, a ajutat faptul că s-a născut în afara sezonului.

Aurora mușcă o căpșună.

– Tu și tati vă certați?

Am înghețat. Nu ni se spune niciodată cât de perspicace sunt copiii. Îi împing farfuria pe insulă.

– Ce te face să crezi că ne certăm?

– Nu v-ați îmbrățișat ieri.

Locuiesc cu un spion de nivel CIA. Cum a dedus asta doar din câteva secunde de interacțiune noaptea trecută mă depășește. Totuși, are dreptate. Eu și tati ne certăm.

Zilele trecute, Aiden s-a uitat la toate episoadele serialului nostru preferat în timp ce eu eram la clinică. A fost ziua lui de recuperare, așa că a petrecut-o stând în fața televizorului și trădându-mă. Nu m-a ajutat nici faptul că hormonii mei au luat-o razna, așa că, atunci când am plâns, el s-a simțit groaznic. Totuși, nu suficient de rău încât să-l las să doarmă în camera noastră.

– Nu ne certăm, draga mea! mint eu.

Fetița lui tati nu trebuie să știe că eroul ei este și un idiot.

Diavolul în persoană intră în bucătărie. A dormit în camera de oaspeți noaptea trecută și s-a strecurat afară devreme în dimineața asta pentru antrenament. Acum se plimbă înăuntru, cu părul umed de la duș, trening gri și

un tricou strâmt care îi îmbrățișează fiecare mușchi. Anii au fost blânzi cu soțul meu, fața și corpul lui îmbătrânind ca un vin bun. Arată atât de sexy încât trebuie să mă opresc din a mă holba când se duce la Rory și o sărută. Ea chicotește, iar eu îmi reprim zâmbetul.

Aiden vine la mine ca și cum ar fi uitat că îl înjunghii cu un cuțit de unt dacă se apropie prea mult. Aurora ne privește, așteptând ca interacțiunea să îi dovedească deducția. Ea știe rutina lui Aiden. Întotdeauna o sărută pe ea prima, apoi vine la mine.

– Ce o întrebai pe mami, Rory?

– Dacă vă certați, mormăie ea cu gura plină.

– Și ce a spus?

Privirea lui o ține pe a mea ostatică.

– Că nu vă certați.

El îngână, aprobând, și elimină spațiul care ne desparte.

– Chiar așa?

Ochii mari și căprui care mă privesc de pe insulă mă obligă să încuviințez forțat spre Aiden.

Rânjetul lui este exasperant.

– Atunci cum se face că nu am primit nici un sărut?

– Crawford! îl avertizez eu, strigându-l așa cum îmi plăcea să o fac în facultate.

Buzele lui trădează un zâmbet.

– *Crawford!* ripostează el.

Brusc, mi-am amintit de ce am încetat să-l mai folosesc.

– Îmi pare rău, iubito! șoptește el, încercând să nu alerteze șoimul care ne urmărește.

Exteriorul glacial pe care l-a topit cu ani în urmă este prea șubred ca să mai reziste. Doar una dintre acele priviri sincere, și sunt gata să-l iert. Mai ales când arată al naibii de sexy în timp ce își cere scuze. De ce sunt supărată, din nou?

Îmi ridică bărbia, iar când ochii mei se întâlnesc din nou cu ai lui, zâmbește, sărutându-mă atât de adânc încât aproape că nu aud gremlinul pufnind pe insulă. Mă îndepărtez pentru a o vedea acoperindu-și ochii.

– Devine prea deșteaptă, îi spun eu. Și nu-mi place că e mereu de partea ta.

– Cineva trebuie să fie, altfel m-ai avea în genunchi zi și noapte, spune el.

– Nu că m-aș plânge.

Sper că fața mea nu este roșie când Rory ridică privirea.

– Tati, îi vedem pe Nanna și Nanni azi?

Vorbește despre părinții mei. Familia mea și Aiden o cocoloșesc de parcă am născut Cupa Stanley. Ceea ce e mult spus, pentru că Aiden a câștigat Cupa Stanley reală, la fel tatăl meu.

– Da. Termină, iar azi vom lua camioneta cea mare, spune el.

Ea radiază, înghițind restul de mâncare. Spre bucuria lui Aiden și a tatălui meu, Aurora adoră hocheiul. Așa că se joacă la patinoarul tatălui meu în fiecare săptămână. Amândoi spun că e o vedetă înnăscută, dar s-ar putea să fie un pic părtinitori.

Aiden fură un teanc de clătite și se așază lângă Aurora, care își linge farfuria.

– Eu am terminat. Să mergem să jucăm hochei!

– Nu-nu, încă trebuie să faci ordine în camera de joacă, îți amintești? Asta a fost înțelegerea noastră, îi amintesc.

Ea se bosumflă, uitându-se la Aiden, care este foarte concentrat la farfuria lui. O privire aruncată spre el, și va face el ordine în cameră.

– Tati, spune ea cu acea voce dulce-dulce.

Aiden închide ochii pentru un moment scurt.

– Aurora, trebuie să faci ce ai promis!

Ea se bosumflă, făcând ochii mari și clipind la el. La naiba, e bună! Mai bună decât mine!

El suspină înfrânt.

– Voi veni să te ajut dacă te apuci de treabă.

Ea se luminează, ieșind în fugă din bucătărie și îndreptându-se spre camera ei de joacă. Clatin capul în semn de milă, râzând de bietul bărbat.

– Are ochii tăi, să știi, spune Aiden.

Se ridică să își pună farfuria în chiuvetă.

– Oh, deci e vina mea că te are la degetul mic?

– Și a ta, zice el cu nonșalanță, încărcând mașina de spălat vase. Cum te simți? Încă nu ai poftă de mâncare?

Ridic din umeri, încercând să mă agăț de irascibilitatea mea persistentă. Tocmai când credeam că mă va lăsa în pace, își înfășoară brațele în jurul taliei mele, lipindu-mi spatele de pieptul său.

– Îmi pare rău. Îți promit că nu se va mai întâmpla! Putem să ne uităm din nou sau să găsim alt serial.

Aproape că mă face să râd pentru că tratează asta atât de serios. Dacă aș fi gândit mai clar, nu aș fi avut reacția pe care am avut-o. Dar să știu că îi pasă de lucrurile mărunte îmi topește inima.

– Am dormit îngrozitor noaptea trecută.

– Și eu. Antrenamentul meu a fost dur. Chiar și Eli a spus că am fost depășit.

Știam asta. Asta pentru că Eli a trimis pe chatul de grup o poză cu Aiden arătând răvășit în această dimineață. Kian și Dylan au găsit-o deosebit de amuzantă și au ghicit că probabil m-a enervat pentru că doar atunci e morocănos.

Palmele lui Aiden se lipesc de stomacul meu, iar eu îmi pun mâinile peste ale lui, trecând pe lângă verigheta cu diamante. Ne-a gravat ambele inele la prima noastră aniversare cu *Te iubesc! Cam mult*.

– Nu-mi place să dorm departe de tine. Îmi mângâie burta, deși încă e prea devreme să se rotunjească. Când îi spunem plodului despre asta?

– Poate când va mai avansa. Chiar îi place să fie singurul copil acum.

– Va fi o soră mai mare grozavă, spune el, întorcându-mă în brațele lui. Îmi place când ești însărcinată.

Ridic o sprânceană.

– Asta doar pentru că hormonii îmi dau apetitul sexual al unei adolescente excitate.

– Ei bine, da, dar și pentru că am făcut ceva cu dragostea noastră.

Dulcegăria lui mă topește.

– Nu m-aș fi gândit niciodată că studenta încăpățânată de la psihologie îmi va purta de bunăvoie copiii.

– Nici eu, mormăi. Mă privește fix până când zâmbesc. Dar n-aș vrea să fie altfel.

Mâinile lui se mișcă mai jos, fiind ca un întrerupător când buzele lui îmi ating gâtul. Șoldurile lui se apasă pe ale

mele.

– Vrei să te am chiar aici? Frumos și încet, Sum.

Chiar mi-a fost dor de el noaptea trecută.

– D...

– Am terminat. Să mergem! Ne despărțim când Aurora aleargă direct la noi, iar Aiden o ridică în brațe.

– Bine, mă duc să verific totuși camera. Dacă nu e ordine, nu putem pleca, o avertizează Aiden.

Ea suspină, alunecând din strânsoarea lui Aiden pentru a fugi din nou.

Tremur de râs când el mă îmbrățișează, oftând mulțumit.

– Crezi că el va fi la fel de rebel ca ea?

Îmi mângâie burta.

– Nu, cred că va fi mai mult ca mine.

Pufnesc.

– Doar nu crezi că Rory are personalitatea mea!

– Nu știu. E al naibii de încăpățânată! El se apleacă, iar ochii mei se îngustează. E cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

Mă îmblânzesc.

– Și mă are la degetul mic.

Îmi pun capul pe pieptul lui și uite așa aud bătăile liniștitoare ale inimii lui, dar și zgomotul jucăriilor lui Rory pe hol.

– O să am grijă de tine în seara asta, îmi șoptește, iar o undă electricitate trece prin mine.

Aiden este întotdeauna atent, dar când sunt însărcinată este la cu totul alt nivel. Îmi masează picioarele în fiecare seară, îmi hidratează burta și face multe băi fierbinți cu mine.

Când gem, el se îndepărtează.

– Ce s-a întâmplat?

– Ești jucător de hochei.

– Iubito, am crezut că am trecut peste asta.

Fac ochii mari.

– Asta înseamnă că, dacă va fi băiat, va fi uriaș. Cum o să nasc copilul unui jucător de hochei?

– Ai născut deja.

– Era micuță! Doamne, de ce te-am lăsat să mă păcălești să mă îndrăgostesc de tine? mă smiorcăi eu.

El râde și mă sărută din nou.

– Te vei descurca de minune, iar eu voi fi acolo, ca întotdeauna.

– N-ai încotro!

Nu mă îndoiesc că va fi. Pentru că, atunci când mă uit în ochii lui, toți anii de dragoste nețărmurită îmi revin în minte și știu sigur că el este cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată.

PLAYLIST

SUNFLOWER – Post Malone ft. Swae Lee
PRETTY BOY – The Neighbourhood
SELF CARE – Mac Miller
DADDY ISSUES – The Neighbourhood
LAVENDER HAZE – Taylor Swift
COME THROUGH AND CHILL – Miguel ft. J. Cole. Salaam Remi
BOYFRIEND – Ariana Grande ft. Social House
TENNESSEE WHISKEY – Saltwater Saddles
IF YOU LET ME – Sinéad Harnett ft. GRADES
WILD HORSE – Darci
I WANNA BE YOURS – Arctic Monkeys
TOO FAR CLOSE – Chase Shakur
I WANT IT ALL – COIN
GILDED LILY – Cults
CHANGE – Arin Ray ft. Kehlani
BODY LANGUAGE – Big Sean ft. Ty Dolla $ign, Jhené Aiko
SUNSETZ – Cigarettes After Sex
YELLOW – Coldplay
SHE'S MINE PT. 1 – J. Cole
SNOOZE – SZA

MULȚUMIRI

Publicarea este un proces dificil și sunt atât de recunoscătoare pentru tot ceea ce am învățat. Cu toate acestea, nimic nu ar fi fost posibil fără relațiile pe care le-am construit de-a lungul timpului.

Nina, pentru că ai fost prima mea cititoare și autoproclamata mea asistentă personală. Îți mulțumesc pentru că mi-ai răspuns întotdeauna la mesajele „asta sau aia“ trimise târziu în noapte și la fiecare apel pe FaceTime motivat de anxietate. Sunt foarte recunoscătoare pentru prietenia ta. Această carte nu ar fi existat fără tine.

Shayla, pentru că m-ai încurajat. Jenny, pentru că ai fost alături de ea.

BLGC, pentru că m-ați sprijinit atât de mult. Monse, pentru că ai inspirat *acea* scenă. Carlyn, pentru că ai fost la fel de nonconformistă ca mine în privința personajelor fictive.

Prietenilor mei autori, pentru că mi-au spus că scrierea acestui roman despre hochei este „dreptul meu din naștere“.

Leni, pentru această copertă uimitoare care este mai mult decât mi-aș fi putut imagina.

Leigh, pentru că ai suportat termenele-limită strânse și mi-ai împărtășit cunoștințe neprețuite.

În cele din urmă, cititorilor mei, voi sunteți motivul pentru care sunt determinată să scriu orice. Vă mulțumesc pentru cuvintele voastre frumoase!

Joc în care jucătorul lansează o minge de ping-pong în paharele cu bere. Dacă nimerește paharul, adversarul trebuie să bea berea din pahar dintr-odată. (n.red.)